

# Giới thiệu Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ

Truyện Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ, chuyện tình của một nàng ế mà một anh chàng ngốc, định mệnh đã đưa hai người họ đến bên nhau, sống chung với một mái nhà cùng xây dựng cuộc sống mới.

Gái già thì thường bị người ta nói là gái ế không ai thèm để mắt tới, sẽ sống cô đơn tới già chẳng có ai dám yêu cô hết. Ngược lại cũng có một anh chàng ngốc không thể tưởng, ai nói gì đúng hay sai thì anh ta cũng đều tin không biết phân biệt. Số phận đẩy đưa đã cho hai người tới bên nhau, kết hôn sống chung với nhau, tuy anh có ngốc nhưng cô yêu cái vẻ ngây thơ đó, không biết mưu mô tính toán hại người.

Tưởng chừng một gái ế và một chàng ngốc vĩnh viễn sẽ không có được hạnh phúc, ai ngờ họ đã được ông trời se duyên trở thành của nhau, bù đắp những khuyết điểm cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: chương 1

Edit: Kim NC Beta: Vô Phương Hà Hoa biết cha cô nhận của Lưu Phúc Quý thôn kẻ bên ba bao thóc để trao đổi cho cô sang đó làm vợ kẻ cho gã ta. Hà Hoa cũng biết bản thân mình hai mươi mốt tuổi, dung mạo lại không xinh đẹp xuất chúng, nên đại khái cũng đoán được sẽ có kết cục này. Có điều tên Lưu Phúc Quý kia nổi tiếng khắp tám thôn là kẻ lưu manh, du thủ du thực. Người vợ đầu tiên của gã bị gã đánh cho thừa sống thiếu chết tới mức chịu không nổi đã phải nhảy xuống sông tự tử. Nhưng cô không ngờ là bây giờ mình biết rõ đó là hổ lửa mà vẫn phải nhảy vào. Cô nói với cha rằng mình không muốn gả cho Lưu Phúc Quý, cha cô liền trừng mắt lên quát: “Mày đã hai mươi mốt tuổi rồi còn đòi gả cho quan lớn làm phu nhân chắc! Hai em gái đều lập gia đình cả rồi, mày còn muốn ở nhà làm kẻ vô tích sự, ăn trắng mặc trơn tới khi nào nữa hả?!”

Hà Hoa cãi lại cha cô rằng cô không phải kẻ vô tích sự, ăn trắng mặc trơn, cô cũng làm mọi việc trong nhà đó thôi. Cha cô tròn mắt, chửi ầm lên: Làm cái rắm! Mày có thể gánh vác như đàn ông con trai sao? Thân con gái phải gả cho người ta sớm một chút mới là chuyện đúng đắn phải làm! Đại Bảo năm nay mười sáu tuổi rồi, cũng nên kiếm vợ cho nó, để cho người ta biết nó có người chị ế chồng thế này, thì nhà nào dám đem con gái gả cho nó hả?! Nghe cha nói tới đây, Hà Hoa im lặng không nói gì, tuy rằng cô không có sức khỏe như cánh đàn ông, nhưng mà nhiều năm nay cô đều bị sai bảo làm lụng không khác gì đàn ông cả. Cha Hà Hoa bắt đầu bực tức, nằng nặc Hà Hoa thêm một lúc nữa, cuối cùng lấy cớ chửi liên tục lên người cô mấy cái rồi đuổi cô ra ngoài. Lúc Hà Hoa vừa ra khỏi cửa, mẹ Hà Hoa trao cho cô một ánh mắt đau lòng, thương xót, thứ bà có thể cho con gái cũng chỉ có thể này mà thôi. . . Hà Hoa khẽ cong khóe miệng cố nở nụ cười với bà, nhưng khóe miệng mới cong lên chưa kịp định hình thành nụ cười thì mẹ cô đã bị người cha đang tức giận của cô găm lên, gọi bà vào hậu hạ ngâm chân cho ông. Hà Hoa đứng ở cửa một lát, rồi lại đi nấu cơm giống mọi ngày. Cơm nước nấu xong xuôi, cô đặt hết đồ ăn lên trên bệ cạnh bếp. Khi cô vừa ra khỏi nhà liền thấy cậu em trai nhỏ Tiểu Bảo vốn chơi bên ngoài, lúc này đang cầm một cành cây nhỏ quơ quơ, nhảy chân sáo trở về. Hà Hoa vẫy tay gọi Tiểu Bảo lại rồi nói: “Cơm nấu xong rồi, đặt ở trên bệ bếp ấy, chốc nữa để nói với mẹ là tỷ không ăn, ra ngoài đi dạo lát nữa sẽ về nhé.” Tiểu Bảo gật đầu, chớp đôi mắt to hỏi: “Vậy cho để ăn phần bánh của tỷ nhé?” Hà Hoa cười đáp: “Ừ, cho để ăn đấy.” Tiểu Bảo vui vẻ, bắt chước dáng vẻ người lớn, nói: “Tỷ đừng về muộn quá, cẩn thận không là bị sói bắt đi đấy.” Hà Hoa xoa xoa đầu cậu nhóc cười cười, đẩy cửa đi ra ngoài. Thật ra cô cũng không biết đi đâu, chỉ là không muốn ở nhà kim nén sự khó chịu trong lòng mà thôi. Cô đi dạo một vòng quanh thôn, vô tình lại đi tới đầu thôn. Từ rất xa cô đã nhìn thấy tên ngốc Trường Sinh ngồi trên tảng đá lớn ở gần cổng thôn, đang trông ngóng nhìn về phía xa. Hà Hoa biết Trường Sinh đang chờ bà nội của hắn. Bà nội hắn mỗi ngày đều đi lên ngọn núi cách thôn khá xa hái thảo dược, mỗi buổi chiều tới Trường Sinh đều ở chỗ này chờ bà hắn, giúp bà đỡ sọt rồi cùng nhau về nhà. Người trong thôn đều biết Trường Sinh là tên ngốc, Hà Hoa đã rất lâu rồi không nói chuyện với hắn, lúc này cô đột nhiên muốn tìm một người để trò chuyện, mà tên ngốc Trường Sinh cái gì cũng không biết là người thích hợp nhất. Hà Hoa đi đến bên cạnh Trường Sinh, hắn vẫn ngồi đó không phản ứng gì, dường như không thèm để ý. “Huynh chờ bà nội à?” Hà Hoa mở miệng hỏi. Trường Sinh quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Hà Hoa, trong chớp lát dường như đang thăm tự hỏi cô là ai, một lúc lâu sau mới ừ một tiếng, rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía cổng thôn. Hà Hoa ngồi xuống bên cạnh hắn, cũng không ngại hắn không để ý tới cô. Hà Hoa trầm mặc trong chớp lát rồi mở miệng nói: “Ta phải lập gia đình, cha ta nhận của Lưu Phúc Quý ba bao thóc, đổi lại ta phải làm vợ kẻ của gã ta.” Trường Sinh không lên tiếng trả lời, đầu cũng chẳng thèm quay lại dù một chút, giống như không nghe thấy gì cả, chỉ chăm chú nhìn về phía con đường nhỏ dẫn vào thôn. Hà Hoa cũng không để ý tới hắn, cô cúi đầu xuống tự lẩm bẩm một mình: “Lưu Phúc Quý là kẻ lưu manh khôn nạn, phường du thủ du thực, gã ta hành hạ bức ép vợ tới chết mới thôi. . . Ta không muốn gả cho gã ta, nhưng giờ cha ta đã nhận của gã ba bao thóc, ta biết không thể trả lại được, bất cứ cái gì vào trong tay cha ta thì cũng đừng nghĩ đến chuyện ông trả lại cho người ta. . .” “Cha còn mới mắng ta, chửi ta ăn trắng mặc trơn, vô tích sự. Nhưng ta đâu có như thế, mỗi ngày ta đều giúp ông làm hết việc nhà lại đến việc đồng áng, từ việc nhỏ cho tới việc to, huynh xem ở trong thôn này có con gái nhà ai làm được nhiều hơn ta không? Luôn miệng mắng ta là nha đầu đen đúa, nhưng ta sinh ra đã đen sao, chẳng lẽ còn không phải vì suốt ngày phải bán mặt cho đất bán lưng cho trời, dầm mưa dãi nắng hay sao. . .?” Hà Hoa tủi thân, dừng lại một chút, khịt khịt mũi, cô lại nói tiếp: “Khi ta mười sáu, mười bảy tuổi vốn đã có người tới mai mối hỏi xin, người tới đều rất tốt, nhưng cha ta đều từ chối, ông sợ ta đi rồi sẽ không có người làm những việc giành cho đàn ông trong nhà nữa. . . Bón năm trôi qua, Đại Bảo lớn lên đã có thể gánh vác, cha ta lại cảm thấy ta chướng mắt. . . Nhưng kéo dài đến hơn hai mươi tuổi thế này là ý muốn của ta sao? Sao bây giờ lại đổ hết lên đầu ta. . .” Hà Hoa càng nói càng cảm thấy khó chịu, trong chớp lát nước mắt đã đọng đầy, ầng ậng nơi mí mắt, cuối cùng không ngăn được mà rớt từng giọt từng giọt đầy xót xa. Cô không muốn khóc trước mặt một tên ngốc, vội vàng đưa tay lau đi, nhưng mà càng lau nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn, cuối cùng cô mặc kệ, cứ để cho nước mắt chảy thành dòng dọc theo hai má. Trường Sinh quay đầu lại thấy Hà Hoa đang khóc, ngờ ngác khó hiểu nhìn cô một lát, rồi lại cúi đầu lấy từ túi quần ra một củ đậu phộng, bóc vỏ bỏ hạt vào lòng bàn tay rồi gọt ra trước mặt Hà Hoa, rồi lại cẩn thận nhìn kỹ, chọn hạt to cho vào miệng mình, đưa hạt còn lại tới trước mặt Hà Hoa. Hà Hoa hơi ngờ người một chút, lau nước mắt nói: “Huynh không có mắt à, không thấy ta đang khóc sao?! Đưa cho ta hạt to! Ta muốn hạt to!” Trường Sinh không lên tiếng, chỉ dùng tay kia bịt chặt lấy miệng, dường như thực sự sợ Hà Hoa sẽ nhào về phía mình cướp lấy. Hà Hoa tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, lấy hạt đậu phộng trong tay hắn bỏ vào miệng mình. Trường Sinh nhìn lòng bàn tay trống trơn, lại ngẩng đầu nhìn Hà Hoa đang nhai đậu phộng

trong miệng, hần lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Chọn một hạt.” “Hả?” “Đậu phộng, bảo cô chọn một hạt, cô lại ăn mất.” “...” Lúc này Hà Hoa không biết nên cảm thấy buồn cười hay là tức giận, những tủi thân, khó chịu bức dọc trong lòng cô vơi đi ít nhiều, giống như bị Trường Sinh biến thành hạt đậu phộng nhóp nhép nhai sạch sẽ. Trường Sinh giương mắt nhìn Hà Hoa, vẻ mặt rất hồn nhiên, ấm ức. Bộ dạng này của hần khiến Hà Hoa nhớ tới trước đây, khi còn nhỏ mỗi lần ở nhà phải chịu ả ả ả, cô sẽ giống như bây giờ đi bộ ra ngoài, chắc chắn sẽ phát hiện ở góc phía cổng thôn có Trường Sinh đang một mình ngồi ngẩn người, cô tìm cơ hội lên lên với hần hai câu, trút sự ả ả trong lòng ra sẽ cảm thấy thoải mái. Mà Trường Sinh bị cô bắt nạt cũng không kêu một tiếng, vẻ mặt ngờ ngác vô tội, đáng vẻ rất tủi thân nhìn cô. Sau nhiều lần như thế, chính Hà Hoa cũng thấy áy náy, vì thế lúc Trường Sinh bị mấy đứa trẻ khác bắt nạt, ngược lại cô sẽ giúp hần, thầm nghĩ rằng như thế là huề nhau, không ai nợ ai. Những lúc như thế Trường Sinh cũng không nói với cô câu cảm ơn hay cảm kích gì cả, chỉ ngẩn người đứng bên cạnh nhìn, giống như chuyện đó không liên quan tới hần. Sau này, mọi người đều trưởng thành, không còn ai rảnh rỗi bắt nạt Trường Sinh nữa, cũng không có ai chuyện trò cùng hần. Chính bản thân Hà Hoa không nhớ rõ lần gần đây nhất cô trò chuyện với Trường Sinh là khi nào, bây giờ lại thấy Trường Sinh nhìn cô với vẻ mặt ả ả, nhớ tới thời thơ ấu trước kia trong lòng Hà Hoa không khỏi chua xót. Cô nhìn Trường Sinh trong chốc lát, mở miệng nói: “Trường Sinh, hay là ta làm vợ huynh nhé... Trong nhà huynh có ba bao thóc không? Huynh giúp ta trả lại ba bao thóc cho Lưu Phúc Quý, ta sẽ làm vợ huynh. Tốt xấu gì chúng ta cũng xem như từ nhỏ lớn lên cùng nhau, huynh tuy là tên ngốc, nhưng so với Lưu Phúc Quý lại tốt hơn gấp trăm ngàn lần...” Trường Sinh nhướng mày, có chút không vui lớn tiếng nói: “Ta không phải tên ngốc” Hà Hoa trêu hần: “Huynh không phải tên ngốc? Vậy nếu huynh không phải tên ngốc thì nói cho ta biết cưới vợ có nghĩa là gì đi.” Trường Sinh bị hỏi vặn lại, suy nghĩ một lúc lâu cũng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ lớn tiếng nói: “Ta không phải tên ngốc! Bà nội ta nói, ta không phải tên ngốc!” Hà Hoa cong khóe môi lên, giống như khi còn nhỏ đáp lại hần: “Đó là bà nội huynh lừa huynh thôi! Huynh chính là tên ngốc! Cả thôn đều biết huynh là tên ngốc!” Hà Hoa nói xong, chỉ chờ xem bộ dáng sốt ruột đến mức mặt đỏ bừng của Trường Sinh. Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng gọi: “Trường Sinh...” Hà Hoa ngẩng đầu nhìn lại, không biết bà Tứ đã trở lại khi nào, Hà Hoa sợ tới mức run lên, không còn cái khí thế hùng hồn như khi nãy nói chuyện với Trường Sinh. Bộ dạng cô lập tức thay đổi như gà con bị điều hần nhìn chăm chăm, cô vội vàng phui mông chạy mất. Bà Tứ là bà nội của Trường Sinh, khi ông nội Trường Sinh còn sống mọi người đều gọi ông là ông Hoắc Tứ, nên theo vai vẻ Hà Hoa phải gọi bà một tiếng ‘bà’. Giống như bao người khác trong thôn, Hà Hoa hơi sợ bà Tứ, bởi trước đây khi còn nhỏ Hà Hoa từng nhìn thấy bà cầm gậy gõ đầu đánh mấy đứa bé bắt nạt Trường Sinh, tuy rằng cô chưa từng bị bà đánh, thậm chí cũng chưa từng bị bà mắng, nhưng cô vẫn sợ bà. Thật ra bà Tứ cũng không phải bà nội ruột của Trường Sinh, bà gả vào Hoắc gia lúc mới hơn hai mươi tuổi, lúc ấy bà nội Trường Sinh đã mất rồi. Nếu tính ra thì bà và mẹ Hà Hoa cũng xấp xỉ tuổi nhau, thậm chí bà so với mẹ Hà Hoa còn trẻ hơn một chút. Bà Tứ không phải người địa phương, nghe đồn rằng bà được ông nội Trường Sinh cứu khi đi săn thú, sau đó liền cưới bà làm vợ. Lúc Trường Sinh còn rất nhỏ thì cha mẹ qua đời, người ta nói ông nội hần sở dĩ cưới vợ trẻ bởi sợ sau này khi mình già chết đi không có ai quan tâm chăm sóc Trường Sinh. Lúc Trường Sinh được mười tuổi thì ông nội cũng mất, từ đó trở đi bà Tứ và Trường Sinh liền nương tựa vào nhau mà sống. Bà Tứ nhìn Hà Hoa chạy biến đi như kẻ trộm, bước lại hỏi Trường Sinh: “Đại đầu nhà họ Lý nói gì với cháu?” “A?” Trường Sinh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ngờ ngác kéo dài giọng. “Hà Hoa, Hà Hoa tìm cháu nói gì?” bà Tứ lại hỏi. “Ừm...” Trường Sinh chớp mắt nghiêm túc suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Chờ bà nội huynh à... Ta phải lập gia đình, cha ta nhận của Lưu Phúc Quý ba bao thóc đổi lại ta phải làm vợ kế của gã... Lưu Phúc Quý là kẻ lưu manh khôn nạn, phường du thủ du thực, gã ta hành hạ bức ép vợ tới chết mới thôi... Ta không muốn gả cho gã đó, nhưng mà cha ta đã nhận của gã ba bao thóc... Trường Sinh để cho ta làm vợ huynh đi... Huynh giúp ta trả lại Lưu Phúc Quý ba bao thóc, ta sẽ làm vợ huynh... Huynh chính là tên ngốc, cả thôn đều biết huynh là tên ngốc.” Trường Sinh lặp lại hết những lời mà Hà Hoa nói, không sai một chữ. Bà Tứ nghe xong hơi nhíu mày. Trường Sinh hỏi: “Bà nội, cháu không phải tên ngốc. Cưới vợ có nghĩa là gì?” Bà Tứ không đáp, chỉ quay đầu nhìn về phía Hà Hoa đã biến mất dạng, dường như đang suy nghĩ điều gì. Ngày hôm sau, cha Hà Hoa bảo Đại Bảo đem ba bao thóc còn nguyên khiêng trả lại cho Lưu Phúc Quý. Bao nhiêu năm qua đây là lần đầu tiên thứ vào tay ông rồi còn mang trả lại. Nhưng đương nhiên ông là con người không bao giờ chịu thiệt, ông nhận từ chỗ bà Tứ sinh lễ còn lớn hơn nữa: nửa mẫu ruộng. Khi Hà Hoa biết bản thân mình sắp sửa gả cho Trường Sinh đã vô cùng kinh ngạc, lại nghe nói bà Tứ dùng nửa mẫu ruộng đất để làm sinh lễ cưới, cô càng cảm thấy không thể tin được. Cô thậm chí cũng không vì bản thân mình thoát khỏi hố lửa Lưu Phúc Quý mà vui vẻ, cũng không vì bản thân mình sẽ cưới một tên ngốc, cùng hần sống cả đời mà buồn bã. Cô chỉ chợt dạ nghĩ mình cũng không đáng giá bằng nửa mẫu ruộng đất. Sinh lễ lớn như vậy, bà Tứ hoàn toàn có thể cưới cho Trường Sinh một cô gái xinh đẹp trẻ trung hơn nhiều, thậm chí còn có thể rước thêm hai cô vợ bé. Mười ngày sau, Hà Hoa và Trường Sinh thành thân, hôn lễ không khua chiêng gõ trống, cũng không kiệu hoa đỏ thắm rực rỡ gì cả, chỉ có mấy thanh niên trai trẻ và vài người đàn ông lớn tuổi thổi kèn đồng làm lễ rước. Hà Hoa mặc bộ đồ mà năm đó khi mẹ cô gả cho cha cô đã mặc, cô tự mình cầm lấy cái bọc đựng quần áo nhỏ mà Trường Sinh lấy từ nhà ra. Cô che khăn voan nên không nhìn thấy xung quanh, chỉ nghe thấy những tiếng cười nói nhao nhao ồn ào khắp dọc đường đi của những người dân đứng xem náo nhiệt. Ngẫu nhiên sẽ có đứa nhóc nghịch ngợm chạy tới trước mặt cô, ngược mặt nhìn lên khuôn mặt phủ khăn voan của cô cười cười hi hi. Hai người từ nhà họ Lý ở phía tây đi đến nhà họ Hoắc ở phía đông, mãi tới khi đi vào trong sân, mọi người mới chịu tán ra, ai về nhà nấy. Trong thôn bà Tứ có tiếng là xa cách lạnh nhạt với mọi người, nên không ai tới ăn cỗ cưới, bà cũng không mời ai cả, ngoại trừ nhà Hà Hoa thì chỉ có thầy Chu vừa dạy học, vừa khám bệnh trong thôn, thêm hai nhà hàng xóm sát bên nữa. Hà Hoa là cô dâu mới về nhà chồng, không được ăn uống cùng mọi người, bà Tứ bưng một suất cơm nhỏ đặt xuống bàn trong phòng tân hôn, bà không đợi Hà Hoa thẹn thùng hay nói lời cảm ơn đã đi ngay ra ngoài. Hà Hoa chưa bao giờ làm cô dâu, cũng không hiểu quy củ nên làm thế nào, thầm nghĩ xem có phải mình nên rút rề, từ tốn một chút. Nhưng từ sáng sớm đã không ăn gì, bụng cô đói còn cồn cào không chịu nổi, lập tức và vài ba miếng đã sạch bát, ráo đĩa. Ngoài phòng, chủ rể Trường Sinh chỉ cúi đầu im lặng ăn cơm, không để ý tới ai. Cha Hà Hoa vốn đã thấy hần chướng mắt, giờ lại thấy hần ngay cả một tiếng cha vợ cũng không gọi liền nổi giận, bữa cơm còn chưa kịp ăn đã đứng phắt dậy đi về. Tiểu Bảo không nỡ xa chị gái, còn muốn ở lại thêm một lúc nữa, lại bị cha Hà Hoa đập cho một cái gậy lăn ra, khóc suốt mướt đi về. Chờ mọi người đi hết Hà Hoa mới bưng bát không đi ra ngoài, nhìn thấy bà Tứ đang thu dọn cô vội bước qua nói: “Bà nội, để cháu làm cho.” Bà Tứ không nói gì, để cô thu dọn giống như cháu dâu đã rước về từ lâu, đứng dậy gọi Trường Sinh vào trong phòng nói chuyện. Hà Hoa dọn dẹp xong xuôi, lại đi quét sân, chẻ củi, làm mọi việc tới tận trưa giống như khi cô còn ở nhà mình, không hề có lấy một chút đáng vẻ của cô dâu mới về nhà chồng. Buổi tối lúc đi ngủ, Hà Hoa mới bắt đầu lúng túng không biết phải làm sao, cô cố ý ở ngoài giếng tắm rửa lâu thật lâu, cho tới tận khi bà Tứ ở trong phòng bà lớn tiếng gọi cô với vẻ không hài lòng, cô mới nhớ nhó đi vào phòng tân hôn. Trong phòng có một chiếc giường lò thông hai đầu đắp bằng đất nung, hai bộ mền gối bày ở hai đầu, cách nhau khá xa.

Trường Sinh chỉ vào bộ mền gối của mình nói: “Đây là của ta, kia là của cô.” Nói xong cũng không để ý tới Hà Hoa, tự cởi quần áo của mình chui vào túi ngủ (\*) (\*) túi ngủ ở đây là chân gấp hình ống để chui vào ngủ.

Hà Hoa đứng ngẩn người trong chốc lát rồi thối tất đèn, mặc quần áo nằm vào trong ổ chăn của mình, tới khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Trường Sinh, đoán chắc hần đã ngủ rồi, thân mình cứng nhắc của cô mới thả lỏng. Không có cảnh tượng lúng túng xấu hổ như trong tưởng tượng của cô. Nhưng ngẫm nghĩ thì cũng phải, Trường Sinh là tên ngốc, động phòng là cái gì chắc chắn cũng không hiểu, xem ra bà Tứ cũng không có ý muốn bế chất trai sớm. Hà Hoa thở phào một hơi nhẹ nhõm, lần mò tự cởi áo khoác ra, yên tâm xoay người nằm ngủ.

## Chương 2

Edit : Kim NC Beta : Vô Phương Sáng sớm hôm sau, Hà Hoa dậy sớm nhóm lửa nấu cơm. Đợi ăn xong điểm tâm, bà Tứ cầm một miếng bánh bột ngô, lưng đeo giỏ đựng thảo dược liền đi ra ngoài. Trước lúc ra cửa nói với Hà Hoa rằng buổi trưa bà không về, ở nhà cô tự mình lo liệu. Hà Hoa chạy theo bà nói: “Đề cháu đi với bà, bà dạy cháu cách nhận biết thảo dược, sau này cháu có thể làm giúp bà.” Bà Tứ nói: “Cháu đi theo làm gì, ở nhà chăm sóc chồng cháu là được rồi.” Hà Hoa gật đầu vâng dạ, nhìn theo phía bóng dáng bà Tứ đang khuất dần cô âm thầm lẻ lười, rồi quay trở vào nhà. Trong phòng, Trường Sinh đang gấp chăn. Thực ra Hà Hoa đã gấp một lần rồi, nhưng mà rõ ràng là không hợp ý Trường Sinh. Hắn mở tất cả chăn đệm ra, gấp lại từng cái từng cái một lần nữa, còn cực kỳ nghiêm túc cẩn thận giống như chị em phụ nữ thêu thùa vậy. Làm vợ người ta mà để thế, Hà Hoa có chút bần khoản, tiến lên nói: “Đề ta làm cho.” Trường Sinh không để ý tới cô, cứ tiếp tục làm việc của mình. Đợi gấp chăn đệm xong xuôi, hắn còn xoay đầu kiểm tra thêm một lát, cảm thấy hài lòng rồi mới gạt đầu. Trường Sinh lại dịch chuyển người mở một ngăn tủ ra, lấy trong tủ ra một hộp gỗ nhỏ. Hà Hoa tò mò, bước gần tới xem. Đường như lúc này Trường Sinh mới ý thức được Hà Hoa đang ở ngay bên cạnh, ôm chặt chiếc hộp gỗ, cảnh giác nhìn cô. Hà Hoa ngượng ngùng cười hỏi: “Có bảo bối gì vậy?” Trường Sinh ôm chiếc hộp, hơi cúi đầu xuống, nheo mắt lại bảo: “Không cho cô xem.” Về mặt Hà Hoa không nên được hơi tức giận, hừ một tiếng nói: “Không cho xem thì thôi. Một cái hộp gỗ cũ kỹ thì có gì đáng xem cơ chứ, có phải chưa bao giờ nhìn thấy đâu, hừ!” Cô nói xong liền quay đầu đi ra ngoài, nhưng ra khỏi phòng lại không chịu nổi sự tò mò, khép hờ cửa lại, từ khe cửa nhìn vào bên trong. Chỉ thấy Trường Sinh đem hộp đồ lên trên bàn, một đồng đậu phộng lớn nhón từ trong hộp gỗ lên ra. Trường Sinh lại đếm từng hạt một, chọn một hạt nhỏ bỏ vào túi mình, còn lại cất thật cẩn thận vào trong hộp gỗ, bỏ vào ngăn tủ. Hà Hoa khẽ lắc đầu cười thầm, tên ngốc thì vẫn là tên ngốc mà thôi, một hộp đậu phộng còn sợ cô nhìn thấy rồi cướp chắc? Cô lắc lắc đầu, rồi khỏi đó. Suốt cả một buổi sáng Hà Hoa đều bận rộn đủ thứ việc, cô dọn dẹp mỗi phòng một lần, cho tới tận khi cô chuẩn bị đi làm cơm trưa lại đột nhiên phát hiện không thấy Trường Sinh đâu cả. Cô vừa mới dọn dẹp phòng bà Tứ còn nhìn thấy Trường Sinh đang đứng ngây ngốc ngược cổ nhìn trời trước phòng của bọn họ cơ mà, sao chỉ trong chớp mắt đã chạy đi đâu rồi không biết. Cô ở trong sân gọi hai lần, vẫn không có người đáp, cô lại đi ra cửa ngõ nghiêng xung quanh, cũng không hề thấy bóng dáng của hắn. Hà Hoa hơi lo lắng, trong lòng thầm nghĩ Trường Sinh là tên ngốc, sợ là sẽ xảy ra chuyện gì mất. Cô vất đồ trong tay xuống, chạy ra ngoài tìm, những góc ngách trong thôn mà cô nghĩ tới đều chạy tới tìm nhưng kiểm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Trường Sinh đâu cả. Lúc này cô thực sự vô cùng sốt ruột, cũng mặc kệ mình là cô dâu mới gả về nhà chồng, giờ mà còn phải ngượng với cả người, chỉ một lòng tìm kiếm, đi đường gặp người nào trong thôn cũng hỏi xem có gặp Trường Sinh hay không. Hỏi liên tục mấy người, rốt cuộc cũng có người nói thấy Trường Sinh lưng vác cuốc đi ra đồng. Biết Trường Sinh không bị lạc, Hà Hoa nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng lại nghe nói hắn ra đồng làm việc, trái tim cô lại thót lên. Nhà Trường Sinh có tất cả nửa mẫu ruộng, giờ đều đã làm sinh lễ đưa cho cha cô cả rồi, sao hắn lại đi tới đó làm? Trời ơi, không phải lại ngốc nghếch chạy tới đó chứ? Cô còn đang nghĩ ngợi thì thấy Tiểu Bảo từ phía xa chạy hồng hộc tới, tới nơi lập tức túm lấy cánh tay cô vội vàng la lên: “Tỷ, tỷ nhanh đi đi, anh rể và cha sắp đánh nhau tới nơi rồi!” Hà Hoa vừa nghe thế lập tức chạy nhanh về phía đồng ruộng, dân trong thôn ở cạnh đó nghe thấy có chuyện náo nhiệt cũng đều chạy theo tới đó xem. Lúc Hà Hoa chạy tới nơi, Trường Sinh đang một mình yên lặng cầm cuốc làm việc, còn cha cô đang đứng ngay gần đó vừa thở hổn hển, vừa xắn tay áo gào Đại Bảo mau kéo Trường Sinh ra ngoài đánh. Đại Bảo hết nhìn cha mình lại nhìn Trường Sinh, khó xử không biết làm sao, chỉ đứng im. Cha Hà Hoa nổi đóa lên, cầm lấy cái cuốc định bỏ về phía người Trường Sinh. “Chà!” Hà Hoa hoảng sợ kêu lên, chạy tới giữ chặt tay cha mình. Cha Hà Hoa thấy Hà Hoa tới, chửi: “Mày, con nha đầu chết tiệt này! Hôm qua tao mới gả mày ra ngoài mà hôm nay mà đã giúp người ta tính kế cha mày à! Đây rõ ràng là bà nội nó đã lấy làm sinh lễ cho tao, sao mới một buổi tối mà đã không giữ lời hứa! Ruộng này là của nhà tao! Mày mau lôi thằng chồng mày ra khỏi đây mau cho tao!” Hà Hoa thấy tình cảnh trước mắt này đã đoán được chuyện gì xảy ra, cũng không để ý cha cô mắng cô ra sao, vội vàng đi tới bên cạnh Trường Sinh, lo lắng nói: “Trường Sinh, về nhà thôi.” Trường Sinh căn bản không để ý tới cô, chỉ chăm chú cúi đầu cuốc đất. Hà Hoa không biết nói thế nào, đành phải giơ tay kéo kéo tay áo hắn nói: “Trường Sinh, ruộng này không phải của chúng ta, chúng ta trở về đi...” Trường Sinh vừa nghe xong lời này lập tức ngừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn cô, đúng lý hợp tình nói: “Ruộng này của ta, là ông nội ta để lại cho ta.” Hà Hoa nghe vậy không nói được gì, không biết phải đáp lại hắn làm sao, nhìn về mặt Trường Sinh lại càng cảm thấy có lỗi với hắn. Cha Hà Hoa thấy vậy, lại gào lên chửi: “Chúng mày kẻ tung người hứng diễn tuồng cho ai xem đây! Bà nội mày đã đưa cho nhà tao, thì chính là của tao! Mày dám đòi ý làm cản thì đừng trách ông đây không nể mặt!” Trường Sinh căn bản không nhìn cha Hà Hoa, chỉ cứng đầu lớn tiếng lặp lại với Hà Hoa một lần nữa: “Ruộng này là của ta, là ông nội ta để lại cho ta.” Cha Hà Hoa chửi tiếp: “Mày đừng có giả ngu với tao! Đây là sinh lễ mày có hiểu không hả! Con gái tao gả cho mày làm vợ, thì giờ chỗ này phải thuộc về tao!” Trường Sinh hơi sùng sốt, nửa hiểu nửa không, ngơ ngác nhìn Hà Ho., Hà Hoa bị hắn nhìn hơi chột dạ, khẽ cắn môi cúi đầu xuống. Trường Sinh kinh ngạc nghĩ ngợi một lát dường như đã hiểu, quay đầu nói với cha Hà Hoa: “Vậy ông rước con gái ông về đi, ta không cần cô ta làm vợ.” Cha Hà Hoa tức giận tới mức giậm chân, chỉ tay vào Trường Sinh bắt đầu không nể nang gì, cứ thế mà chửi: “Mày, cái thằng vô lại này muốn chơi đùa à! Con gái tao hôm qua vào cửa nhà mày, đều đã con mẹ nó ngủ với mày một đêm, mày hôm nay lại bảo muốn trả lại! Mày cho là họ Lý chúng tao dễ bắt nạt phải không hả?! Đại Bảo! Chém chết tên vô lại này cho tao!” Đại Bảo vốn còn hơi do dự, giờ lại nghe Trường Sinh nói muốn bỏ Hà Hoa, cũng bắt đầu nổi giận, lập tức cầm cuốc muốn động thủ. Hà Hoa bước lên phía trước, chắn trước người Trường Sinh. Đại Bảo nói: “Tỷ, tỷ tránh ra, để đệ đánh chết tên khốn kiếp này xả giận cho tỷ!” Cha Hà Hoa chửi: “Mày đang bị người ta coi thường đấy! Người ta đều con mẹ nó không cần mày, mày còn che chở bảo vệ cho nó, mày có biết xấu hổ hay không hả?!” Hà Hoa đứng ở bên này, cúi đầu im lặng không nói gì. Cô cảm thấy bản thân mình không phải không biết xấu hổ, mà là đã sớm không còn mặt mũi gì nữa rồi. Cha cô và Trường Sinh mỗi người một câu bóc trần sạch sẽ mọi thứ. Ở trước mặt bao nhiêu người, họ biến cô thành trò cười. Cô không cần ngẩng đầu lên cũng có thể biết bà con trong thôn đang dùng ánh mắt như thế nào nhìn mình, cô thậm chí còn biết trong lòng bọn họ đang cười khẩy mình. Cô chỉ hận lúc này không thể cầm lấy cái cuốc trong tay Đại Bảo mà lập tức bỏ vào trán mình một cái, chết quách đi cho xong. Nhưng lúc này cô không thể chết được, cũng không thể không đối mặt với tình cảnh đáng xấu hổ này, cô chỉ còn cách dùng toàn lực mà ứng phó. Dùng móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mình, cô thấp giọng nói: “Cha, cha về nghỉ ngơi trước đi, để con khuyên bảo chàng.” “Khuyên cái rắm!” Cha cô lại mắng chửi: “Đây là của nhà tao, mày dựa vào cái gì mà đuổi tao đi! Mày mau kéo nó đi khỏi đây cho tao!” Hà Hoa quay người lại, kéo cánh tay Trường Sinh nói: “Trường Sinh, chúng ta đi về nhà.” Trường Sinh cũng không để ý tới cô, dường như rất tức giận, ra sức hất tay Hà Hoa ra. Hà Hoa bị bắt ngờ nên bị hất hất tay một cái liền ngã xuống, ngồi bệt trên ruộng. Đại Bảo thấy Hà Hoa bị ngã, trừng mắt lên nhìn Trường Sinh, định lao tới đánh nhau. Hà Hoa vội vàng đứng lên ngăn lại. Nhưng không chờ cô đứng lên, đã có mấy người dân trong thôn vây xem lúc này liền tới ngăn cản Đại Bảo. Người dân xem náo nhiệt cũng đủ rồi, thấy bọn họ định đánh nhau thật liền kéo nhau tới vây quanh cha Hà Hoa khuyên giải. Có người nói: “Sao ông lại so đo cùng với một tên ngốc làm gì chứ, tốt xấu gì ông cũng là cha chủ, hắn lại là

tên ngọc ngậy ngô chẳng biết chuyện gì kia mà.” Lại có người nói: “Ông cứ để cho hắn làm cũng được mà, dù sao đây cũng là ruộng của ông rồi, coi như có tên ngọc làm việc không công cho ông còn gì.” Lại thêm một người nữa nói: “Chúng quy thì hắn vẫn là con rể ông cơ mà, ông đánh hắn rồi thì người chịu tội vẫn là Hà Hoa.” Người dân trong thôn mỗi người một lời khuyên bảo cha con nhà họ Lý rồi đi, trước khi đi cha Hà Hoa còn không quên đe dọa Hà Hoa: “Chi lần này thôi đấy. Ngày mai mà tao còn nhìn thấy nó đến đây, tao sẽ đánh gãy chân!” Mọi người giải tán hết, chỉ còn Hà Hoa và Trường Sinh. Hà Hoa vẫn ngồi bệt dưới đất, nhìn Trường Sinh dường như vẫn chẳng thêm bận tâm xem chuyện gì xảy ra, vẫn rất chuyên tâm tiếp tục làm việc. Cô không giận khi lúc nãy hắn nói như vậy, cô cũng không giận khi hắn làm mình té ngã, thậm chí cô còn cảm thấy mình có lỗi với hắn. Đây là đất mà ông nội hắn để lại cho hắn, để cho hắn và bà nội sinh sống, lại bởi vì cô mà mất đi. Từ lúc cô bắt đầu biết mình sẽ gả cho Trường Sinh, Hà Hoa vẫn không cảm thấy gả cho một tên ngọc có gì không tốt. Đến tận sáng hôm nay cô còn cảm thấy tốt hơn nhiều so với ngày thường cô ở nhà bị cha đánh đập nặng nề. Nhưng cho tới bây giờ cô đại khái mới thực sự hiểu được cuộc sống mình sắp phải đối mặt là như thế nào. Trường Sinh làm ở ruộng suốt cả một buổi sáng, Hà Hoa cũng ngồi tại ruộng cho tới tận trưa, đợi tới lúc mặt trời lên cao tới đầu chiều thẳng xuống, Trường Sinh mới đứng thẳng lưng, lau mồ hôi, kiễng cuống đi về nhà. Hà Hoa cũng phui mông đứng dậy chạy đuổi theo. Dọc đường về nhà không ít người dân trong thôn chỉ trỏ vào bọn họ đàm tiếu chuyện buổi sáng nay. Hà Hoa thật sự xấu hổ, mặt cô đỏ bừng, chỉ đành cúi đầu giả vờ như không nghe thấy gì, giữ khoảng cách xa một đoạn đi theo Trường Sinh về nhà. Vào tới cửa, Trường Sinh liền bỏ cuộc xuống rồi đi vào phòng, Hà Hoa rửa tay rồi đi nấu cơm trưa. Nấu cơm xong cô liền tiến vào buồng trong gọi Trường Sinh ra ăn cơm, Trường Sinh lấy bọc đựng quần áo của cô ra, sắp xếp xong xuôi nhét vào lòng cô nói: “Cô về đi, ta không thêm cô làm vợ, cô mau trả lại ruộng cho ta.” Hà Hoa nhận lấy xong đặt ở một bên, nói: “Cơm nấu xong rồi, ra ăn cơm đi.” Trường Sinh lại cầm lấy bọc quần áo nhỏ nhét vào trong lòng Hà Hoa, vừa đẩy cô ra bên ngoài cửa vừa lớn tiếng nói: “Cô đi.” Hà Hoa ôm bọc quần áo bị Trường Sinh đẩy ra đến tận ngoài cửa, suýt nữa té ngã xuống đất. Trường Sinh ở bên trong đóng cửa lại, chèn then cửa chốt lại, không cho cô vào. Hà Hoa kiễng chân vịn lên trên cửa, nhỏ giọng gọi: “Trường Sinh, mở cửa, để cho ta vào đi.” Bên trong không có tiếng trả lời. Qua khe cửa Hà Hoa nhìn thấy Trường Sinh quay đầu trở về phòng. Cô lại tiếp tục đập đập lên cửa, nhưng rốt cuộc chỉ phí công. Lúc tới giờ cơm trưa, những người dân ông đi ra ruộng đồng làm việc đều trở về, tốp năm tốp ba lần lượt đi về nhà, đi ngang qua cửa nhà cô, đều tò mò nhìn cô. Những ánh mắt không kiêng dè kia khiến cho cô vô cùng xấu hổ, cô đem bọc quần áo giấu chặt trong lòng, nhưng căn bản không giấu được. Cô biết một thời gian dài sau này, người dân trong thôn đều lấy chuyện của cô ra làm trò cười lúc ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngọc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3

Edit : Kim NC Beta : Vô Phương Tối giữa trưa, mặt trời càng nắng gắt hơn, ánh nắng chói chang chiếu xuống thiêu đốt mặt đất bóng râm. Cả thôn im ắng, người lớn, trẻ nhỏ tất cả đều ở trong nhà ngủ trưa cả, chỉ có mình Hà Hoa ôm bọc quần áo ngồi trên tảng đá trước cửa. Cuối cùng một chút bóng râm mất trước cửa cũng đã nhanh chóng biến mất, Hà Hoa bị phơi dưới ánh mặt trời chói chang đã cảm thấy hơi choáng váng, cô lại đứng lên gõ cửa gọi: “Trường Sinh, mở cửa đi, ta say nắng đến choáng váng, sắp ngất rồi...” Trong sân yên tĩnh không người đáp lại, cô nghĩ Trường Sinh không nghe thấy, hắn có lẽ cũng giống như bao người khác thư thả nằm trong phòng cầm cây quạt phe phẩy ngủ trưa. Những túi thân trong lòng Hà Hoa lúc này ào ạt trào lên, cô lui về phía sau hai bước, hét to vào trong sân: “Tên khốn Trường Sinh! Ngươi mau mở cửa cho ta! Ngươi đường đường là đấng nam nhi mà lại đi bắt nạt đàn bà con gái là có làm sao! Ngươi là tên vô lại khốn kiếp! Mau mở cửa cho ta! Nếu không mở ta sẽ đánh ngươi! Ta và miệng ngươi! Véo tai ngươi! Đánh cho ngươi như từ, tàn phế cả đời ngồi liệt một chỗ đấy!” Hà Hoa ở bên ngoài cửa kêu gào một lát, ngoài việc khiến mình càng tức giận hơn, càng tủi thân hơn thì chẳng có tác dụng gì cả. Cuối cùng cô đành bỏ cuộc, quay về cái cửa đóng kín lăm lăm bấm mắng hai câu rồi ôm bọc quần áo đi khỏi đó. Cô không biết phải đi đâu, nhưng chắc chắn không thể về nhà mẹ đẻ được, nếu cứ thế này trở về cô sẽ trở thành người phụ nữ bị chồng bỏ. Ngày đầu tiên gả về nhà chồng đã bị chồng ruồng bỏ, lại còn bị tên ngọc Trường Sinh bỏ nữa chứ. Cha cô sẽ nể cô, đánh cô, còn mẹ cô sẽ buồn khổ khóc lóc, còn bản thân cô thì chẳng còn mặt mũi nào mà ngẩng đầu nhìn bà con hàng xóm trong thôn. Hà Hoa ôm bọc quần áo ngo ngoe ngắc ngắc lại đi tới cổng thôn, cô nhìn con đường nhỏ dẫn ra ngoài thôn, vừa do dự lại hơi sợ hãi. Đừng nói tới việc tìm một nơi nào đó nương tựa, cô ngoài bọc quần áo này thì chẳng còn gì khác, tiền lại càng không có, cứ trốn đi như thế này thì cô sẽ chết đói trên đường ấy chứ. Nhưng quay đầu lại nhìn thôn nhỏ, cô càng cảm thấy không thể tiếp tục được, cô bị chồng đuổi ra khỏi nhà, nhà mẹ đẻ lại không cần cô, bây giờ cô lại trở thành trò cười trong thôn. Hà Hoa thậm chí nghĩ hay là chết quách đi cho rồi, chết rồi thì xong hết, trái phải trước sau đều khổ, chỉ bằng chết đi thì không phải chịu bất cứ thứ gì nữa. Cô ôm lấy bọc quần áo bước ra khỏi thôn. Con đường nhỏ ngoài thôn lúc này cũng không có lấy một bóng người. Ban đầu cô còn có chút cảm giác vui sướng khi thoát khỏi tình cảnh khổ sở này, nhưng càng đi xa hơn cô lại càng cảm thấy lo sợ, bất an. Cô khẽ ngâm nga một bài hát dân gian để bản thân thêm can đảm. Cô cứ đi cứ đi, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân, bỗng giật mình hoảng sợ, sợ là trong thôn có người nhìn thấy cô – một cô vợ nhỏ mới về nhà chồng đã trốn nhà đi, lại sợ thổ phỉ trộm cướp giật tiền cướp sắc. Cô hoảng hốt muốn tìm một chỗ để trốn thì người ở phía trước đã từ ngã rẽ đi ra. Người tới là thầy Chu, đi khám bệnh ở thôn bên cạnh trở về, nhìn thấy Hà Hoa thì giật mình, lại thấy cô đang ôm một bọc quần áo trong lòng, lắp bắp hỏi: “Hà Hoa... Cháu thế này... là muốn đi đâu à?” Hà Hoa ôm chặt lấy cái bọc quần áo nhỏ của mình lui về phía sau, cô thẹn đỏ mặt, không biết phải trả lời ra sao... Thầy Chu không phải người vùng này, Hà Hoa chỉ nhớ mang máng là lúc thầy ấy tới sống ở thôn thì mình lúc ấy chỉ lớn hơn Tiểu Bảo bấy giờ một chút. Thầy ấy cũng không lớn tuổi lắm, còn trẻ hơn cha cô mười tuổi, thầy Chu ở nhà mở một lớp học nhỏ, những người có con cái ở mấy thôn xung quanh đều đưa tới nhà thầy ấy để học cho biết chữ, vì thế mọi người đều gọi là thầy Chu, chỉ có điều dạy mười năm nhưng không dạy được ai thành tú tài. Thầy Chu lại biết thêm chút y thuật, nghe nói là do tổ tiên trong nhà truyền lại, mà mấy thôn quanh đây cách thị trấn rất xa, trong phạm vi mấy thôn cũng chẳng có vị đại phu nào, mà thầy ấy lại tự nguyện tới nơi này, nên những người dân xung quanh nếu có ốm đau gì thì đều mời thầy ấy tới khám cho hoặc là tới tận nơi khám. Thầy Chu là thư sinh đầu tiên trong đời mà Hà Hoa được gặp, đại khái cũng là người duy nhất. Trong mắt cô, thầy Chu và những anh nông dân trong thôn không hề giống nhau. Quần áo trên người của thầy Chu luôn rất sạch sẽ, chỉnh tề, cho dù có mặc áo dài cũ có miếng vá to nhỏ trên đó thì trông thầy cũng vẫn có vẻ rất phong độ, so với những người mặc đồ mới còn đẹp hơn. Trên mặt thầy cũng luôn là nụ cười hiền lành, cho dù có người bất kính với thầy, thậm chí nói những lời thô tục, thì thầy cũng chưa bao giờ để trong lòng. Nhiều năm như thế nhưng chưa bao giờ thấy thầy ấy to tiếng với ai cả. Hà Hoa còn nhớ rõ, trước đây một đám các cô bé mới lớn xúm lại với nhau thì thầm to nhỏ, đều nói sau này lớn thì phải gả cho thầy Chu, hoặc là phải gả cho người đọc sách giống như thầy Chu, lúc ấy cô cũng từng nói như thế. Vậy mà chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, các cô bé năm nào đều lần lượt từng người một gả đi, còn thầy Chu thì vẫn cứ cô độc một mình như thế, lâu dần mọi người cũng thấy quen. Giờ nếu như mỗi ngày tự dưng bên cạnh thầy Chu xuất hiện một cô vợ thì lúc đó mới khiến người ta kinh ngạc. Hà Hoa trên đường bỏ nhà đi bị

thầy Chu bắt gặp, bị thầy Chu kéo về nhà mình, và bây giờ cô đang ôm bọc quần áo nhỏ của mình ngồi bên cạnh bàn, hơi xấu hổ, vẻ mặt mất tự nhiên. Thầy Chu tỏ vẻ như chưa thấy gì, đun nước sôi pha một bình trà, vừa rót cho Hà Hoa một chén vừa cười khanh khách hỏi: “Nói cho ta xem là chuyện gì, chuyện gì mà vợ chồng son lại cãi nhau thế?” Hà Hoa đặt bọc quần áo sang một ghế khác, đưa tay nhận lấy chén trà cúi đầu thổi cho bớt nóng, xấu hổ giọng nói: “Không phải là cãi nhau...” Thầy Chu cong cong khóe miệng cười cười, chỉ nói: “Hà Hoa, cháu có biết vì sao bà nội Trường Sinh nhất định phải cưới cháu làm vợ cho Trường Sinh không?” Hà Hoa không lên tiếng trả lời, trong lòng cô thầm nghĩ, bởi vì ngoại trừ cô ra thì làm gì có ai bằng lòng gả cho hán để chịu khổ cơ chứ. Thầy Chu lại nói: “Ta đến thôn này ở đã mười mấy năm rồi, nhìn các cháu lớn lên từ nhỏ, thằng nhóc Trường Sinh này không bình thường như những đứa trẻ khác... Người trong thôn bảo nó là tên ngốc, ta lại nói đó là vì tâm lòng nó sạch sẽ, thế gian dơ bẩn không thể nhập vào được mắt nó...” Hà Hoa vẫn cúi đầu im lặng nghe, cô nghĩ thầy Chu và bà Tứ có họ hàng gần gì đó, nên tất nhiên là sẽ nói đỡ cho Trường Sinh rồi. Tuy rằng lời nói chưa hẳn là nói sai, nhưng cũng chưa chắc đã đúng, cô mới gả cho Trường Sinh còn chưa đến một ngày đã bị tù nhục thế này, không biết tương lai sẽ thế nào nữa. Thầy Chu thấy bộ dạng Hà Hoa giống như không nghe lọt tai, lại cười nói: “Nhưng trong mắt nó có cháu, nó biết cháu, có thể gọi được tên của cháu, cũng nói chuyện cùng với cháu...” Hà Hoa nghĩ ngợi, hình như là thế thật, Trường Sinh hầu như chẳng chịu nói chuyện với ai, người khác bắt chuyện với hán, hán cũng chẳng để ý, nếu so sánh như vậy thì đối với cô mà nói có thể coi là “Thân cận, gần gũi”. Rồi cô lại nghĩ tới một điều, cô từ nhỏ mặc dù cũng không ít lần bắt nạt hán, nhưng cũng giúp đỡ hán nhiều lần, hán biết tên của cô, cũng trò chuyện với cô, mà tính như thế thì không phải hán cũng là người gần gũi nhất với cô đó sao? Thầy Chu thấy vẻ mặt Hà Hoa hơi dịu đi, vỗ vỗ gáy mình nói: “Ái chà, xem ta này, chỉ lo rót nước cho cháu, bây giờ cũng đã trưa rồi, hán là cháu cũng đói bụng rồi. Thôi thì hôm nay chịu khó ở lại nhà ta ăn cơm đi, tay nghề nấu nướng của ta không được giỏi lắm, cháu đừng chê cười là được rồi.” Lúc này Hà Hoa mới phản ứng lại, cô hơi ngượng ngùng đáp: “Không, không, thôi thôi, cháu không làm phiền thầy thêm nữa.” Thầy Chu cười nói: “Phiền gì chứ, tên nhóc Trường Sinh kia thường xuyên giúp ta gánh nước, chẻ củi, cháu tới nhà ta rồi thì sao tính là người ngoài cơ chứ.” Thầy Chu nói xong liền đi ra ngoài bếp nấu cơm. Hà Hoa ở nhà thầy Chu ăn cơm trưa, trong lúc ăn thầy Chu còn nói thêm mấy điều về Trường Sinh nữa, Hà Hoa biết thầy Chu thế này là thứ nhất giúp cô đỡ buồn, đỡ nghĩ vẩn vơ, thứ hai hạ cho cô một bậc thang bước xuống. Dù thế nào thì cô vẫn chỉ là phụ nữ, không có nơi nào để đi được cả. Thấy trời cũng bắt đầu ngả sang chiều, Hà Hoa cảm bọc quần áo đứng dậy cáo từ. Thầy Chu tiễn cô ra đến ngoài cửa, cười bảo: “Sau này nếu Trường Sinh lại bắt nạt cháu, cháu cứ nói với ta, ta sẽ giúp cháu đòi lại công bằng.” Hà Hoa cong khóe miệng cười cười, hơi đỏ mặt. Cô ôm bọc quần áo đi về nhà, nhìn thấy cửa lớn vẫn khóa bên trong, cũng không mở miệng gọi, chỉ ngồi ở thềm đá phía trước nhà. Một lát sau bên trong truyền tới tiếng bước chân, cửa chậm rãi bị đẩy ra. Hà Hoa nhân cơ hội này đẩy cửa lên vào, tiện tay đóng luôn cửa lại. Trường Sinh đang vắt cuốc chuẩn bị ra đồng thì thấy Hà Hoa đột nhiên lách vào, dường như kinh ngạc lui về phía sau hai bước. Đầu tiên là theo bản năng lấy tay che mặt, bịt lỗ tai, rồi mới mở miệng gào: “Không cần cô làm vợ ta, cô đi đi.” Hà Hoa ra sức quăng bọc quần áo vào người Trường Sinh, chỉ tay vào mặt hán lớn tiếng hét: “Ta nói cho huynh biết, cha ta đã nhận của huynh nửa mẫu ruộng, cũng đã tuân thủ đem ta gả cho tên ngốc nhà huynh làm vợ! Cho nên, huynh nếu đã cưới ta, thì không được đổi ý lại! Lúc ông nội huynh còn sống thì trên đời này có ai không khen ông cơ chứ? Trong khắp mười dặm, tám thôn này mọi người đều nói ông là người vô cùng giữ chữ tín, một khi đã nhận lời người khác rồi thì chưa bao giờ có chuyện đổi ý! Nếu bây giờ huynh đổi ý thì chính là không xứng làm con cháu của ông, không xứng làm con cháu của Hoắc Tứ!” Trường Sinh trừng mắt, mắt đối mắt với Hà Hoa. Trong một khoảnh khắc Hà Hoa cảm thấy dường như hán muốn dùng cái cuốc trong tay đánh cô, nhưng mà tiếp theo hán lại hành động như đứa trẻ con, ra sức vất thật mạnh cái cuốc xuống đất, lớn tiếng gào lên với Hà Hoa: “Ta không phải tên ngốc! Ta là cháu của ông nội!” Hà Hoa nói: “Vậy thì không được đổi ý. Nếu huynh còn dám nói không cần ta làm vợ huynh, hoặc là nói phải trả lại nửa mẫu ruộng kia cho huynh, ta sẽ thấp hương nói cho ông nội huynh biết, để cho ông nội tới dạy dỗ đứa cháu bất hiếu là huynh!” Trường Sinh trừng mắt lườm Hà Hoa, hán tức đến mức mặt đỏ bừng lên, thở hổn hển phì phò mấy hơi rồi xoay người trở về phòng. Hà Hoa thầm nghĩ cách thầy Chu dạy cô thật sự rất hiệu quả, tên ngốc này thực sự rất dễ ý tới ông nội hán. Cô nhặt cái cuốc lên cất đi, bước vào nhà nhìn Trường Sinh, chỉ thấy hán lúi húi hết chân mền gấp gọn gàng buổi sáng ra, rồi tự mình chui vào, tức giận thở phì phì. Hà Hoa nhẹ giọng, giống như muốn giảng hòa hỏi: “Huynh buổi trưa không ăn cơm đúng không, có đói bụng không? Ta đi làm cơm cho huynh nhé.” Trường Sinh không đáp lời cô, vẫn cứ tức giận nằm ỉ trong chăn. Hà Hoa đợi một lát thì quay đầu đi ra ngoài. Cô nấu một ít cơm xới ra đặt lên trên bàn cạnh giường, lại sợ hán chạy ra ngoài đồng liền lặng lẽ ở trong sân khóa cửa lớn lại. Suốt cả một buổi chiều Trường Sinh yên lặng trong chăn không hề nhúc nhích. Hà Hoa có vào nhà nhìn hán hai lần, thấy đồ ăn đặt trên bàn cạnh giường vẫn còn nguyên, cô cũng đành mặc kệ không để ý tới hán, chỉ sợ chọc cho hán tức giận lại không được yên thân. Thời gian dần trôi, sắp hết một ngày nữa, Hà Hoa đang ngồi ở gian ngoài khâu để giày, chợt thấy Trường Sinh từ trong phòng đi ra, không thèm nhìn đến cô mà cứ thế đi thẳng ra ngoài. “Đi đâu vậy?” Hà Hoa kêu lên. Trường Sinh làm như không nghe thấy, chẳng nói chẳng rằng lập tức đi thẳng tới cửa lớn, nhìn cửa bị khóa hơi sững sốt, sau đó liền chạy ngay vào phòng tìm chìa khóa. Chiếc chìa khóa kia tất nhiên là ở trên người Hà Hoa, cho nên hán tìm đâu cũng không thấy, hán cuống tới nỗi chạy vòng vòng trong phòng hai lần tìm tìm lục lục, rồi lại chạy ra ngoài. Hà Hoa không biết hán muốn làm cái gì, bỏ việc đang làm dở trong tay xuống cũng đi ra sân, nhưng thấy hán đứng ở cửa ra sức gỡ khóa xuống, cuối cùng lại nhào người lên bên trên cửa, vừa phá cửa vừa kêu a a. Hà Hoa vội la lên: “Huynh muốn làm gì hả? Huynh hứa không được ra đồng lần nữa, chỉ cần huynh nhận lời không tới đó ta sẽ mở cửa cho huynh ngay.” Trường Sinh không để ý tới cô, bắt đầu liều lĩnh định leo lên cửa vượt ra ngoài. Hà Hoa sợ hãi, vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa, trên đường đi theo Trường Sinh mới chợt buồn bực nghĩ ra. Phải rồi, mỗi buổi chiều tới hán đều tới chỗ kia chờ bà Tứ về nhà. Hà Hoa theo Trường Sinh tới công thôn, lần lượt ngồi xuống tảng đá, ngồi một lát đã thấy nhàm chán, cô liền quay sang dụ dỗ hán nói chuyện, cô nói: “Đậu phộng của huynh đâu, cho ta một hạt được không?” Trường Sinh không hề rằng, yên lặng gơ tay nắm chặt túi quần mình. Hà Hoa lại dụ hán vài lần nữa, hán vẫn không trả lời. Cô cũng ngừng ngừng không lên tiếng nữa. Hai người ngồi một lát, đã thấy bóng bà Tứ xuất hiện trên con đường nhỏ dẫn vào thôn, cả hai đều đứng dậy đón bà. Trường Sinh lấy trong túi ra một ít đậu phộng, đếm đếm, sau đó đưa cho bà Tứ nói: “Mười hạt đậu phộng... không cần... không có... không cần cô ta làm vợ, ruộng quan trọng hơn, là ông nội để lại cho cháu.” Bà Tứ nói: “Sao lại không, bà thấy tốt lắm mà, phía sau núi có một mảnh đất bằng phẳng, bắt đầu từ ngày mai cháu tới đó khai hoang cho bà. Nửa mẫu ruộng kia cũng là do năm đó ông nội cháu đặt nhát cuốc đầu tiên khai hoang ra đó, cháu cũng phải vậy.” “Vâng.” Trường Sinh bị bà Tứ nói phủ đầu, nói một từ vâng rồi im lặng. Hà Hoa nhân lúc bà Tứ không chú ý, quay đầu vụng trộm lè lưỡi với Trường Sinh, cảm giác như đạt được thành công, nở nụ cười. Trường Sinh ngậm chặt miệng quay đầu đi chỗ khác. Bà Tứ liếc Hà Hoa hỏi: “Cười cái gì mà cười, đã nấu cơm chiều chưa?” Sắc mặt Hà Hoa nhất thời đỏ lên, nói: “Còn chưa kịp nấu, cháu đang định nấu thì Trường Sinh...” Bà Tứ lạnh giọng răn dạy: “Nấu cơm là việc của đàn bà, liên quan gì tới chuyện của Trường Sinh. Cháu làm vợ nó mà còn muốn nó hầu hạ cho cháu hay sao? Hay là định chờ ta về nhà hầu hạ hai đứa đây?” Bà Tứ đột ngột thay đổi nét mặt khiến Hà Hoa kinh ngạc, cô cũng giống như Trường Sinh ngoan ngoãn vâng một tiếng rồi vội vàng chạy về nấu cơm. Có điều cô vội vàng chạy trốn quá nhanh, không kịp nhìn thấy Trường Sinh cũng học bộ dạng của cô bĩu môi lè lưỡi ra về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 4

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Sáng tinh mơ, Hà Hoa vẫn còn say ngủ, loáng thoáng nghe thấy tiếng gà gáy đầu tiên, cô theo bản năng kéo sát chăn thêm một chút, rồi dùng hai chân kẹp lại thật chặt. Hoàn toàn không có gì bất ngờ, sau khoảng một khắc \*, cô cảm thấy Trường Sinh đang nắm chân của cô kéo ra. \* 15 phút Hà Hoa cố sức ôm chặt chắn, lúc này cô hạ quyết tâm nhất định không thỏa hiệp với hắn. Con buồn ngủ hoàn toàn bay sạch, cô vừa tức tối lại vừa ương ngạnh nhưng rốt cuộc cũng không giành thắng hân. Trường Sinh dù gì cũng là một người đàn ông, sức lực cô có lớn tới mức nào cũng không thể chống lại, cô cố chấp giữ chặt chắn không được bao lâu thì cả người và chân đều bị Trường Sinh kéo ra ngoài. Hà Hoa tròn mắt nhìn gương mặt Trường Sinh đang gần trong gang tấc, cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, hắn chỉ bầy ra vẻ mặt vô tội lúng ta lúng túng nói: “Gấp chân, cô đề lên chân rồi.” Hà Hoa thở hồng hộc than thở: “Gấp gấp gấp gấp! Huynh đi mà gấp hết chân trong thôn này đi!” Nói dứt lời, cô đẩy Trường Sinh ra, ngồi sang bên khoác áo ngoài vào. Trường Sinh cũng không để ý tới cô, giữ phẳng chiếc chắn bị hai người lôi kéo, giằng co thành một đồng ra, hắn bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên trong ngày là: gấp chắn. Hà Hoa tức tối lườm Trường Sinh, trong lòng thầm mắng con gà ngu ngốc nhà ai mới sớm tinh mơ đã gáy sáng như vậy, trời bên ngoài vẫn tối đen như mực. Đã vậy còn gặp tên đầu đất Trường Sinh, vừa nghe gà gáy tiếng thứ nhất thì nhất định phải leo xuống giường, mà chuyện đầu tiên hắn phải làm chính là gấp chắn, tất nhiên cũng gồm cả chắn của cô. Vì vậy, cô gà vào nhà này được hai tháng mà không hề có một buổi sáng nào bình yên an giấc. Khiến cô càng thêm tức đó là, mỗi ngày Trường Sinh dậy thật sớm, thì ngoài việc gấp chắn ra hắn cũng không hề làm thêm thứ gì nữa. Sau khi hắn mất một quãng thời gian dài đem đồng chắn gấp lại, vuốt chúng phẳng đến mức không còn một nếp nhăn nhỏ nào, hắn sẽ đến ngồi trước cửa phòng ngơ ngác nhìn trời, đương nhiên hắn còn thật ‘nhanh mắt’ liếc trộm từng cử chỉ hành động của cô, thừa dịp cô ‘không chú ý’ liền lén lút chạy về phòng đệm đậu phộng bảo bối của hắn. Có vài lần Hà Hoa nghĩ cách dọa hắn, muốn nói với hắn trời còn chưa sáng huynh mà còn kéo chắn của ta, ta sẽ ăn hết đồng đậu phộng của huynh! Ăn sạch sẽ! Đạp nát bét! Đương nhiên, cô chỉ nghĩ như vậy thôi, cô cũng biết cái hộp đậu phộng kia là bảo bối của Trường Sinh. Trong lòng hắn cái hộp đó chắc chắn còn quan trọng hơn cả người vợ như cô, nếu dám đậu phộng đó thật sự xảy ra chuyện thì cũng giống như lấy mạng của hắn. Đó là những hạt đậu hắn tích góp từng hạt từng hạt một, mỗi lần hắn làm đúng một việc, bà Tứ sẽ thưởng cho hắn một hạt đậu. Ví dụ như cưới cô về làm vợ, Trường Sinh được bà Tứ thưởng mười hạt đậu phộng. Hà Hoa coi như cũng hiểu được sơ sơ, vì sao Trường Sinh ngày thường không thích tiếp xúc với người khác, mà lúc đó lại vui vẻ thoải mái để cô ngồi cùng hắn trên một chiếc giường lỏ. Mười hạt đậu phộng với hắn mà nói là một sự hấp dẫn không thể cưỡng lại. Những hạt đậu phộng được thưởng cũng giống hệt như báu vật được hắn cất giữ thật cẩn thận. Có một lần cô khóc, hắn thật ‘hào phóng’ cho cô ‘chọn một hạt’, bây giờ nghĩ lại vẫn làm cô thấy rất cảm động. Dù sao đây cũng là thứ hắn không nỡ ăn, cũng giống như một ông chủ giàu có thường xuyên đồ tiền của mình ra đếm đi đếm lại, đếm đi đếm lại, lòi ra cát vô biết bao nhiêu lần mà chưa bao giờ thấy hắn ăn một hạt nào. Công việc sau khi Hà Hoa xuống giường chính là làm điểm tâm và nấu bữa trưa cho bà Tứ. Bà Tứ có hiểu biết rất tường tận về nhiều loại thảo dược, mỗi ngày bà đều đi một quãng đường rất xa lên núi hái những dược liệu quý hiếm về. Sau khi quay về bà sẽ phơi khô, nghiền ra rồi sao chúng lên, bán cho hiệu thuốc bắc trong thị trấn. Cái nhà này sống được chủ yếu là dựa vào bà Tứ lên núi hái dược liệu và bán thuốc. Đường núi xa xôi, mỗi lần bà Tứ đi phải mất cả ngày. Trước kia lúc chỉ có hai người là bà và Trường Sinh, bà chính là người phải chuẩn bị cơm trưa cho Trường Sinh. Giờ đây việc chăm sóc Trường Sinh đều do một tay Hà Hoa lo liệu. Hà Hoa từng nói với bà Tứ cho cô cùng bà lên núi hái thuốc. Cô cảm thấy bà Tứ là bề trên, không thể để bà mỗi ngày đều phải vất vả cực nhọc nuôi sống hai người bọn họ. Cô đi theo bà học hỏi vì sớm muộn gì cũng phải làm việc này, cũng có thể giúp bà ở nhà hưởng phúc sớm vài năm. Huống hồ gì Trường Sinh rất nghe lời bà Tứ, thay vì cô ở nhà mất lớn trừng mắt nhỏ với hắn ta, chỉ bằng để bà Tứ ở nhà cùng Trường Sinh thì hơn. Vào lúc cô nói với bà, bà Tứ chỉ nghiêm mặt từ chối, bà bảo cô chỉ cần ở nhà chăm sóc chồng mình cho thật tốt là được rồi, vì vậy Hà Hoa cũng không tiện nhắc tới việc này nữa. Cô ngẫm nghĩ, bà Tứ có lẽ là không muốn đem bản lĩnh của mình truyền cho cô sớm như vậy, giống như một sư phụ giỏi muốn thu nhận đồ đệ cũng phải mất hết ba đến năm năm trông đi ngó lại, lựa chọn kỹ càng. Ăn xong bữa sáng, bà Tứ đem theo lương khô gửi sọt trúc lên đường. Trường Sinh đến giếng nước trong thôn gánh về hai thùng nước, sau khi đổ đầy vại nước trong nhà, hắn liền vác cuốc và mang theo một vò nước ra sau núi khai hoang. Trong nhà chỉ còn lại một mình Hà Hoa, cô vẫn như thường lệ thu dọn nhà cửa, quét sạch sân vườn, chăm bón một vườn rau nhỏ trong nhà, sau khi làm xong mọi việc cũng tới giờ làm cơm trưa. Vì mảnh đất sau núi cách thôn hơi xa, việc qua lại cũng phải mất một quãng thời gian, nên Trường Sinh thường không về nhà buổi trưa, mà do Hà Hoa làm xong thức ăn rồi mang đến cho hắn, sau đó cô cùng làm ruộng với hắn một lúc. Làm cũng được kha khá, cô sẽ về nhà trước làm cơm chiều. Trường Sinh ở lại một mình làm trong chốc lát mới quay về đầu thôn chờ bà Tứ. Hà Hoa làm xong cơm, gói thức ăn và nước thật cẩn thận. Cô đem con dao thái rau đặt vào trong rổ, rồi lấy vải phủ lên. Con dao thái này là cô dùng để phòng thân. Từ sau thôn ra khoảng một dặm có một căn nhà rách nát, bên trong có một gã nát rượu rất vô lại, mọi người đều gọi gã là Phùng thọt. Gã thọt họ Phùng này khoảng ba mươi tuổi, là một kẻ xấu xa từ ngoài thôn đến đây, nghe nói những cô nương và cả những người thiếu phụ trong thôn của gã đều bị gã treu chọc vài lần, sau đó gã bị người ta đánh đuổi khỏi thôn, không biết tại sao gã lại đặt chân đến thôn này. Chân gã mặc dù bị thọt nhưng lòng hảo sắc cũng không giảm bớt chút nào, ngày thường gã cũng không dám làm càn quấy, gặp được cô gái nào đi một mình gã liền lạng lè thờ tay động chân, sàm sỡ người ta chút ít. Những cô gái và thiếu phụ trong thôn cũng ít đi qua con đường núi này, gã cũng không dám vào thôn giờ trò trêu ghẹo, nòi này mọi việc vẫn bình an vô sự hơn một năm. Có điều giờ đây Hà Hoa ngày ngày đều phải đi qua ngọn núi này đưa cơm cho Trường Sinh, cô cũng không tránh khỏi bị gã thọt họ Phùng quấy rối. Lúc đầu tên Phùng thọt thấy Hà Hoa đi ngang qua chỉ cười cợt một cái với cô, hoặc là cười hề hề vài tiếng thật bi ối. Hà Hoa chỉ vờ như không phát hiện hoặc không nhìn thấy gã. Sau gã lại càng không đứng đắn nói những lời ngả ngớn, phóng đảng. Hà Hoa càng đỏ mặt thẹn thùng, khổ sở thì gã lại càng vui vẻ, đắc ý. Mấy ngày nay, thấy Hà Hoa không tìm người tới tính sổ gã, nên càng ngày càng lớn mật. Mỗi ngày gã đoán chừng thời gian Hà Hoa sẽ đi qua con đường này rồi gã ngồi bên đường chờ cô, vừa nhìn thấy liền cô, gã lập tức xán lại gần, cười ha hả quần lấy cô hết nửa buổi sáng mới chịu buông tha. Nếu Hà Hoa không thêm quan tâm đến gã thì còn tốt, nếu cô mắng gã là kẻ thói tha, gã liền chạy đến quấy rầy cô như đứa trẻ hư, nói những câu vô liêm sỉ kiểu như đánh là hôn mắng là yêu, thậm chí còn lôi lôi kéo kéo muốn động tay động chân. Ngày hôm qua, trên đường trở về, Hà Hoa không đề phòng bị gã sờ mông, cô vừa xấu hổ vừa rầu rĩ nhưng cũng không thể nói với ai. Hà Hoa nghĩ kỹ rồi, hôm nay đem dao ra dọa gã nếu không thể làm tên Phùng thọt lo sợ khiến gã ngừng sàm sỡ cô, thì dù cô có chém gã thật, cô cũng là người có lý, không xem như phạm pháp. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sâu trong lòng cô vẫn cảm thấy bất an, từ lúc bước ra khỏi thôn tìm cô bắt đầu đập thình thịch thịch trong lồng ngực. Cô từ xa xa thấy tên Phùng thọt thân hình xiêu vẹo ngã bên đường, Hà Hoa thầm hít sâu vào một hơi, một tay cô vừa ôm rổ, tay kia thò xuống dưới lớp vải tìm con dao thái rau. Gã thọt họ Phùng tay ôm vò rượu, uống đến say mềm mơ mòng màng màng trừng trừng mắt nhìn, thấy người đến là Hà Hoa, con người chột sáng lên, gã lập tức cười ngả ngớn xáp lại gần cô: “Hà Hoa, muội muội tới rồi đây à, tối qua muội có nhớ ta không?” Hà Hoa theo lệ thường không thêm để ý tới gã chỉ cố gắng bước lên trước nhanh hơn, cô bắt giác siết chặt bàn tay đang nắm con dao thái rau. Gã Phùng thọt say sưa nắc một tiếng, cười hắc hắc nói: “Hà Hoa, người muội thật thơm, muội muội thoa loại phấn gì vậy? Cũng chỉ có trên người muội mới có mùi thơm thế này thôi? Đến đây, để ca ca ngửi muội cái nào, ngửi một chút...” Dứt lời gã ta say khướt đưa tay tóm lấy cổ tay đang cầm rổ của Hà Hoa. Hà Hoa vội vã giật phắt tay, tay kia tức thì rút con dao thái ra. Gã Phùng thọt hoảng sợ, trừng mắt hoảng hốt vội lùi lại hai bước. Hà Hoa giờ con dao thái lớn tiếng quát: “Có thấy con dao này không, nó chuyên chém cái loại phấn chó thói tha như mày! Nếu mày còn dám đến chọc tao, tao làm thịt mày!” Gã Phùng thọt chỉ hơi giật mình một chút, rồi lại cười hi hi nói: “Muội muội thương ca ca, thương tới mức muốn dùng con dao nhỏ này sao? Đến đây, muội muội đến chém vào chỗ này này.” Vừa dứt lời, gã tự kéo quần áo xuống lộ ra từ vùng ngực xuống bụng. Hà Hoa ngửi thấy trong hơi thở của gã toàn mùi rượu, chắc là uống rượu nhiều đến điên rồi. Cô nghĩ con dao này

không thể dọa được gã, cũng không muốn dây dưa thêm với gã, cô giơ dao lên hù dọa giống như cô đang muốn chém xuống rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy. Ai ngờ rằng lúc này hơi rượu xông lên đầu gã, thấy Hà Hoa bị gã hù dọa tới mức phải thu dao lại, lá gan gian tặc của gã cũng lớn lên thêm, tên Phùng thọt xông tới hai ba bước ôm chặt lấy Hà Hoa từ phía sau. “Á!” Hà Hoa sợ tới mức hét thành tiếng, vội vàng giãy giụa phản kháng. Tên thọt họ Phùng này tuy người gầy trơ cả xương, nhưng mượn men rượu sức lực của gã cũng lớn lên rất nhiều, hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng Hà Hoa, miệng gã không biết điều ghé vào bên gáy cô giờ trò sàm sỡ: “Muội muội, muội thật là thơm, để cho ca ca ngửi cái nào.” “Ngiri đồ phản chó thối tha nhà mày ấy!” Hà Hoa vừa mắng vừa vung dao lên chém, nhưng thắt lưng cô bị gã Phùng thọt ôm chặt lấy không thể dùng sức được, cô vung dao lên được hai cái đã bị gã ta chụp lấy cổ tay, tên Phùng thọt kia vừa xoay tay, tay của Hà Hoa chợt đau buốt, cả con dao thái rau lẫn cái rổ đựng thức ăn đều rơi hết xuống đất. Lúc này, Hà Hoa cũng không còn thời gian quan tâm đến mùi hôi bốc lên tận trời trên người gã, cô nhìn thật chính xác cổ tay của gã rồi liều mạng cắn xuống. “A...” Tên Phùng thọt thét lên vùng mạnh tay ra, Hà Hoa cũng không thêm nhột nhạnh những thứ rơi trên mặt đất, cô co chân bỏ chạy. Tên thọt họ Phùng bị cắn liền nổi nóng, lê cái chân thọt đuổi theo Hà Hoa. Thật ra nơi này cách thôn rất gần, nếu Hà Hoa chạy về sẽ nhanh chóng gọi được thôn dân đến cứu giúp, gã Phùng thọt cũng không dám làm việc lỗ mãng trong thôn. Chỉ là Hà Hoa lúc này sợ tới mức không thể suy nghĩ được gì, chỉ chạy lên núi theo bản năng, cô muốn nhanh chóng gặp Trường Sinh, thấy được chồng mình, tên lưu manh này sẽ không thể ức hiếp cô được nữa. Hà Hoa vốn đã chạy rất xa, chỉ là cô bị dọa sợ tới mức luống cuống không nhìn đường, bất cẩn vấp chân ngã xuống. Chỉ một cú ngã này, lại bị gã Phùng thọt đuổi kịp, không để Hà Hoa có thời gian đứng lên, gã lập tức nhào tới, ấn cô ngã xuống. Hà Hoa bị gã Phùng thọt đè úp sấp trên mặt đất, trong lòng vô cùng sợ hãi, cô vừa phản kháng vừa lớn tiếng mắng chửi, cũng mặc kệ tình huống sau đó có mất mặt hay không, chỉ mong có người qua đường nghe thấy chạy tới cứu cô. Tên Phùng thọt vừa giờ trò sàm sỡ, sờ lung tung khắp người Hà Hoa vừa cười nói: “Kêu cái khi gi! Nơi này ngày thường ruồi bọ cũng chẳng thêm tới vo ve, cô còn muốn gọi ai tới cứu? Chẳng lẽ còn trông mong vào cái thằng đàn nhà cô tới tìm cô hay sao?” Gã nói xong liền lôi xềnh xệch Hà Hoa vào một bụi cây ven đường. Hà Hoa bị kéo sốc xệch úp sấp người trên mặt đất, căn bản không thể bò đi được, cô cố sức giãy dụa chống lại gã, quần áo cô trong lúc giằng co bị kéo lộn xộn vất ngang trên người, lộ ra thắt lưng nhẵn nhụi. Lòng háo sắc của gã Phùng thọt càng dậy sóng, gã ném Hà Hoa vào trong một vũng cỏ rồi lập tức nhào tới ngồi trên người cô. Một tay cầm Hà Hoa vùng vẫy, một tay vuốt ve thắt lưng lộ ra của cô, rồi bàn tay dơ bẩn lại hướng lên trên lên lúi vào trong áo cô mà sờ nắn. “Đồ lưu manh! Đồ chó thối tha! Buông tao ra! Cha tao mà biết sẽ băm nát mày đem cho chó ăn!” Hà Hoa lớn tiếng mắng chửi. Gã Phùng thọt vừa cầm lung tung lên cô lên mặt Hà Hoa, vừa nói: “Được, được, được! Muội mau đi nói cho cha vợ ta biết đi! Bảo ông ta đừng đưa muội tới cho tên đàn kia chà đạp, cho ta đi... Muội muội ngoan, cô muội thơm ghê, ở bên dưới chẳng biết có thơm như vậy không, để ca ca nếm thử hương vị của muội xem nào... Tên ngốc kia thì biết cái gì chứ! Lúc đi tiểu chắc còn phải tìm bà nội giúp nó cới quần nữa kìa! Nó làm sao hiểu được niềm vui thú này chứ... Hôm nay để ca ca giúp muội trải nghiệm thế nào là một người đàn ông chân chính...” Vừa dứt lời gã lập tức đưa tay kéo quần Hà Hoa. Hà Hoa vừa lớn tiếng mắng chửi vừa cố sức nắm chặt lưng quần của mình, đứng vào lúc cô quỳnh quáng sắp bật khóc, bất chợt nhìn thấy một bóng đen ập tới. Ngay tức thì một tiếng “A” vang lên, tên Phùng thọt hét lên thảm thiết bay khỏi người cô.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Edit : KimNC Beta : Vô Phương Hà Hoa bị tên Phùng thọt đẩy ngã vào trong bụi cỏ, cô quay đầu lại nhìn thấy người tới đứng là Trường Sinh. Hà Hoa mừng rỡ khôn xiết, thở một hơi nhẹ nhõm. Tên Phùng thọt kia giật mình sợ tới mức choáng váng. Khi này gã còn mới mượn rượu to gan giờ thói háo sắc làm cản thì giờ bị một cú đập cho ngã dúm xuống, gần như tỉnh hẳn. Thấy Trường Sinh cao lớn giống như ngọn núi đang đi tới trước mặt mình, gã sợ tới mức tè ra quần, vội nói: “Đại huynh đệ, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Là vợ huynh lẳng lơ, cứ nằng nặc kéo ta tới chỗ này, ta, ta, ta không muốn làm...” Hà Hoa sửa sang lại quần áo vừa đứng dậy, nghe tên Phùng thọt nói thế tức run cả người, nhỏ nước bọt chửi: “Phi! Mày cái thằng chó khôn nạn này lại còn dám nói như thế! Bà đây đánh chết mày!” Cô vừa mắng chửi vừa tìm kiếm gậy gộc. Nhưng không chờ cô tìm được, Trường Sinh đã bước vài bước xông lên tóm lấy Phùng thọt, vung tay đập thẳng xuống đầu Phùng thọt. Tên Phùng thọt chỉ kịp cảm thấy đầu óc quay cuồng, óc dường như muốn tan ra luôn, đầu lệch sang một bên, còn chưa đợi gã cảm nhận được đau đớn, nắm đấm thứ hai, thứ ba đã liên tiếp giáng xuống. Tên Phùng thọt thấy mình sẽ bị đánh chết mất, sợ tới mức ra sức xua tay cầu xin tha thứ, mồm liên tục gọi: “Đại ca”, “Đại gia”. Nhưng Trường Sinh căn bản chẳng thèm đếm xỉa gì, trừng mắt lên giống như không nghe thấy gì tiếp tục đập xuống một hết cái này đến cái khác. Hà Hoa nhìn gã Phùng thọt bị Trường Sinh đánh như thế cũng há gịan, lớn tiếng nói: “Đánh chết mày, đồ phản chó! Xem mày còn dám bắt nạt bà cô mày nữa hay không! Đánh chết nó! Trường Sinh! Đánh chết tên vô lại khôn khiếp này đi!” “Á... Bà nội... tha cho... á...” Tên Phùng thọt bị đánh tới mặt chảy đầy máu, răng cũng không biết gãy văng đi đâu mất mấy cái rồi, gã đã không nói ra hơi được nữa. Hà Hoa thấy vậy, chỉ sợ đánh nhiều quá sẽ chết người, vội vàng can ngăn: “Thôi đủ rồi, Trường Sinh, quên đi, lần này chúng ta tạm tha cho tên khôn này.” Có điều Trường Sinh dường như chẳng nghe thấy gì cả, vẫn đập mạnh vào đầu Phùng thọt, dường như thật sự muốn đánh chết gã. Hà Hoa thấy Trường Sinh không dừng tay thì sợ hãi, lớn tiếng ngăn cản: “Trường Sinh, bỏ đi, đừng đánh nữa!” Thấy hắn vẫn tiếp tục, cô sợ tới mức vội vàng chạy tới, chân tay luống cuống ôm lấy cánh tay hắn: “Trường Sinh đừng đánh nữa! Trường Sinh!” Trường Sinh lúc này mới ngừng tay, mặt đỏ bừng, hai mắt trừng lên, hai tay nắm chặt lại thành quả đấm cứng như đá, các cơ bắp trên người đều căng cứng. Hà Hoa hơi sợ, trong chớp mắt đột nhiên cảm thấy thế này mới giống mình đã gả cho một người đàn ông. Có điều cô cũng không kịp cảm động, vì chưa bao giờ thấy bộ dạng cảm tức của Trường Sinh như vậy, nên lúc này trong lòng cô cũng cảm thấy hơi ngỡ ngàng, cất giọng nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta đừng tốn thời gian vì tên khôn vô lại này, mau đi ăn cơm thôi, buổi chiều chúng ta còn phải làm việc nữa.” Trường Sinh thở hỗn hển, giống như không cam lòng buông tên Phùng thọt ra. Hà Hoa thấy trên tay Trường Sinh toàn là máu của tên Phùng thọt, vội vàng dùng ống tay áo của mình giúp hắn lau sạch sẽ, rồi lại giúp hắn sửa sang lại quần áo cho gọn gàng, ôm lấy cánh tay của hắn, giống như đồ trẻ con nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nha.” Hà Hoa kéo Trường ra khỏi rừng cây, trở ngược về đoạn đường cũ, nhìn thấy rõ cơm nằm chơng chơ trên mặt đất, bình nước thì dốc ngược xuống chảy ra ngoài gần hết, mấy chiếc bánh bột ngô cũng lăn sang một bên. Hà Hoa đau lòng nhặt lên, phui đất, cầm bình nước và con dao bỏ lại vào rổ. Trường Sinh đứng ở bên cạnh cũng không nói lời nào, chờ Hà Hoa thu dọn mọi thứ xong xuôi, hắn liền đi qua cầm lấy rổ, rồi kéo tay Hà Hoa cùng nhau đi lên núi. Đây là lần đầu Hà Hoa bị Trường Sinh nắm tay, cảm giác có hơi kỳ lạ. Cô vụng trộm liếc nhìn hắn, thấy hắn dường như vẫn chưa nguôi giận, lúc đi qua rừng cây nhỏ kia, cô cảm giác hắn càng siết chặt tay cô hơn. Trong lòng Hà Hoa vô cùng ấm áp, cô thầm nghĩ ngốc hay không ngốc cũng không sao cả, mặc dù hắn chưa hẳn thật sự coi cô là vợ đẻ mà thương yêu, nhưng tốt xấu gì hắn cũng biết cô là người một nhà, lúc nguy hiểm cũng biết bảo vệ che chở cô. Nghĩ như thế cô thấy rất vui, tự dưng thấy chuyện sáng sớm tinh mơ hắn kéo hết chân cô cũng không là gì cả. “Sao huynh lại tới đây?” Đợi khi hai người tiến vào núi, Hà Hoa mới mở miệng hỏi. “Cô tới trễ, trễ hơn so với mọi lần.” Trường Sinh đáp: “Hôm nay bóng cây đã qua tầng đá to còn chưa thấy cô đến, bình thường mỗi lần cô

đến đầu là bóng cây chưa tới tầng đá đỏ mà.” “A.” Hà Hoa ngơ ngàng, nói tiếp: “Chuyện hôm nay đừng nói cho bà nội biết.” Trường Sinh nhìn Hà Hoa nói: “Bà nội dạy, không được nói dối.” Hà Hoa nói: “Thế này không gọi là nói dối, mà là chúng ta không nói. Nếu bà nội biết chuyện này sẽ tức giận, tức giận rồi sẽ sinh bệnh. Huynh không muốn bà nội bị bệnh đúng không?” Trường Sinh gật đầu. Hà Hoa nói tiếp: “Cho nên không thể nói, hiểu không?” Trường Sinh nghĩ ngợi một lúc lâu, lại gật đầu. Tuy thời tiết không phải quá nóng bức, nhưng tới giữa trưa là lúc mặt trời nóng nhất nên vẫn khiến cho người ta thật sự khó chịu. Hà Hoa và Trường Sinh tìm bóng cây râm mát ngồi xuống, lấy đồ ra ăn. Đồ ăn trong rổ lúc này đều bị rơi dính đất gần hết, căn bản là không thể ăn được nữa. Hà Hoa chọn mấy cái bánh bột ngô không bị rơi xuống đất, chỉ dính một chút ít nước canh đưa cho Trường Sinh, còn mình thì lấy mấy cái dính đất thổi sạch, bỏ chỗ bẩn đi để ăn. Nước trong bình trong vắt, có điều chỉ còn có một chút, Hà Hoa đưa cho Trường Sinh. Hắn đưa tay nhận lấy rồi nhìn nhìn, uống một hớp rồi lại trả lại cho Hà Hoa. Hà Hoa thấy bên trong bình còn thừa ít nước, liền ngừng ăn quay đầu sang nhìn, thấy Trường Sinh đang trông mong nhìn cô. Cô hiểu đó là hắn có ý để lại cho mình, trong lòng hơi cảm động, cầm lấy uống một hớp. Ăn uống xong rồi, nhưng chưa kịp nghỉ ngơi thì Trường Sinh đã đứng lên bắt đầu làm việc, Hà Hoa kéo hắn lại bảo: “Nghỉ ngơi một lát rồi hãy làm.” Trường Sinh chỉ vào một cái bóng cây bên cạnh nói: “Bóng cây đã tới bên kia tầng đá rồi.” Hà Hoa nói: “Hôm nay chúng ta ăn cơm muộn, huynh nghỉ ngơi một chút đi, nghỉ nửa khắc cũng không sao mà.” Trường Sinh nói: “Không được, bóng cây kia đã tới bên kia tầng đá rồi, phải làm việc.” Vừa dứt lời đã rời khỏi bóng râm đi làm việc. Hà Hoa thở dài, cũng không tiếp tục ngăn cản hắn nữa, thu dọn đồ đạc xong xuôi liền đi theo hắn. Hai người cùng nhau dọn đá, nhổ cỏ, cuốc đất, cô làm một thì lại tới tầng đá ngồi nghỉ ngơi một lát. Mà Trường Sinh thì cứ làm hùng hục chưa từng dừng lại nghỉ ngơi lấy một lần, dường như không biết mệt mỏi là gì, chỉ cắm đầu làm việc. Hà Hoa ngồi trên tầng đá nhìn Trường Sinh. Hắn liên tục cuốc đất, áo cời ra buộc ở thắt lưng, để lộ vòm ngực trắng kiện và tấm lưng vững chãi. Cũng giống như bao anh nông dân khác, da hắn ngăm đen, mồ hôi từ cổ chảy xuống, dưới ánh nắng lại lấp lánh tỏa sáng, nhìn đáng vẻ hẳn lúc này thật sự không giống tên gốc chửi nào cả. Hơn nữa hắn lại cao lớn, khỏe mạnh, rất nhiều đàn ông trong thôn còn không được bằng hắn, nếu như người không biết lần đầu mà nhìn thấy thế này hẳn là sẽ thấy hắn giống anh hùng trên núi. Hà Hoa nghĩ, nếu Trường Sinh không phải tên gốc, thì không biết có bao nhiêu cô gái bằng lòng gả cho hắn làm vợ ấy chứ, thế thì thật sự là không tới lượt cô đâu mà. Cô tưởng tượng thấy một đám đàn bà con gái chạy tới chỗ Trường Sinh chen chúc tranh giành làm vợ hắn, nghĩ đến cảnh chen chúc náo nhiệt đó cô cảm thấy buồn cười, cười khúc khích một lát rồi mới đứng lên tiếp tục làm việc. Trời cũng sắp chiều, thấy cũng không còn sớm lắm, Hà Hoa liền ngừng tay lại, thu dọn đồ vào rổ xong xuôi, giống như bao lần nói với Trường Sinh một tiếng: “Ta về trước nấu cơm đây, huynh đừng làm muộn quá.” Trước kia Trường Sinh đều là ậm ừ một tiếng, chưa bao giờ ngắt đầu nhìn cô. Nhưng hôm nay khi nghe cô nói thế liền lập tức đứng thẳng dậy, mặc lại áo, bước lại kéo tay cô, căng thẳng nói: “Cùng nhau về.” Hà Hoa hơi ngơ ngời, trong lòng thấy ấm áp, lấy khăn tay ra giúp hắn lau mồ hôi. Trường Sinh khiêng cuốc, Hà Hoa cắp theo chiếc rổ trúc, hai người tay nắm tay xuống núi về nhà. Cho tới tận khi vào trong thôn, Trường Sinh mới yên tâm buông tay Hà Hoa ra. Có người trong thôn thấy hai người cùng nhau trở về, đều không nhận được mà quay đầu nhìn họ mấy lần. Hà Hoa biết trong lòng bọn họ nghĩ gì. Từ ngày cô bắt đầu gả cho Trường Sinh, người trong thôn đã nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ, có tò mò, có ghét bỏ, có đồng tình, có thương hại, còn có cả giễu cợt. Dường như bọn họ cho rằng Trường Sinh sẽ lấy bệnh gốc sang cho cô, và từ đó cô cũng biến thành người bị dân làng xa lánh. Tóm lại họ coi như cô không phải là Lý Hà Hoa ngày trước, mà bây giờ cô chỉ là vợ của tên gốc Trường Sinh. Những điều này đối với Hà Hoa mà nói, bảo cô không quan tâm, không để ý là giả, chuyện này xảy ra với bất kỳ ai thì họ cũng không tài nào chịu nổi. Mấy ngày đầu Hà Hoa căn bản không dám ngắt đầu nhìn ai, nếu không có việc quan trọng phải ra ngoài thì ở lý trong nhà là tốt nhất. Nhưng sau hai tháng thì cô cũng dần quen, đối với những ánh mắt và giọng điệu chán ghét của những người kia cô cũng coi như không nghe, không thấy. Chỉ có điều đôi khi Hà Hoa bắt gặp mấy người đàn bà túm năm tụm ba trong thôn xúm lại trò chuyện, thấy cô đi qua liền đồng loạt ăn ý ngậm miệng lại, cái cảm giác bị người ta nói sau lưng vẫn khiến cho Hà Hoa vừa tức lại vừa tủi thân. Khi hai người đi ngang qua đám đàn bà túm năm tụm ba đang xúm lại ở giếng nước cuối thôn, từ xa Hà Hoa đã nhìn thấy mấy người này đang nhìn hai người bọn họ mà thì thầm to nhỏ, chờ tới lúc hai người đi tới gần, liền có một người đàn bà giả bộ nhiệt tình cười nhìn theo bọn họ chào hỏi: “Ôi, Trường Sinh, sao hôm nay lại cùng trở về với vợ thế này? Không đi lên núi làm việc sao?” Trường Sinh hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến bà ta, chỉ có Hà Hoa cười đáp lại: “Đạo này trời tối nhanh quá, nên về sớm chút tốt hơn.” Mấy người đàn bà kia cũng cười cười với Hà Hoa, lại liếc mắt nhìn nhau, đá lông nheo, bĩu môi, làm ra vẻ mặt ái muội. Hà Hoa tức giận trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể giả bộ như không thấy gì, cùng Trường Sinh đi thẳng về nhà. Lúc trời sắp tối hẳn, bà Tứ từ ngoài trở về, từ phía xa đã thấy Trường Sinh và Hà Hoa cùng ngồi trên tầng đá ở gần cổng thôn chờ bà, hai người đang cúi đầu, Hà Hoa nói nhỏ cái gì đó, còn Trường Sinh liên tục gật đầu, bà cảm thấy hơi kỳ lạ. Mãi khi tới gần một chút, hai người nhìn thấy bà đều đứng dậy ra đón. Bà Tứ vừa đem sọt trúc đưa cho Trường Sinh, vừa nói với Hà Hoa: “Sao hôm nay lại tới đây, có nấu cơm chiều chưa đó?” Hà Hoa đáp nhanh: “Dạ, đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, chờ bà nội về là ăn thôi.” Bà Tứ không lên tiếng trả lời, chỉ cảm thấy hôm nay khẳng định là có xảy ra chuyện gì đó. Bà quay đầu nhìn Trường Sinh, nhưng thấy Trường Sinh vừa bị bà nhìn, lập tức cúi đầu chột dạ tránh ánh mắt của bà, miệng mím chặt. Xem ra là chắc chắn có chuyện, bà Tứ nghĩ thầm nhưng cũng không hỏi, thầm nghĩ vợ chồng son có bí mật nhỏ thì đại khái cũng không phải chuyện xấu gì.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Gốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

## Chương 6

Edit : Kim NC Beta : Vô Phuong Hà Hoa không ngờ chuyện cô bị tên Phùng thọt cột nhà đùa bỡn lại đột nhiên bị lan truyền khắp thôn. Cô nhớ rất rõ rằng ngày ấy xung quanh không hề có một bóng người. Có điều chuyện này kể nào tung tin đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là qua miệng dân trong thôn nó đã trở thành một câu chuyện với phiên bản hoàn toàn khác xa, mà phiên bản ấy nói là cô và tên Phùng thọt trốn ở rừng cây nhỏ trong thôn tầng tịt thông dâm với nhau nhưng bị Trường Sinh bắt gặp. Trường Sinh tuy là tên gốc nhưng cũng biết hai người đang làm chuyện xấu, lời tên Phùng thọt ra đánh một trận, suýt chút nữa xảy ra án mạng. Những lời đồn đại nhảm nhí về chuyện này từ miệng người này tới tai người kia lại càng thêm mắm dặm muối vào, hết người này truyền đến người nọ, lại còn có người nói chính tận mắt thấy có một lần Hà Hoa và tên Phùng thọt kia núp ở trong rừng cây nhỏ hôn hít lột đồ. Còn nói Trường Sinh là một tên gốc nên căn bản không biết chuyện nam nữ, thậm chí còn nói hắn vốn dĩ bị bắt lực ... tóm lại đơn giản là bảo Trường Sinh ở phương diện kia không thỏa mãn được Hà Hoa, cô xuân tâm không nhận được đã gian díu với tên Phùng thọt, nhưng cuối cùng chuyện lại bị lộ ra, bị chồng bắt được ngay lúc đang gian díu trên giường. Tên gian phu bị đánh cho một trận, còn Hà Hoa cũng suy sụp, chỉ có điều nhà mẹ đẻ trong thôn đã bị cô làm cho mất sạch mặt mũi. Hà Hoa nghe được mấy lời đồn nhảm nhí này là từ miệng mẹ cô nói cho cô biết. Lúc nói những lời này về mặt bà rất buồn khổ, tuy rằng bà đối với chuyện đồn đại nhảm nhí của Hà Hoa và gã Phùng thọt kia cũng không tin chỉ cười nhạt mà thôi. Nhưng về chuyện Hà Hoa và Trường Sinh lại không yên tâm, bà cẩn thận e dè hỏi thăm Hà Hoa xem Hà Hoa và Trường Sinh có ... được không, cuối cùng bà còn chả thêm vòng vo, hỏi thẳng cô và Trường Sinh có làm hay không, lại hỏi trong chuyện đó Trường Sinh có ổn hay không. Tuy rằng mẹ ruột

thì không có gì phải giấu diếm không thể nói, nhưng bảo Hà Hoa kể thẳng ra thì cô vẫn không làm được. Hơn nữa tuy rằng bây giờ cô đã gả cho người ta, là phụ nữ đã có chồng, nhưng thực chất vẫn là một cô gái chưa lột xác thành phụ nữ, nên nhắc tới chuyện này sao cô không đỏ mặt ngượng ngùng cơ chứ. Có điều cô cũng không thể thật thà khai báo hết ra với mẹ cô, chỉ nén về gương gao ngại ngùng xuống nói với bà Trường Sinh rất ôn, mọi thứ đều tốt, bảo bà đừng tin những lời nói hươu nói vượn của mấy người đó, Trường Sinh rất rất tốt, không có bất cứ vấn đề gì cả. Mẹ Hà Hoa yên tâm ra về, còn Hà Hoa tức giận tới mức muốn chửi thề, cô chỉ hận không thể đi ra ngoài bắt lấy kẻ tung tin đồn nhảm nhí này, xé rách mồm, banh miệng nó ra cho nó cả đời không mở mồm được nữa. Có điều cô cũng biết loại chuyện này một khi đã bắt đầu thì không ai có thể áp chế, dẹp đi được, chỉ có thể chờ đến khi mọi người đều đã nghe tới chán ngấy, tới mức cảm thấy phiền phức mới thôi. Còn nếu cô mà vẫn tức giận mặt đỏ tía tai làm âm ỉ lên thì chính là người ta đã được như ý muốn, đứng một bên xem cô diễn trò cười cho họ. Hà Hoa cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh, cô tự nói với chính mình mặc kệ bọn họ thích nói gì thì nói, cô trong sạch thì việc gì phải sợ, cây ngay không sợ chết đứng. Nhưng nếu sự việc theo như bình thường thì sẽ thế này, lúc bạn không biết thì không có chuyện gì xảy ra, một khi bạn biết, ra khỏi cửa mở mắt lên nhìn là có thể thấy ngay được, một khi gặp tình cảnh như thế bạn đâu phải cứ tự nhủ mình đừng tức giận thì sẽ không tức giận được đâu. Có điều lúc giữa trưa Hà Hoa mang theo rổ trúc đi tới phía ngọn núi đưa cơm cho Trường Sinh như mọi ngày, khi tới chỗ quẹo chột nghe thấy phía trước có người nhắc đến tên cô. Hà Hoa hơi sùng sốt, bước chân mới giờ ra một nửa lại rút về, nhưng lại nghe thấy có một giọng phụ nữ tiếp tục vang lên: “Ồi dào... nhà lão Lý vì chuyện này của cô ta mà bị mất sạch mặt mũi đó...” Hà Hoa vừa nghe đến đó liền biết là đang nói cô, càng không thể bước ra. Lại có một người khác “sủa bậy” bồi theo: “Còn không phải vậy sao... Bà không thấy mẹ cô ta đã hai ngày rồi mà còn không dám bước ra khỏi cửa đó thôi? Còn cả cha cô ta nữa, ông ta là kẻ vô cùng hống hách đó thôi, vậy mà hôm kia ông nhà ta nhếch miệng nói ông ta mấy câu, nếu như là ngày xưa chắc chắn ông ta đã xắn tay lên đánh nhau rồi ấy chứ, thế mà lúc ấy không nói được một câu nào cả, mặt mày xám xịt đi về...” Bà ta vừa dứt lời thì lập tức vang lên những tràng cười ha ha hô hô của mấy ả đàn bà khác. Hà Hoa ra sức bầm chặt móng tay vào lòng bàn tay để ngăn ý muốn lao ra mắng chửi đám người kia, cô nghĩ tốt hơn hết là cô nên xoay người đi đường khác, những loại đàn bà túm năm tụm ba này thích nhất là đồn chuyện vớ vẩn bậy bạ, nếu càng nghe thì chẳng phải mình sẽ bị tức giận không đâu sao. Nhưng nghe người ta nói láo, nói xấu sau lưng mình, hai chân cô không thể bước đi nổi, ngược lại cô hơi nghiêng người, nghĩ rằng phải biết xem rốt cuộc là đám đàn bà phụ nữ nào khua môi múa mép bịa đặt sau lưng cô. Mấy ả đàn bà ở bên cạnh giếng kia nghe chuyện thì mặt mày hớn hờ tươi như hoa, cũng có người chen vào nói: “Mấy bà này bót mồm bót miệng cho người ta nhò, con bé đã phải gả cho một thằng ngốc đã khổ rồi, lúc này còn phải chịu mấy lời bịa đặt này, ta thấy nhà đầu Hà Hoa kia cũng không phải loại người như vậy mà...” Người kia chưa dứt lời, đã có người lập tức chen vào: “Này, sao có thể là bịa đặt cơ chứ? Không có lừa làm sao có khổ? Nếu như cô ta trong sạch thì sao bị người ta đồn âm lên cơ chứ? Sao không ai đồn về cô? Không ai đồn về ta? Có thể thấy là cô ta hát định có gì đó với tên kia! Hơn nữa, không phải trong chúng ta có người tận mắt thấy sao? Có phải vậy không thím hai?” Đám người này nghe giọng điệu ấy không khỏi đồng loạt cười cợt kích động hỏi: “Này, thím hai, thím nhanh nói xem, thím nhìn thấy cái gì? Cô ta và tên Phùng thật sự gian dâm ở trong rừng cây nhỏ à? Chuyện này là thật hay giả thế?” Một giọng nói phụ nữ nhỏ nhẹ đáp lại: “Chuyện đó còn giả được sao? Ta đây tận mắt nhìn thấy mà! Chính mắt ta thấy Lý Hà Hoa và tên Phùng thật, cả hai người trần truồng như nhộng, uốn éo quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng, gì mà nhanh lên, huỳnh huỳnh, muội muội, rên rì um um, a a ấy chứ!” Đám người xung quanh nghe xong càng cười ha ha, Hà Hoa vẫn đứng sau chỗ quẹo, nghe thế lửa giận bốc lên bùng bùng. Nghe giọng ả đàn bà nói những lời này cô đã nhận ra là ai, là bà quả phụ Trần ở phía tây trong thôn. Nhà bà ta ở gần nhà mẹ cô. Bình thường thì hai nhà ra ra vào vào gặp nhau liên tục, cô gọi bà ta là thím bao nhiêu năm nay, bà ta cũng luôn mỉm cười đáp lại. Nhưng không thể ngờ được bà ta lại nói những lời này, bầy đặt bịa chuyện sau lưng cô. Bà ta thật là khốn nạn vô liêm sỉ mà. Hà Hoa không tài nào nhẫn nhịn được nữa, bước vài bước lao ra cầm theo chiếc rổ trong tay đập thẳng cái bộp xuống trước mặt bọn họ. Đám người đang tám chuyện giật mình sợ hãi kêu lên vội vàng né ra, có kẻ không để ý bị rổ nặng đập thẳng xuống chân kêu ré lên. Hà Hoa chỉ thẳng tay vào mặt quả phụ Trần, lớn tiếng mắng: “Bà mau cầm mẹ cái mồm thôi như phân chó của bà đi! Giữa ban ngày ban mặt mà bà dám ở chỗ này ngậm máu phun người hả?! Sau này Diêm Vương sẽ cắt lưỡi của bà cho chó gặm!” Mấy người đàn bà thấy Hà Hoa đột nhiên lao tới, khí thế bùng bùng gào lên vậy thì đều sợ tới mức hoảng hốt, mồm miệng ấp úng, tay chân luống cuống không biết phải làm sao, có người phản ứng nhanh ngượng ngùng nói: “Ấy ấy, không phải, Hà Hoa, chúng ta không nói cô... Cô nghe... nghe nhầm rồi...” “Luron lẹ!” Hà Hoa trừng mắt mắng: “Khi này chính tại ta nghe thấy hết rồi! Hôm nay nếu không giải quyết chuyện này cho rõ ràng thì các người ai cũng đừng mong rời khỏi đây! Không phải là muốn làm cho ta không thể sống yên ổn sao? Được thôi, các người không cần phải chờ thêm nữa! Ngày mai ta rảnh rồi đó, tới mà đốt nhà ta đi. Chúng ta cùng xem xem rốt cuộc kẻ nào mới không sống yên được.” Lúc này mặt của đám người kia thật sự hiện rõ sự xấu hổ, thấy Hà Hoa hùng hùng hổ hổ như vậy, trong lòng không khỏi hơi sợ hãi. Trong thôn nhỏ này không có ai là không biết cha Hà Hoa là người hung tàn, ngang ngược không dễ chọc vào. Con trai lớn của ông ta mới mười sáu tuổi thôi nhưng cũng giống như tiểu bá vương (\*), không quan tâm đối thủ có lớn hơn mình không, cứ thế vung tay giơ chân liều mạng lao vào, lũ trai tráng trong thôn không ai chưa bị hấn đánh. Cha con nhà họ Lý này không dễ động vào, mà Hà Hoa lại là con gái lớn nhà họ Lý. Bình thường thì rất hòa nhã hiền dịu, nhưng mà rốt cuộc thì vẫn là cùng một cha sinh ra, lúc nóng giận lên thật sự giống ông Lý, rất đáng sợ. Tiểu bá vương: kẻ ngang ngược, cực kỳ thô bạo. Mấy người đàn bà kia càng lúng túng hơn, xấu hổ chớp mắt nhỏ nhẹ nói: “Ấy da, cái con bé này, sao lại nóng nảy thế chứ... thật sự là nghe nhầm rồi...” “Đứng thế, đứng thế, nghe nhầm, chúng ta không có nói cô... Cô tốt như thế ai có thể nói gì chứ đúng không? Ai dám nói cô, bà chị đây sẽ là người đầu tiên nói phải trái với nó!” “Ừ, đứng thế... đứng thế ấy mà.” Mấy người đàn bà kia xấu hổ cười cười nịnh nọt, duy chỉ có mình mụ góa Trần đứng yên ở một bên, đầu hơi nghiêng sang, cũng không nhìn Hà Hoa, về mặt kia giống như đang khinh thường. Hà Hoa chỉ tay vào mụ ta quát: “Không phải bà vừa mới hùng hồn nói những lời cuội sao? Sao bây giờ lại giả cảm giả đức hả?! Thật uổng công ta gọi bà bằng thím, bà lại còn không biết liêm sỉ mà à với chả ơi! Phì! Ta đây nhổ vào! Thật khiến người ta ghê tởm!” Mụ góa Trần vẫn không lên tiếng, đám đàn bà bên cạnh thì xán lại gần Hà Hoa khuyên giải. Có người bảo: “Ấy, đừng giận, chúng ta thật sự không có nói cháu... Nhìn xem này, thật là tiếc cho một rổ đồ ăn ngon, thôi thì lát nữa cháu gọi Trường Sinh, hai vợ chồng son cùng đến nhà thím ăn bữa cơm trưa nhé, thím sẽ làm bánh có nhân cho...” Hà Hoa thấy mọi người thuận theo như vậy cũng không muốn quậy tiếp, chỉ là khi nãy thấy mụ góa kia bày ra vẻ mặt đó nên vẫn còn tức giận, cô hung dữ trừng mắt lườm mụ ta một cái, nhỏ toẹt một bãi nước bọt rồi xoay người đi nhặt rổ của mình. Có điều mụ góa Trần kia thấy mọi người đều vây quanh Hà Hoa cười nịnh ra vẻ làm lành, còn bản thân một mình đứng một bên mặt sạch mặt mũi thì trong lòng không khỏi tức giận, hừ một tiếng, mụ ta bĩu môi dè bĩu: “Thông đồng với trai thì có gì hãnh diện mà lớn mặt tỏ vẻ.” Hà Hoa còn chưa hết tức giận lại bị bà ta nói thế không khác nào đổ dầu vào lửa, cô ném rổ trong tay về phía mụ góa Trần quát: “Bà nói ai? Bà thử lặp lần nữa thử xem!” Mấy người đàn bà xung quanh thấy tình hình này vội vàng nháy mắt liên tục với mụ góa Trần. Mụ góa Trần lại không thèm đếm xỉa gì tới họ, vênh mặt lên nói: “Nói mày đó Lý Hà Hoa! Loại ngu với trai, có bản lĩnh làm lại không có gan thừa nhận!” Hà Hoa xông lên túm lấy tóc mụ góa giật mạnh, bóp bóp! Tát liên tục hai cái vào mồm mụ ta, quát: “Tao cho mày nói này! Cho mày nói này!” Mụ góa Trần bị bất ngờ không kịp đề phòng hay né tránh, dính hai cái tát này lửa, trên đầu trên mặt đau tới mức rất bỏng, mụ ta cũng lập tức vùng lên xông tới, túm lấy tóc Hà Hoa, hai người túm lấy nhau cùng vật lộn. Hà Hoa tuổi vẫn còn nhỏ, tính theo kinh nghiệm đánh nhau thì gần như không có nên hơi yếu thế. Cô vốn nghĩ và thật mạnh vào mồm mụ góa Trần, lại không cẩn thận đề phòng bị mụ ta kéo tóc, hung dữ cào vào mặt mấy cái. Đám đàn bà bên cạnh bị cảnh tượng này dọa cho choáng váng mặt mày, không dám tiến lên ngăn cản, chỉ biết hét toáng lên. Lúc này đang là buổi trưa, có mấy đám đàn ông đang từ ruộng về nhà ăn cơm, nhìn tình cảnh này thì đều hưng phấn đứng ở một bên xem náo nhiệt, không hề có một người nào tiến lên khuyên can. Càng lúc càng nhiều người vây xem, rốt cuộc trong đám người vây xem cũng có một người chạy vào khuyên can, cũng là do nghe đồn mà đến – chính là thầy Chu. Thầy Chu vừa kéo hai người đang túm lấy nhau kia ra vừa khuyên nhủ: “Làm gì thế này, người cùng thôn cùng xóm với nhau cả có chuyện gì từ từ nói, sao lại ra tay đánh nhau cơ chứ.” Hai người phụ nữ bị tách ra, trên mặt đều là vẻ tức giận chưa nguôi, trừng mắt nhìn đối phương. Thầy Chu lại nói: “Bất

kể là vì sao, thôi thì nể mặt ta mà đừng tay đi, để cho mọi người chê cười làm gì phải không?” Thầy Chu lại thấy mặt Hà Hoa bị hai đường cào chảy máu, tiện miệng nói: “Lát nữa đi tới chỗ ta, ta cho cô ít thuốc, còn trẻ đừng để mặt có sẹo.” Thầy Chu vừa nói thế, không biết sao lại chọc vào mụ góa Trần, mụ ta hừ một tiếng, khinh thường nói: “Bà nội người ta biết thuốc nọ thuốc kia, đâu cần ông quan tâm làm gì, cũng không phải gả cho cháu nội nhà ông. Tuy là ông vội vã muốn thay thế làm ông nội nhà người ta, nhưng cũng phải xem ý của bà nội người ta có muốn hay không kia.” Thầy Chu nghe mụ ta nói vậy đột nhiên xấu hổ đỏ mặt, lúng túng khó xử. Hà Hoa thấy mụ ta ngay cả thầy Chu và bà Tứ cũng đều bắt đầu dựng chuyện bịa đặt được, thì càng tức giận hơn. Cô lại định xông lên đánh cho mụ góa này một trận, thì chợt nghe trong đám người đứng xem có người hô to lên một câu: “Trường Sinh tới rồi!” Không gian ồn ào đột nhiên im lặng hẳn, mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đám người tách ra một khe hở, Trường Sinh cao lớn với vẻ mặt lo lắng đi tới. Chuyện là từ sau việc xảy ra lần trước, Trường Sinh mỗi ngày đều đứng truera xuống núi đón Hà Hoa. Khi nãy hắn chờ ở nơi đã hẹn một lúc lâu mà vẫn không thấy bóng dáng người đâu, hắn lại lo lắng vội vã chạy tới rừng cây nhỏ cứu Hà Hoa ngày ấy. Nhưng dạo quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, lại chạy vội về nhà, rồi lại sợ lúc mình chạy về thì không cùng đường thì không gặp được Hà Hoa, lại hấp tấp chạy lên núi, nhưng đương nhiên là cũng không có, lúc này mới vội vàng trở về thôn. Hắn vừa vào thôn đã thấy một đám người xen đen xum đỏ lại một góc, hắn cũng không chạy tới xem, mà lập tức chạy về nhà mình, đẩy cửa đi vào gọi mấy câu liên không nghe thấy Hà Hoa đáp lại, lại quay đầu chạy ngược lại. Cho tới khi hắn chạy vòng vào mấy vòng đi đi lại lại trở về mới gặp được một người dân trong thôn, gào lên với hắn: “Trường Sinh! Cậu ở đây chạy lòng vòng làm gì thế, vợ cậu đang đánh nhau với quả phụ Trần tới nỗi sắp xảy ra tai nạn chết người rồi kia!” Trường Sinh hơi sững sốt, theo hướng người kia chỉ tìm tới đây. Lúc này hắn không coi ai ra gì, chen vào đi xuyên qua đám người, đi thẳng tới bên cạnh Hà Hoa, nhìn chăm chăm mặt cô, chỉ vào hai vết cào bị chảy máu trừng mắt nói: “Cô chảy máu.” Hà Hoa không ngờ Trường Sinh sẽ tới, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Mụ góa kia thấy Trường Sinh tới, đứng im một bên không dám hé răng nói nửa lời. Cũng là thầy Chu phản ứng lại nhanh nhất, vội nói: “Phải rồi, Trường Sinh, Hà Hoa bị bệnh, còn không mau mang Hà Hoa về nhà nghỉ ngơi đi.” Trường Sinh nghiêng đầu nhìn thầy Chu, gật đầu “Vâng” một tiếng, bế Hà Hoa lên khiêng trên vai bước đi. Hà Hoa đột nhiên bị khiêng đi, giật mình hoảng sợ, lại không muốn người ta chê cười, chỉ nói thật nhỏ: “Trường Sinh, huynh thả ta ra, ta có thể tự đi được.” Trường Sinh cũng không để ý cô nói gì, ngược lại bước chân nhanh hơn, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vội vàng đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Edit : Kim NC Beta : Vô Phương Vừa mới vào tới phòng, Hà Hoa đã bị Trường Sinh đặt lên giường, vừa lôi chân ra đẩy cô vào trong chăn, vừa nói: “Bị bệnh thì phải đắp chăn ngủ.” Hà Hoa bắt đầu giãy dụa: “Ta không bệnh.” Trường Sinh lại ấn cô trở lại: “Cô bị bệnh, thầy Chu bảo sẽ tới khám bệnh, thầy ấy bảo cô bị bệnh, người bệnh thì phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không được lộn xộn.” Hà Hoa bắt đầu cãi, đành phải dỗ dành Trường Sinh: “Bây giờ ta rất ổn mà.” Trường Sinh lắc đầu nguây nguậy: “Không được, không đứng dậy được.” Nói dứt lời lại dường như nghĩ tới gì đó, để Hà Hoa ở đó quay đầu đi ra ngoài. Hà Hoa cũng không biết hắn muốn làm gì, cô xuống giường đứng dậy, mới đi ra tới cửa, liền gặp ngay Trường Sinh đang cầm khăn mặt trở vào. Thấy cô đứng dậy dường như rất sốt ruột, có vẻ không vui, lại bế cô đặt lên trên giường lần nữa, mặc kệ cô nói gì cũng cứ cố chấp nhét cô vào trong chăn, lấy khăn mặt ướt gấp phẳng lại rồi đắp lên trán cô. Hà Hoa không biết là nên buồn cười hay là tức giận, đành phải nói: “Ta không bị sốt, huynh đắp khăn thế này cho ta làm gì?” Trường Sinh còn rất nghiêm túc nói: “Phải làm vậy, lúc trước ta bị bệnh bà nội đều làm thế này”. Hắn nói xong lại để ý thấy vết cào trên mặt Hà Hoa, lấy khăn trên trán cô lau lau, xoa xoa vào đó, xong rồi lại đặt lên trán Hà Hoa. Hà Hoa cảm thấy bản thân mình ngơ ngác nằm trong chăn đắp khăn mặt lên trán, nhìn qua thấy góc cửa nào cũng có. Nhìn Trường Sinh ngồi bên cạnh, hai mắt chiếu thẳng nhìn chăm chăm vào cô không rời đi lấy một phút, ánh mắt theo vẻ “Trông nom, chăm sóc” cho “Bệnh nhân” là cô, thế nên cô không đành lòng gạt bỏ ý tốt của hắn, đành thờ dài bảo: “Thôi được rồi, đành thế vậy. Có điều giờ ta đang bị bệnh nên hôm nay chúng ta sẽ không đi lên núi nữa, huynh cũng nghỉ ngơi một ngày đi.” Trường Sinh gật đầu, nghỉ ngơi gì đó, lại nói: “Cô phải ăn trứng gà luộc nữa, lúc ta bị bệnh bà nội thường cho ta ăn trứng gà luộc.” Nói xong không chờ Hà Hoa trả lời, hắn đã quay đầu đi ra ngoài. Hà Hoa cũng không có tâm trí đâu mà lo mà quản hắn được, với tay lấy khăn mặt trên trán xuống, xoay người ngồi dậy. Trong lòng cô rất buồn bực khó chịu. Thứ nhất là hận bản thân mình sao không đánh chết mụ góa Trần kia đi, lại bị mụ ta cào vào mặt, thứ hai là đã làm loạn một trận ầm ĩ như vậy càng khiến người trong thôn thoải mái chê cười, không biết sẽ bị người bàn tán tới khi nào. Thứ ba là không biết bà Tứ về nhà nếu biết chuyện có nắng có hay không. Cô trong phòng phiền muộn buồn bực, ngồi một lúc lâu cũng không thấy Trường Sinh quay trở lại, ngó đầu ra sân nhìn xem sao, nhưng lại thấy khói dày đặc, mù mịt bay từ trong bếp ra. Hà Hoa hoảng hốt, vội vàng chạy lao tới, vào tới bếp, thì thấy Trường Sinh đang ghé đầu vào bếp lò, vừa liên tục cho củi vào, vừa ra sức thổi phù phù, khói dày đặc không ngừng cuộn lên bốc ra bên ngoài, Trường Sinh bị sặc khói ho khan. Hà Hoa bật chặt mũi, ho khan vài tiếng, vội vàng kéo Trường Sinh ra ngoài, tức giận quát: “Huynh làm cái gì vậy hả, ai khiến huynh làm!” Trên mặt Trường Sinh bị khói làm cho đen thui, vẻ mặt vô tội nhìn Hà Hoa, ỉu xìu bảo: “Ta luộc trứng gà cho cô ăn.” Hà Hoa nghe thế đành bắt đầu dỗi dằn: “Thật may là không có chuyện gì xảy ra, nếu không sẽ không đập được lửa mất.” Cô nói xong lại lo lắng chạy vội vào trong bếp. Vào bếp, thấy bếp lò bị Trường Sinh nhét một đồng củi vào, cô bật mũi, lấy que gậy rom với củi dùng để nhóm lửa sang một bên, lại mở nồi ra xem, thấy bên trong có hai quả trứng gà bị đập vào trong nước lạnh, Hà Hoa xót ruột, nhanh nhẹn đổ trứng gà ra bát. Trường Sinh đứng ở cửa bếp một lát, lễ bước chân chậm chạp vào bếp, lo sợ nom nớp hỏi: “Ta gây rắc rối rồi sao...” Hà Hoa thấy bộ dạng hắn bất an không yên, mũi lòng an ủi hắn: “Không sao đâu, chỉ một bó củi thôi mà, không sao cả. Có điều ta bị bệnh này không cần phải ăn trứng gà, đừng lãng phí... Còn chưa ăn trưa nữa, huynh đói bụng rồi hả, vậy để ta đi làm bánh trứng gà cho huynh ăn.” Trường Sinh nghe Hà Hoa nói mình không gây ra chuyện gì, thở nhẹ nhõm một hơi: “Không cần cô nấu, cô đang bị ốm, cần phải nghỉ ngơi.” Hắn nói xong lại bế Hà Hoa trở về phòng, nhét vào trong chăn. Hà Hoa thấy hắn xoay người đi, sợ hắn lại đi vào bếp, vội vàng gọi: “Trường Sinh, ta bị ốm, nếu như huynh không đói bụng, thì ngồi lên đây với ta đi, chờ ta khỏe lại rồi chúng ta nấu cơm ăn.” “Được!” Trường Sinh ra sức gật đầu, dường như rất vui, lập tức cởi giày ra trèo lên giường, xếp bằng gối ngồi bên cạnh cô. Hà Hoa không nói gì nữa, lập tức nằm im nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi. Chờ tới khi cô tỉnh lại, thấy Trường Sinh vẫn ngồi nguyên bên cạnh cô như lúc cô chưa ngủ, ngay cả nét mặt cũng chưa từng thay đổi. Thấy cô tỉnh, hắn cũng không nói lời nào, chỉ lắc lắc người dịch dịch về phía trước cọ cọ, biểu cảm mong đợi nhìn cô, đại khái là chờ cô dọn đồ phân công bụng cơm rót nước gì đó. Hà Hoa thấy trong lòng hơi chua xót nhưng vô cùng ấm áp, có chút cảm động, cô xốc chân lên ngồi dậy, chợt thấy từ trên mặt có cái gì đó rớt xuống. Cúi đầu nhìn thì thấy là một ít thảo dược được nghiền nát ra, cô đưa tay sờ sờ mặt một chút, thấy trên mặt còn dính chút màu đen của thảo dược. “Đây là huynh làm cho ta sao?” Hà Hoa hỏi. Trường Sinh gật đầu, đáp: “Thầy Chu đưa cho ta bảo bôi cho cô.” Hà Hoa nhớ tới buổi sáng để cho thầy Chu thấy bản thân mình giống như những người đàn bà chanh chua

đánh nhau với người ta, lại còn bị mụ góa Trần kia chèn ép, cô cảm thấy rất ngượng. Thầy Chu lại còn vội vàng mang thuốc tới mà bản thân cô thì cứ nằm ngủ ì ở trên giường, càng nghĩ cô càng cảm thấy bồn chồn, áy náy, liền hỏi: “Thầy Chu tới lúc nào vậy? Có nói gì không?” Trường Sinh bảo: “Tôi được một lúc lâu rồi. Thầy Chu bảo bôi thuốc này lên bệnh của cô sẽ đỡ. Sao rồi? Bệnh của cô đã đỡ hơn chưa?” Hà Hoa thần nhiên cười cười, nói: “May mà có huynh, bây giờ ta đã khỏe rồi.” Buổi chiều tối, Hà Hoa không đi theo Trường Sinh ra cổng thôn đón bà Tứ, đợi tới khi hai người tiến vào sân, Hà Hoa thấy sắc mặt bà Tứ không tốt lắm. Cô biết chuyện hôm nay không thể gạt được. Bà Tứ bình thường không nói chuyện phiếm với người khác bao giờ, chỉ có điều đám đàn bà rảnh rỗi nhiều chuyện tùm tùm ba lại lớn tiếng bàn tán, e là bà Tứ vừa vào thôn đã lập tức có người nhay ra nói cho bà biết chuyện rồi ấy chứ. Bà Tứ vừa vào tới nơi, Hà Hoa đã ra chào đón, lấy lòng: “Cháu ninh cháo, còn làm cả bánh trứng gà nữa, bà đi ra ngoài cả ngày, chắc là vừa mệt vừa đói rồi, cháu vừa đun ấm nước, lát nữa com nước xong bà ngâm chân...” Cô còn chưa kịp nói xong hết câu, bà Tứ đã lạnh mặt xoay người trở về phòng mình. Hà Hoa chợt dạ, chỉ ở trong phòng yên lặng dọn đồ ăn lên, cùng Trường Sinh lẳng lặng ngồi bên mâm chờ. Chỉ chốc lát sau bà Tứ từ phòng đi ra, sắc mặt vẫn chưa khá hơn, nhưng cũng không nói gì cả, chỉ ngồi xuống ghế cầm bát đĩa ăn com. Bà không nói chuyện, đương nhiên Hà Hoa cũng không dám hé răng nói nửa lời, ngồi ở mép ghế dựa, vừa ăn com vừa cẩn thận quan sát sắc mặt bà Tứ. “Hôm nay Hà Hoa bị bệnh, cháu kiêng cô ấy về.” Trường Sinh đột nhiên mở miệng phá vỡ sự trầm mặc. Hà Hoa liếc mắt lườm Trường Sinh một cái, thầm nghĩ sao người này lại lảm lòi thế không biết! Nếu không phải biết rõ Trường Sinh là tên ngốc, cô chắc chắn sẽ nghi ngờ đây là hấn cố ý nói vòng vo để tỏ cáo cô ấy chứ. Bà Tứ đến mi mắt cũng chẳng thèm động đậy, giống chẳng chú ý gì cả ừ một tiếng. Trường Sinh hơi kinh ngạc nhìn bà Tứ một lát, dường như đang chờ bà đáp lời, thấy bà vẫn không có phản ứng gì tiếp, lại nói: “Cháu còn chăm sóc Hà Hoa, lấy khăn đắp cho Hà Hoa, lấy khăn mặt đặt lên trán cho Hà Hoa, còn lấy thuốc thầy Chu cho bôi thuốc cho Hà Hoa nữa đó.” “Ừ.” Bà Tứ lại ừ một tiếng, làm như hoàn toàn không có tí hứng thú nào với lời nói của Trường Sinh cả. Hà Hoa trừng mắt lườm Trường Sinh, chỉ hận không thể ở dưới bàn dùng sức đập vào chân hấn một nhát. Trường Sinh căn bản lại không nhìn cô, chỉ nghiêng đầu nhìn bà Tứ, vẻ mặt hấn rất chờ mong, nhưng dường như bà Tứ lại không để ý tới hấn, chỉ cúi đầu chăm chú gắp rau ăn com. Trường Sinh đợi một lúc lâu, cúi đầu thất vọng, hơi tức giận nói: “Cháu thương vợ, mỗi lần thương vợ là được một hạt đậu phộng mà. Cháu đắp khăn cho cô ấy, lấy khăn mặt đặt lên trán, còn bôi thuốc nữa, hấn là phải thưởng cho cháu ba hạt đậu phộng chứ...” Hà Hoa nghe xong suyết chút nữa cắn gậy dừa, cô nghiêng đầu về mặt không hiểu trừng mắt nhìn Trường Sinh. Chờ tới khi cô hiểu ra, trong lòng tức giận không thôi, thầm nghĩ bản thân mình cảm động cả nửa ngày, hóa ra hấn đối xử với cô như vậy, chỉ vì muốn mấy hạt đậu phộng?! Chát! Bà Tứ đập mạnh chiếc đĩa xuống bàn, đứng dậy rồi đi. Hà Hoa bị dọa tới run sợ, cũng quay đầu tức giận với Trường Sinh. Nhưng Trường Sinh vẫn thờ ơ không để ý, cúi đầu xuống tức giận vì bản thân làm tốt mà không được thưởng. Lúc này Hà Hoa cũng không biết là nên đi tới chỗ bà Tứ nhận lỗi, hay là nên an ủi Trường Sinh, dù sao cũng không ăn nổi bữa cơm này nữa. Xem bà cháu hai người kia chắc hẳn là cũng không ăn nữa, cô do dự chốc lát bèn đứng dậy thu dọn bát đĩa. Đột nhiên, rèm cửa bị vén lên, bà Tứ lại đi vào phòng, đi tới trước mặt Trường Sinh đặt ba hạt đậu phộng lên bàn. Trường Sinh thấy vậy, nhếch miệng lên, bỏ đậu phộng vào trong lòng bàn tay như bảo bối, rồi cẩn thận đếm như người ta đếm tiền. Bà Tứ nói: “Cháu về phòng trước đi, bà có chuyện muốn nói với vợ cháu.” “Vâng.” Trường Sinh thấy được thưởng, cũng không hỏi han quan tâm xem vợ mình có phải sẽ bị mắng hay không, mà cầm đậu phộng sung sướng trở về phòng. Tối đêm, Trường Sinh trải chăn đệm của mình và Hà Hoa xong xuôi liền chui vào túi ngủ, nằm một lúc lâu vẫn không thấy Hà Hoa vào nhà, liền đứng dậy đẩy cửa sổ ngó ra bên ngoài nhìn xem. Thấy đèn trong nhà bếp vẫn còn sáng, hấn nghiêng cổ nhìn một lát, lại hạ cửa sổ xuống, đi giày vào, chạy tới bếp tìm người. Lúc này Hà Hoa đang quỳ trên mặt đất tui thân lau bệ bếp. Cô vừa mới nghĩ không có chuyện gì thì bất ngờ bà Tứ tới và bị bà răn dạy một hồi. Cuối cùng bà còn chỉ vào cô nói nếu rảnh rồi không có việc gì mà chạy đi tranh chấp với người trong thôn, thì chỉ bằng dọn dẹp sạch sẽ bệ bếp một lần đi, sáng sớm ngày mai bà muốn thấy bệ bếp không có một chút bụi bẩn nào. Nếu nói trước khi bị phạt thì Hà Hoa còn hơi chột dạ, giờ bị phạt bị mắng như thế, lại chỉ cảm thấy tui thân. Đúng thế, hôm nay cô đúng là có hơi xúc động, nhưng đâu phải cô cố ý gây sự, rõ ràng là cô đã bị nhục mạ, sao còn không cho cô tự mình oan cho mình! Động thủ đánh nhau với người ta là sai, nhưng cũng phải làm rõ nguyên do chứ, cùng lắm thì mắng cô mấy câu là được rồi, sao lại phạt cô thế này. Hà Hoa khịt khịt mũi, trong lòng trăm ngàn lần không phục. Đúng lúc này, Trường Sinh thò tay vén rèm nhìn vào trong bếp, thấy Hà Hoa quỳ rạp trên mặt đất lau chùi, vội vàng nói: “Khuya rồi, nên đi ngủ.” Trong lòng Hà Hoa còn đang tức giận tui thân, giường mắt thấy Trường Sinh, lại nghĩ tới hấn đối tốt với cô hoàn toàn là vì chuyện trao đổi đậu phộng, tức giận cuộn cuộn trào lên không có chỗ phát, trừng mắt lườm hấn một cái, tức giận nói: “Biến đi chỗ khác chơi!” Trường Sinh bị nghẹn lời, nghĩ ngợi, cũng không biết bản thân mình làm sai cái gì, đứng ở cửa không nhúc nhích, mờ mịt hỏi: “Sao cô lại tức giận?” Hà Hoa lấy khăn lau một cái vung, ngẩng đầu quát: “Mất huynh để đâu mà thấy ta tức giận hả?! Ta có nói ta tức giận bao giờ?! Huỳnh chính là tên ngốc! Huỳnh thì biết cái gì mà bảo tức giận?! Trở về phòng của mình mà ngủ đi! Căn thân ta đánh huynh!” Trường Sinh mấp má miệng, nhíu chặt mày, tức giận xoay người rồi đi. Hà Hoa tức giận ném khăn lau vào trong chậu nước, nhưng lại bị nước bắn bắn tung tóe lên mặt, càng khiến cho cô tui thân hơn, dứt khoát đẩy chậu nước sang một bên, ngồi xuống bên cạnh hai bó củi. Ngồi chưa lâu, lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, là Trường Sinh đi vòng trở lại, vẫn là cái cánh tay trần thò vào vén rèm cửa ra trước, dường như đây một bụng tức giận quay trở lại, vừa bước vào cửa liền quay sang lớn tiếng nói với Hà Hoa: “Ta không có làm sai chuyện gì, cũng không có gây rắc rối, cô bệnh ta còn quan tâm cô, sao cô lại quát mắng ta?” Hà Hoa cũng gào lên bật lại: “Ai cần người quan tâm! Không phải người được đậu phộng hay sao? Còn chạy tới nhìn ta làm gì! Ta cũng không có đậu phộng cho người!” Trường Sinh hơi sùng sốt: “Ta không phải muốn xin cô đậu phộng mà, ta tới gọi cô đi về ngủ.” Hà Hoa lắc đầu: “Ta đây không muốn ngủ, không cần người lo.” Trường Sinh nói: “Nhưng mà cô mới khỏi bệnh, không ngủ thì sẽ lại bị bệnh nữa.” Hà Hoa hừ mũi: “Như vậy không phải huynh càng có cơ hội thương vợ hơn, lại được thưởng đậu phộng à? Không phải như thế huynh càng hài lòng hơn sao?” Nói xong lại liếc hấn chất vấn tiếp: “Huỳnh nói đi, có phải chính huynh là người nói chuyện tên Phùng thọt kia ra với bà nội để đổi đậu phộng đúng không?” Trường Sinh nói ngay: “Không phải, không hề nói, ta không có nói.” Hà Hoa bĩu môi bảo: “Ta không thèm tin, huynh giúp ta đánh tên khốn khiếp kia, lại ngày nào cũng đưa đón ta lên núi xuống núi, còn không phải vì để đổi đậu phộng hay sao?” Trường Sinh xua tay: “Không phải, tên đó là kẻ xấu, nó bắt nạt cô, không phải vì đậu phộng.” Hà Hoa biết Trường Sinh ngốc nghếch ngây thơ sẽ không biết nói dối. Nhưng vừa nói con giận đối nên không muốn dễ dàng tin hấn như thường ngày, xòe tay ra nói: “Được thôi, huynh đem ba hạt đậu phộng mới của huynh cho ta, ta sẽ tin huynh.” Trường Sinh chớp mắt cúi đầu xuống, về mặt không tình nguyện. Hà Hoa thu tay lại, tức giận nói: “Không cho thì đúng là bị ta nói trúng rồi, đứng ở chỗ này khiến ta chướng mắt, mau tránh ra chỗ khác đi!” Trường Sinh bị bắt nạt dường như quay đầu đi thật, Hà Hoa thầm mừng nhỏ tên ngốc, bụng chậu nước đi lau dọn, vừa mới vắt miếng giẻ lau xong, liền thấy Trường Sinh lại đi vào trong bếp, xòe tay ra trước mặt cô. Hà Hoa nhìn ba hạt đậu phộng trong tay hấn, lại nhìn về mặt một mực tui thân âm ức của hấn liền mềm lòng, nhưng cũng cố ý trêu hấn, cầm lấy đậu phộng, giả bộ ném vào trong bếp. “Á...á...” Trường Sinh nhìn chăm chăm vào bệ bếp cuối cùng tới nỗi hết lên, đau lòng giống như bị cắt thịt trên người ra vậy, muốn nhảy vào tìm, nhưng sợ Hà Hoa tức giận, hai tay không ngừng chà lau vào quần. Hà Hoa buồn cười, chỉ nói: “Xem ra cũng có chút tiền đồ đó.” Nói xong đem tất cả đậu phộng trong tay đưa lại cho Trường Sinh: “Cho huynh, ai thêm mấy hạt đậu còn con này.” Trường Sinh vội vàng nhận lấy, để ở trong lòng bàn tay đếm đêm, một hạt, hai hạt, ba hạt, đủ rồi. Hà Hoa nói: “Được rồi, đậu phộng cũng cho huynh rồi, nửa đêm còn chạy tới đây làm chi, tự chuốc lấy phiền phức, mau trở về phòng ngủ đi.” Trường Sinh bảo: “Cô cũng ngủ.” Hà Hoa bĩu môi một cái: “Bây giờ ta không thể ngủ. Nhìn thấy chưa, bà nội bảo ta phải dọn dẹp bếp.” Trường Sinh nghĩ ngợi, làm như đã hiểu rồi, kéo dài tiếng nói: “Ừ...Cô gặp rắc rối rồi.” Hà Hoa nói: “Còn lâu mới...” Còn chưa kịp đợi cô nói xong, Trường Sinh đã xoay người đi rồi. Ra tới cửa còn âm ức than thở: “Tự mình gây rắc rối rồi còn mắng ta...” Hà Hoa giận dữ lại mắng thêm mấy tiếng tên ngốc, chỉ hối hận khi này mềm lòng không nghiền nát mấy hạt đậu phộng kia cho hấn đau lòng chết thôi.

## Chương 8

Edit : LibraIme Beta : Vô Phương Hôm sau, mẹ Hà Hoa gọi cô và Trường Sinh về nhà ăn cơm, Hà Hoa biết nhất định là vì chuyện cô đánh nhau với mẹ góa Trần. Suốt dọc đường, Hà Hoa không ngừng dặn đi dặn lại Trường Sinh, vào nhà phải biết gọi cha gọi mẹ, Trường Sinh cũng gật gù đồng ý. Nhưng vừa vào cổng nhà họ Lý, Trường Sinh thoáng cái lại đã trở thành người câm điếc, mặc cho Hà Hoa nhéo hấn, tròng hấn thế nào, vẫn nhất quyết không lên tiếng, chỉ một mực cúi đầu bám dính lấy cô, cô đi đâu hấn theo đó, ngay cả khi cô đi vệ sinh hấn cũng phải đi theo đứng chờ ngay ngoài cửa. Cha Hà Hoa ngay từ đầu sắc mặt đã không tốt, nhìn dáng điệu này của Trường Sinh lại càng thêm sầm sì. Lúc dùng cơm tức giận không chịu nổi phải lên tiếng: “Miệng thì câm như hến, mà cơm ăn không ít nhì.” Trường Sinh cúi đầu không nói tiếng nào, đem cái bánh bột ngô mới cắn dở một nửa yên lặng thả lại trên bàn. Hà Hoa bất bình thay Trường Sinh. Thật ra hấn chỉ mới ăn có mỗi một cái bánh bột ngô này chứ nhiều, chính cô kiên quyết đưa cho hấn bắt hấn ăn, thức ăn trên bàn hấn hoàn toàn không động tới. Nhưng cô cũng không dám chống đối cha, đành phải ở dưới bàn nhẹ nhàng vỗ vỗ chân Trường Sinh. Mẹ Hà Hoa ngồi bên dành giảng hòa: “Đàn ông đàn ông to lớn ăn có một tí thế này có đáng gì, Trường Sinh ngày nào cũng phải khai hoang ruộng đất rất vất vả, nên ăn nhiều một chút ... Trường Sinh, không sao đâu, ăn thêm đi con, trong nồi còn đầy.” Vừa nói vừa đưa hai cái bánh bột ngô cho Trường Sinh. Trường Sinh vẫn như cũ cúi gằm đầu, không nhận cũng không lên tiếng trả lời. Hà Hoa vội vàng nhận bánh bột ngô, nói: “Không cần đâu, huynh ấy no rồi.” Một bữa cơm rất nặng nề, lúc ăn cơm xong, Hà Hoa đi vào bếp giúp mẹ thu dọn rửa ráy. Một lúc sau Đại Bảo tiến đến chuyển lời, cha gọi cô vào nhà nói chuyện. Hà Hoa biết trốn không xong, đành lau tay đi vào nhà. Trường Sinh theo sau cô, kéo góc áo của cô: “Về nhà.” Hà Hoa chỉ vào một cái ghế bên cạnh: “Huynh ngồi đây một lát, chờ ta nói chuyện xong chúng ta về.” “Được.” Trường Sinh đồng ý, dứt lời ngồi xuống ghế, mẹ Hà Hoa gọi hấn vào nhà nghỉ ngơi hấn cũng không để ý. Đại Bảo cũng thấy Trường Sinh chướng mắt, kêu hấn hai lần hấn không để ý cũng không buồn quan tâm nữa. Chỉ có Tiểu Bảo ngồi trên bậc cửa, vừa bắt chéo chân, vừa nghiêng đầu hiếu kỳ đánh giá Trường Sinh, nhìn một hồi lâu rốt cuộc nhìn không được bước lại nói chuyện, e hèm cho thông cổ họng rồi nói: “Huynh xem chó con không?” Trường Sinh nhìn Tiểu Bảo không nói gì, Tiểu Bảo lại nói: “Nhà đệ có hai con chó con, huynh xem không?” Trường Sinh ngẩn người, quay đầu nhìn trong nhà một chút, rồi nói: “Hà Hoa bảo ta ngồi ở đây.” Tiểu Bảo nói: “Đệ bế nó lại cho huynh xem.” Nói xong vui vẻ chạy vào ổ bế chó con ra. Trong phòng, Hà Hoa vừa bước vào đã bị cha mắng chửi một thôi một hồi, nói cô bại hoại gia phong, làm mất mặt nhà họ Lý. Hà Hoa oan ức, nói thẳng những điều này đều là nói bậy, dám ăn xằng nói bậy này nên chìm cho chết đuối trong hồ phẫn hết đi! Cha cô đá cô một cái, chửi cô ‘còn lo hôm qua chưa đủ mất mặt sao? Tao đã muốn mày chui rúc xó nhà mà trốn tránh đi, mày lại như sợ người ta không thấy mày sẽ buồn, lại còn đánh nhau với người ta nữa! Tao đòi trước tạo nghiệt gì, mà sinh ra loại không biết xấu hổ như mày vậy hả!’ Hà Hoa bị cha đánh chửi thành quen, biết cãi lại lại thêm đòn, liền cắn môi không nói. Cha cô chửi một đành giờ tay lên, không chửi được nữa phẩy tay đuổi cô ra ngoài. Khi Hà Hoa bước ra, thấy Tiểu Bảo đang vừa ôm một con chó nhỏ nhét vào lòng Trường Sinh, vừa nói: “Cho huynh ôm một con, nó còn nhỏ, không cắn đâu.” Nhìn Trường Sinh có vẻ hơi sợ, hơi cúi người, vờn ngón tay khẽ chọc vào cái bụng tròn vo của con chó con. Hà Hoa bước lại lên tiếng: “Trường Sinh, về nhà thôi.” Trường Sinh nghiêng đầu thấy Hà Hoa, lập tức đứng lên, Hà Hoa quay mặt về phía bếp lên tiếng: “Mẹ, chúng con về đây.” Mẹ Hà Hoa vội bước ra, muốn nói gì đó, quay đầu nhìn lại trong nhà một chút, muốn nói lại thôi, chỉ nói vài câu bằng quơ rồi để cho hai người về. Tiểu Bảo vội la lên: “Mẹ, con qua nhà chị cả chơi có được không?” Mẹ Hà Hoa còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe cha Hà Hoa trong nhà rống lên: “Mày đi làm gì! Ngoan ngoan ở nhà cho tao!” Tiểu Bảo bủi mỗi một cái, ôm chó con tránh qua một bên. Hà Hoa và Trường Sinh không nói câu nào suốt dọc đường về nhà. Vừa bước vào nhà, Hà Hoa lên tiếng: “Hôm nay không lên núi nữa. Bữa trưa huynh ăn chưa no, ta làm cho huynh chút gì để ăn, vào phòng chờ đi.” “Ừm.” Trường Sinh nghe lời, đi vào trong nhà. Hà Hoa vào bếp, đóng cửa lại, kéo quần xuống quá mông một chút, nhìn thoáng qua chỗ đùi bị cha đá, thầm nghĩ sáng sớm mai chắc chắn sẽ bị bầm đen cho coi. Cô xoa nhẹ vết thương, kéo quần lên, nấu nước nhóm lửa làm cơm cho Trường Sinh, rồi lại cho thêm ít củi vào bếp, không nhìn được lại rót nước mắt. Cô cảm thấy rất uất ức, không buồn bực chuyện cha đánh, mà đau lòng vì cha lại đi tin những lời đặt điều của lũ người nhiều chuyện, lại có thể tin rằng cô và tên Phùng thọt vô lại kia làm ra cái loại chuyện vô liêm sỉ, không biết xấu hổ đó. Hà Hoa đang rơi nước mắt, thì Trường Sinh bỗng nhiên đẩy cửa tiến vào, cô vội vã quay lưng lại lau nước mắt, rồi nói: “Không phải bảo huynh chờ trong phòng sao.” Trường Sinh xoay người, đưa tay chỉ ra bên ngoài. Hà Hoa đứng dậy bước ra khỏi bếp, thấy mẹ cô xách rổ đứng ở trong sân, Tiểu Bảo ôm con chó con đứng cạnh bà. Hà Hoa hỏi: “Sao mẹ lại sang đây, có việc gì vậy ạ?” Mẹ Hà Hoa nói: “Không có gì, mẹ thấy Trường Sinh bữa trưa ăn không no, giờ đem bánh bột ngô qua cho nó.” Hà Hoa cảm thấy âm ập trong lòng: “Cha đâu, cha mà biết cha mẹ lại cãi nhau.” Mẹ Hà Hoa: “Ông ấy ngủ rồi.” Hà Hoa đưa mẹ vào nhà nói chuyện, hai người vừa ngồi trên giường vừa tán dóc, nhìn Tiểu Bảo ôm chó con chạy vòng vòng trong sân. Trường Sinh ngồi xồm một bên ngủ ngáy nhìn một lúc, rồi cuối cùng cũng tham gia chơi cùng, nhìn rất ngộ nghĩnh. Mẹ Hà Hoa nói: “Thằng bé Trường Sinh này chơi rất hợp với Tiểu Bảo.” Hà Hoa cùng mẹ cười cười. Mẹ Hà Hoa quay đầu lại, nhìn vết cào trên mặt Hà Hoa, nói: “Sao rồi con? Bôi thuốc chưa? Đừng để bị sẹo.” Hà Hoa: “Con bôi rồi, vài ngày là lành thôi mà.” Mẹ Hà Hoa gật đầu, kéo tay Hà Hoa lại xoa trong lòng bàn tay một hồi lâu, thấp giọng nói: “Chỉ tại mẹ ... chỉ tại mẹ không có bản lĩnh, con gái ngoan của mẹ giờ đây lại bị người ta bắt nạt như thế ...” Nói chưa dứt lời đã đỏ vành mắt. Hà Hoa vội vàng an ủi: “Không sao đâu mà, con có bị ức hiếp gì đâu? Mẹ đừng nhìn mặt con như vậy, mẹ Trần góa chồng kia còn bị con tát cho mấy cái méo miệng cơ. Ai đau tự người đó biết, mẹ yên tâm, con gái mẹ đâu phải người dễ bắt nạt.” Mẹ Hà Hoa nghiêng răng oán hận: “Không thèm nói tới cái loại điếm đó. Bản thân mình đi quyến rũ, thông dâm khắp nơi, lại còn dám vác mặt đặt điều con gái người ta ... Nếu không phải à đó, cha con cũng không quờ trách con như thế ...” Hà Hoa nghe ra trong câu nói của mẹ còn có ý khác, không khỏi nhủ mảy. Mẹ Hà Hoa than thở: “Lúc trước vì con còn nhỏ, sau lại mãi không lấy chồng, có chút chuyện không tiện nói cho con, hôm nay con cũng đã già cho người ta, có một số việc mẹ cũng không giấu con nữa. ... Á họ Trần kia không phải thứ tốt lành gì, thông dâm với cha con đã bao nhiêu năm. ... Cha con cũng cũng là loại không đứng đắn, hư đốn, người ta mới liếc mắt đưa tình một cái chân đã nhũn cả ra. ...” Hà Hoa hoảng hốt, nhưng lại nghe mẹ nói tiếp: “Đó là chuyện của nhiều năm trước, lúc ấy mẹ còn đang mang thai Đại Bảo ... Mùa đông rét buốt có một mình mẹ lo việc trong việc ngoài, một lần đi gánh nước ở giếng thôn, bấp chân xui xẻo bị chuột rút đau cứng, suýt chút nữa là không dậy nổi, trở về kể lại cho cha con nghe, mong chồng mình thương mình, không ngờ ông ấy còn bật lại, mắng mẹ ngu dốt tự tìm phiền phức ... Lòng mẹ khi ấy quả thật như rót vào hàm băng ... Ông ấy khinh thường tưởng mẹ không biết gì cơ đấy. Tâm tư ông ấy không đặt trên người mẹ, ngày ngày đi gặp à Trần kia, còn gạt mẹ nói đi qua nhà chú Ba con ở phía nam thôn. ...” Hà Hoa ngây ngẩn cả người. Cô biết tính tình cha không tốt, thường ngày đối với mấy mẹ con đánh chửi ngược đãi, cho dù là Đại Bảo được ông nuông chiều nhất trong mấy đứa con cũng không thiếu đòn roi của ông. Nhưng cô không ngờ cha ở bên ngoài lại có người tình. ... Hôn nữa lại còn là mẹ góa Trần kia, ngày thường lúc nào mẹ ta cũng tỏ ra khí thế giữ gìn trinh tiết trong sạch đến dọa người. ... Hôn nữa Đại Bảo năm nay mười sáu, tính ra đã lâu thế rồi ... thế mà cô lại chẳng biết tí gì. ... Mẹ Hà Hoa đưa tay lau nước mắt: “Nguyên nhân mẹ không dám nói gì ông ấy là vì mẹ liên tiếp sinh liền ba đứa con gái, bản thân cũng cảm thấy có lỗi với ông ấy. ... Sau lại có Đại Bảo, gánh nặng trong lòng cũng được buông xuống ... Cha con hai

năm sau đó đối với mẹ cũng tốt, cũng đi tới tới chỗ à điểm kia... Nhưng à kia không phải người an phận, thấy cha con không quan tâm à nữa, ngay lập tức lại thông dâm với kẻ khác. Chú Ba con với à ta từng có chuyện đó, chính miệng thím Ba con nói cho mẹ nghe...” Hà Hoa trừng mắt hoảng sợ, trong thôn chú Ba cô có tiếng là người thật thà, không ngờ dám làm chuyện này... Mẹ Hà Hoa thở dài: “Đàn ông là vậy, như nhau cả, không cự tuyệt lại được sự lôi kéo của hồ ly tinh... Cho nên ngày đó khi cha con nói để cho con lấy Trường Sinh, mẹ lại cảm thấy tốt... Người ngốc có điểm tốt của người ngốc, không có lòng gian dạ xảo, có thể một lòng một dạ sống với con cả đời...” Hà Hoa không câu nệ nữa, vội hỏi: “Hiện tại cha và mẹ kia... Còn dính dáng gì không?” Nước mắt vừa mới ngưng, giờ lại ào ạt trào ra, mẹ Hà Hoa nghẹn ngào: “Thời gian mẹ mang thai Tiểu Bảo, bụng to vượt mặt, buổi tối không thể hầu hạ ông ấy, ông ấy muốn mà không được, lại cùng à kia dính lấy nhau... Cứ thế co kéo cho tới tận bây giờ... Thực đúng là đồ tìm đến khốn nạn, còn không bằng cầm thú. Đời này cái gì mẹ cũng cho hết ông ấy, thời điểm nhà ta khốn đốn nhất, sắp chết đói tới nơi, mẹ sắp ngửa ngược xuôi kiếm cái ăn cho ông ấy... Gã cho ông ấy đã hai mươi năm, may được bộ đồ mới duy nhất mà ông ấy đã chửi bới, trước đó vài ngày đi thị trấn, ông ấy chỉ chăm chăm để sắm cho à điểm kia mảnh vải bông. Con xem, à mang rêu rao khoe khắp nơi đây... Chuyện vừa rồi cũng là à bịa chuyện đặt điều với cha con. Cha con cũng là loại già đầu mà còn ngu, con gái mình không tin, nhất định cứ đi tin à... Hôm qua thấy con đánh nhau với à, nên ông ta đau lòng cho à, hôm nay gấp rút ép mẹ gọi con về... Mẹ chỉ hận ông trời sao lại đui mù như thế, sao không giáng một đòn thiên lôi chém chết à điểm lòng dạ đầy rêu bọ kia đi!” Hà Hoa nghe xong trong lòng nổi bão, thấy trời dường như đổi sắc. Lâu nay cô chỉ cảm thấy tình tình mẹ quá mềm yếu, bao năm qua chịu để cha hành hạ, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới rốt cuộc còn có chuyện uất ức như vậy. Cha cô đánh cô chửi cô, cô không oán trách, ai bảo đó là cha. Nhưng không thể tưởng tượng ông ấy lại có thể cùng mẹ đàn bà kia làm ra chuyện mất đạo đức này. Cảm thấy uất nghẹn trong lồng ngực, vừa tức lại vừa uất ức. Còn mẹ góa Trần kia, cô hận tới tận tận gan, muốn xách dao đi chém chết mẹ ta luôn cho rồi. Mẹ Hà Hoa lau nước mắt, buồn bã nói: “Vốn không định nói cho con, sợ con nghĩ lại thêm phiền... Nhưng chính mẹ cũng cảm thấy khó chịu, nhà ông bà ngoại cũng không có ai, hai em gái con lại lấy chồng xa, không nói với con cũng không nói được với ai... Bây giờ mẹ cũng chẳng còn hy vọng gì khác, chỉ trông mong mấy đứa con bình an, tương lai cưới vợ cho Đại Bảo, Tiểu Bảo... Còn cha con, mẹ không trông đợi gì nữa, mẹ chỉ nương tựa vào các con...” Lời còn chưa dứt, bà lại nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Hà Hoa lúc này dù có vạn lần uất ức, tức giận cũng không thể bày ra trước mặt mẹ, chỉ biết đưa tay kéo tay bà, an ủi: “Mẹ đừng phí sức tức giận vì mẹ đàn bà lằng lằng kia làm gì, không đáng để thân mình mệt mỏi như vậy... Con nghĩ cha cũng là bị mẹ ta làm cho nhất thời mê muội. Mẹ và cha đã sống với nhau hơn hai mươi năm, cha có thể nào lại không biết ai lạnh ai nóng thật lòng tốt với cha? Mẹ đàn bà kia câu ba, thông bốn rõ ràng không phải loại đứng đắn, cha biết rõ về mẹ ta nhất định cũng sẽ xa lánh mẹ ta thôi...” “Ông ta lại tin...” Mẹ Hà Hoa tức giận, “À đó giới diễm kịch... Trên giường không biết có bao nhiêu đàn ông, lại còn dám mang bộ mặt liệt phụ trình tiết... Cha con ông ấy thực sự tâm dính mỡ heo, dính lấy à để hưởng tí hương bánh trái...” Hà Hoa nói: “Cái loại đàn bà không biết xấu hổ này sớm muộn gì cũng chết đuối trong hồ phân! Nuốt một con cóc bự chẳng rồi chết nghẹn! Ngủ bị chân thối hun chết!” Mẹ Hà Hoa bị chọc cười nhin không được, lau nước mắt than thở: “May mà có con bên cạnh, bằng không mẹ tức nghẹn mà chết...” Nói xong quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thấy Trường Sinh và Tiểu Bảo ngồi xổm bên chân tường ngáy ngốc nhìn chăm chăm con chó con ngủ, không khỏi buồn rầu nói, “Mẹ con chúng ta đều là mệnh khổ... Trường Sinh thành thật thì thành thật, nhưng cũng không biết yêu thương người khác... Con nếu như không chịu được, cũng đừng giữ lại trong lòng, mẹ nhin cả đời, nghẹn đến cả người mang bệnh...” Hà Hoa cũng nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Huỳnh ấy rất tốt, chỉ là hay sợ người lạ nên không dám nói thôi. Thuốc trên mặt con là do huỳnh ấy bôi, hôm qua còn luộc trứng gà cho con ăn đó... Rất tốt...” Mẹ Hà Hoa an tâm hơn một chút, nói: “Vây là tốt rồi... Mẹ hôm nay mới thấy rõ, đàn ông ư, không quan tâm có quan cao bổng lộc hay không, có khôn khéo thông minh hay không, biết thương vợ mới là tốt nhất...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9

Edit : LibraIme Beta : Vô Phương Đêm, Hà Hoa lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, những lời ban ngày mẹ nói cùng cô như nút dây thừng thắt lại trong lòng, càng thắt càng chặt, làm cho ngực cô bức bối, giận mà không biết xả vào đâu, làm sao cũng không tiêu tan đi được. Ngẫm bản thân mình ngốc nghếch bao nhiêu năm gọi mẹ kia là thím, lại hận không thể tự và miệng mình vài cái. Cô ngồi dậy nhìn Trường Sinh, thấy hắn ngủ say nên đứng dậy mặc quần áo, đi xuống bếp lấy đồ đánh lửa và cây đèn dầu, bước ra tới cửa lại đứng lại, suy nghĩ trong chốc lát lại bỏ chúng lại, lén lút ra cổng. Khấp thôn tối đen như mực, Hà Hoa khó tránh khỏi có chút sợ hãi, nhưng cứ nghĩ đến mẹ cô chịu áp lực mà lại tức giận. Cô đi thẳng một mạch từ phía đông thôn đến phía tây thôn, mò tới tận nhà mẹ góa Trần. Trong nhà tối om, mẹ góa Trần có lẽ đã ngủ từ lâu rồi. Hà Hoa vòng đến phía sau nhà ngay chỗ phòng mẹ, lén mò trên mặt đất tìm tảng đá. Cô lúc đầu muốn đốt đồng củi trong sân nhà mẹ ta, thậm chí đốt luôn chuồng gà lẫn căn phòng nhỏ phía tây. Bất luận thế nào đi nữa, loại chuyện thiếu đạo đức như đốt lửa thiêu người, cô thật sự không làm được. Về việc đó, cô nghĩ một lát lại thay đổi chủ ý, cho rằng ban đêm phá hết giấy trên cửa sổ nhà mẹ góa Trần, cho dù không làm mẹ ta đông lạnh, thì cũng đủ khiến lửa giận của cô hạ bớt phần nào. Giữa lúc cô một mình tìm tảng đá, lại chợt nghe xa xa có tiếng động truyền đến, nâng mắt nhìn, lại thấy giống như có người đang đi lại đây. Hà Hoa sợ tới mức phát run, thầm nghĩ ban đêm ngoại trừ cô còn có người nào trong thôn tới đây làm loạn? Đừng nói là ma quỷ gì đó nhé! Hà Hoa căng thẳng, vội vàng trốn sau gốc cây nhìn dáng dấp. Người nọ đi một mạch đến cổng sau nhà mẹ góa Trần, bộ dạng ngó ngang ngó dọc như kẻ trộm, rồi lén lút đẩy cửa bước vào trong. Tuy là ban đêm nên không nhìn rõ dung mạo, nhưng cái dáng đi cá thọt này thì có chết Hà Hoa cũng nhận ra. Ngoại trừ gã Phùng thọt thì còn ai vào đây nữa! Đầu tiên trong đầu Hà Hoa xuất hiện ý nghĩ là lão Phùng thọt này gan to hơn trời, ban đêm dám xông vào nhà dân muốn cưỡng gian phụ nữ, theo bản năng đang định hét lên gọi người, nhưng trong nháy mắt lại nhớ đến chuyện bí ối của mẹ góa Trần mà mẹ cô mới kể ban ngày, thậm chí chẳng lẽ gã Phùng thọt này lén lút đến để hẹn hò yêu đương vùng vẫy trộm với mẹ ta chăng? Nghĩ như thế, Hà Hoa vội vàng chạy ra cổng sau, cổng chỉ khép hờ, cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, rón ra rón rén chậm chậm đến ngay bức tường có cửa sổ chỗ phòng mẹ góa Trần, nín thở lắng nghe. “Đồ thối tha vô lại, người đừng chạm vào ta, tìm con điểm con kia của người đi...” “Ta trong sạch mà, ta nhớ nàng mà, con gà con kia có gì đẹp để đâu, làm sao quyến rũ như nàng...” “Phi, người mắng ai đó!” “Không có, ta đau lòng cho nàng mà, mau cho ta nhìn xem nàng có bị thương không?” “Con điểm con kia với thằng cha khốn kiếp của nó giống y nhau, xuống tay quá độc, hai ngày nay răng ta ê ẩm muốn rớt ra luôn nè...” “Lại đây lại đây, ta thôi cho nàng nha. Thằng chó họ Lý kia có yêu thương gì nàng đâu, uống công nàng với hắn bao nhiêu năm như thế...” “Cút xéo qua một bên đi, người ra ngoài mà xem, đàn ông có kẻ nào không mạnh hơn tên què như người! Chẳng có khi gì hết, chỉ chăm chăm ăn của ta, uống của ta! Người tưởng người là tình nhân bé bỏng đó hả! Cũng không lấy nước tiểu mà tắm rửa cho cái đức hạnh của người đi!” “Khà khà, bản lĩnh của ta nào thể hiện bên ngoài, tất cả phô bày hết trên giường đó, trên đời này làm gì có ai yêu thương nàng được như ta...” “Um... Cút... xéo...” Trong phòng một đôi nam nữ lăn lộn quần lấy nhau trên giường, ngoài phòng Hà Hoa vừa nghe vừa nắn, trong lòng lúc này mới hiểu hóa ra hai kẻ này là một. Cần gì phải nghĩ nữa, chuyện

đồn đại về cô chắc chắn từ lũ chúng nó mà ra, có lẽ chính là do mụ góa Trần cố ý phao tin đây mà. Lại nghe mụ góa Trần ngoài miệng nói ra chuyện với cha cô, Hà Hoa cảm tức, cắn răng uất hận, lặng lẽ ra khỏi sân. Nói về đầu thôn bên kia, khi Hà Hoa chỉ vừa mới mặc quần áo ra khỏi phòng, Trường Sinh thật ra đã nghe thấy tiếng động, hần không để ý, hần tưởng Hà Hoa có lẽ là đi nhà vệ sinh tiêu đêm, thực ra hần cũng muốn đi, nhưng bà nội nói là phải yêu thương vợ, nên phải nhường cho vợ đi trước. Hần nằm ở trên giường đợi lâu thật lâu cũng không thấy Hà Hoa quay vào, bụng bị đè ép, nhìn không được xuống giường ra khỏi phòng, chạy đến nhà vệ sinh đứng bên ngoài gọi: “Hà Hoa, ta muốn đi tiêu.” Tất nhiên là không có người trả lời hần. Trường Sinh nghĩ, có lẽ Hà Hoa đang đại tiện, không để ý đến hần. Hần yên lặng đợi thêm một lúc lâu nữa vẫn không thấy Hà Hoa ra, nhìn không được lại thúc giục: “Hà Hoa, cô nhanh chút đi, ta muốn đi tiêu.” Vẫn là không có người trả lời, hần muốn thò cổ dòm vào trong một cái, nhưng trước đây bà nội có nói với hần, xem con gái đi ngoài là đáng đánh đòn. Hần hơi sốt ruột, muốn đứng ở chân tường giải quyết, nhưng bà nội cũng nói với hần, hần không phải trẻ con, không được tùy tiện coi quần tiêu bậy, muốn đi phải vào nhà vệ sinh mới được. Lúc Trường Sinh đang ôm đũng quần gấp đến độ xoay vòng vòng, công sản đột nhiên bị đẩy ra, Hà Hoa từ bên ngoài chạy vào. Trường Sinh sợ tới mức xém tiêu ra quần, hần thấy Hà Hoa chạy vào bếp đã ngăn người ra, lui lại hai bước ngảnh cổ nhìn vào nhà vệ sinh, rồi lại quay đầu nhìn công sản đang mở rộng, không hiểu ra sao. Nhưng sau giây phút hoảng hốt, Trường Sinh quên luôn cả con buồn tiêu, vội vàng chạy vào bếp. Hà Hoa vào bếp cầm đồ đánh lửa và cây đèn dầu ra, vừa quay người lại đã thấy ngay Trường Sinh với vẻ mặt mờ mịt đang trừng mắt nhìn cô. Cô sợ tới mức kêu khẽ một tiếng, ôm ngực nắc: “Làm sợ muốn chết! Ban đêm đứng phía sau người ta làm gì, định hù chết ta sao!” Trường Sinh nói: “Sao cô lại không ở trong nhà vệ sinh?” Dừng một chút, đại khái là nghĩ tới cái gì đó, lại bồi thêm một câu, “Chúng ta có nhà vệ sinh.” Hà Hoa không hiểu Trường Sinh đang nói đến cái gì, cô cũng không có tâm trạng nghe, chỉ nói: “Không cần huynh quản, huynh ngoan ngoãn về phòng ngủ đi.” Nói xong liền đi ra ngoài. Trường Sinh bám sát rạt cô, không yên lòng: “Cô muốn làm gì? Vì sao không ngủ? Buổi tối là phải ngủ.” Hà Hoa nói: “Ta có chuyện quan trọng hơn, huynh đi ngủ trước, ta xong việc sẽ về ngay.” Trường Sinh lại rất nghiêm túc: “Không được! Bà nội nói trời tối không được chạy lung tung, không được phép đi!” Tiếng hần lớn, Hà Hoa chỉ sợ đánh thức bà Tứ, vội vàng kéo hần vào bếp, đóng cửa lại: “Huynh thương vợ không?” Trường Sinh gật đầu. Hà Hoa nói: “Thương vợ phải nghe lời vợ, bây giờ ta đi ra ngoài có chuyện cần làm, xong sẽ về ngay, huynh ngoan ngoãn về phòng ngủ, không được phép gây ồn ào, nghe không?” Trường Sinh nhướng mày, roi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Bà nội nói trời tối không được ra khỏi cửa, nhưng cũng nói phải thương vợ. Hần nên giữ chặt Hà Hoa không cho cô đi đâu? Hay là nên nghe lời của cô về phòng ngủ? Hà Hoa thấy Trường Sinh không lên tiếng, sau khi dặn dò Trường Sinh phải nghe lời vợ xong, dặn thêm vài câu nữa rồi xoay người ra khỏi bếp. Trường Sinh suy nghĩ mãi chưa ra, không ngăn cản Hà Hoa nhưng cũng không về phòng, không biết làm sao đành đi theo sau Hà Hoa. Hà Hoa trừng mắt: “Đi theo ta làm gì, về phòng ngủ đi.” Trường Sinh không nhúc nhích cũng không nói tiếng nào, dường như nhất quyết đi theo cô. Hà Hoa sốt ruột, chỉ sợ nhờ thời cơ, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên, nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt thay đổi, nhìn Trường Sinh nói: “Huynh đi theo ta cũng được, nhưng phải nghe ta, ta nói gì phải làm đó, đây là thương vợ, biết chưa?” “Biết.” Trường Sinh ngay ngốc gật đầu. Hà Hoa nói: “Đầu tiên, huynh về phòng mặc thêm cái áo khoác đã, nửa đêm rồi, đừng để chết lạnh, nhanh lên nhé!” “Ừ.” Trường Sinh quay đầu vào phòng mặc quần áo, rồi ngay lập tức chạy ra. Hà Hoa đảo mắt qua cửa sổ phòng bà Tứ, mang theo Trường Sinh lặng lẽ rời khỏi nhà. Hai người đi thẳng một mạch vào sân sau nhà mụ góa Trần, Hà Hoa chỉ vào cửa sổ sau phía sau nhà, nhìn Trường Sinh hỏi: “Thấy kia cửa sổ không? Lát nữa huynh trông chừng ngay dưới cửa sổ đó. Nếu bên trong có người đẩy cửa sổ ra, huynh phải đè đẩy ngược lại, nhất quyết không cho người bên trong chui cửa sổ nhảy ra ngoài, hiểu không?” Trường Sinh nhìn vào hướng đó, rồi quay đầu nhìn Hà Hoa: “Đó là nhà người khác.” Hà Hoa: “Ta biết là nhà người khác, nhưng chủ nhà này chẳng phải thứ tốt lành gì! Là người xấu! Mụ ấy ức hiếp ta, ức hiếp vợ huynh, xấu xa như gã Phùng thọt vậy đó, vậy có phải huynh nên giúp đỡ ta, bênh vực ta hay không?” Trường Sinh nghĩ nghĩ, gật gật đầu. “Vậy là được rồi.” Hà Hoa nói xong kéo Trường Sinh bước vào, ghé vào dưới cửa sổ lắng nghe động tĩnh, xác nhận lão Phùng thọt còn ở bên trong chưa đi, liền quay qua nói nhỏ với Trường Sinh: “Nhớ kỹ lời dặn, giữ thật chặt cửa sổ này, giá nào cũng không được để cho người bên thoát ra. Ta đi một lát, lát nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì, nếu ta chưa trở về thì huynh cũng không được nhúc nhích.” Giao việc cho Trường Sinh xong, Hà Hoa vòng ra sân trước, tìm khúc gỗ chặn cửa từ bên ngoài, lại rón ra rón rén mò đến đồng cùi trong sân nhà mụ góa Trần, đổ dầu lên trên, lấy đồ đánh lửa ra đánh lửa. Ngọn lửa nhỏ gặp dầu thấp thì bùng lên, cũng không lớn. Hà Hoa ngồi xổm bên cạnh châm củi, lửa càng ngậm thì cháy càng to. Lúc này toàn thôn già trẻ lớn bé đều đang ngủ say, trong nhà mụ góa Trần và Phùng thọt vụng trộm xong cũng vui trong chăn gối, mấy con chó trong thôn phát hiện lửa cháy trước tiên, đầu tiên là một con chó sủa vài tiếng, ngay sau đó toàn thôn bảy tám con chó đều bắt đầu sủa. Trong nhà, mụ góa Trần và Phùng thọt vốn có tật giật mình nên ngủ không sâu, nghe mấy tiếng chó sủa hai người liền tỉnh, vừa mở mắt đã thấy ngoài cửa sổ sáng rực. Mụ góa Trần kêu một tiếng ‘chết rồi’ rồi vội vàng khê hé cửa sổ ra, thì thấy đồng cùi nhà mình đang bốc cháy! Mụ ta gấp đến độ vội vàng mặc quần áo định đi dập lửa. Lão Phùng thọt kia cũng sợ tới mức nhất thời không biết làm gì, sững sờ ngồi một chỗ. Mụ góa Trần: “Ngồi đó làm gì! Đàn ông không biết giúp một tay sao!” “A? A...” Lão Phùng thọt lên tiếng vội vàng đi tìm quần. Ngay lúc chợt nghe bên ngoài nổi lên tiếng chiêng, hai người giật mình, sắc mặt cực kỳ xấu. Tiếng chiêng này nói rõ là có người trong thôn cũng thấy lửa cháy, nên báo cho mọi người lại cứu hỏa! Cũng không cần tiếng chiêng này, giữa đêm giữa hôm chó trong thôn sủa ồn ào như thế, người dân đều bị đánh thức đang tụ tập lại đây. Lão Phùng thọt vốn do thông dâm với vợ người khác nên bị đánh gãy chân, gặp tình huống này sợ mất mặt, quần còn chưa kịp mặc đã lăn lộn khỏi giường lao ra bên ngoài. “Đừng... Đừng ra ngoài!” Mụ góa Trần cũng sợ hãi, chỉ lo lão Phùng thọt này vừa ra khỏi cửa đã bị dân trong thôn tới cứu hỏa bắt gặp, mụ chạy lại cửa để kéo lão ta lại thì thấy Phùng thọt đang ra sức đẩy cửa, nhưng cửa làm thế nào cũng không mở được. “Mẹ kiếp! Cửa này không mở được!” Lão Phùng thọt vừa chửi vừa xô cửa. “Người nào giết ta à! Chạy ra cửa trước nếu bị người ta bắt gặp thì còn giữ được mạng không hả!” Mụ góa Trần kéo hần, cũng không kịp nghĩ đến việc cửa nhà tại sao lại không mở được, chỉ vội la lên, “Nhảy cửa sổ phía sau đi, trốn bằng công sau ấy, cửa đó không có người!” Lão Phùng thọt lại cuống quýt chạy vào phòng định thoát bằng lối cửa sổ. Cửa sổ mới đây ra được một khe nhỏ, lại bị đóng ngay lại, vừa nặng vừa chắc, giống bị cái gì đó đè ở bên ngoài. Lão Phùng thọt sợ tới mức lao đảo về phía sau, ngã sòng xoài xuống đất, sắc mặt trắng bệch trừng mắt chỉ vào cửa sổ lắp bắp: “Có... Có... Có ma...” Mụ góa Trần chạy vào, chỉ kịp má oí một tiếng cũng thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. Trên cửa sổ kia rõ ràng có bóng người... Hai người sợ tới mức run cầm cập, thì chợt nghe tiếng đập cửa rầm rầm, có người ở ngoài kêu lớn: “Thím Hai! Tỉnh dậy đi! Chúng ta cần phải vào nhà!” Thần trí mụ góa Trần lúc này mới quay về, nhưng nghe trong sân nhà mình tiếng người ồn ào không dứt, chắc chắn không ít người tụ tập lại đây, quay lại nhìn gã Phùng thọt đang dính cứng trên mặt đất, toàn thân chỉ mặc mỗi quần lót, chính mình cũng quần áo không chỉnh tề, so với gã ta cũng chẳng nhiều hơn bao nhiêu. Mụ ta hoảng loạn chân tay luống cuống, không dám lên tiếng trả lời, chạy khắp nơi tìm quần áo. Người bên ngoài lại kêu gì đó, mụ cũng chẳng nghe nổi, còn đang cuống cuống thì cửa nhà đã bị người ta đẩy ra, mụ sợ tới mức vội vàng lấy chân trên giường trùm lấy người, chân còn chưa kịp trùm hết người thì người ta đã xô cửa vào. Đó là một vài thím trong thôn, vì nhà mụ ta là nhà góa phụ, đàn ông vào không tiện lắm, có vài thím cùng chồng mình đến dập lửa nên vào nhà xem tình hình. Vừa mở cửa phòng trong ra, cảnh tượng trong phòng đập ngay vào mắt. Mấy người đàn bà lập tức ngăn cả người, trừng mắt nhìn nửa thân trần của mụ góa Trần và thân mình gần như lỏa lồ của gã Phùng thọt trên mặt đất, tới lúc phục hồi lại tinh thần, không biết ai hét lên một tiếng: “Má ơi! Có chuyện rồi! Mọi người mau vào xem này!” Các ông nghe tiếng chạy vội vào, mụ góa Trần lúc này thật sự là nằm bẹp trên mặt đất. Hà Hoa canh chừng bên ngoài, thấy người dân trong thôn lục tục kéo đến, vội vàng trốn vào một góc, đợi khi có mấy người đàn bà vây quanh cửa phòng mụ góa Trần gõ cửa, tìm đập thỉnh thỏch, chỉ sợ chỗ Trường Sinh có chuyện gì bất ngờ xảy ra để cho lão Phùng thọt chạy mất. Nhưng trong chốc lát khi mấy người đàn bà xông vào, ngay sau đó dường như có chuyện gì xảy ra, đám đàn ông đang dập lửa trong sân cũng chạy vội vào theo, thì tìm Hà Hoa mới buông lỏng. Cô biết nếu bên trong không xảy ra chuyện gì, thì các ông giữa đêm giữa hôm xông vào nhà một góa phụ là không thể. Hà Hoa cũng thấy cha cô tới cứu hỏa, còn có Đại Bảo bám theo. Hai người nghe tiếng kêu cũng chạy vào, không đầy một khắc đã thấy cha cô và Đại Bảo từ trong phòng bước ra. Nhờ ngọn đèn cửa, Hà Hoa nhìn thấy sắc mặt cha cô tương đối khó coi, mà Đại Bảo tên choai choai này thấy

chuyện thị phi lại dường như rất thích, không muốn rời đi, liên tục ghé cổ nhìn vào bên trong. Cha cô đá vào mông Đại Bảo một đá, mở miệng mắng gi đó, Đại Bảo liền rụt cổ lại ngượng ngùng đi phía sau theo cha về nhà nhưng vừa đi vừa quay đầu nhìn với vào nhà mẹ góa Trần, điệu bộ làm như bỏ lơ trò hay. Hà Hoa nhìn tất cả mọi việc cảm thấy rất hả giận, chỉ tiếc cho bản thân không thể tận mắt thấy bộ dáng mẹ góa Trần bị người bắt tội thông dâm ngay tại giường, trong lòng mắng mụ ta trăm ngàn lần: “Cho mẹ già bộ này! Cho mẹ bịa đặt này! Cho mẹ quyền rũ chồng người ta này! Đồ hồ ly tinh! Đáng đời!” Cô trốn gần đó mắng chửi một hồi lâu, không thấy cha và Đại Bảo đâu nữa mới đột nhiên nhớ tới Trường Sinh. Vỗ mạnh vào gáy, thầm nghĩ tiêu rồi, tên ngốc hần nhất định còn đứng ở đằng kia! Nếu như bị người bắt gặp lại thêm phiền toái. Hà Hoa vội vàng vòng đến sau nhà mẹ góa Trần, đẩy cổng sau chạy vào. Dưới ánh sáng của ngọn đèn lớn trong phòng chiếu ra là bóng dáng Trường Sinh đứng sừng sững, trốn cũng không biết trốn, đứng cứng ngắc như đóng đinh vào mặt đất, hai tay ấn chặt cửa sổ, ngốc ngếch cúi gầm đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Edit : LibraIme Beta : Vô Phương “Đừng đứng ngây ngốc ra đó, đi mau!” Hà Hoa vội vàng chạy lại túm lấy cánh tay Trường Sinh kéo đi, thầm cảm thấy may mắn không bị người khác phát hiện. Trường Sinh không nói tiếng nào, tựa như tượng gỗ bị Hà Hoa kéo một mạch về nhà. Hà Hoa nhẹ nhàng đẩy cổng, ló đầu dò xét động tĩnh bên trong, thấy phòng bà Tứ vẫn tối đèn, cô khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Suy cho cùng lòng vẫn chưa yên, ban đêm chó sủa ồn ào như thế, bà Tứ hẳn cũng nghe thấy, chỉ là bà không phải người thích hóng chuyện, nên sẽ không thức dậy đi xem, hơn nữa cũng sẽ không nghĩ chuyện rối loạn đó có liên quan đến cô và Trường Sinh. Hà Hoa túm chặt Trường Sinh đợi ở cổng một lát, thấy quả thật không có gì khác thường, đánh bạo kéo Trường Sinh vào trong sân, quay người lại nhẹ nhàng cài cổng cẩn thận, rồi lúi Trườg Sinh trở về phòng của hai người. Vào phòng, Hà Hoa không dám thắp đèn, chỉ nhìn Trường Sinh nói: “Không sao nữa rồi, mau đi ngủ thôi.” Nói xong tự mình quay đi cời áo, đợi đến khi áo khoác đều đã cời hết, vẫn thấy Trường Sinh đứng ở giữa phòng không nhúc nhích. “Sao vậy? Ngủ đi.” Hà Hoa thắc mắc. Trường Sinh như trước không hề rảng, Hà Hoa thấy kỳ lạ, lại có chút lo lắng, kéo cánh tay Trường Sinh hỏi: “Làm sao vậy?” Trường Sinh giống như mất hồn cúi đầu đứng ở một chỗ không nói năng gì. Trong phòng tối tăm, hai người lại mới làm chuyện lên lút, Hà Hoa không khỏi hơi chột dạ: “Huynh đừng làm ta sợ. Bị làm sao vậy, sao không nói gì!” Vẫn không được đáp lại, Hà Hoa sốt ruột vội vàng thắp đèn. Trường Sinh đứng thẳng tắp trước mặt cô, cúi đầu không nhúc nhích cũng không lên tiếng. Hà Hoa gấp gáp định hỏi tiếp, bỗng ánh mắt dịch sang chỗ khác, phát hiện trạng huống: đứng quần với ống quần của Trường Sinh ẩm ướt một mảng. Không khí xấu hổ trầm mặc bao trùm, Hà Hoa sững sốt trong chốc lát mới phản ứng lại, chỉ sợ Trường Sinh bối rối, cô ra về thoải mái: “Không sao ... Không sao ...” Vừa nói vừa lại ngăn túm lấy quần áo đưa cho Trường Sinh, “Trước tiên huynh thay quần áo sạch sẽ đi đã, ta lấy ít nước cho huynh lau ...” Trường Sinh không nhận, cứ giữ tư thế đứng cúi đầu đó mãi, hai bàn tay siết chặt thành năm nắm. Hà Hoa đoán có lẽ hần ngượng, cô không nói gì nữa, đặt quần ở đầu giường sùi, đi xuống bếp nấu nước. Chờ đến lúc cô bung nước ấm trở lại, Trườg sinh đã nằm trên giường, vùi người sâu trong chăn, quần chặt lại. Cái quần sạch sẽ kia vẫn đặt nằm yên ngay ngắn trên đầu giường, nhưng không thấy quần bẩn đâu. Hà Hoa đem chậu nước đặt lên bàn, tiến đến bên giường nhỏ giọng gọi: “Trường Sinh, ta bung nước ấm lên rồi, huynh lau đi ...” Trường Sinh không đáp lại, Hà Hoa lại nói: “Quần kia huynh cời ra đi, ta giặt cho huynh ...” Trường Sinh trùm kín chăn không nhúc nhích, dáng vẻ giống như đang ngủ. Hà Hoa nhẹ giọng hơn, giống như đang dỗ dành trẻ con: “Mặc quần ướt khó chịu lắm, cời ra ngủ thoải mái hơn.” Mặc kệ Hà Hoa nói, Trường Sinh từ đầu đến cuối không ừ ừ lấy một tiếng. Hà Hoa nghĩ hần lúc này nhất định rất xấu hổ, không dám nói chuyện với cô, cô sợ nếu như nói tiếp lại chọc hần thêm quá hóa giận. Không dám khuyên gì Trường Sinh nữa, tắt đèn, leo lên giường nằm. Nhưng dù sao cô vẫn không thể để cho hần mặc quần dính nước tiểu ẩm ướt như vậy mà ngủ, lẳng lặng nằm một lúc lâu, đoán Trường Sinh đã ngủ say, liền lặng lẽ ngồi dậy, thật cẩn thận vén chăn của hần lên, hy vọng thừa dịp hần đang ngủ giúp hần đem quần cời ra. Nhưng cô mới vén cạnh chăn lên một chút, Trường Sinh tựa như đứa trẻ bị hoảng sợ cuộn tròn thân mình né tránh, hần ra sức kéo chăn, bao mình thành một con nhộng lớn, dán sát người vào tường. Hà Hoa cũng không dám động tiếp, cô vừa mới vén nhẹ góc chăn một cái, đã thấy rõ Trường Sinh chân không có mặc quần. Cô nghĩ có lẽ chính mình mới ngốc. Thực là, Trường Sinh tuy là ngốc, tuy là xấu hổ, cũng không thể mặc quần dính nước tiểu ẩm ướt mà ngủ. Sáng sớm hôm sau, Hà Hoa tìm khắp phòng, lại không làm sao tìm ra bóng dáng cái quần kia đâu, thuận miệng hỏi: “Huynh cời quần ra để đâu rồi?” Trường Sinh nghiêm túc gấp chăn, hoàn toàn không quan tâm đến lời vợ. Hà Hoa nhìn Trường Sinh, thầm nghĩ chắc chắn là hần ngượng quá đem giấu đi rồi. Không biết làm sao đành im lặng, lòng thầm nghĩ cái quần dính nước tiểu kia, e rằng không hề hết sẽ tìm không ra. Lúc ăn sáng, bà Tứ có ý vô tình nhắc tới chuyện chó sủa lần tiếng chiêng ồn ào đêm qua, hỏi Hà Hoa có nghe thấy không. “A... Dạ...” Hà Hoa vụng về đáp lời, cô biết chuyện này có lẽ không giấu được bà Tứ, cũng chỉ biết giấu được ngày nào hay ngày ấy thôi. Bà Tứ gặng hỏi: “Nghe thấy à? Sao không thấy trong phòng cháu có động tĩnh gì?” Hà Hoa làm ra vẻ không có gì nói: “Nửa đêm đang ngủ say nên cháu cũng lười dậy ... Cháu nghe tiếng động đó dường như là nhà ai đó hắt nước bắt trộm thì phải, như vậy cháu đi cũng không giúp được gì...” Bà Tứ gật gật đầu, không nói thêm nữa, làm như tin lời Hà Hoa nói. Hà Hoa ngẫm nhẹ nhàng thở ra, theo bản năng đưa mắt liếc Trườg Sinh một cái. Hôm qua quên dặn hần giữ bí mật, chỉ sợ hần lúc này làm càn làm bậy đột nhiên vạch trần cô. Ánh mắt cô mới đảo qua, đã thấy Trường Sinh đột nhiên thả bát đĩa, đứng lên chạy ra khỏi phòng, dường như rất vội hướng thẳng vào nhà vệ sinh. Bà Tứ nhíu mày: “Sao vậy, mới sáng sớm thấy nó đi vệ sinh rồi mà?” “Ặc... Có lẽ là tối qua uống hơi nhiều nước...” Hà Hoa thuận miệng nói cho có lệ, trong lòng cũng không khỏi lo lắng, thầm nghĩ hôm qua Trường Sinh chắc là nín lâu quá, không chịu nổi mới tiêu ra quần. Thực ra tiêu ra quần cũng đâu có gì, chỉ đừng vì nhìn quá mà sinh tâm bệnh là được rồi. Nghĩ đến chuyện hôm qua cô lại tự trách mình, nếu không phải do cô dặn Trường Sinh không được nhúc nhích, hần cũng không đến mức như thế. Bà Tứ không biết nội tình, cũng không truy đến cùng, chỉ thuận miệng nói: “Sau này buổi tối đừng để nó uống nhiều nước vậy nữa, không tốt cho cơ thể. Trời chuyển lạnh rồi, buổi tối ra ngoài dễ cảm lạnh...” “Dạ, cháu biết rồi.” Hà Hoa nhìn nhà vệ sinh không yên lòng đáp lời. Hà Hoa không đếm coi sáng nay Trường Sinh đi nhà vệ sinh đã bao nhiêu lần rồi, chỉ thấy hần đi hết lần này đến lần khác, mỗi lần đi đều ở trong đó khá lâu, thậm chí cô nghi ngờ có phải hần bị tiêu chảy hay không. Hà Hoa không dám hỏi, chỉ sợ làm Trường Sinh thêm quá hóa giận, nhưng mà nhìn sắc mặt hần rõ ràng không giống như bị đau bụng đi ngoài. Ăn sáng xong nghỉ ngơi trong chốc lát, bà Tứ và Trường Sinh liền lần lượt rời nhà. Hà Hoa thu dọn xong xuôi trở về phòng tìm cái quần bẩn kia của Trường Sinh, cô lục tung tất cả mọi nơi có thể lên đều không thấy, tìm đến tận trưa, cuối cùng phát hiện cái quần bẩn kia bị vứt dưới nhà vệ sinh, lẫn với đồng chất thải. Hà Hoa vốn sống cẩn kiem, nhưng cũng chẳng thể thò tay xuống hầm cầu kéo cái quần kia lên, cho dù cô dám làm cũng không đành lòng giặt lại cho Trường Sinh mặc tiếp. Cô có thể lý giải suy nghĩ của Trường Sinh, chỉ tiếc là làm hỏng một cái quần tốt, đó là cái quần duy nhất của Trường Sinh không có mảnh vá.

Cô nghĩ chờ đến lúc họp chợ cuối năm sẽ dùng một chút tiền riêng của mình mua cho Trường Sinh miếng vải, may cái quần mới, dù sao lần này hẳn cũng vì giúp cô. Giữa trưa, Hà Hoa theo thường lệ đưa cơm lên núi cho Trường Sinh, đi ngang qua đám cỏ Ba bà Sáu quay quần bên giếng làng, đang tán gẫu khí thế ngất trời. Ai nấy cứ làm như tận mắt thấy, đem chuyện tối qua kể ra đủ thanh đủ sắc, giống y như khi mọi người vọt vào phòng thì mẹ góa Trần và Phùng thọt vẫn còn quần lầy nhau trong chăn vậy. Hà Hoa trong lòng cười lạnh hai tiếng, điềm nhiên như không đứng bên nghe họ nói chuyện, mọi người bàn luận sôi nổi, không ai chú ý thấy cô. Hà Hoa vẫn như mọi ngày, ở trên núi với Trường Sinh một lúc. Trường Sinh vẫn giống như lúc sáng sớm, cứ chốc chốc lại vất cuộc vất xeng đó, tất tả chui vào trong rừng rậm gần đây đi tiểu tiện. Quá nhiều lần, Hà Hoa không khỏi lo lắng, thầm nghĩ hẳn từ sáng sớm đến bây giờ một ngụm nước cũng chưa uống, nước đầu mà tiểu lắm vậy. Cuối cùng một lần nọ, thấy Trường Sinh lại vội vã chạy vào cánh rừng, Hà Hoa cũng lặng lẽ bám theo. Cô trốn ở sau một khối đá xa xa nhìn, thấy Trường Sinh chạy đến dưới một gốc cây đại thụ đứng đưa lưng về phía cô, dường như sắp không nhìn được vội vàng cời quần móc ‘tiểu đê’ ra, nhưng đứng lâu thật lâu cũng không có động tĩnh gì. Bên kia Hà Hoa ló cổ ra lén lút nhìn xung quanh, bên này Trường Sinh lại cúi đầu ngơ ngác nhìn ‘em trai’ của mình, dường như vẫn không cam lòng, nắm chặt nó lắc lắc, nhưng vẫn như cũ không có gì khác. Trường Sinh mím môi đợi một lát, cuối cùng mới chậm chạp kéo quần lên. Hà Hoa vội vàng xoay người rời đi, trở lại làm bộ như không có việc gì. Thấy Trường Sinh từ trong rừng đi ra, ngẩng đầu nhìn hẳn cười cười, kiểm chuyện nói: “Tối nay huynh muốn ăn gì?” Trường Sinh im lìm không hé răng, cầm cái cào nhỏ ngồi trên mặt đất cào cỏ dại. Hà Hoa bước lại gần, nói: “Ta nhớ chúng ta còn một ít bột mì, tối nay ta muốn ăn, ăn bánh bao trắng nhé?” Trường Sinh không để ý đến Hà Hoa, đứng lên né ra chỗ khác, tới chỗ xa hơn ngồi xuống làm việc tiếp. Hà Hoa mắt mặt, lòng thầm nghĩ da mặt Trường Sinh sao còn mỏng hơn cả con gái thế này. Không biết việc này còn ồn ào đến khi nào nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11

Edit: Ong MD Beta: Như Bình “Tên ngốc! Đái dầm! Tên ngốc! Đái dầm...” Trường Sinh giật mình tỉnh dậy trong cơn ngủ, hoảng hốt thò tay xuống sờ sờ dưới quần, lúc chắc chắn mình không đái dầm mới thở phào một hơi. Nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy phía dưới khó chịu như sắp tè ra quần bất cứ lúc nào, hẳn vội vã xốc chăn lên chạy ra ngoài, rồi trong chốc lát lại cúi đầu chậm chạp ra khỏi nhà vệ sinh vác về mặt uể oải quay về phòng. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Hà Hoa, cô bung một cái bờm nhỏ, cười cười nhìn hắn nói: “Ta lấy cái này ra rồi, bên ngoài trời lạnh, lần sau dùng nó đi.” Trường Sinh cúi đầu vừa tức tối vừa âm ỉ, hẳn biết cái bờm này chỉ dùng vào mùa đông, bây giờ còn chưa tới mùa đông, chắc chắn là cô đang cười nhạo hắn. Cười hắn là tên ngốc lại còn đái dầm, hẳn không thêm ừ hử tiếng nào với cô leo lên giường lò, cuộn kín mình trong chăn. Hà Hoa biết Trường Sinh đang tức giận, nhưng cô không biết mình đã làm gì sai. Hai ngày nay, đêm nào hắn cũng đi vệ sinh ba bốn lần, lần nào cũng vội vàng đến quần áo cũng không kịp mặc, cô chỉ sợ hắn bị lạnh. Cô cũng muốn hỏi trong người hắn có chỗ nào khó chịu không, nhưng những chuyện như vậy, cô xấu hổ không dám mở miệng. Hơn nữa, dù cô có bất chấp ngại ngùng hỏi hắn thì hẳn cũng sẽ không quan tâm đến cô, hai ngày nay hắn chẳng hề nói với cô câu nào. Cô đã dùng đủ mọi cách dụ hắn nói chuyện, thậm chí biến thành kẻ mặt dày nhưng lúc nào hắn cũng im như hén mặc dù hắn vẫn nghe hết đấy. Cô biết hẳn không phải không nghe thấy mà là cố tình không để ý tới cô. Hà Hoa thở dài, đứng một lát rồi cũng nằm xuống giường lò, nghiêng người lo lắng nhìn Trường Sinh cuộn tròn một cục trong chăn, cô nghĩ nên kể chuyện này cho bà Tứ biết. Cho dù bị bà mắng hay phạt cũng được, chỉ cần đừng làm Trường Sinh mắc phải bệnh gì mới là tốt nhất. Chẳng vạng ngày hôm sau, Hà Hoa thừa dịp Trường Sinh ra ngoài gánh nước, kể hết mọi chuyện với bà Tứ. Không như cô dự đoán, Bà Tứ không hề lạnh lùng, nghiêm mặt quở trách cô, mà chỉ là nhún mày lại với nét mặt trầm ngâm. Hà Hoa tự trách: “Lúc đó là cháu sai, cháu không nên dẫn huynh ấy đi cùng...” Sau này, cháu sẽ không làm như vậy nữa, có điều không biết nên làm thế nào huynh ấy mới khỏe lại được, chỉ mong huynh ấy đừng cố nhịn lại hại đến thân mình...” Đang nói giữa chừng, Trường Sinh gánh nước từ ngoài trở về, vừa vào đến sân đã quẳng thùng nước sang một bên rồi vọt vào nhà vệ sinh. Bà Tứ nhìn thấy càng nhún chặt mày rồi nói: “Ăn cơm trước đi.” Bữa cơm chiều nay, Hà Hoa nấu cháo và làm bánh bột ngô, có cất thêm một ít dưa muối tự tay mình làm. Trước đây, Trường Sinh ăn ít nhất ba bát cháo, nhưng lúc này bát cháo trước mặt hắn vẫn đầy ắp, một miếng cũng không động tới. Hà Hoa biết hẳn sợ uống nước nhiều sẽ mắc tiểu, nhưng cả ngày nay hắn vẫn chưa uống nước, bây giờ ngay cả cháo cũng không dám ăn, e rằng dù không bệnh cũng đồ bệnh ra mất. Cô đẩy bát cháo đến trước mặt hắn nói: “Hôm nay, ta có bỏ một ít táo đỏ vào trong cháo, huynh nếm thử đi.” Trường Sinh không trả lời, cũng chẳng buồn nuốt nước miếng, buồn rầu cúi đầu cắn bánh bột ngô. Hà Hoa lại nói: “Nếu không ta sẽ cho thêm vài miếng đường, hơi ngọt sẽ dễ ăn hơn.” Nói xong, cô định vào bếp lấy cái lọ sành, nhưng mới đứng dậy đã bị bà Tứ gọi lại. “Thêm đường làm gì, đâu ra nhiều thói xấu như vậy, thế này đã ngon lắm rồi.” Nói xong, bà lại nhìn Trường Sinh nói: “Vợ cháu đã bỏ sức nấu nướng, cháu ăn thêm hai bát đi.” Trường Sinh cầm chiếc bánh bột ngô lắc đầu nguây nguây. Bà Tứ nói: “Những gì bà nói cháu không nghe có phải không? Bà bảo cháu ăn hết bát cháo đi.” Trường Sinh nhìn bà Tứ, bộ dạng giống như đứa trẻ bú đống, đưa tay đẩy chén cháo ra. Bà Tứ đặt đĩa xuống nói: “Bỏ bánh bột ngô xuống, hôm nay hoặc là cháu ăn cháo, hoặc là không ăn gì hết.” Trường Sinh cúi đầu ngẩng ra trong chốc lát, đặt mạnh chiếc bánh bột ngô lên bàn, miệng nhả nhỏ đứng dậy trở về phòng. Hà Hoa khó xử không biết nên làm sao, cô quan sát bà Tứ thật cẩn thận, thấy bà miễn cưỡng bung bát cháo lên ăn hai miếng rồi đặt mạnh xuống, đứng dậy bước vào phòng. Hà Hoa thực sự không yên lòng, dường như cô còn nóng ruột hơn lúc nửa đêm đến nhà người ta phóng hỏa. Cô ngồi một mình bên bàn ngơ ngác một lúc, rốt cuộc không chịu được nữa, rón ra rón rén đứng bên ngoài phòng của cô và Trường Sinh nghe lén. “Thật uổng công bà thương mấy bao nhiêu năm nay, bây giờ mấy đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả lời bà cũng không nghe, còn dám đập bàn với bà...” Giờ mấy đã lưng dài vai rộng, còn muốn người khác đồ dành như con nít sao? Ai có thể đồ mấy cả đời chứ? Bây giờ mấy thấy bà chướng mắt? Hay là thấy vợ mấy chướng mắt? Mấy muốn ở một mình thì cứ nói, bà với vợ mấy tránh xa mấy ra, cho mấy ở một mình yên ổn cả đời...” Hà Hoa bên ngoài nghe từng câu từng câu bà Tứ la mắng Trường Sinh, giọng điệu và lời nói của bà nếu không phải nói là buồn rầu thì cũng lòng dạ xót xa. Vậy mà Trường Sinh vẫn không hề hé răng, cũng không biết về mặt của hắn lúc này ra sao. Ở phòng trong trầm mặc một lát, rồi lại vang lên giọng nói của bà Tứ: “Không phải chỉ là đái dầm thôi sao, có gì to tát lắm đâu, chưa ai nói gì cháu cả, tự cháu buộc tội mình mà thôi.” Hà Hoa đáng ghét!” Cuối cùng Trường Sinh cũng mở miệng, bộ dạng giống như rất tức giận, “Léo mép thôi tha!” Hà Hoa ở bên ngoài nghe xong hơi tức giận, nhưng không đợi cô oán thầm đã thấy bà Tứ nói: “Cháu cứ không nói câu nào, ngày ngày chạy vào nhà vệ sinh là tốt sao? Cháu tự hỏi lòng mình đi, nó đã làm gì có lỗi với cháu, từ lúc về đây chẳng phải nó bao giờ cũng dành đồ ăn ngon cho cháu, nó mới vào nhà chúng ta được bao nhiêu ngày, những thứ cháu mặc trên người đều do nó may, ngày ngày còn theo cháu lên núi làm việc, vợ nhà ai được vậy chứ? Cưới được một người vợ như vậy bên cháu cả đời mà còn không biết phước phần...” Chỉ vì cái tật đái dầm mà bỏ mặc con bé sao, là nó ép cháu đái dầm sao? Vậy để bà đuổi nó về đi, khỏi phải theo cháu chịu khổ, để xem cháu tìm được

ai đề bà vào đây!” Hà Hoa đứng bên ngoài nghe thấy hơi sững sờ, ngày thường hiếm thấy bà Tứ cười, còn hay quở trách cô mấy câu, khiến cô lúc nào cũng phải ngẫm nghĩ xem bản thân có làm sai chỗ nào không. Giờ đây, nghe thấy những lời này làm cô giật mình đồng thời trong lòng lại có chút chua xót muốn khóc. Lớn như vậy rồi đây là lần đầu tiên có người khen cô, còn nói rằng cô rất tốt. Trong phòng lại im lặng một lát, Hà Hoa đứng nín thở ở cửa, một lúc lâu sau mới nghe Trường Sinh dường như đang đề nén nhỏ giọng nói: “Cháu biết chuyện này không liên quan đến Hà Hoa... Là tự cháu ái dâm...” Bà Tứ nhẹ giọng nói: “Cháu biết là tốt rồi, ai mà chẳng có lúc buồn tiêu? Ái dâm cũng chẳng có gì lạ, chỉ cần nhớ rõ mai một gặp chuyện này thì đừng buồn mà không thêm hé răng nói lời nào hết thế.” Trường Sinh lầm bầm: “Không phải... Người khác không tẻ ra quần... Chỉ có cháu tẻ ra quần... Chỉ có ai ngọc mới tẻ ra quần...” “Ai nói như vậy?” Bà Tứ nói: “Đồ thói tha! Cháu đừng thêm đề ý!” Giọng Trường Sinh càng lúc càng nhỏ, chỉ lầm bầm: “Bọn họ đều nói... Thăng ngọc, ái dâm... Cháu là đồ ngọc... Cho nên mới tẻ ra quần...” Sau một chốc im lặng, bà Tứ đột nhiên quát lớn: “Người khác nói cháu là đồ ngọc thì cháu là đồ ngọc sao? Cháu chỉ nhớ kỹ những lời nói nhảm nhí này trong lòng, còn những gì bà nói với cháu thì quên sạch sẽ rồi sao! Uống công bà nuôi cháu bao nhiêu năm! Sớm biết cháu như vậy thì ngày đó bà chết cùng ông nội cháu cho xong! Đỡ phải uống phí sức lực bà nuôi cháu cao lớn thế này, giờ ngược lại chạy đến chộc tức bà!” Nói đến câu cuối cùng, giọng bà rõ ràng hơi run run. Trong phòng Trường Sinh không hề hé răng, tiếp đó là một sự yên lặng giống như trước, Hà Hoa lặng lẽ lui về sau mấy bước, xoay người đi chỗ khác. Một lát sau thấy bà Tứ bước ra khỏi phòng, trước khi trở về phòng bà còn có ý đến nhà bếp dặn cô: “Không được cho nó bánh bột ngô, không ăn thì cứ để nó đói.” Hà Hoa vâng dạ, chờ bà Tứ đi rồi mới quay lại phòng nhìn Trường Sinh, hắn đang cúi đầu ngồi trong góc, tinh thần có vẻ sa sút và cô đơn lạ thường. Hà Hoa mềm lòng, mở miệng nói: “Đói bụng không? Ta có cắt bánh bột ngô cho huynh này.” Trường Sinh không để ý đến cô, đứng lên chạy ra ngoài, Hà Hoa hơi sững sờ vội vàng đuổi theo. Nhưng không thấy bóng người, cô hơi sốt ruột, nghĩ nghĩ một lúc cô vội vàng chạy đến ngôi nhà cũ bỏ hoang trong thôn. Quả nhiên tìm thấy Trường Sinh ở đó, một mình hắn ngồi xổm dưới chân tường ngăn ngõ, giống rất nhiều lần cô bắt gặp hắn trước đây. Lúc ấy, cả hai đều còn là những đứa trẻ, cụ thể như thế nào cô không nhớ được, chỉ còn nhớ lúc đó bọn họ không hề phân biệt trai gái, những đứa bé trai bé gái trong thôn hòa nhau chạy khắp nơi. Mùa đông thì cùng nhau ném tuyết, đắp người tuyết, mùa hè thì rủ nhau cời quần áo, cời trường tắm sông. Khi đó mẹ cô vẫn chưa sinh Đại Bảo, cha cô hờ một tí là cau có với mẹ cô, còn với ba chị em cô thì cũng là khi vui khi buồn, lúc vui về thì thọt lét cô, đội cô lên vai, vừa đắc ý ngẫm nghĩ một lúc rồi lại bắt đầu vừa buồn bã vừa xúc động nói nếu cô là con trai thì tốt quá. Vì muốn làm cha vui lòng, cô đã cố gắng khiến mình giống con trai. Cô cảm thấy chỉ cần bú sữa là trở thành con trai, cho nên bắt luận là treo cây bắt chim hay là xuống sông bắt rùa cô đều giành lấy đầu tiên. Mà lúc đó Trường Sinh cũng khác biệt với những đứa trẻ khác. Mặc dù hắn không nói chuyện với đám trẻ con cùng lứa, nhưng dường như cũng sợ bị lạc bị bỏ lại một mình nên lúc nào cũng yên lặng theo sau bọn họ, không xa cũng không gần, chỉ ngơ ngác nhìn bọn họ. Đám trẻ con khi vui về sẽ ném cho hắn một quả táo vừa trộm được, xem hắn như người một nhà, hắn cũng ngày ngày ăn hết. Còn nếu bọn chúng khó chịu sẽ lấy hắn trút giận, mắng hắn vài câu, thậm chí đánh hắn mấy cú, hắn bị đánh nằm trên mặt đất không khóc cũng không kêu đau, chỉ phui phui đất trên người rồi đứng lên, từ xa xa bước theo bọn họ như trước. Có lẽ vì tính tình ngơ ngác này của hắn, lâu dần mọi người đều gọi hắn là thằng ngọc. Cô nhớ rõ có một lần bọn trẻ con lấy hắn ra làm trò vui, không hề có chuyện gì bọn chúng cũng đưa tay chỉ thẳng vào mặt hắn mà chế giễu, rồi giống như sợ bị lây bệnh ngu dần nên bắt đầu xa lánh hắn, cũng không cho hắn ăn táo nữa. “Tên ngọc, tẻ dâm ra quần” chính là câu nói khi đó mọi người nghĩ ra để chế nhạo, giễu cợt hắn, cô cũng từng gọi hắn như thế. Thật ra, nghĩ lại thì đứa trẻ nào mà không từng tẻ dâm chứ? Cô cũng đã từng đó thôi, có điều không ai dám chế cười cô, bởi cô sẽ dùng nắm đấm trả lại bọn chúng. Mà Trường Sinh lại không hề nói gì, chỉ nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng, quay đầu bỏ chạy. Rất nhiều lần cô thấy hắn một mình trốn đến ngôi nhà bỏ hoang này, ngồi xổm dưới góc tường âm ức, ngăn người ra, nhìn rất đáng thương, nhưng cô chưa từng để ý đến, vì cô không muốn bị người khác xem là bạn của tên ngọc Trường Sinh. Khi đó bắt luận thế nào cô cũng không thể tưởng tượng nổi có một ngày mình sẽ làm vợ hắn. Hà Hoa đứng bên chiếc cửa lớn đổ nát, nhìn Trường Sinh ngồi trong góc, cảm thấy hối hận tự trách vì khi xưa trẻ người non dạ đã vô tình thương tổn người khác. Cô đứng ở tại chỗ nhủ thầm ngẫm nghĩ, không bước vào quấy rầy Trường Sinh mà nhẹ nhàng rời khỏi. Ban đêm, trong lúc ngủ mơ màng Hà Hoa bị cơn buồn tiêu làm tỉnh giấc, trước khi đi ngủ cô có ý uống ba bát nước lớn, lúc này quả nhiên có tác dụng. Tuy rằng trong lòng đã nghĩ kỹ, nhưng đến lúc làm cũng không được tự nhiên cho lắm, cô nghĩ thật ra cô có thể chạy ra lu nước múc một gáo cũng xem như qua chuyện nhưng ngẫm lại sợ bị phát hiện. Cô nghiêng đầu nhìn nhìn Trường Sinh, nhắm mắt cẩn thận, thầm nghĩ phải làm bằng bất cứ giá nào, coi như đây là bồi thường vì sự không hiểu biết trước đây của mình. Giữa hai chân cô chợt có một dòng nước nóng hổi, từ sau khi năm tuổi, lần đầu tiên Hà Hoa tẻ ra quần. Sau khi xong việc, Hà Hoa ngồi dậy, thấy Trường Sinh ngủ rất say, liền có ý gây ra tiếng động rất lớn, cuốn chăn, ném gối, cuối cùng là đốt đèn sáng rực lên. Hai ngày nay, Trường Sinh ngủ không sâu nên Hà Hoa lần qua lần lại như vậy đương nhiên hắn giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn. Đến khi thích ứng được với ánh sáng trong phòng, vừa nhìn một cái đã thấy một tấm chăn ướt sũng Hà Hoa có ý hong khô. Lúc đầu hắn hơi sợ hãi, ánh mắt bắt chợt mờ lớn, giật mình nhìn màng ướt sũng kia. Xác nhận là Trường Sinh đã nhìn thấy và hiểu mọi chuyện, Hà Hoa liền có ý vờ thẹn quá hóa giận, trừng mắt lên mắng: “Nhìn cái gì! Gặp ác mộng ái dâm thì có gì lạ chứ! Còn nhìn nữa ta móc hai mắt huynh ra!” Trường Sinh không nhìn tấm đệm ướt đầm nước tiểu kia nữa mà nhanh chóng liếc nhìn Hà Hoa, giống như thực sự sợ bị cô móc mắt, vội vã chui vào trong chăn. Hà Hoa thấy Trường Sinh nghe lời chui vào trong chiếc túi ngủ kín mít không lộ đầu ra, chợt có chút nghi ngờ, thầm nghĩ không biết chiều này có dùng được hay không. Nếu không lại uống phí sự hy sinh lớn lao của cô là một, lại còn làm bẩn giường chiếu chăn nệm sạch sẽ thế này nữa, những thứ này đều là của hồi môn của cô đấy. Lại nói Trường Sinh chui vào trong chăn, hai mắt mờ ra thật to, là vì cảnh tượng vừa nhìn thấy khiến hắn giật mình không thôi. Hà Hoa ái dâm... Không phải chỉ có mình hắn tẻ ra quần, Hà Hoa cũng ái dâm, lại còn làm ướt một mảng lớn như vậy... Hắn xúc chấn lên, lật lút nhìn qua... ừ, một mảng thật là lớn luôn nha... Trong lòng hắn đang âm thầm xúc động, đột nhiên trước mắt đen thui, có thứ gì đó đánh vào mặt, chợt nghe Hà Hoa thét chói tai mắng âm lên: “Đồ lưu manh, nhìn cái gì mà nhìn! Chui vào chăn!” Trường Sinh hoảng sợ, vội vàng ngoan ngoãn rút cổ về. Thì ra Hà Hoa đang thay quần, mới vừa cời cái quần ướt đầm nước tiểu ra, để lộ phần mông tròn lẳn, vừa ngược mắt lại thấy Trường Sinh lén lút như tên trộm đang nhìn lên mình. Cô thẹn đỏ mặt, vung tay ném cái quần bẩn vào mặt Trường Sinh, trong lòng không ngừng rửa thầm, ngọc cái gì mà ngọc, nhìn lên người khác thay đồ là phường lưu manh, lần này lỗ vốn lớn rồi! Hà Hoa nhanh chóng mặc quần vào, lại lột cái đệm bẩn trên giường xuống, thay bằng một cái đệm sạch sẽ khác, đến lúc làm xong mọi thứ thì thấy Trường Sinh vẫn ngoan ngoãn nghe lời cuốn mình trong chăn, cô liền kéo chăn của hắn ra, trừng mắt nhìn hắn nói: “Nói cho huynh biết, chuyện này không được nói cho ai hết, kể cả bà nội cũng không được nói.” Trường Sinh nhìn Hà Hoa, hơi ảm ức: “Cô nói chuyện ta tẻ dâm ra quần, cô đã nói cho bà nội biết.” Hà Hoa hơi sững sờ, lại như có tình gây sự lớn tiếng nói: “Nam nữ không giống nhau! Huynh là đàn ông ái dâm thì cũng không sao, còn ta là phụ nữ! Ái dâm sẽ bị người khác cười đến chết! Bảo huynh không nói thì huynh không được nói!” Trường Sinh nghĩ nghĩ một lúc dường như đã hiểu ra, khẽ gật đầu. Hà Hoa yên tâm thôi đến, vừa lén mò nằm xuống trong bóng đêm, liền nghe Trường Sinh mở miệng nói: “Trước khi ngủ không nên uống nhiều nước, đêm nhất định sẽ buồn tiêu.” Hà Hoa cảm thấy khó hiểu, chỉ ừ một tiếng không nói gì nhiều. Im lặng một chốc, Trường Sinh lại nói tiếp, lời nào cũng là dặn dò thâm thúy: “Mơ thấy đi nhà vệ sinh cũng không được cời quần, nếu không nhất định sẽ ái dâm.” Giọng nói kia rõ ràng giống như một bậc tiền bối truyền thụ kinh nghiệm cho lớp trẻ. Hà Hoa im lặng quay đầu, nương theo ánh trăng chiếu vào ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy trong đôi mắt Trường Sinh tràn đầy sự chân thành, cô bỗng nhiên rất muốn cười. Có điều, cô cố gắng hết sức bóp chặt đôi môi, phối hợp với hắn làm ra vẻ cố gắng học hỏi, còn chân thành trả lời: “Biết rồi.” Cuối cùng, Trường Sinh đã trở về như trước, không còn liều mạng chạy vào nhà vệ sinh, ăn cháo uống nước như bình thường. Bà Tứ mơ hồ cảm thấy dường như Hà Hoa đã làm gì đó, nhưng cũng không hỏi. Bà cảm thấy vui mừng, bắt luận là nha đầu kia dùng dùng cách gì nhưng đã hạ gục được Trường Sinh khiến bà yên tâm. Hà Hoa cũng vì Trường Sinh trở lại như trước kia mà cảm thấy vui vẻ, đồng thời cũng thầm đắc ý vì thủ đoạn nhỏ của mình lại thành công đến vậy. Có điều trong đắc ý cũng có một chút rắc rối nhỏ, sau chuyện đó, hầu như đêm nào vào lúc cô đang ngủ say, Trường Sinh cũng lặng lẽ nằm úp sấp bên tai cô, tốt bụng nhắc nhở: “Hà Hoa, dậy đi

## Chương 12

Edit: Ong MD Beta: Như Bình Thu qua đông lại, vì năm nay mưa thuận gió hoà, hoa màu được mùa, nhà nhà tích trữ lương thực chuẩn bị một năm thật sung túc. Bởi vì phần sinh lễ cho nhà Hà Hoa, nên nhà Trường Sinh hơi túng thiếu, cũng may bà Tứ biết chăm lo cho gia đình, nhiều năm qua đã tích góp từng chút từng chút lương thực nên việc vượt qua mùa đông này cũng không thành vấn đề. Bà Tứ nói muốn khai hoang đất trên núi trước khi tuyết rơi, như vậy sang đầu xuân mới có thể gieo trồng. Tuy hai năm đầu nhất định sẽ không thu hoạch được gì, nhưng chăm bón năm ba năm sẽ trở nên màu mỡ. Vì thế Trường Sinh và Hà Hoa ngày nào cũng làm trên núi đến trời tối mới về. Lúc lập đông, Đại Bảo khiêng một bao lương thực lớn đưa tới nhà Trường Sinh, nói là mẹ của Hà Hoa xót con gái mang đến cho cô. Hà Hoa biết, theo tính tình của mẹ cô tuyệt đối không dám lên núi lấy trộm một bao lương thực lớn như vậy mang đến cho cô, đương nhiên là bà được cha cô ngầm đồng ý. Nghĩ lại thì trong lòng cha cô cũng hiểu rõ hoàn cảnh của cô, lúc gả cô vào nhà họ Hoắc là cuối hè đầu thu, nửa mẫu ruộng kia đều là mồ hôi công sức Trường Sinh vất vả chăm sóc. Tuy là phải nộp thuế, rồi bán lấy tiền, trả nợ nần cũ nhưng chắc hẳn vẫn còn trừ được không ít lương thực, bằng không cha cô vốn là người quyết không chịu thiệt, sao có thể hào phóng cho không một bao lương thực lớn như vậy. Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Hà Hoa vẫn muốn tin tưởng cha cô là vì yêu thương cô. Sau khi chuyện của mẹ góa Trần bị phanh phui, Hà Hoa lên hỏi mẹ, mẹ cô nói rất hả giận, bà còn chửi mụ góa Trần kia một trận tấ. Còn nói cha cô cảm thấy chẳng còn mặt mũi nữa, mấy ngày đầu thấy cái gì cũng không vừa mắt, có chuyện hay không đều tìm cớ mắng chửi người khác. Sau đó cũng dần nguôi cơn giận, bây giờ đã thực sự bình tĩnh lại, mặc dù tính tình vẫn còn hung dữ như trước nhưng cũng không qua nhà mụ đàn bà kia nữa. Hà Hoa nghe vậy khẽ thở ra, mẹ cô lại mang về mặt bí hiểm hỏi cô: “Mẹ con ruột không có gì phải giấu diếm, con nói với mẹ xem, có phải con đốt lửa không?” Hà Hoa làm như thật nói: “Con cũng muốn là người đốt lửa. Nếu là con thì sao chỉ đốt mỗi đồng củi kia chứ, con sẽ đốt phòng mụ ta rồi khóa hết cửa lại cho mụ chết cháy luôn, để coi mụ làm thế nào để dụ dỗ người khác!” Mẹ Hà Hoa niệm một tiếng A Di Đà Phật, kéo tay cô nói: “Đừng nói như vậy, à đàn bà kia đáng bị sét đánh, nhưng nếu vì à ta mà làm đảo lộn cuộc sống yên ổn của con thì con có muốn mẹ sống nữa không? À ta đã có trời trừng phạt, trăm ngàn lần đừng đụng vào kéo lại gặp chuyện không may.” Hà Hoa biết bà sợ cô kiêu chuyên nên chỉ nói: “Mẹ cứ yên tâm, mụ ta đáng để con phải làm vậy sao? Mụ họ lý tính đó dụ dỗ biết bao nhiêu thằng, không chừng có đầy người hận mụ ra đấy, không cần làm bẩn tay chúng ta. Chuyện này chắc là do mụ ta chọc bà cô nào đó nổi giận nên có ý cảnh cáo mụ ta.” Mẹ Hà Hoa nói: “Đúng rồi, mẹ nghe thím ba con nói là, đêm đó lúc bọn họ đẩy cửa vào có một cây gỗ chặn cửa lại, chẳng phải do người khác cố tình dàn xếp sao? Mẹ nghe đồn đó là con làm, thím con nói rất chắc chắn làm mẹ không yên tâm chút nào.” Hà Hoa lại an ủi mẹ cô vài câu, lời đủ thứ ra thuyết phục, làm cho mẹ cô yên lòng, vững bụng mà sống. Hà Hoa dự được mẹ cô tin cô nhưng người trong thôn đều quả quyết đó là cô. Cũng bởi vì cô mới vừa đánh nhau với mụ góa Trần xong thì chưa tới hai ngày sau nhà mụ đã bị người ta đốt, trên cửa lại còn chặn cây cọc gỗ. Người sáng suốt vừa thấy đã biết là có người có ý đốt nhà phanh phui chuyện xấu của mụ ta. Tuy nói là mụ góa Trần xảy ra chuyện như vậy có rất nhiều người vỗ tay tỏ ý vui mừng, nhưng nghĩ tới chuyện Hà Hoa nửa đêm dám chạy tới nhà người ta phóng hỏa thì người trong thôn lại sinh ra cảnh giác với cô. Các cô, các bà lúc trước thường cười hi ha chào hỏi cô, đều dần dần bắt đầu xa lánh, cứ nghĩ đến cô là người dám phóng hỏa đốt nhà cho nên không thể đùa chọc. Đối với chuyện này Hà Hoa cũng chẳng biết nên làm thế nào, cảm giác bị người khác xa lánh thật khó chịu. Cô chỉ tự an ủi mình rằng khiến người ta sợ cô như vậy vẫn tốt hơn nhiều so với ngày đó bị người cười sau lưng. Lại nói mụ góa Trần kia bây giờ đã tai tiếng đầy mình, sau đêm đó tên Phùng thọt cũng không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, chắc là gã lại như trước kia chạy tới một thôn khác. Mụ góa Trần một người một nhà cũng không dám bỏ trốn, chẳng còn mặt mũi đành ở lý trong nhà không dám bước ra khỏi cửa. Sự đời dầu dổ bìm leo, hai ngày sau Hà Hoa thấy trước cửa nhà mụ góa Trần bị đổ đầy phân nước tiểu, mùi hôi thối bốc lên tận trời, khiến cho người khác đi ngang qua trước cửa nhà mụ ta chỉ muốn ối. Không lâu sau đó, mấy con gà mái mụ ta nuôi trong nhà bị vật sạch lông, cả mình trụi lủi đi đi lại lại trong sân, có phần nửa mai, còn về những lời âm thầm nhục mạ, hay xem thường công khai thì càng không cần bàn tới. Có lẽ là bị đẩy vào đường cùng, mụ góa Trần uất ức hơn nửa tháng, cuối cùng cũng không chịu nổi vút luôn thể diện, đứng ở cửa nhà mình chống nạnh chửi đồng. Lời lẽ mụ ta muốn khó nghe cỡ nào có cỡ đó, nói gì mà hơn phần nửa lũ đàn ông trong cái thôn này đều bỏ qua đây quân mụ ta, chỉ cần mụ ta cho chút nước tiểu trong bô là mấy gã đó vui vẻ hầu hạ! Không đủ bản lĩnh giữ chặt chồng mình, đến trước cửa nhà mụ ta để những thứ bẩn thỉu để giương oai à! Chỉ cần trước mặt mụ ta có người đàn bà nào thì mụ ta liền mở miệng chửi không ngừng, còn nói với bọn họ là đã từng ăn ngủ nhiều lần với chồng họ, còn tả chi tiết cảnh tượng từng lần từng lần ra sao nữa. Cứ như vậy, chẳng bà nào cô nào dám tới gần mụ ta nữa, bọn họ vừa tức giận vừa oán hận lại sợ hãi, nhà mụ góa Trần rốt cuộc cũng không bị người khác quấy rối nữa. Sau đó mụ góa Trần hoàn toàn bộc lộ bản chất, không thêm tỏ vẻ trung trinh tiết liệt gì nữa, ngày nào cũng ra sức trang điểm thật xinh đẹp đi dạo khắp nơi, gặp ông nào cũng liếc mắt đưa tình. Hà Hoa cảm thấy mẹ cô nói không sai chút nào, đàn ông đúng là một đám hèn nhát, gặp phải hạng đàn bà thói tha như vậy mà cũng có kẻ không chê mụ ta bản thủ bước vào nhà mụ. Có vài lần Hà Hoa còn thấy mấy gã đàn ông xa lạ ở thôn khác, theo như lời mẹ cô nói đây là đưa người của trước rước người của sau. Trong thôn, có vài người già dám ngực dậm chân, nằng nằng năm nay thôn gặp phải đại hạn xui xẻo lớn mới sinh ra cái loại đồi phong bại tục như vậy, nếu cách đây mấy chục năm à ta có bị nhét lông heo đim nước mủi lần cũng chưa đủ. Mặc dù Hà Hoa cũng biết ở cùng một thôn với loại đàn bà như vậy thật sự rất ghê tởm, nhưng biết cha cô không còn qua lại với mụ ta nữa thì cũng yên tâm. Chỉ cần không đụng đến cô, thì người ta thích sống kiểu nào là chuyện của họ, không liên quan gì đến cô. Có điều Hà Hoa muốn nước sông không phạm nước giếng với mụ đàn bà kia nhưng mụ ta lại như âm hồn không tan. Lúc giữa trưa một ngày nọ, Hà Hoa xách giỏ đưa cơm lên núi như thường lệ, lúc đi đến một con đường nhỏ ít người qua lại chợt thấy ở phía xa xa một nam một nữ đứng bên chân tường nói chuyện. Người nữ kia mặc một bộ váy hoa màu đỏ không chỉnh tề, trông rất bắt mắt, chỉ cần nhìn thoáng qua Hà Hoa liền nhận ra đó là mụ góa Trần. Cô nghĩ mụ đàn bà này không chừng lại đang cầm đồ gã nào đó, mới tính làm bộ như không phát hiện tránh đi. Ánh mắt cô chợt quét qua thì thấy bóng dáng gã đàn ông kia trông rất quen mắt, lúc nhìn chăm chăm vào gã, cô ngạc nhiên đến mức không bước đi nổi. Gã đàn ông không đứng đấy kia chẳng phải là Đại Bảo sao! Lúc này, ngực Hà Hoa căng lên, đầu bốc lửa, nổi giận đùng đùng thét lên muốn rách cổ họng: “Đại Bảo!” Đại Bảo đang nói chuyện với mụ góa Trần, bị hét như vậy giật nảy mình, quay đầu lại nhìn thấy Hà Hoa, mặt mày hoảng sợ, giống như tên trộm bị người ta tóm được. Sợ tới mức ngay cả một tiếng tỷ cũng không dám kêu, còn mụ góa Trần sau khi ngạc nhiên lại tỏ vẻ mặt khinh thường, trong ánh mắt mang đầy sự thù địch. Hà Hoa trừng mắt đi qua, mụ góa Trần cười lằng lờ, cố ý nhìn Đại Bảo đầy quyền rũ rồi ông ẹo lướt ngang qua Hà Hoa bỏ đi. Mặt mày Đại Bảo trắng bệch lấp ló ba lấp bắp: “Tỷ... Tỷ... Sao tỷ lại ở đây...” “Hừ!” Hà Hoa nhổ toẹt một bãi nước bọt: “Đừng gọi tao là tỷ! Tao không có loại đệ đệ đón mặt như vậy! Chuyện tốt không học, lại học những chuyện này! Mụ đàn bà kia là loại người nào mà mày đâu phải không biết! Người đứng đấy trốn tránh còn không kịp,

mày lại đâm đầu vào mẹ ta! Uổng công cha mẹ xem mày như báu vật mà nâng niu trân trọng! Vậy mà mày lại đi vào con đường bại hoại này! Tao! Tao..." Hà Hoa nhìn khắp xung quanh, tiện tay nhặt lấy một cành cây, trừng mắt mắng: "Mày nói đi! Mày với mẹ ta dan díu với nhau bao lâu rồi! Gặp mẹ ta mấy lần rồi! A! Tao đánh chết mày thằng ranh con này! Sau này đỡ làm cha mẹ tức chết!" Hà Hoa càng nói càng tức giận, chẳng cần đợi Đại Bảo trả lời, đưa tay vụt liền mấy gậy. Đại Bảo la oai oái ôm mông nhảy nhẩy, vừa xoa vừa kêu: "Không có! Không có! Thực sự là không có mà! Đệ không tìm mẹ ta! Không tìm mà!" Sao Hà Hoa có thể tin lời nó chứ, phôi như muốn nổ tung ra, mặc kệ đánh trúng hay không, gây nào gây nấy cũng vụt hết sức. Đại Bảo chạy trốn khắp nơi, van xin: "Thực sự không đi tìm mà! Mẹ ta muốn nói chuyện đệ cũng không thềm quan tâm, đây là lần đầu nói chuyện với mẹ! Mới nói mấy câu tý đã tới rồi..." Hà Hoa vẫn không dừng tay, mắng tiếp: "Thằng ranh kia! Mày đang oán trách tao làm hỏng chuyện tốt của mày phải không? Chỉ cần mày có suy nghĩ này thì tao đánh chết mày cũng không oan!" Đại Bảo nghe xong mấy lời này thì đứng lại không chạy nữa, cúi đầu mặc cho Hà Hoa đánh cật mấy gậy. Hà Hoa đánh mãi cho đến lúc thấy đau tay, vẫn thấy đánh chưa đã giận, cô thương Đại Bảo không hề kém cha mẹ, nhưng càng thương nó thì lúc này lại càng tức giận, thật sự là muốn đánh chết nó ngay. Nhưng khi đánh xong, thấy bộ dạng muốn đánh muốn mắng gì cũng được của nó thì lại cảm thấy đau lòng, cô đánh mấy gậy rất mạnh tay, mông của nó chắc đã sưng vù lên rồi. Cô còn cảm thấy đau lòng nữa, mẹ đàn bà kia quần lấy cha cô làm hại mẹ cô đau khổ bao nhiêu năm như vậy, sau đó lại còn nói xấu tung tin đồn nhảm sau lưng cô, vất vả lắm mới tìm được cơ hội lột mặt nạ mẹ ta, thế mà mới được mấy ngày, em trai của cô lại tiếp tục bước vào. Lúc này muốn nói hận mẹ góa Trần kia cũng không còn chút sức lực nào, chỉ hận Đại Bảo thật không có tiền đồ rồi cô lại bắt đầu oán hận cha cô ngày xưa đã từng gian díu với mẹ ta. Hà Hoa càng nghĩ lòng càng chua xót, mắt đỏ ửng lên rồi nước mắt tuôn trào. Đại Bảo thấy Hà Hoa khóc, vội vàng nói: "Đệ sai rồi, tỳ, tỳ đừng khóc, đệ thực sự không nghĩ như vậy mà... Đệ không dám nữa, tỳ muốn hả giận muốn đánh đệ bao nhiêu gậy cũng được, đệ sẽ đứng ở đây cho tỳ đánh..." Hà Hoa lau nước mắt, buồn bã nói: "Ta không đánh đệ nữa, dù sao đệ cũng đã lớn rồi, muốn làm gì thì mui con trâu kéo cũng không lại. Trước đây ta nghe mẹ đi hỏi tiểu Tú nhi của nhà Trương đại thúc ở phía nam thôn cho đệ, ta còn cảm thấy vui mừng. Con bé đúng là con gái nhà lành, bề ngoài dễ thương tính tình cũng tốt, mấy thôn xung quanh có biết bao nhiêu chàng trai mong cưới được con bé! Cuối cùng lại hỏi cho thằng khốn nạn như đệ! Đệ lại còn không biết thể diện gì, muốn đến với cái loại điếm kia! Đệ muốn thì làm đi, ngày mai ta phải đến nhà Tú nhi, nói với cha con bé nhất thiết đừng gả con gái cho đệ, vô duyên vô cớ đẩy con gái mình vào hố lửa, để nó sớm tìm người khác, tránh sau này lại bị khinh bỉ!" Đại Bảo vừa nghe thấy lập tức hoảng hốt, kéo cánh tay Hà Hoa van xin: "Nhất định không được đi, xin tỳ đừng đi, tỳ nhất định không được đi... Đệ thực sự không có ý gì với mẹ đàn bà kia... Đệ thích Tú nhi, đệ muốn cưới muội ấy làm vợ... Tỳ đừng nói, xin tỳ, xin tỳ đừng..." Hà Hoa khinh thường nói: "May mà đệ còn có ý thích con bé, đệ như vậy là thích nó sao? Mùa thu sang năm đã thành thân, còn chưa đến một năm nữa mà đệ lại gian díu cùng mẹ đàn bà kia làm xằng làm bậy. Còn dám nói thích con gái nhà người ta, đệ không sợ ông trời sai thiên lôi đánh tặc quai hàm đệ, lưng mày lỗ sao!" Đại Bảo thấy Hà Hoa nghiêm rằng nghiêm lợi, bộ dạng thực sự cău giận, chỉ sợ cô đến Trương gia nói chuyện thật, y cực kỳ gấp gáp, ghen cả buổi rớt cuộc cũng nói thật, đỏ mặt buồn buồn nói: "Không phải... Là vì muốn thành hôn... Đệ thích Tú nhi... Đệ chỉ muốn... Chỉ muốn học... Chuyện đó... Đệ sợ đến lúc đó mà không biết sẽ khiến muội ấy chế cười..." Mới đầu Hà Hoa vẫn chưa hiểu, tới lúc hiểu được thì mặt mày cũng đỏ ửng, cũng may Đại Bảo xấu hổ cúi đầu nên không phát hiện ra. Hà Hoa nhìn bộ dáng này của Đại Bảo cũng không biết là nên giận hay nên cười cật nữa, bèn nhướn mày hỏi: "À, hóa ra đệ lại thương vợ đến thế? Tốt, ta trở về nói với Tú nhi, hỏi nó có vui không khi đệ đi học chuyện này với mẹ đàn bà kia, nếu nó nói vui thì không thành vấn đề, ta cũng không nói sai lời nào, toàn là nhắc lại lời của đệ!" Đại Bảo cũng không xấu hổ nữa, vội vàng nài nỉ: "Đừng! Tỳ nhất định không được đi! Nếu muội ấy biết chuyện này sẽ không thềm để ý đến đệ nữa!" Hà Hoa trừng mắt nói: "Đệ cũng biết chuyện này không đúng phải không? Đã biết không đúng mà đệ còn làm! Đệ rõ ràng là muốn ăn gậy ăn mắng! Cho dù Tú nhi biết chuyện này mà từ hôn thì cũng là do đệ tự tìm lấy!" Đại Bảo cúi đầu nói: "Đệ biết rồi... Đệ sai rồi... Đệ nhất định bị nhét phân vào đầu, đầu đệ trở nên ngu muội, đệ điên rồi! Nếu không sao dám nghĩ đến chuyện xằng bậy như vậy..." Hà Hoa thấy Đại Bảo thực sự biết sai, liền nhẹ nhàng thở phào, nhưng vẫn không thể hoàn toàn yên tâm hỏi: "Đệ nói thật với tỳ đi, đệ mới tìm mẹ ta lần đầu phải không? Trước kia chưa từng làm gì đúng không?" Đại Bảo thề nói: "Đệ dám thề trước phần mộ tổ tiên nhà chúng ta! Trước đây chưa từng có! Nếu có thì đệ sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được từ tể! Khiến đệ đoạn tử tuyệt tôn cả đời không cưới được vợ! Làm cho đệ... Làm cho đệ chết cũng không thể nằm trong phần mộ tổ tiên nhà họ Lý!" "Được rồi!" Hà Hoa vội ngắt lời nói: "Không có là tốt rồi, thế sống chết cái gì, đệ chết thì cha mẹ biết trông cậy ai? Biết sai rồi thì phải sửa, sau này không được suy nghĩ lệch lạc như vậy nữa!" Đại Bảo nói chắc đinh đồng cột là đầu mình chỉ là nóng nhất thời, nên không suy nghĩ kỹ càng. Tuy nhiên Hà Hoa nghĩ đến lời mẹ cô nói với cô rằng tất cả đàn ông đều là loại hám của lạ. Cho nên vẫn không thể yên tâm về Đại Bảo, chỉ sợ lúc này nó nói cho hay thế thôi chứ vừa quay mặt đi thì không biết lại nghĩ thế nào. Cô nghĩ nghĩ, rớt cuộc vẫn phải đem chuyện trước đây của cha cô với mẹ góa Trần kia nói ra. Cô biết trong lòng Đại Bảo rất kính trọng cha, vốn không muốn nói chuyện này với nó, nhưng hôm nay xem ra không nói không được, chỉ như vậy mới có thể hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ này của Đại Bảo. Nhưng khi kể cô cũng không kể hết, chỉ nói là mẹ góa Trần vô cùng tệ hại đã năm lần bảy lượt quần lấy dụ dỗ cha cô như thế nào. Còn nói mẹ cô bị mẹ ta bắt nạt ra sao, còn nói mẹ ta không muốn thấy gia đình chúng ta sống quá an lành, nên bịa chuyện nói xấu sau lưng cô. Đại Bảo là đứa con hiếu thảo, lại có tình cảm rất tốt với Hà Hoa nên vừa nghe tới đây đã lập tức đứng dậy chửi um lên, bảo sẽ về nhà vác dao tới nhà mẹ ta chém người. Hà Hoa kéo cậu lại nói: "Làm gì chứ? Đệ chém chết mẹ ta để đi đền mạng sao? Đệ muốn cha mẹ không sống nổi nữa à? Vậy chẳng phải là đúng ý mẹ ta quá rồi à?" Tuy Đại Bảo đã đứng lại, nhưng trên mặt lúc đó lúc trắng tức giận không nguôi. Hà Hoa lại nói: "Nếu đệ thực sự có hiếu với cha mẹ, thực sự yêu thương người tỳ ty này, thì đừng quan tâm đến mẹ đàn bà kia. Sang năm, cưới Tú nhi xong thì sinh cho cha mẹ một đứa cháu cháu khinh, gia đình chúng ta hạnh phúc tốt đẹp như vậy, mới làm cho mẹ ta tức chết! Tỳ nói cho đệ biết, mẹ đàn bà kia là loại hạ lưu vô sỉ, đương nhiên không muốn chúng ta sống với mẹ, mẹ đã xấu xa lại còn muốn dụ dỗ đệ khiến cho cha mẹ tỳ cho chết, đệ không thể để cho mẹ ta toại nguyện, làm người trong nhà tức giận!" Đại Bảo trừng mắt nói: "Tỳ nói gì vậy! Vốn đệ không biết chuyện này cho nên mới nhất thời đâm đầu vào đồng phân phạm phải sai lầm. Giờ đệ đã biết toàn bộ sự thật, đệ mà còn suy nghĩ kia thì thật không phải là người! Đừng nói tỳ lấy gậy đánh đệ! Mà đệ sẽ tự nhảy sông chết cho rồi!" Lúc này Hà Hoa mới hoàn toàn yên tâm, lại nhẹ giọng nói: "Vậy là tốt rồi, nay đệ cũng đã lớn, lập gia đình rồi thì phải biết chừng mực, tỳ tin đệ, nhà ta đều trông cậy vào đệ, nhất định phải khiến cha mẹ không thua ai, tỳ cũng nở mặt nở mày." Đại Bảo vỗ ngực cam đoan: "Tỳ yên tâm đi, sau này mọi chuyện đã có đệ, ai dám ức hiếp, coi thường chúng ta, đệ sẽ đánh chết họ!" Hà Hoa trừng mắt nhìn cậu, cười nói: "Được, nói cứng miệng lắm, mau về nhà đi, tỳ còn phải lên núi đưa cơm cho anh rể của đệ, không nói với tên nhóc thối lắm mồm như đệ nữa." Nói xong cô vỗ vỗ Đại Bảo, xách giỏ đi ra sau thôn. Nhắc tới chuyện đưa cơm cho Trường Sinh, Đại Bảo chợt nghĩ đến chuyện gì đó vội gọi Hà Hoa lại nói: "Đừng rồi, chuyện mẹ đàn bà kia anh rể có biết không?" Hà Hoa quay đầu nói: "Chuyện gì?" Đại Bảo tốt bụng nhắc nhở: "Về nhà tỳ cũng phải nói chuyện này với anh rể, mẹ đàn bà kia không phải là kẻ dễ bắt nạt, lỡ như lòng dạ mẹ thực sự xấu xa chẳng phải nhất định mẹ sẽ kiếm chuyện với chúng ta, giờ mạnh khỏe sao? Mẹ ta dụ dỗ cha và đệ không được, chưa biết chừng lại mò đi kiếm anh rể. Đệ thấy anh rể ngốc nghếch như vậy chắc chắc không hiểu mẹ ta muốn làm gì, tốt nhất là tỳ nên nói với huynh ấy, đề phòng có chuyện." Hà Hoa nói: "Nói bậy gì đó, đừng có mà không biết lớn nhỏ, cái gì mà 'ngốc nghếch', đó là anh rể của đệ, sao lại ăn nói tùy tiện vậy hả?" Đại Bảo nói: "Đệ có lòng tốt nhắc nhở tỳ thôi, đừng để tới lúc bị cướp mất chồng mà cũng không biết..." Nói xong cậu lại trẻ môi nhỏ giọng than thở nói, "Hơn nữa, huynh ấy vốn ngốc nghếch... Quả thật là ngay cả cha mẹ còn không biết gọi, thua cả Tiểu Bảo..." Hà Hoa trừng mắt nói: "Vừa rồi ta đánh đệ chưa đủ đau phải không? Còn muốn ăn đòn nữa hả?!" "Không nói, không nói nữa, tỳ nhớ kỹ những gì đệ nói đó, cần phải trông chừng anh rể, đừng để cho mẹ đàn bà kia lừa gạt." Nói xong, Đại Bảo liền xoay người bỏ chạy, rồi lại quay đầu nhìn Hà Hoa nhăn mặt: "Thật đúng là con gái gả ra ngoài giống bát nước đổ đi, chỉ nói huynh ấy có một câu mà cả em ruột cũng muốn đánh..." Hà Hoa đứng xa xa trừng mắt giờ giờ tay lên nhìn cậu, thấy cậu mắt hút sau một khúc quanh liền nắm tay lại, nghĩ nghĩ lại cảm thấy vui. Thầm nghĩ Trường Sinh ngốc nghếch kia, chưa nói tới có người đàn bà nào bám theo hắn, ngay cả khi thực sự có người nào dụ dỗ hắn, chắc chắn hắn

cũng không hiểu cái gì được gọi là ‘dụ dỗ’. Hà Hoa xoay người ra khỏi thôn, vừa đi vừa nghĩ, mấy ngày nay mẹ góa Trần giống hệt kẻ đang lên cơn điên mắng chửi người liên tục, mẹ ở khắp nơi quang quác kể chuyện mẹ ta ngủ với những gã đàn ông trong thôn, mặc dù các cô các bà khắp thôn không biểu hiện ra mặt nhưng chẳng có người nào yên lòng. Ai nấy cũng lo sợ chồng mình mè nheo với mẹ đàn bà kia. Duy chỉ có cô không lo lắng, nếu nói đến chồng mình ở phương diện này, cô có thể thẳng lưng ngẩng đầu kiêu ngạo trước mặt những người phụ nữ khác. Hà Hoa nghĩ một lát rồi lại không khỏi lắc đầu cười thầm, cũng không biết có nên tính đây là điều tốt khi gã cho Trường Sinh không nữa. Cô cứ mãi suy nghĩ, tới lúc ngẩng đầu lên liền thấy có người đi tới trước mặt. Hà Hoa ngớ ra, thầm nghĩ đúng là oan gia ngõ hẹp, mới qua không bao lâu sao lại đụng phải mẹ đàn bà này thế! Mẹ góa Trần cũng thấy Hà Hoa, nhìn chằm chằm không chớp mắt đi thẳng về phía cô. Hà Hoa thầm nghĩ mẹ đàn bà này chắc lại muốn đem chuyện của Đại Bảo ra để châm chọc cô đây mà, trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn sàng để chửi lại mẹ ta rồi. Có điều mẹ đàn bà đang đi tới lại đột nhiên nhìn cô cười, có chút mờ ám, lại kèm chút khiêu khích, thậm chí còn có chút tỏ ra vô cùng đắc ý, sau đó mẹ ta xoay mặt đi lướt qua cô. Hà Hoa hơi sững sờ, nghĩ ngợi thì lại thấy không đúng, mẹ ta bỗng dưng chạy đến con đường nhỏ sau thôn này làm gì? Đi theo đường này lên sẽ vào núi, không có thôn làng cũng không có người ở, mà gã Phùng thọt kia đã chẳng còn bóng dáng, không thể nào là tới tìm gã. Chẳng lẽ... Là Đại Bảo đoán đúng rồi, mẹ ta thực sự bút rứt đến mức muốn quyền rũ Trường Sinh trả thù cô ư?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Lúc Hà Hoa lên núi, Trường Sinh vẫn đứng thẳng tắp dưới gốc cây như mọi khi, thấy cô đến liền chạy tới mấy bước đón lấy cái giỏ. “Mẹ góa Trần mới tới đây?” Hà Hoa lo lắng căng thẳng hỏi. “À?” Trường Sinh nghiêng đầu sang một bên, về mặt ngo ngắc. Hà Hoa bắt đầu dĩ nhiên lại: “Vừa rồi có một mẹ nặc áo hoa màu đỏ đến đây phải không?” Trường Sinh gật đầu: “Đúng, không quen.” Nếu đôi lại là một người khác trả lời kiểu này, Hà Hoa sẽ tức giận đến độ mắng chửi người, ở cùng một thôn hơn hai mươi năm, sao có thể không nhận ra chứ?! Cũng chỉ có mỗi Trường Sinh là nhận không ra mà thôi. Hà Hoa cũng phải thừa nhận, trong khắp thôn Trường Sinh có thể nhận ra và gọi tên thật chưa tới mười người, cô cảm thấy rất kỳ lạ trong đầu hẳn rất cuộc chứa cái gì đây? “Mẹ ta nói chuyện với huynh à? Nói chuyện gì?” Hà Hoa hỏi lại. Vấn đề này thật đã làm khó Trường Sinh, hẳn cau mày nghiêm túc nhớ lại, mới vừa rồi bà thím kia ở bên cạnh nói bà không ngớt. Nhưng hẳn không biết bà thím đó, cũng không biết có phải bà ấy đang nói chuyện với mình hay không, bà ấy nói quang quác quang quác nhưng chẳng có câu nào lọt vào tai hẳn, hoàn toàn không nhớ nổi... Trường Sinh suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy hình như bà thím kia kêu tên của hẳn, còn những thứ khác thì không thể nhớ nổi. Hẳn đành phải lắc đầu không biết làm thế nào, nói chậm rãi: “Không biết...” Hà Hoa: “Huynh giả ngu với ta có phải không? Sao huynh có thể không biết! Mỗi lần bà nội hỏi huynh hôm nay làm gì, huynh chỉ hận là không thể nhắc lại từng câu từng chữ những chuyện ta làm trong ngày hôm đó không sai lấy một từ! Cái đầu của huynh chuyện đứng đắn thì không nhớ, chỉ sáng suốt nhớ mỗi một chuyện, là chuyện môn mạch lẻo tổ cáo ta! Sao huynh có thể không nhớ được chứ! Nói mau! Mẹ ta đã nói với huynh chuyện gì!” Trường Sinh khó xử: “Thật sự không nhớ mà.” Hẳn càng nói như vậy, Hà Hoa càng cảm thấy hẳn cố ý giấu diếm, nhưng nhìn về mặt thân nhiên vô tội của hẳn thì dường như không phải đang nói dối... Hơn nữa... Có lẽ hẳn cũng không biết nói dối... Hà Hoa nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Không nhớ rõ mẹ ta nói gì, vậy có nhớ mẹ đã làm gì hay không? Mẹ ta có liếc mắt đưa tình quyền rũ huynh không? Hay có sờ mó gì huynh không?” Trường Sinh nghĩ nghĩ, yên lặng cúi đầu nhìn xuống quần của mình. Hà Hoa chợt thấy khó hiểu, chỉ thấy hẳn như vậy nhất định là có chuyện, liền bảo: “Nói đi, mẹ ta làm gì huynh?” Trường Sinh vẫn cúi đầu, lẩm bẩm: “Bà ta sờ ta.” Hà Hoa sững sờ, mãi đến lúc thấy hẳn giương mắt nhìn mình thì mới phản ứng lại, lửa giận bốc lên phừng phừng, trừng mắt: “Mẹ, mẹ ta thật sự dám sờ đùi quần của huynh? Cái loại dê tiện thật không biết xấu hổ!” Cô lại tức giận trừng mắt nhìn Trường Sinh: “Vậy huynh cứ đứng yên cho mẹ ta sờ sao!” Trường Sinh lắc đầu: “Không có, không quen bà ta, thực đáng ghét, ta đẩy bà ta ra.” Hà Hoa lớn tiếng: “Chỉ đẩy thôi mà được à! Nếu lần sau mẹ ta tới huynh đánh vỡ miệng mẹ ra! Đánh hết sức cho ta! Nghe thấy không!” Trường Sinh: “Bà nội nói khi bị người khác ức hiếp mới có thể đánh người, bà ta không đánh ta nên không phải là người xấu, ta không thể đánh.” Hà Hoa tức giận: “Cái này mà còn không coi là người xấu thì thế nào mới là người xấu? Chắc phải ngấm vào đùi quần huynh đá một phát, biến huynh thành tàn phế mới đủ đúng không?! Huynh xem có người đàn bà đứng đắn nào lại sờ đùi quần của đàn ông?!” Trường Sinh ngăn người: “Bà nội có sờ mà.” Hà Hoa ngăn ra, thấy có vẻ không hiểu Trường Sinh liền nói tiếp: “Trước đây khi bà nội tắm rửa, chùi díp cho ta đã từng sờ rồi mà, bà nội là người tốt.” Hà Hoa nói: “Huynh muốn đánh lạc hướng ta phải không? Bà nội không tính, hơn nữa đó là trước đây, bây giờ chẳng phải huynh tự đi vệ sinh, tự mình tắm rửa sao?! Trước đây, mẹ và bà nội có thể sờ, nhưng lớn rồi thì không cho ai sờ soạn nữa, sau này bắt cứ người đàn bà nào có ý sờ chỗ đó của huynh thì không phải là người tốt! Huynh cứ việc dùng nắm đấm mà đáp lại!” “À.” Trường Sinh thật biết nghe lời gật đầu, một tay cầm giỏ, một tay kéo tay Hà Hoa theo thói quen lên núi. Hẳn vừa đi vừa ngấm ngầm nghĩ từng lời Hà Hoa nói, bỗng mở miệng hỏi lại: “Vậy còn cô? Cô cũng coi như những người đàn bà khác sao? Cô sờ ta cũng đánh cô sao?” Hà Hoa quay đầu nhìn Trường Sinh, cô cảm thấy nếu không phải giờ phút này hẳn mang một bộ dạng thật sự hiểu học, cô hoàn toàn có thể xem lời này của hẳn là đang châm chọc cô, sẽ nhéo hẳn chết luôn. Cô trừng mắt nhìn hẳn tức giận nói: “Hừ! Ai thèm sờ đùi quần của huynh!” Xong lại quay đầu đi hơi mất tự nhiên, nghĩ ngợi một chút lại mặt đỏ: “Ta là vợ huynh, đương nhiên không coi là người đàn bà khác.” “À.” Trường Sinh gật đầu, vừa giống như đã được mở mang kiến thức vừa giống như than thở: “Thì ra chỉ có vợ mới được sờ.” Hà Hoa cảm thấy cái vấn đề này thật sự rất xấu hổ, cô ho khè một tiếng thay đổi đề tài: “Đừng nghĩ lung tung nữa, mau đi lên núi, cơm nước xong còn phải mau chóng làm việc nữa, trời tối nhanh lắm, đừng để về muộn quá.” “Cô chưa từng sờ.” Trường Sinh hoàn toàn không nghe mấy câu đánh trống lảng của Hà Hoa, tiếp tục suy nghĩ của mình: “Cô là vợ ta, cô chưa từng sờ.” Mặt Hà Hoa đỏ ửng lên, không trả lời, cũng không thèm nhìn hẳn tiếp tục đi về phía trước. Trường Sinh lại nói: “Vì sao cô không sờ?” Hà Hoa nghiêng đầu liếc nhìn Trường Sinh, cũng không biết nên nói như thế nào với hẳn, thật ra bọn họ là vợ chồng, chẳng có gì không thể nói với nhau. Huống hồ, cô đã gã cho hẳn thì không thể có suy nghĩ khác, chỉ muốn yên ổn sống với hẳn cả đời. Cô biết trước sau gì hai người cũng không thể vĩnh viễn sống kiểu vợ chồng hồ này được. Cuối cùng cũng phải giống như những cặp vợ chồng bình thường khác sinh con đẻ cái. Hơn nữa cô cũng không còn nhỏ, phải sớm sinh con, em gái cô năm ngoái đã sinh con rồi... Nhưng chuyện này vốn không nên để một cô gái như cô dạy hẳn, hình như có chút không biết xấu hổ... Hơn nữa, cô cũng chẳng thể mở lời được, cứ thầm nghĩ qua được ngày nào hay ngày đó, trước sau gì cũng sẽ có ngày nước chảy thành sông... Trường Sinh đợi mãi mà thấy Hà Hoa vẫn không để ý đến hẳn, hẳn cũng là người biết quan sát sắc mặt người khác. Thấy Hà Hoa không buồn hé răng lại mang bộ dạng khó xử, chợt nhíu mày hỏi: “Có phải cô không muốn làm vợ ta không?” Hà Hoa hơi sững sờ, lại nghe thấy Trường Sinh tức giận nhìn cô nói tiếp: “Ta biết vì bọn họ đều nói ta là đồ ngốc, cho nên cô không muốn làm vợ ta phải không?” Hà Hoa: “Huynh đừng nghe bọn họ nói bậy.” Trường Sinh kéo Hà Hoa đứng lại, nhìn cô chằm chằm hỏi: “Vậy vì sao cô không sờ? Cô vừa nói chỉ có vợ mới được sờ, cô là vợ ta, nhưng vì sao tới tận bây giờ cũng không thèm sờ?” Hà Hoa bị Trường Sinh nhìn đến xấu hổ, đỏ mặt vùng tay ra, chút thẹn

thùng biến thành giận dữ: “Chỗ đi tiểu ta sờ làm gì!” ... Trường Sinh đứng nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn Hà Hoa bỏ hân lại, hân ngay người suy nghĩ, rốt cục cũng hiểu ra, hân buồn bã: Hà Hoa ghét hân vì hân bản ... Lúc ăn cơm trưa, Hà Hoa xới cơm và thức ăn ra đĩa đưa cho Trường Sinh. Trường Sinh ngẩng đầu nhìn nhưng không lấy, cúi đầu cắn cắn bánh bột ngô, vô cùng ảm ức, lẩm bầm: “Ta rất sạch sẽ mà.” Hà Hoa không biết nên nói gì với hân cho phải nữa, liền đem cái đĩa đặt xuống trước mặt hân. Trường Sinh lại nhìn Hà Hoa lần nữa, giống như vừa lẩm bầm vừa buồn rầu cúi đầu nói: “Ngày nào ta cũng chà kỹ người, ta còn tắm rửa nữa, ta rất sạch sẽ mà.” Hà Hoa lấy cái đĩa trước mặt hân: “Ăn cơm cũng không bị được cái miệng của huynh, huynh không ăn có phải không? Huynh không chịu ăn thì ta ăn hết!” Trường Sinh bĩu môi, hừ một tiếng xoay người đi. Hà Hoa cảm thấy Trường Sinh có khi rất giống một đứa trẻ, hân cho rằng cô chê hân bản nên bắt đầu giận dữ cô, cả buổi chiều không thèm để ý đến cô. Trước bữa cơm chiều, hân cố ý mang chậu rửa mặt chạy đến phòng bếp mức nước trong vại ra, lúc đầu cô không để ý, hân liền khua thành tiếng rầm rầm rất lớn, còn làm bộ không cần thận đồ cả nước ra ngoài. Đến khi cô chịu không nổi nữa hỏi hân muốn gì, hân liền ngược mặt lên: “Ta rửa tay, trước khi ăn cơm phải rửa tay, ta thực sự rất sạch sẽ.” Sau bữa cơm chiều, Trường Sinh lại đi mức nước, Hà Hoa làm bộ không thèm để ý hỏi: “Không phải đã mức một chậu trước đó rồi sao?” Trường Sinh làm như thật: “Đó là nước rửa tay trước khi ăn, bị bẩn rồi, không thể dùng được.” Nói xong liền bung nước trở về phòng, trước khi đi còn để lại cho Hà Hoa một ánh mắt kiểu như “Cô đã biết ta là người rất sạch sẽ chưa”. Hà Hoa hơi sùng sốt, rốt cục cũng không nhìn được cười thành tiếng. Chỉ còn một mình Hà Hoa thu dọn trong bếp, một lát sau lại nghe tiếng bước chân, cô bắt đầu đi cười: “Bây giờ lại làm sao nữa?” Nhưng mới quay người lại, thấy người đứng ở cửa không phải Trường Sinh, mà là thầy Chu. Thầy Chu cười cười, nói: “Ta gọi mấy tiếng mà không có người đáp, thấy cửa mở sẵn cho nên tự ý bước vào.” Hà Hoa xấu hổ đỏ mặt, vội nói: “Là cháu mới dọn dẹp nên không nghe thấy, thầy đừng đứng ngoài đó nữa, mau vào phòng đi ạ.” Thầy Chu: “Bà nội cháu có nhà không? Ta có việc tìm bà ấy.” Hà Hoa: “Có ạ, bà đang ở trong phòng.” Nói xong cô liền ra khỏi nhà bếp, với miệng về phía phòng bà Tứ gọi: “Bà nội, thầy Chu đến ạ.” Trong phòng không có ai trả lời, Hà Hoa mỉm cười nói tiếp: “Thầy đợi chút, cháu vào trong nói với bà.” Hà Hoa vào phòng bà Tứ, thấy bà đang ngồi ở đầu giường gần lò sưởi thu dọn vài thứ, nghe thấy cô vào cũng không ngẩng đầu. Hà Hoa: “Bà nội, thầy Chu tới, nói có việc tìm bà.” Bà Tứ không tỏ vẻ gì chỉ nói: “Bà nghe rồi, để cho thầy ấy vào đi.” Hà Hoa vâng dạ, mời thầy Chu vào phòng, còn mình trở lại bếp nấu nước, chờ nước sôi, lấy một ít lá trà thả vào, tráng chén bưng đến phòng của bà Tứ, cô đứng bên ngoài tám rèm trước hiên nhà chợt nghe thầy Chu nói: “Cùng ta trở về thăm lại nơi đó đi.” Bà Tứ đáp lại một câu: “Có gì đâu mà thăm, trong nhà cũng chẳng còn ai.” Hà Hoa hơi ngạc nhiên, không dám đi vào. Hai người trong phòng dường như nghe thấy tiếng động, đều lặng im không nói gì nữa. Hà Hoa vội vào trong phòng, rót trà cho hai người rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Vừa nãy bất chợt nghe thấy những lời đó khiến cô rất tò mò, cô rất muốn đứng bên cửa nghe lén. Có điều cô không dám, đem khay trà vào phòng rồi trở về phòng mình. Khi đó, Trường Sinh đang ngồi bên cạnh bàn chơi với đậu phộng của mình, hân ngẩng đầu nhìn Hà Hoa rồi cũng không quan tâm nữa, tiếp tục cúi đầu sục sục từng hạt đậu phộng lớn bé. Hân lấy hai hạt đậu phộng gần bằng nhau giờ lên, nheo một mắt nghiêm túc so tới so lui. Một lúc lâu sau mới chọn ra hạt nào lớn hơn, xếp chúng thật trật tự trên bàn. Hà Hoa coi hải triều lên giường lò, đẩy cửa sổ hé ra nhìn trộm về phía phòng bà Tứ, trong lòng suy nghĩ xem hai câu kia là có ý gì, nghe như hai người bọn họ cùng đến từ một nơi? Bà Tứ và thầy Chu không phải là dân gốc của thôn, chẳng lẽ bọn họ là đồng hương? Nếu như vậy ngày thường bọn họ qua lại hơi thân thiết cũng rất có lý. Có điều chưa từng nghe ai kể chuyện này... Hà Hoa ngạc nhiên ngẫm nghĩ, xoay đầu cười thần bí nhìn Trường Sinh vẩy tay: “Trường Sinh, lại đây, lại đây.” Trường Sinh giương mắt nhìn cô: “Cô muốn sờ phải không?” Hà Hoa trừng mắt: “Sờ cái đồ chết tiệt nhà huynh!” Trường Sinh bĩu môi một cái, tiếp tục ngồi xếp đậu phộng. Hà Hoa: “Ta hỏi huynh, huynh có biết bà nội là người ở đâu không?” Trường Sinh cũng không ngẩng đầu, đáp: “Biết chứ.” Hà Hoa bò đến gần mép giường, vui sướng hỏi: “Người ở đâu vậy?” “Người ở thôn chúng ta.” Trường Sinh cúi đầu thần nhiên đáp. “Ta còn không biết là người ở thôn chúng ta sao?!” Hà Hoa tức giận nói: “Ta hỏi bà nội từ đâu đến.” “Từ thôn chúng ta đến.” Trường Sinh lơ đãng, thuận miệng trả lời luôn. Hà Hoa hỏi một lúc lâu cũng chẳng hỏi được gì, thấy Trường Sinh ngoại trừ việc sắp xếp cái đồng đậu phộng kia thì người nào lớn người nào nhỏ ở ngoài, hân chẳng thèm để ý. Cô hơi hờn dỗi, lại dờ mảnh cũ ra, lớn tiếng gọi: “Trường Sinh, cho ta ăn đậu phộng!” Trường Sinh dịch chiếc ghế dựa, đưa lưng về phía Hà Hoa, làm ra bộ dạng gả mái bảo vệ con đề che mấy hạt đậu trước mặt mình. Hà Hoa nói rất có lý lẽ: “Ta là vợ của huynh, bà nội nói phải thương yêu vợ! Vợ huynh muốn ăn đậu phộng mà huynh lại không cho ư?” Trường Sinh cúi đầu không hé răng, một lúc sau lại xoay đầu qua liếc mắt thờ phỉ phỉ nhìn Hà Hoa, không cam lòng chút nào đặt một hạt đậu phộng thật mạnh gần lò sưởi trên đầu giường lò. Hà Hoa đắc ý cầm hạt đậu phộng bỏ vào miệng. Thật ra cô không thích ăn đậu phộng, nhưng ăn của Trường Sinh lại cảm thấy rất là ngon. Có lẽ là vì nhìn cái mặt tức của thờ phỉ phỉ của hân thì cô cảm thấy rất thú vị, cho nên mỗi lần cô muốn ăn đậu phộng của hân, sẽ đưa câu ‘Phải thương vợ’ của bà nội ra uy hiếp hân. Trong lòng Hà Hoa cảm thấy thỏa mãn, lại tiếp tục nhích người đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa ngậm nga một điệu hát dân gian, vừa suy nghĩ xem bà Tứ và thầy Chu có phải là đồng hương hay không. Còn Trường Sinh lại yên lặng đứng một bên tính toán lại... Mươi một hạt... Sau khi Hà Hoa làm vợ hân đã ăn mười một hạt đậu phộng của hân, trong khi cười cô làm vợ bà nội chỉ cho hân có mười hạt, đến bây giờ cô đã ăn tổng cộng mười một hạt, hân lỗ to rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 14

Về chuyện bà Tứ có phải đồng hương với thầy Chu hay không, Hà Hoa nhanh chóng tìm được câu trả lời, cũng không phải lén dò hỏi được ở chỗ nào, mà vì lớp học của thầy Chu tạm thời ngừng dạy, nói là thầy ấy phải về quê thăm người thân. Hà Hoa vẫn luôn ngẫm nghĩ những lời nói của hai người họ mà cô nghe được từ hôm kia, bà Tứ và thầy Chu nhất định là đồng hương. Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, trong thôn này những người đàn bà lẩm chuyện thích nhất là ngồi lê đôi mách những chuyện vặt vãnh như vậy, nhưng đã bao năm rồi mà lại không hề có chút phong thanh nào. Vì hai nhà ở gần nhau, cô cũng nghe được lời ong tiếng ve từ mẹ góa Trần về chuyện của hai người, nhưng cũng chẳng có ai cho là thật, đó chẳng qua là những câu chuyện phiếm không đầu không đuôi. Nhất là bà Tứ không qua lại với nhiều người, những chuyện đồn nhảm nhí thế này mặc kệ thực hư thế nào người trong cuộc cũng phải giấu dùm hay xấu hổ hoặc ít nhất là cũng có một chút phản ứng mới làm cho đám bà tám cảm thấy hứng thú. Còn như bà Tứ, dù người ta có nói bà ấy mười câu bà ấy cũng chả thèm liếc nửa con mắt để ý đến, nên làm đám người đó cụt cả hứng. Thứ hai là thầy Chu rất được lòng người, ông ấy xem bệnh cho người ta chưa bao giờ lấy tiền, người trong thôn nhờ thầy ấy viết thư hay câu đối đám cưới gì thầy cũng không đòi trả công. Tính tình thầy lại vô cùng tốt, đối xử rất ôn hòa với người khác, cho nên trong thôn cũng không có người nào lấy oán báo ơn đặt điều không hay về thầy ấy. Hà Hoa bỗng nhiên biết được “Bí mật” này nhưng cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, vì bà Tứ đột nhiên ngã bệnh. Sáng sớm một ngày nọ, Hà Hoa làm điếm tâm xong liền đi đến phòng gọi bà Tứ, vừa bước vào phòng đã thấy bà nằm sòng xoài trên mặt đất. Hà Hoa hoảng sợ, bước lên đỡ bà, tuy bà Tứ ngã trên đất nhưng bà vẫn còn tỉnh táo, chỉ có điều sắc mặt trắng bệch ra. Hà Hoa hoảng hốt lo lắng gọi Trường Sinh tới bế bà Tứ lên giường. Hà Hoa muốn chạy đi mời thầy Chu đến khám bệnh nhưng bà Tứ kéo tay cô ngăn lại, nói là vì mới vào đầu đông nên bà sợ ý để trúng gió lạnh khiến cơ thể mệt mỏi. Chỉ cần

ngồi một chút rồi tự sắc thuốc uống là khỏe lại thôi. Hà Hoa không biết việc chữa bệnh cũng không hiểu các loại thảo dược, nhưng cô lớn như vậy cũng đã từng bị bệnh, nhìn bà Tứ chẳng giống bị cảm lạnh chút nào. Trường Sinh lại không suy nghĩ nhiều như vậy, bà nội nói bị cảm lạnh thì chắc chắn là bị cảm lạnh, hẳn vội vàng ôm hết chăn mền trên giường đắp hết cái này đến cái khác lên người bà Tứ, quần bà kín mít trong chăn. Bà Tứ chẳng còn chút sức lực nào chỉ biết cười cười, trong bất đắc dĩ lại mang theo vài phần vui mừng, nói: “Quần kiểu này không làm bà chết nóng thì cũng chết ngạt.”

Trường Sinh hoảng hốt lại lo lắng kéo một cái chăn ra, nhìn bà Tứ hồi hộp nói: “Như vậy được chưa?” Bà Tứ lắc đầu, Trường Sinh lại rút một cái nữa ra, bà Tứ lại lắc đầu, hẳn lại lấy đi thêm một cái nữa, mãi đến khi bà Tứ gật đầu, hẳn mới yên tâm. Sau đó, hẳn lấy khăn nhúng nước nóng đắp lên trán cho bà Tứ, bị bà Tứ từ chối hẳn liền kéo ghế đến ngồi bên cạnh giường. Hà Hoa làm theo lời dặn của bà Tứ lấy vài vị thảo dược trong ngăn tủ đem đi sắc, sau khi sắc cho bà uống xong cô nói với Trường Sinh đừng ở lại trong phòng quấy rầy bà nội nghỉ ngơi. Trường Sinh không để ý lời cô, cứ ngồi lý bên cạnh, Hà Hoa cũng đành tùy ý hẳn. Nhưng đến khi cô ra khỏi phòng lại cảm thấy trong lòng bất an, tối qua bà Tứ vẫn còn rất khỏe, nếu thực sự bị cảm lạnh thì bệnh cũng không thể kéo đến mau như vậy. Cô lo lắng nghĩ tới nghĩ lui, hai ngày nữa thầy Chu phải về quê, nên thừa dịp thầy ấy còn ở đây mời thầy qua khám cho bà một lần, tránh đến lúc đó muốn tìm cũng không gặp. Lúc Hà Hoa đến nhà thầy Chu thì thấy thầy Chu đang thu xếp đồ đạc, nghe nói bà Tứ ngã bệnh sắc mặt thầy chợt biến, bốn chân lo lắng đi theo cô đến nhà họ Hoắc. Bà Tứ thấy thầy Chu đến thì quả trách Hà Hoa vài câu, Hà Hoa cúi đầu thề lười không dám nói gì. Thầy Chu nói: “Hà Hoa là bồi hiếu thuận, cũng vì muốn tốt cho bà.” Bà Tứ nói: “Cớ thể ta thì ta tự biết, bệnh vật thôi, ta đã uống thuốc rồi không dám phiền đến thầy.” Thầy Chu không nói tiếp, chỉ đưa tay bắt mạch bà Tứ. Bà Tứ lại khẳng khái không thêm để ý, bầu không khí chợt trở nên căng thẳng. Hà Hoa cảm thấy hình như bà Tứ có tình gây sự, mặc dù do cô nhiều chuyện mời thầy thuốc tới, nhưng nếu thầy Chu đã đến đây thì bắt mạch cũng tốt, cần gì phải tỏ vẻ khó chịu với người ta như vậy. Cô nhìn về mặt của bà Tứ và thầy Chu giống như đang giấu diếm chuyện gì đó, lại thêm chuyện nhiều năm qua hai người vẫn cố ý che giấu mối quan hệ đồng hương, hoặc là đã phát sinh ân oán gì đó không muốn người ngoài biết. Vậy cô cũng không tiện nói thêm gì cả, cô chỉ lấy cốc vại nước trong nhà đã cạn, bảo Trường Sinh mau ra ngoài gánh nước về pha trà cho bà Tứ và thầy Chu, nhằm dụ Trường Sinh rời khỏi một lát. Hà Hoa làm bộ phải về thu dọn vài thứ trong bếp một chốc, rồi cuộc cô cũng kìm không được tò mò nên rón ra rón rén đến sát cửa phòng bà Tứ nghe lén. Sau một lúc lâu trong phòng cũng không có động tĩnh gì, Hà Hoa hơi chột dạ bất an, bà Tứ là người khôn khéo, nếu bà biết cô nghe lén chắc chắn cô sẽ không dễ sống. Cô chỉ vừa nhón chân định nhẹ nhàng rời khỏi, chợt nghe trong phòng có tiếng thở dài, ngay sau đó là giọng của thầy Chu: “Đến cuối cùng bà vẫn hận ta...” Hà Hoa nghe xong mà giật cả mình, quả nhiên hai người có ân oán mà, không đợi cô kịp suy nghĩ nhiều, đã nghe bà nội trả lời: “Cái gì mà hận hay không, đừng nhắc đến chuyện cũ nữa, ta đã sớm quên rồi...” “Nếu thật sự đã quên, vì sao bà bệnh như thế cũng không nói cho ta biết? Bệnh này chắc chắn bà đã biết từ lâu, nếu từ hai năm trước chúng ta trở về mời ông nội của ta trị bệnh thì sao bà có thể trở thành như bây giờ?” Giọng thầy Chu rõ ràng hơi kích động: “Chắc chắn là bà còn hận ta, bà có ý để bệnh kéo dài, để bệnh phá hủy thân thể khiến ta đau lòng!” Trong phòng lại trở nên yên lặng, Hà Hoa cảm thấy mình giống như kẻ vô tình nghe được bí mật động trời làm trái tim đập ầm ầm trong ngực. Cô biết bây giờ cô nên tránh ra chỗ khác sau đó quên hết mọi chuyện, làm như không biết gì. Nhưng con sâu tò mò cứ nhoi nhoi trong lòng cô, khiến cô phải làm ngược lại là tiếp tục nhòai người đến bên cửa, ghé sát tai vào nghe lén. Nhưng chỉ nghe thấy bà Tứ thản nhiên nói: “Ta cần gì phải giãy vò thân thể mình để trả thù ông chứ? Ta không xứng...” Thầy Chu không lên tiếng trả lời, Hà Hoa hoàn toàn không thể tưởng tượng ra về mặt của thầy ấy lúc này như thế nào. Nhưng chỉ với hai câu kích động của thầy Chu đã khiến cho cô ngạc nhiên không thôi, người đó không hề giống như vị thư sinh ôn hòa mà cô quen biết từ nhỏ đến lớn. Một lúc lâu sau, bà Tứ lại bình tĩnh nói: “Trong lòng ta đã sớm gỡ bỏ khúc mắc kia, nhưng ông lại không bỏ được, cho dù ông thực sự nợ ta điều gì thì thời gian lâu như vậy cũng đã trả đủ rồi... Bây giờ, ông về thăm nhà cũng đừng quay lại nơi này nữa, phu nhân xa con nhiều năm như vậy, lúc này này bệnh tình như thế nào chắc ông cũng đoán ra được, đừng hao tổn thời gian vì ta nữa, về nhà báo hiếu đi...” Hà Hoa càng nghe càng mơ hồ, khó hiểu, chợt nghe thấy phòng trong có tiếng khóc nghẹn, lặng yên nghe ngóng thì có thể nhận ra là tiếng của thầy Chu không thể nghĩ ngờ gì được. Hà Hoa không biết nên làm gì, cô biết mình không nên nghe thêm nữa, mới định xoay người rời đi, đã nghe tiếng Trường Sinh ngay sau lưng cô hỏi: “Cô đứng đây làm gì?” Hà Hoa giật mình, sợ đến mức suýt chút nữa thì tim gan phèo phổi vọt hết ra ngoài, quay đầu lại thấy Trường Sinh đã gánh nước về từ bao giờ, đang đứng phía sau cô. Tiếng nước nở trong phòng đột nhiên ngừng lại, trong lòng Hà Hoa tự nhủ thầm thôi xong rồi, cô mặc kệ mọi thứ, vội vàng lôi Trường Sinh đi. Hà Hoa và Trường Sinh trở về phòng, một lúc sau thì thấy thầy Chu ra khỏi phòng bà Tứ. Hà Hoa chột dạ, không dám ra ngoài, có lẽ thầy Chu cũng cảm thấy xấu hổ, nên không chào hỏi cô và Trường Sinh mà ra về luôn. Hà Hoa nhìn về phòng bà Tứ, cũng không dám đi qua hỏi thăm, chỉ bảo Trường Sinh qua đó, nghe nói bà Tứ đã ngủ, trái tim đang treo lơ lửng của cô mới có thể đặt xuống phần nào. Cô nghĩ chuyện xấu hổ như vậy, chắc chắn bà Tứ cũng sẽ không nhắc lại với cô, mọi người cứ giả ngu, xem như chuyện đó chưa từng xảy ra là được. Có điều... Vừa rồi nghe thầy Chu nói, bệnh của bà Tứ dường như rất nghiêm trọng... Hà Hoa đứng ngồi không yên, do dự một lúc lâu, rồi cuộc cô cũng vẫn đánh bạo đi tìm thầy Chu. Lúc Hà Hoa đến đó, thấy cửa lớn nhà thầy Chu đóng chặt, cô gõ một lúc lâu cũng không có người trả lời, cô do dự xoay người bỏ đi, nhưng mới đi được một quãng chợt nghĩ nghĩ đành quay trở lại, tự đẩy cửa vào, đứng trong sân gọi lớn: “Thầy Chu? Thầy có trong đó không? Cháu là Hà Hoa.” Thầy Chu liền đẩy cửa bước ra, lúc hai người đối mặt đương nhiên hơi xấu hổ, vội nở nụ cười lấp liếm mọi chuyện. Hà Hoa nói: “Mới rồi cháu hơi vội nên chưa kịp nói chuyện với thầy, cháu tới là muốn hỏi bệnh tình của bà cháu có nặng lắm không?” Thầy Chu nghiêng người xóc tấm màn lên nói: “Vào đi, vào nhà nói chuyện.” Hà Hoa thấy về mặt và giọng điệu của thầy Chu cứ nghĩ là ông ấy sẽ kể với cô chuyện cũ của bà Tứ, không ngờ ông ấy lại lảng tránh chuyện đó, chỉ nói: “Ta vừa xem bệnh cho bà Tứ, bệnh không phải là ngày một hai ngày hai, nếu điều trị sớm thì có thể khỏi hẳn, bây giờ đã hơi trễ rồi...” Hà Hoa nghe xong trong lòng chợt bất an, cũng chẳng còn tâm trí tìm hiểu quan hệ giữa hai người là thế nào nữa, chỉ vội hỏi: “Thầy nói như vậy là bệnh tình của bà nội cháu không ổn? Đây là... là bệnh nguy hiểm đến tính mạng sao?” Thầy Chu nhún mày, gật đầu: “Nếu phát bệnh thì có thể mất mạng, nhà của ta làm nghề y nhiều đời, nên đã từng gặp rất nhiều người chết vì bệnh này... Nhưng cháu không cần quá lo lắng, bệnh của bà nội cháu lúc này cũng không đến mức hết thuốc chữa, chỉ là phát hiện hơi chậm một chút. Chỉ cần cẩn thận chữa trị, cho dù không trị được tận gốc cũng có thể dùng thuốc giữ được tính mạng.” Hà Hoa vội hỏi: “Thầy nói phải điều trị như thế nào ạ? Thầy cứ kê đơn, trong nhà cháu có rất nhiều thuốc, nếu trong nhà không có, cháu có thể vào hiệu thuốc trong thành mua.” Thầy Chu nói: “Bệnh này ta cũng không thể chữa trị được, mặc dù ta học được chút y thuật của các vị trưởng bối trong nhà, nhưng khi còn trẻ ta không để tâm chăm chỉ học, nên ta chỉ có thể xem một số bệnh thường gặp... Huống chi bệnh này cũng không phải thầy thuốc bình thường có thể chữa...” “Người đó có thể chữa được không? Ông nội của thầy?!” Hà Hoa gấp gáp đến độ thốt ra mà chẳng kịp suy nghĩ. Lời vừa ra khỏi miệng mới thấy mình lỗ ló, nhưng cũng không thu lại được, đành xấu hổ nhìn sang chỗ khác. Thầy Chu cũng xấu hổ, nhưng không nói gì thêm nữa, chỉ đáp: “Đúng, ông nội ta y thuật cao minh, nếu mời ông ấy chẩn trị và điều dưỡng, bệnh của bà nội cháu sẽ có hy vọng...” Nói xong, thầy Chu cũng không chờ Hà Hoa mở miệng, nhìn cô khẩn khoản nói: “Hà Hoa, ta biết cháu là một cô bé thiện lương thông minh, có những chuyện không cần ta phải nhiều lời. Ta nói với cháu như vậy là muốn xin cháu trở về khuyên nhủ bà nội cháu. Khuyên bà ấy theo ta đi chữa bệnh, bệnh của bà ấy thật sự không thể chờ được nữa, nếu để trễ hơn chỉ sợ ngay cả ông nội ta dù bản lĩnh cao thế nào cũng không có cách chữa trị...” Hà Hoa chợt không biết nên làm thế nào cho phải thì thầy Chu lại nói: “Bà nội cháu đã vất vả nhiều năm, một người phụ nữ một thân một mình nuôi dưỡng một đứa trẻ, lại là một đứa trẻ như vậy... Ta không phải nói Trường Sinh không tốt, nó là một đứa bé ngoan, có điều nó không giống với những đứa trẻ bình thường, cần người ta bỏ ra rất nhiều sức lực và tâm trí... Bà ấy cứ cố như thế rồi mắc phải bệnh này... Không, ý của ta không phải nói Trường Sinh khiến bà ấy mệt mỏi mà sinh bệnh, ta không có ý đó... Ta chỉ muốn nói... muốn nói...” Thầy Chu càng nói càng nhanh, cho đến khi lời nói nghẹn lại trong cổ không thể nói thêm được gì nữa, hốc mắt đỏ ửng lên, thở dài nói: “Trường Sinh là một đứa trẻ ngoan, tâm tư trong sáng, bà ấy có một đứa cháu hiếu thuận như vậy thật rất tốt... Giờ lại có thêm cháu... Ta đến thôn này nhiều năm rồi, nhìn các cháu lớn lên mỗi ngày, cháu là một cô gái tốt. Nếu không phải vậy thì bà nội cháu sẽ không cố ý cưới cháu về làm vợ Trường Sinh, yên tâm giao nó cho

cháu...” Hà Hoa lặng lẽ ngồi im không nói gì. Thầy Chu ngừng lại một lát rồi nói rung rung nước mắt nói: “Hà Hoa, tính của cháu thật ra rất giống bà ấy lúc trẻ... Ta biết trong lòng bà ấy rất thích đứa cháu đầu này, cháu hãy khuyên nhủ bà ấy, có lẽ bà ấy sẽ nghe cháu... Hãy khuyên nhủ bà ấy... Xem như ta... Xem như ta cầu xin cháu...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15

Tối mấy hôm sau, Trường Sinh tự trải chăn đệm trên giường cho mình với Hà Hoa, rồi giống như mọi khi trước lúc ngủ lại lấy cái hộp nhỏ của hân ra kiểm tra lần cuối cùng. Hân đổ hết đậu phộng lên bàn, sau đó bốc từng hạt từng hạt bỏ vào trong, vừa bốc vừa đếm, đợi đến khi hân bỏ hạt đậu cuối cùng vào hộp chợt phát hiện một chuyện đáng sợ: đậu phộng... Thiếu một hạt... Hân cầm lấy cái hộp, cặm cụi tìm kiếm trên bàn, cũng không thấy hạt nào sót lại. Hân vội vàng đổ đậu phộng lên trên bàn, đếm đi đếm lại từng hạt một nhưng vẫn thiếu một hạt. Đếm một lần rồi lại thêm một lần nữa, hân đếm tổng cộng năm lần nhưng kết quả vẫn là thiếu một hạt. Trường Sinh trừng mắt nhìn chăm chăm vào mọi góc ngách xung quanh mình một lượt nhưng chẳng thấy hạt nào trên mặt đất. Lúc hân đổ chúng ra rất cẩn thận nên chắc chắn sẽ không rơi xuống nền nhà, nhưng hân vẫn ôm chút hy vọng quỳ trên mặt đất, úp sát mặt xuống tìm dưới bàn, dưới ngăn tủ, không bỏ qua một khe hở nào, lại lục tìm trong túi mình lần nữa rồi đến bên giường lật chăn tìm kiếm, không có, không có... Thật sự không thấy... Một lúc sau, Hà Hoa vào phòng, thấy căn phòng biến thành một đồng hồ hỗn độn, chăn đệm trên giường bị lật tung lên quăng sang một bên, cửa tủ lớn nhỏ đều bị mở ra, bàn ghế cũng chẳng còn ở vị trí cũ. Mà Trường Sinh thì vừa mở ngăn tủ vừa lăm lăm không ngừng: “Không có... Không có...” Hà Hoa nói: “Có chuyện gì đây? Sao vậy?” Trường Sinh không để ý, ra sức dời cái tủ đi, ôm chút hy vọng cuối cùng nhìn vào khe tủ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hạt đậu phộng đâu cả, đậu phộng của hân không cánh mà bay mất rồi. Hà Hoa hơi tức giận: “Khuya rồi mà còn làm gì vậy, xem huynh biến phòng ngủ thành cái gì rồi, ta nói cho huynh biết, nếu huynh không sắp xếp lại bàn ghế thì không được lên giường ngủ!” Trường Sinh không tìm nữa, lúc xoay người lại thì hân đã hốt hoảng đến độ đầu ướt đẫm mồ hôi, thấy Hà Hoa vội la lên: “Có có thấy đậu phộng của ta không?” Hà Hoa không nhìn hân, vừa gấp lại chăn mền vừa thản nhiên nói: “Không phải huynh cất hết chúng vào hộp rồi sao?” “Thiếu một hạt.” Trường Sinh âm ức nói. Hà Hoa không để ý lắm chỉ nói: “Ta thấy chẳng có gì ghê gớm cả, không phải chỉ thiếu một hạt thôi ư, sao lại biến căn phòng thành như vậy?” Trường Sinh hơi tức giận, nhìn Hà Hoa hét lên: “Không tìm thấy, đậu phộng của ta thiếu mất một hạt! Ta đếm rất kỹ! Ta nhớ rất rõ!” Hà Hoa nói không nhanh không chậm: “À... Vừa rồi ta muốn ăn đậu phộng, nên đã lấy một hạt trong hộp...”... Hà Hoa tỏ ra sùng sốt trong chốc lát, chưa kịp nghĩ đến phản ứng của Trường Sinh, thì đã trở thành ăn trộm. Nhưng thấy hân trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt tức giận, bộ dạng kia giống như muốn lập tức nhảy sang đánh người. Hà Hoa chợt thấy sợ hãi, cô lui về phía sau theo bản năng, nhưng lập tức cũng cố lòng can đảm can rằng, cố ý nói khích: “Chỉ ăn một hạt đậu phộng của huynh mà thôi, cần gì phải trừng mắt nhìn ta kiểu đó!” Trường Sinh quả nhiên nổi giận, lớn tiếng nói: “Ai cho cô lấy đậu phộng của ta!” Hà Hoa nói: “Dù sao ta muốn thì huynh cũng cho ta, ta thấy huynh không có ở đây thì tự lấy, có gì ghê gớm lắm đâu.” Trường Sinh đỏ mặt tía tai gào lên: “Không giống nhau! Ngươi là ăn trộm! Kẻ trộm đậu phộng!” Hà Hoa cũng lớn tiếng mắng lại: “Huynh nói ai là kẻ trộm? ! Ta là vợ huynh chỉ ăn một hạt đậu phộng của huynh cũng không được sao? !” Trường Sinh hét lên: “Ngươi là đồ ăn trộm đậu phộng! Ta không cần ngươi làm vợ!” Hà Hoa không ngờ Trường Sinh có thể nói ra lời này, sau giây phút ngẩn ngơ cô lại tức giận, trừng mắt nhìn Trường Sinh nói: “Ngươi lặp lại lần nữa thử coi!” Trường Sinh không quan tâm ngang ngạnh quát lên: “Không cần ngươi làm vợ! Ngươi là đồ ăn trộm đậu phộng!” Hà Hoa tức giận đến bốc hỏa, biết rõ là không nên, nhưng không nhịn được mắng lại: “Ai muốn làm vợ ngươi! Ngươi là đồ ngốc!” Trường Sinh mặt đỏ phừng phừng, nắm chặt tay gào lên: “Ta không phải đồ ngốc! Không phải đồ ngốc! Không phải đồ ngốc!” “La hét cái gì!” Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, bà Tứ bước vào phòng. Mấy ngày qua bà đã uống thuốc điều dưỡng, tạm thời kìm chế được căn bệnh, vừa rồi bà định lên giường nghỉ ngơi thì nghe thấy trong phòng Trường Sinh có tiếng ồn ào. Bà cũng không để ý, thậm chí mặc kệ chuyện gì cuối cùng Hà Hoa cũng có thể trị được nó, nhưng không ngờ một lát sau lại nghe thấy tiếng hai người cãi cọ trong phòng, càng lúc càng lớn. Bà không yên lòng nên bước qua xem thử, vừa tới cửa lại nghe được những lời cay nghiệt làm tổn thương nhau của cả hai khiến cho bệnh tình vừa mới tạm lắng xuống dường như muốn tái phát, đầu đau như búa bổ. Bà nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn hai người quát: “Đêm khuya như vậy rồi không đi ngủ còn cãi nhau cái gì? Sợ ban ngày không đủ ồn ào sao?” Trường Sinh nói rất hùng hồn: “Cô ta trộm đậu phộng của cháu! Cô ta là đồ ăn trộm đậu phộng! Không cần cô ta làm vợ nữa!” Bà Tứ quay sang nhìn Hà Hoa, Hà Hoa im miệng quay sang nhìn chỗ khác, nhưng không phủ nhận. Bà Tứ nhàu mày, quay sang nói với Trường Sinh: “Đừng nói bậy, nó là vợ cháu, không bao giờ thay đổi được... Bà bị đau đầu, cháu tới phòng bóp đầu cho bà.” Nói xong, bà Tứ cũng không nhìn Hà Hoa xoay người đi ra khỏi phòng. Trường Sinh nhìn Hà Hoa hung hăng hừ một tiếng, đi theo bà Tứ ra ngoài. Một mình Hà Hoa ngồi trong phòng một lúc, rồi nằm xoài trên giường lâu lâu lại đẩy cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phòng bà Tứ vẫn sáng đèn nhưng rất im lặng. Cô nghĩ rằng bà cháu bọn họ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, chắc hẳn bà Tứ sẽ có biện pháp vỗ về Trường Sinh. Trời về khuya rất nhanh, Trường Sinh đã trở lại, rõ ràng vẫn còn tức giận cô, nhưng không còn kích động như vừa rồi, chỉ lăm lăm một câu: “Bà nội gọi cô qua.” Hà Hoa mang hài, mới đi tới cửa đã nghe Trường Sinh hờn dỗi nói thêm một câu: “Gọi cô qua đó để mắng tiếp! Hừ!” Hà Hoa liếc hân rồi ngậm miệng lại, trong lòng có chút lo lắng đi qua phòng bà Tứ, thấy bà ngồi khoanh chân trên giường, liền bước đến bên cạnh, cúi đầu chờ mắng. “Cháu ăn trộm đậu phộng của nó?” Bà Tứ mở miệng hỏi. Hà Hoa gật gật đầu. “Cháu đã biết đó là bảo bối quan trọng như mạng sống của nó, sao còn muốn ăn trộm?” “Muốn ăn thì ăn...” Hà Hoa nhỏ giọng thì thào. “Muốn ăn thì ăn?” Bà Tứ không nói gì chỉ cười một tiếng, lại nói: “Muốn ăn cháu có thể hỏi nó, cháu biết nó nhất định sẽ cho cháu, cần gì phải ăn trộm một hạt của nó chứ?” Hà Hoa cắn môi không nói gì, thật ra cô đã chuẩn bị hết các câu trả lời. Nhưng cũng không biết vì sao, mỗi khi đối mặt với bà Tứ, thì tâm trạng cô lại sinh ra một loại cảm giác vừa kính vừa sợ bà, luôn làm cho cô cảm thấy chột dạ bất an, rõ ràng là đã nghĩ hết những lời cần nói nhưng lúc này chẳng nói được một câu. Trầm mặc một lát, bà Tứ thở dài, nói: “Tội gì cháu phải làm vậy, dù thế nào cũng không nên kiếm cớ cãi nhau với nó... Cháu cố ý làm cho bà xem phải không?” Hà Hoa không ngờ mảnh nhỏ này bị bà Tứ nhìn ra ngay, cô giương mắt nhìn bà Tứ rồi lại cúi thấp đầu, không biết nên nói gì cho phải. Bà Tứ nói: “Là ông ấy dạy cháu làm như vậy sao?” Hà Hoa biết bà Tứ nói đến thầy Chu, vội vàng ngắt đầu nói: “Không phải, không phải! Là cháu tự nghĩ ra, thầy Chu không nói gì cả, thầy ấy lo lắng bệnh tình của bà mới nhờ cháu tới khuyên nhủ bà. Chuyện hôm nay không liên quan gì đến thầy ấy hết ạ.” Nói xong lại thấy mình bị hớ, lăm lăm chuyện rồi, cô chán nản cúi đầu. Bà Tứ nói: “Cháu làm như vậy là để khuyên bà? Kéo Trường Sinh cãi nhau cho bà xem?” Hà Hoa thẳng thắn thật tâm nói: “Cháu không biết nên nói như thế nào với bà, cháu nghĩ nếu lòng bà đã quyết không khám bệnh thì mặc kệ người ngoài khuyên ra sao cũng vô dụng... Cháu chỉ nghĩ ngày đó bà dùng tài sản lớn nhất trong nhà làm sính lễ cưới cháu làm vợ cho Trường Sinh, lại không cho cháu theo bà đi hái thuốc, nhất định bắt cháu phải ngày ngày ở bên cạnh Trường Sinh, là muốn cháu có thể nhanh chóng học được cách chăm sóc cho Trường Sinh. Sau này có một ngày, bà có thể yên tâm giao Trường Sinh cho cháu... Cháu nghĩ, nếu để bà thấy cháu và Trường Sinh cãi nhau, làm cho

bà cảm thấy cháu vốn không chăm sóc tốt cho Trường Sinh, bà sẽ không yên lòng giao huynh ấy cho cháu. . . Bà cũng không dám không chữa bệnh cho mau lành. . . Cũng không dám. . . Không dám. . . chết. . .” Tim bà Tứ run lên vài nhịp, lại nghe thấy Hà Hoa nói tiếp: “Bà nội. . . Bà đừng yên tâm với cháu. . . Cháu không thể làm vợ hiền dâu thảo của Trường Sinh đâu, lần trước cháu lời huynh ấy ra ngoài phóng hỏa đốt nhà, còn làm hại huynh ấy tề ra quần. . . Cháu thực sự rất thích gây rắc rối. . . Giống như lần trước cháu đánh nhau với mẹ góa Trần xong thì nửa đêm chạy đi đốt đồng cùi nhà mẹ ấy, sau này cháu không chắc sẽ không xông vào nhà mẹ ấy lấy dao chém người! Thật ra! Thật ra cháu rất thích gây rắc rối. . . Không có bà trông coi thì không được. . .” Bà Tứ nhìn ánh mắt Hà Hoa vừa chân thành, vội vã vừa tha thiết, trong lòng chua xót nhưng lại muốn phì cười, có điều bà không biểu hiện gì chỉ nói: “Cháu thích gây rắc rối như vậy, thì bà càng không thể đi chữa bệnh được vì lúc nào cũng phải trông chừng hai đứa mới yên tâm” “...” Về mặt Hà Hoa thay đổi xoành xoạch đến mấy lần, cuối cùng giọng cô mang chút ngữ điệu thật không biết phải làm sao: “À. . . Thật ra. . . Thật ra cháu cũng không thích gây rắc rối đến mức đó. . . khoảng chừng nửa năm mới gây chuyện một lần. . .” Bà Tứ bị vẻ mặt và lời nói của cô làm cho bật cười, bắt đầu đi khể lặc đầu. Hà Hoa cảm thấy mình giống như một kẻ vô lại, nhưng nhìn bà Tứ cười như vậy thì xem như đã đồng ý rồi phải không? Nếu chỉ một đêm có thể làm bà Tứ thay đổi quyết định của mình thì bà sẽ không còn là bà Tứ nữa. Nhưng Hà Hoa đã tìm thấy hy vọng trong lời nói cũng như biểu hiện của bà. Từ đêm đó, sau khi nói những lời này thì như càng thân thiết hơn, gần gũi hơn với bà Tứ một chút. Sau ngày đó, cô liền bám lấy bà Tứ, có khi thì nghiêm túc, khi thì vô lại, tóm lại là không đục thủng cái kén chẳng kín trong tai bà Tứ thì thể không bỏ qua. Thầy Chu cũng qua nhà mỗi ngày, mỗi lần như vậy Hà Hoa đều biết điều để cho hai người nói chuyện riêng. Cô thường xuyên nhìn thấy thầy Chu rời khỏi phòng bà Tứ với đôi mắt đỏ hoe. Sau đó, bà Tứ sẽ im lặng suốt nửa ngày không nói lời nào, giống như chìm vào những chuyện xưa cũ. Dưới sự mềm dẻo pha lẫn kiên trì của Hà Hoa cùng với nước mắt của thầy Chu cuối cùng bà Tứ cũng gỡ tay đầu hàng. Thầy Chu vui mừng quá độ, rơi nước mắt ngay trước mặt Hà Hoa. Về phần Trường Sinh, Hà Hoa không biết bà Tứ đã dễ dàng hắt ra sao mà cuối cùng hắt cũng không cãi nhau với cô vì chuyện hạt đậu phộng kia nữa. Có điều trên chiếc hộp đựng đậu phộng của hắt có thêm một cái khóa nhỏ, mỗi lần hắt lấy nó ra đều vô cùng cẩn thận quay lưng về phía cô, giống như sợ cô trộm không được thì nhào vô cướp của hắt. Hơn nữa, hắt cũng không cho cô đậu phộng nữa. Hà Hoa đã thử mấy lần nhưng lần nào hắt cũng giống như nắm được ‘thóp’ của cô, vênh vao tự đắc nói: “Không cho cô! Cô đã ăn trộm một hạt rồi!” Hà Hoa thấy được nét mặt đắc ý lại thêm vài phần vui vẻ của hắt, bởi vì từ nay về sau hắt đã có đủ lý do không cho cô đậu phộng để ăn nữa rồi. Chuyện đó kéo dài cho đến một buổi tối nọ, Trường Sinh vẫn đếm đậu phộng của hắt theo thường lệ, sau khi đếm toàn bộ đậu phộng trong hộp, hắt lại phát hiện một chuyện đáng sợ khác: đậu phộng. . . nhiều hơn một hạt. . . Hắt đếm đi đếm lại mấy lần, thật sự là nhiều hơn một hạt. Đến sau khi bóc đủ số đậu phộng bỏ vào hộp, hắt lại bắt đầu nhìn chăm chăm hạt đậu phộng kia đến gần người, làm sao bây giờ! Nhiều hơn một hạt! Hắt bỏ hạt đậu lên bàn, làm bộ như không để ý tới không nhìn thấy nó, cứ đi vòng vòng trong phòng mấy lần. Nhưng bất luận là đi đến đâu cũng đều nhìn thấy hạt đậu rõ ràng nằm ngay giữa bàn thật chướng mắt. Hắt đem hạt đậu phộng bỏ vào tách trà, dùng nắp đập lại, rồi bỏ vào chén trùm kín mít, như vậy thì không thể nhìn thấy nữa. . . Nhưng hắt cứ lần qua lần lại cũng không ngủ được, trong lòng cứ cảm thấy bất an. . . Cuối cùng, lúc nửa đêm hắt bỏ khỏi giường, ra phía sau phòng đào một cái hố, vùi hạt đậu thừa kia xuống dưới, hắt mới hoàn toàn an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình

Cuối cùng Bà Tứ cũng bằng lòng đi với thầy Chu về quê, người khiến bà không yên tâm nhất đương nhiên là Trường Sinh. Từ lúc được gả vào nhà họ Hoắc, Trường Sinh hết như cái đuôi nhỏ của bà, theo bà từ lúc còn là một đứa bé đầu đề chớm, tự tay bà lau mũi thay quần mỗi khi tè dầm. Cho tới bây giờ đã trưởng thành cưới vợ, bao nhiêu năm qua hai bà cháu họ chưa từng xa nhau, tuy hiện giờ có Hà Hoa chăm sóc cho cháu mình nhưng cũng không thể yên tâm bằng tự mình làm.

Trường Sinh lại càng không muốn xa bà Tứ, mới nghe nói bà phải đi, hắt vội vàng khóa cửa lớn lại, giấu hết tất cả giày dép của bà Tứ, mặc cho Hà Hoa và thầy Chu khuyên nhủ thế nào cũng lắc đầu nguây nguây. Sau đó, bà Tứ gọi hắt đến trước mặt nói chuyện. Nói với hắt bệnh tình của bà rất nghiêm trọng, phải đi tìm đại phu, nếu không sẽ chết giống ông nội của hắt, không bao giờ ở cùng hắt được nữa.

Trường Sinh nghe xong rất sợ hãi, hắt còn nhớ rõ cảnh tượng lúc ông nội chết. Hình như là bỗng nhiên có một ngày ông nội ngã bệnh, nằm trên giường suốt, hắt đến sát mép giường ngơ ngác nhìn ông, ông đưa tay xoa xoa đầu hắt, cánh tay ông không còn chút sức lực. Rõ ràng cách đó không lâu ông còn vật tay với hắt rất mạnh, hắt đã dùng cả hai tay mà không kéo đổ được. . . Sau đó, có một ngày ngay cả đưa tay lên xoa đầu hắt ông nội cũng không còn đủ sức nữa, ông nói ông phải đi tìm bà nội của hắt. Hắt cảm thấy rất lạ kỳ, rõ ràng bà nội đang ngồi ngay bên cạnh giường mà phải đi tìm ở đâu nữa chứ. . . Sau đó. . . Ông nội ngủ say. . . Bà nội nói ông nội sẽ không tỉnh lại nữa, quả nhiên ông nội không bao giờ tỉnh lại vật tay với hắt nữa.

Trường Sinh chạy đi lấy hài của bà Tứ ra, đặt gọn gàng trên mặt đất, nói: “Cháu cũng đi, cháu đi với bà nội đến đó.”

Bà Tứ nói: “Cháu ở nhà giữ nhà, không được để cho ăn trộm lấy đồ nhà mình.”

Trường Sinh lắc đầu: “Để cho Hà Hoa giữ nhà.”

Bà Tứ nói: “Nó chỉ là phụ nữ, cháu là đàn ông con trai trong cái nhà này, ông nội của cháu đã mất, cháu chính là trụ cột nhà mình, bà nội và Hà Hoa đều phải dựa vào cháu, cháu đã quên những lời ông nội dặn dò rồi sao?”

Ông nội dặn hắt phải nghe lời bà nội, hắt nhớ rất rõ.

Trường Sinh cúi xuống gặt đầu, lẩm bẩm: “Bà không được đi lâu.”

Bà Tứ nói: “Mùa hè sang năm bà sẽ về, mảnh đất chúng ta khai hoang trên núi cũng được phần nào rồi, đầu xuân sang năm cháu hãy gieo trồng trên đó, mùa hè bà trở về sẽ xem.”

“Dạ.” Trường Sinh gặt đầu, hơi bất an nói: “Bà nội phải chữa hết bệnh... Không được chết...”

Lòng Bà Tứ chưa xót sấp chịu không nổi, nhưng lại sợ roi nước mắt sẽ làm Trường Sinh lo lắng, bà nắm chặt bàn tay cổ nuốt xuống, dịu dàng vỗ về: “Yên tâm, bà nội sẽ không chết.”

Bà Tứ và thầy Chu đương nhiên không thể nói đi là đi, vì lần này đi gần nửa năm, nên phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Bà Tứ đổ dành Trường Sinh xong rồi lại căn dặn Hà Hoa rất nhiều chuyện. Bà đưa hết những chìa khóa quan trọng trong nhà cho Hà Hoa, trong đó có chiếc chìa khóa của một cái rương nhỏ dưới giường bà. Trong rương là toàn bộ của cải bà Tứ tích góp bao năm nay, cũng coi như là tất cả tài sản của nhà này.

Hà Hoa nói với bà Tứ những thứ này cô không cần dùng tới, bà đi chỉ khoảng nửa năm, mấy cái chìa khóa này bà nên giữ lại thì tốt hơn. Bà Tứ chỉ nói cái nhà này sớm muộn gì cũng có ngày giao cho cô, nhân cơ hội này để cô học cách quán xuyến nhà cửa cũng tốt. Hơn nữa, thời gian nửa năm nói dài cũng không dài, bảo ngăn cũng không ngăn lắm. Nếu bà bình an vô sự đương nhiên là tốt, nhưng lỡ như có chuyện gì, cô có tiền phòng thân lo mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.

Hà Hoa lo lắng nhận chiếc chìa khóa kia, hệt như đang cầm cục vàng trong tay, vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ hết lòng chăm sóc Trường Sinh. Dù bản thân cô cũng không chắc chắn sẽ làm tốt mọi chuyện nhưng tốt xấu gì nhà mẹ đẻ cũng ở trong thôn, lúc nào cũng có nơi có thể bàn bạc và nhờ giúp đỡ. Bà Tứ lại dặn dò hết mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà này lần nữa mới yên tâm.

Về phía thầy Chu vốn tính trở về thăm nhà khoảng một tháng, mấy lớp học đang dạy tạm ngừng mấy ngày cũng không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ dẫn bà Tứ về quê chữa bệnh ít nhất cũng phải đi hết nửa năm, tuy nói trong lớp không có mấy đứa học trò, nhưng chúng đều dốc lòng dốc sức học hành, cha mẹ cũng đặt nhiều hy vọng nên cũng không thể làm chậm trễ việc học của con người ta. Hôm nay, một mình thầy Chu đi lên thư trai (\*) trong thành để nhờ một người bạn giúp đỡ dạy học trò trong thôn. Trùng hợp là có mấy thư sinh ở vùng khác ở tạm bên đó, có một thư sinh trẻ tuổi tên Tôn Hành Chu nhận lời dạy thay thầy Chu nửa năm.

\* Thư trai: tạm hiểu nó là thư viện dành cho các học trò ở lại ngày xưa.

Trưa nay, Hà Hoa đang chuẩn bị xuống bếp nấu cơm, chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa, không đợi cô đi ra, người bên ngoài đã đẩy cửa bước vào sân, là Đại Bảo, trong tay nó còn xách theo một con cá.

Đại Bảo lắc lắc con cá trong tay nói: “Tỷ, đệ mang cá đến cho tỷ ăn.”

Hà Hoa ngạc nhiên: “Sông đóng băng hết rồi, đệ bắt cá ở đâu?”

Đại Bảo gãi gãi đầu cười hi hi, chuyện là ngày hôm qua không biết nó nghe được ở đâu là cha vợ tương lai nói chuyện phiếm với người khác vô tình bảo là muốn ăn cá. Vì thế sáng sớm hôm nay Đại Bảo mượn dụng cụ đi đục băng trên sông bắt cá.

Hà Hoa nghe xong vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng cũng nghiêm mặt nói: “Chưa gì đệ đã vội vàng hiếu thảo rồi, nhìn hai bàn tay đệ đông cứng vì lạnh thế này thế nào mẹ cũng đau lòng. Hơn nữa, hôm nay còn chưa đến ngày đại hàn (\*) nên băng rất mỏng, chẳng phải đã nói với đệ rồi sao, đừng có chủ quan mà ra đó. Nhưng chẳng ngờ đệ vẫn không hiểu chuyện chút nào, lỡ như đệ bắt cần roi xuống khe băng thì ai vớt đệ lên đây? Nếu đệ chết thì nhà chúng ta sống thế nào!”

(\*) Đại hàn (tiếng Trung: 大寒; bính âm: Dàhán) là tiết khí thường bắt đầu vào khoảng ngày 20 hay 21 tháng 1 (dương lịch), khi Mặt Trời ở xích kinh 300° (kinh độ Mặt Trời bằng 300°), mùa lạnh nhất trong năm.

Đại Bảo vẫn ngây ngô cười hi hi, đỏ mặt nói: “Đệ không đi, không đi nữa mà, vừa rồi lúc đệ đưa cá Tú nhi nhìn thấy cũng rất đau lòng, muối ấy nói không cho đệ đi nữa.”

Hà Hoa khẽ cười, trừng mắt nhìn Đại Bảo nói: “Hóa ra đệ chỉ nghe lời vợ thôi, còn chưa chính thức cưới về nhà mà đệ đã ngoan ngoãn nghe lời thế này, người làm chị như tỷ đây nói ngàn vạn câu cũng không bằng một câu của con bé.”

Đại Bảo cười nói: “Đâu có đâu, đệ cũng thương tỷ mà, chẳng phải đệ đã chữa lại cái này cho tỷ sao, con này rất lớn đó.”

Hà Hoa nói: “Đệ đừng đi, đợi tỷ làm con cá này, đệ ăn cơm trưa ở đây luôn đi.”

Đại Bảo nói: “Không cần đâu, đệ bắt được năm con, đưa cho nhà Tú nhi hai con, nhà mình hai con, bây giờ mẹ đang chưng ở nhà, con này để riêng cho tỷ và bà Tứ ăn.”

Hà Hoa lấy con cá nói: “Ừ, đệ đợi một chút.”

Hà Hoa về phòng lấy một ít táo rừng, đưa cho Đại Bảo: “Đây là táo tỷ và anh rể tiện tay hái trên núi xuống, đệ đem cái này về nhà nói mẹ ăn cho vui, nhiều như thế để ở đây ăn cũng không hết, đệ lấy về đi, cha thường thích thả chúng vào ăn chung với cháo.” Nói xong liền nhét vào cái túi Đại Bảo kẹp giữa nách nói: “Đệ và Tiểu Bảo mỗi đứa một phần, lên ăn đi, để cha thấy thì lại mắng hai đứa giống đàn bà con gái thích ăn quả vặt.”

Đại Bảo vui vẻ, kéo cánh tay Hà Hoa vui đùa: “Tỷ lấy đầu cá cho anh rể của đệ ăn đi, người ta nói ăn chỗ gì bỏ nấy, không chừng ngày mai lại thông minh ra.”

Hà Hoa đâm cậu một cái mắt: “Nhóc con thói tha! Đáng đánh!”

Đại Bảo đang cười hi hi, chợt nghe trong phòng có tiếng ho khan: “Là Đại Bảo sao?”

Đại Bảo vốn tưởng bà Tứ ra ngoài hái thuốc, lúc này bỗng nghe thấy giọng của bà thì hoảng sợ. Phải nói là những đứa trẻ cùng lứa với Đại Bảo chưa từng bị bà Tứ đánh đòn, nhưng từ nhỏ đến lớn đứa nào cũng sợ bà Tứ như chuột sợ mèo, đối với bà Tứ vừa kính lại vừa sợ. Mới vừa rồi, rõ ràng Đại Bảo đã trêu đùa Trường Sinh ngốc, chắc là bà Tứ đã nghe thấy, cậu không khỏi chợt dạ, không dám đùa giỡn nữa, hướng về phòng bà đáp: “Dạ, bà Tứ, cháu là Đại Bảo, cháu đưa cá đến cho nhà mình.”

“À, tốt quá, cảm ơn cháu, trưa nay ở lại đây ăn cơm đi.” Bà Tứ ngồi trong phòng nói vọng qua cửa sổ.

“Dạ thôi ạ, trưa nay nhà cháu cũng ăn cá, mẹ cháu đã chưng rồi, cháu xin về trước, không phiền bà nghỉ ngơi nữa ạ.” Đại Bảo nói.

Bà Tứ cũng không cố giữ: “Gửi lời hỏi thăm của bà tới mẹ cháu, lần tới cháu dẫn Tiểu Bảo đến đây chơi.”

“Dạ, bà nghỉ ngơi đi, cháu về đây.” Đại Bảo nhìn Hà Hoa rồi thè lưỡi rồi chạy mất.

Hà Hoa cười cười lắc đầu, cầm con cá lắc lắc, nghĩ rằng hôm nay có thể ăn một bữa ngon rồi. Trong nhà còn chút bột mì, cô sẽ hấp bánh bao, rồi chưng con cá này lên, mới nghĩ thôi mà đã chảy nước miếng. Rồi gọi thầy Chu tới, hai ngày nữa thầy ấy và bà Tứ sẽ đi, bữa ăn này coi như bữa cơm chia tay vậy.

Hà Hoa vui vẻ nghĩ thầm, mang con cá vào trong bếp, vừa làm vừa ngân nga một điệu hát dân gian, chợt nghe có người nói ở phía sau: “Có chuyện gì hay ư, sao lại vui vẻ vậy?”

Hà Hoa vừa quay đầu lại, thấy là thầy Chu. Có lẽ do mấy ngày nay thầy ấy ngày nào cũng đến nhà cô, nên cũng thành một nửa người nhà, vào nhà cũng không cần gõ cửa. Hà Hoa thấy thầy Chu cô liền cười vui vẻ nói: “Thầy tới thật đúng lúc, cháu định sẽ đến gọi thầy đây, Đại Bảo mới đem cho cháu một con cá, cháu sẽ nấu một bữa, thầy ở lại đây ăn cơm đi, thầy và bà nội cháu sắp đi rồi, chúng ta phải ăn một bữa thật ngon.”

Thầy Chu cười cười, nói: “Vậy thì tốt quá, ta có dẫn theo một người khách, không biết có thể ném thử tay nghề của cháu không?”

Hà Hoa nói: “Coi thầy nói đó, bạn của thầy cũng xem như người một nhà, bạn thầy đến rồi phải không? Mau mời vào nhà đi ạ.” Nói xong cô vội vàng đứng dậy, nhìn nhìn khắp nơi không thấy chậu nước, nên lau tay đại lên người mình rồi đi ra ngoài đón khách.

Ra khỏi bếp, Hà Hoa ngẩn ra vì thấy có một chàng thanh niên trẻ đang đứng trong sân. Hà Hoa đã gặp rất nhiều trai làng nông dân, nhưng người trước mắt thì khác hẳn, đó là một thư sinh lịch sự nhã nhặn. Người đó thấy cô hấp tấp đi ra đón tiếp cũng giật mình, nhìn cô một lượt nhưng lại thấy dường như thật thất lễ, vội cung kính chấp tay chào hỏi: “Chào đại tâu, văn sinh Tôn Hành Chu.”

Ngoại trừ thầy Chu ra thì Hà Hoa chưa từng tiếp xúc với những người có học khác, lúc này mặt cô đỏ lên, không biết nên trả lời thế nào.

Thầy Chu giới thiệu: “Hành Chu là do ta mời đến dạy thay, lần này ta đi cũng gần nửa năm, không thể làm chậm trễ việc học của mấy đứa trẻ. Hôm nay, ta dẫn cậu ấy đến xem thử. Thầy ấy là người vùng khác đến nên vẫn chưa quen, ta muốn nhờ cháu sau này giúp đỡ thầy ấy nhiều một chút, nên dẫn đến đây cho biết mặt.”

“Dạ, được, được ạ.” Hà Hoa hơi cứng nhắc gật đầu. Thường ngày cô cũng không phải người ăn nói vụng về nhưng lúc này lại không dám nói gì. Chỉ vì cô mới làm cá xong, cả người dính đầy vết bẩn, lại còn có mùi tanh, còn nhìn người ta với dáng vẻ thư sinh ngay ngắn chỉnh tề, bộ dạng sạch sẽ, càng làm nổi bật sự lố lỉnh của cô khiến cô không còn chút mặt mũi nào.

Ba người đang nói chuyện, đột nhiên Trường Sinh bước từ trong phòng ra. Từ lúc bà Tứ nói phải đi, hắn liền một lòng giúp bà thu dọn đồ đạc, thứ gì tốt cũng đưa bà mang theo. Lúc này không biết hắn lại kiếm được vật gì đó giống cái trống ở trong phòng, hắn liền gói vào trong bọc đưa sang phòng bà Tứ.

Nếu ngày thường chỉ có thầy Chu thì Hà Hoa thấy cũng chẳng có gì lạ lùng vì cô đã coi thầy Chu như người một nhà, nhưng lúc này đang có khách, Trường Sinh cứ ngơ ngác không thèm để ý tới người ta khiến cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, đành gọi: “Trường Sinh, có khách.”

Trường Sinh nghe tiếng liền quay đầu lại.

Tôn Hành Chu đã được thầy Chu kể sơ qua nên vội chào hỏi nói: “Vị này chắc là Hoắc đại ca, tại hạ Tôn Hành Chu...” Nhưng y còn chưa nói hết câu, Trường Sinh đã quay đầu bỏ đi mất, Tôn Hành Chu bị bỏ lờ giữa đường không biết làm như thế nào, chỉ thấy thật sự xấu hổ.

Hà Hoa càng cảm thấy xấu hổ hơn, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng thầy Chu đành phải lên tiếng hộ: “Tình tình Trường Sinh hơi trầm lắng, không thích nói chuyện, cậu đừng để ý.”

Tôn Hành Chu vội nói: “Không có gì.”

Thầy Chu quay sang nói với Hà Hoa: “Cháu đang bận, ta dẫn Hành Chu đến chỗ ta trước.”

“Dạ.” Hà Hoa gật đầu đáp, nhìn theo bóng thầy Chu và Tôn Hành Chu rời đi, lại nhìn sang phòng bà Tứ, ngắm lại tình cảnh vừa rồi vẫn thấy rất xấu hổ. Cô chột thờ dài, trong lòng ngẫm nghĩ có nên cho Trường Sinh ăn những thứ bổ óc hay không.

Lúc làm cơm xong, Hà Hoa cố tình đi thay một bộ quần áo sạch sẽ gọn gàng, đến lúc thầy Chu quay lại thì không thấy Tôn Hành Chu, thầy nói là trong thành có việc nên phải trở về gấp. Hà Hoa nhẹ nhàng thờ phào, nghĩ lại có một người nhả nhận như vậy trước mặt, cả người cô căng lên như dây cung không thể thoải mái được, ăn cơm cũng khó chịu chết thôi.

Lúc ăn cơm trưa, Hà Hoa gấp cho bà Tứ và thầy Chu mỗi người một miếng cá lớn, đến lúc định gấp cá cho Trường Sinh thì dừng đưa một chút, cô lập tức chuyển hướng gấp hết cái đầu cá lớn vào bát Trường Sinh, tha thiết nhìn hẩn dặn dò: “Ăn nhiều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình

Bà nội Trường Sinh bỏ trốn theo thầy Chu!

Hai ngày sau khi bà Tứ và thầy Chu rời khỏi thôn, lời đồn này tựa như hắt nước lạnh vào chảo dầu sôi bùng nổ khắp thôn.

“Bà thấy tận mắt sao? Thật là sáng tinh mơ hai người bọn họ dắt nhau đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta nhìn tận mắt thật mà! Trường Sinh và vợ nó còn đến tiễn nữa!”

“Nói bậy! Có lý nào lại đi tiễn bà nội trốn theo trai chứ! Chắc bà nhìn nhầm rồi!”

“À... Đúng, đúng... Nhất định là ta nhìn nhầm rồi, hai người bọn họ lén lút bỏ trốn.”

“Bà biết không? Bà nội Trường Sinh và thầy Chu đã qua lại với nhau từ lâu rồi!”

“Đúng vậy! Ta mà lại không biết sao? Từ khi Hoắc Lão Tứ chết đi, hai người bọn họ đã bắt đầu dan díu với nhau, liếc mắt đưa tình!”

“Nhưng ta thật không thấy vậy mà...”

“Bà đúng là có mắt như mù, chuyện này mà nhìn không ra hả? Ta thấy lúc Hoắc Lão Tứ còn sống hai người bọn họ đã mè nheo với nhau rồi, chắc chắn là Hoắc Lão Tứ bị hai người bọn họ làm cho tức chết!”

“Đúng vậy rồi... Nếu không thì một người đang khỏe mạnh nói một tiếng bệnh liền bệnh, nói không bệnh thì lại mạnh khỏe như vâm sao? Chắc chắn là vì nguyên nhân này rồi!”

“Không phải thầy ấy nói phải về quê thăm người thân sao? Tiểu Lục từ nhà ta đang học bên đó, thầy Chu còn đến tận nhà ta, nói rằng trước hết sẽ mời người khác dạy thay một thời gian, thầy ấy sẽ trở về.”

“Đây chẳng qua là tìm cớ để giữ thế diện thôi, nhưng người đọc sách cũng coi như có lương tâm, thầy ấy tìm một thầy đồ khác không làm trễ nãi việc học của thằng bé.”

“Đúng vậy... Có điều thấy ấy đi rồi, từ giờ có bị đau đầu, cảm mạo gì đó cũng không biết phải tìm ai coi giúp...”

“Các bà nói xem sao thầy Chu lại vừa mất bà nội Trường Sinh vậy? Bà ta chỉ là một bà góa, tuổi tác cũng không nhỏ nữa, tính tình cũng dữ dằn... Thật không hiểu thấy ấy nghĩ gì nữa.”

“Ừ, sao, bà không vừa lòng hả? Hay là bà cũng nhầm thầy Chu phải không?”

“Hừ, ta cảm thấy đáng tiếc cho ông ấy mà thôi, dù sao cũng là người có học, có học vấn, bộ dạng lại đàng hoàng, chín chắn. Tuy ông ấy cũng xấp xỉ bốn mươi rồi, nhưng ông ấy vẫn chưa chính thức cưới vợ, nếu nhìn trúng ai thì cũng phải là con gái nhà lành! Trước đây ta còn tính làm mai mối muội ta cho ông ấy, ai...”

“Hôm qua, ta gặp mẹ Hà Hoa, nghe bà ấy nói hai người đó không phải bỏ trốn, mà bà nội Trường Sinh bị bệnh nặng, đi cùng thầy Chu tìm thầy thuốc giỏi hơn.”

“Lời này mà bà cũng tin sao? Nếu nói người khác thì không sao, nhưng hiểu biết y thuật xung quanh vùng này không chỉ có hai người đó, bọn họ bị bệnh gì mà phải ra ngoài tìm thầy thuốc chứ? Cho dù thực sự bị bệnh nặng thì cũng lắm là vào thành chữa bệnh, bọn họ chưa gì mà đã bỏ đi vậy là sao chứ? Còn nữa, bà thấy bà ta có chỗ nào giống bị bệnh không, ta thấy còn khỏe hơn cả ta nữa kìa...”

“Như vậy là... Nhưng mẹ Hà Hoa đúng là...”

“Ai da, bà ấy nói gì bà cũng nghe hay sao, bà nghĩ thử đi, bây giờ nhà lão Lý chẳng khác gì bị người nhà lén chơi một cú, bằng chứng là hai người họ bỏ mặc thằng ngốc kia lại. Còn cha Hà Hoa là loại người nào chứ, ông ta đi thừa nhận mình bị người khác giăng bẫy sẽ vui lắm sao? Còn không cố căn răng nuốt hết vào bụng à.”

“Hừ hừ, ta còn nhớ sau ngày Hà Hoa gả đi, cha Hà Hoa đã đánh nhau với Trường Sinh một trận, giờ đã gần nửa năm rồi, bà thấy Trường Sinh qua nhà lão Lý được mấy lần? Để xem, bọn họ còn cố giữ thể diện được bao lâu!”

“Nói đi nói lại, Hà Hoa đúng là mạng khổ đủ đường, bà nội Trường Sinh bỏ đi, chẳng phải là ném thằng ngốc kia sang cho nó hả?”

“Chẳng phải sao! Ta đã nói lúc trước sao bà nội Trường Sinh không tiếc của, có thể đem nửa mẫu ruộng Hoắc gia làm sinh lễ được chứ? Thì ra là muốn cưới vợ về để mình rảnh nợ, trốn theo trai!”

“Ta thấy thâm nhất chính là Trường Sinh, cha mẹ chết từ nhỏ, có ông nội nhưng cũng không thể nhìn nó trưởng thành, nay bà nội cũng bỏ trốn mất rồi... Nhưng cũng coi như bà ta đã hết lòng quan tâm chăm sóc, không phải bà ruột mà nuôi dưỡng nó nhiều năm như vậy, trước khi đi còn cưới cho nó một cô vợ, nếu ngay cả vợ cũng không có thì nó sống như thế nào đây...”

“Ai da... Đúng vậy... Đáng thương quá...”

Trong thôn, ở sân phơi lúa, bên cạnh giếng, Hà Hoa chỉ cần vừa ra khỏi cửa là có thể nghe thấy những lời xì xào đàm tiếu kiểu này. Ánh mắt người trong thôn nhìn cô cũng thay đổi mấy bận, đầu tiên là giật mình khinh thường, sau đó là chế giễu xem trò vui, cuối cùng chuyển thành thông cảm là nhiều nhất. Những người vì chuyện cháy nhà của mẹ góa Trần mà tránh xa cô giờ lại bắt đầu cười nói hóm hờ với cô, bọn họ nói vài câu đầy bóng gió, úp úp mở mở, kêu cô có gặp phải khó khăn gì thì cứ việc mở miệng, nếu giúp được họ nhất định sẽ giúp. Hà Hoa cảm thấy mình có mọc thêm một trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được chuyện bà Tứ và thầy Chu đột ngột bỏ đi, cô chỉ trả lời qua loa, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Nhưng sau đó không bao lâu người dân trong thôn cũng chẳng còn hứng thú với chuyện của bà Tứ và thầy Chu nữa, bởi vì đã có người khác thu hút sự chú ý của họ, đó là thầy đồ mới tới Tôn Hành Chu.

Bởi vì thôn này cách thành hơi xa, cứ qua qua lại lại sẽ rất bất tiện, sau khi thầy Chu rời đi Tôn Hành Chu đã chuyển đến ở phòng của thầy. Thứ nhất là để dạy thay thầy Chu, thứ hai cũng coi như tạm thời coi nhà giúp thầy Chu. Tôn Hành Chu vừa tới thôn một ngày đã trở thành nhân vật nóng bỏng tay, mượn lời của các cô ba bà tám khắp thôn như sau: Tiên sinh này mặt mày tuấn tú, học thức cao thâm, lúc cưới còn có 2 cái lúm đồng tiền, thanh tao không giống người phạm, một nhân vật xuất chúng cỡ này bỗng nhiên xuất hiện đã kéo vị trí của tri huyện đại nhân xuống thấp đến mấy bậc!

Hà Hoa chưa nhìn thấy tri huyện đại nhân, nhưng cũng biết vị Tôn tiên sinh này thật sự không kém gì lời đồn thổi kia, chưa nói đến mặt mày tuấn tú hay học thức rất cao, chỉ cần phong thái cử chỉ của thầy ấy đã khiến người ta cảm thấy xấu hổ. Hà Hoa không biết cảm giác của những người khác có giống thế hay không, nhưng mỗi khi cô gần y, nói chuyện với y, liền thấy thật không tự nhiên. Chung quy lại là cảm thấy xấu hổ không dám ngẩng đầu, nếu y cười với cô, cô còn cảm thấy tim đập âm âm trong ngực, cô sẽ cảm thấy không biết nên làm gì, cũng không dám nhìn y.

Bởi vì cảm giác này, Hà Hoa luôn muốn trốn tránh Tôn Hành Chu, nhưng trước lúc đi thầy Chu đã dặn dò nên dường như Tôn Hành Chu xem cô như người duy nhất có thể giúp đỡ, có việc gì y cũng tới hỏi cô. Hà Hoa hơi khó xử, ngày thường làm việc cũng không dám mặc quần áo cũ, chỉ có hai bộ quần áo đẹp cứ mặc qua mặc lại, có hai lần làm dơ cổ tay áo, khiến cô hết sức đau lòng.

Hôm nay, cô đang trong bếp thu dọn củi, Tôn Hành Chu lại đến tìm cô, nói là mùa đông giá rét, buổi tối muốn đốt lò sưởi dưới giường nhưng trước đây chưa từng làm nên không biết làm thế nào cả, nhờ cô qua đó xem giúp. Hà Hoa hơi khó xử nhưng cũng không từ chối, chỉ nói y về trước, mình sẽ qua trễ một chút.

Hà Hoa tiễn Tôn Hành Chu đi liền trở về phòng, ngẫm nghĩ cô gọi Trường Sinh theo cùng. Tôn Hành Chu không giống với thầy Chu, cô là một người đã có chồng không nên đến chỗ y một mình, kêu Trường Sinh đi cũng tránh người khác xì xào.

Lúc chạng vạng Tôn Hành Chu nghe tiếng gõ cửa, mở cửa thấy Hà Hoa đầu tiên là cười, chợt thấy Trường Sinh đi theo sau Hà Hoa lại hơi giật mình như ngớ ra. Nhưng lập tức nhìn Trường Sinh cười cười, nói: “Chỉ có chút việc vặt vãnh này mà phải làm phiền đại ca và đại tẩu đến đây giúp đỡ, thật là áy náy quá.”

Hà Hoa chỉ hé miệng nói: “Không có gì.”

Tôn Hành Chu nghiêng người mời Hà Hoa và Trường Sinh vào trong sân, đợi Trường Sinh đi qua trước mặt y mới để ý quan sát kỹ một lần.

Ba người vào phòng, Hà Hoa dặn Trường Sinh ngồi chờ trong phòng, còn mình đi cùng Tôn Hành Chu ra gian ngoài dọn dẹp cái miệng lò. Hà Hoa ngồi trên mặt đất im lặng làm việc, Tôn Hành Chu đứng bên cạnh cúi người nhìn, thỉnh thoảng cười nói: “Trong trăm người thì người vô dụng nhất chính là thừ

sinh (\*), quả thật không sai, uống công đệ đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, ngay cả khả năng tự lo cho mình cũng không biết, khiến đại tẩu chê cười rồi.”

“Thập hữu cửu nhân kham bạch nhãn, bách vô nhất dụng thị thư sinh”, nghĩa là trong mười người thì có chín người chịu được ánh mắt kinh bạc của đời, còn trong trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh.

Hà Hoa cũng không ngẩng đầu, vừa cào bếp vừa nói: “Thầy là người nhả nhận, đương nhiên không làm những chuyện này. Người ở trong thành như các thầy đều ngủ trên giường gỗ chạm trổ hoa văn, chỉ có nông dân như chúng tôi mới ngủ loại giường đất này, thật là thiệt thòi cho thầy.”

Tôn Hành Chu nói: “Thiệt thòi gì chứ? Đây không phải lần đầu tiên đệ ngủ loại giường tồi này, mấy năm trước đã từng ngủ rồi, để lại thấy loại giường này tốt hơn giường gỗ nhiều lắm. Dùng vào mùa đông thì ấm áp và thoải mái hơn nhiều, hôm nay đệ học cách đốt lò sưởi ấm của đại tẩu, mai mốt sẽ học thấy Chu tìm một thôn núi nhỏ, yên tĩnh sinh sống, được như vậy cũng là phúc phần của đệ.”

Hà Hoa vẫn cúi đầu, khẽ cười cười, nói: “Nơi hoang vu hẻo lánh thế này không tốt đẹp như thầy nghĩ đâu, thầy ở lâu sẽ không nói như vậy nữa.”

Tôn Hành Chu nói: “So với trong thành thì đúng là khổ hơn một chút, nhưng bà con láng giềng thật nhiệt tình, đệ đến mấy ngày nay được mọi người giúp đỡ rất nhiều, còn làm phiền đại tẩu không ít.”

Hà Hoa nói: “Thầy đừng khách sáo như vậy, thầy Chu dặn ta phải giúp đỡ thầy nhiều một chút, đây cũng là chuyện ta nên làm.”

Tôn Hành Chu cười nói: “Tuy nói như vậy nhưng trong lòng đệ vẫn áy náy lắm. Hay như vậy đi, ngày mai đệ phải về thành, đại tẩu thích cái gì thì cứ nói với đệ, đệ mua cho đại tẩu, cũng coi như chút thành ý của đệ.”

Hà Hoa vội nói: “Chuyện này không được, sao ta có thể bắt thầy mua gì chứ!”

Tôn Hành Chu đang định nói tiếp, chợt nghe trong phòng có tiếng loảng xoảng, giống như có vật gì đó rơi trên mặt đất vỡ nát. Hai người vội chạy vào nhà xem, thì thấy Trường Sinh đứng giữa phòng, tay ôm một đồng xoong chảo chum vại, một cái ống đựng bút bằng gốm lẫn bên chân hắn, vỡ thành mấy mảnh.

Trường Sinh cúi đầu ngơ ngác nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hà Hoa, vô tội nói: “Ta không cố ý.”

Hà Hoa cảm thấy lúng túng, tiến đến trước mặt Trường Sinh nhỏ giọng nói: “Không phải ta bảo huynh ngồi chờ ư, sao huynh lại tự tiện lấy đồ đạc nhà người ta.”

Trường Sinh nói: “Không phải nhà người ta, là đồ của thầy Chu, ta dọn dẹp giúp thầy.”

Hà Hoa nhỏ giọng nói: “Thầy Chu không có ở đây, bây giờ Tôn tiên sinh đang ở nơi này, chúng ta không thể đụng vào đồ của người khác.”

Trường Sinh nói đầy thuyết phục: “Không phải, ta biết mà, đây là đồ của thầy Chu.” Nói xong lại nhìn đồng lợn xộn trên bàn nói: “Chúng không phải là của thầy Chu, không được để trong này.”

Hà Hoa nhìn mấy thứ trên bàn, đương nhiên đều bị Trường Sinh đổ hết ra, điều này càng làm cô cảm thấy xấu hổ, cô lấy hết mấy thứ Trường Sinh ôm trong lòng vừa thu dọn đồng lợn xộn trên bàn vừa sảng giọng nói nhỏ: “Đáng lẽ không nên mang huynh đi theo, toàn là phá rối.”

Trường Sinh giật lấy cái bình trong tay Hà Hoa đổ hết mọi thứ trong đó ra, hơi tức giận giống như hét lớn lên: “Đây là của thầy Chu!”

Hà Hoa cực kỳ xấu hổ, từ thẹn hóa thành giận, nhưng lại không thể nổi nóng với Trường Sinh trước mặt người ngoài, mặt mày cô đỏ bừng lên nói không nên lời, mắt lạnh lùng nhưng nhìn lại rất giống cô vợ nhỏ bị chồng quát mắng, khinh khi.

Tôn Hành Chu vẫn đứng ở cửa, thấy vậy vội chạy lại hoà giải, cười nói: “Là đệ không đúng, đệ không nên tùy tiện lấy đồ của thầy Chu.”

Y nói như vậy càng làm Hà Hoa cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, cô ngẩng đầu nhìn y cố nặn nụ cười xin lỗi.

Trường Sinh cũng không nhìn Tôn Hành Chu, chỉ nhìn Hà Hoa chăm chăm, giống như hắn cũng rất ám ức lắm lắm “Phòng này cũng là của thầy Chu...”

Nghe xong lời này, Tôn Hành Chu cũng sững sốt không biết nên nói thế nào cho phải. Hà Hoa càng xấu hổ vô cùng, nên không dám ở lại lâu, luôn miệng xin lỗi Tôn Hành Chu rồi kéo Trường Sinh đi ngay.

Rốt cuộc Trường Sinh cũng ôm mấy thứ của thầy Chu ra ngoài, dọc đường đi Hà Hoa không quở trách gì, Trường Sinh cũng không cãi lại, chỉ buồn buồn cúi đầu đi theo sau cô, vừa than thở vừa âm ỉ: “Đó là đồ của thầy Chu mà...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 18

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình

Chiều tối ngày hôm sau, ở cổng thôn.

Hà Hoa hít hít mũi, đưa tay lên hà hơi, ra sức chà xát đôi tay, cô nghĩ đúng là mùa trời đông giá rét, hôm nay còn lạnh hơn ngày hôm qua. Cô nghiêng đầu nhìn Trường Sinh, hân đường như không hề thấy lạnh, ngồi bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn con đường nhỏ dẫn ra ngoài thôn.

Bà Tứ đã đi được mấy ngày, nhưng ngày nào đúng giờ này, Trường Sinh cũng đến đây chờ. Cô nói hân vài lần nhưng thấy vô dụng nên cũng mặc kệ hân, ngày ngày tới đây ngồi cùng hân. Mấy ngày đầu thì không sao nhưng trời càng lúc càng lạnh thế này, lạnh đến mức khiến chớp mũi cô đỏ ửng lên, nước mũi chảy ròng ròng, khiến cô không chịu nổi.

Hà Hoa dịch sát vào bên cạnh Trường Sinh, dựa vào người hân, muốn mình ấm áp hơn một chút. Trường Sinh nghiêng đầu nhìn cô, cầm tay cô, lẳng lẽ cuộn vào trong tay áo mình.

Trong tay áo Trường Sinh rất ấm áp, Hà Hoa luôn luôn tay vào trong, cố ý dùng bàn tay lạnh lẽo của mình nắm lấy cổ tay ấm hân của hân, chọc hân: “Lạnh không?”

Trường Sinh lắc đầu, Hà Hoa cong cong khóe miệng cười, càng nhích lại gần bên hân.

Hai người ngồi co ro vào một góc, không lâu sau, chợt nghe thấy bên ngoài thôn có tiếng nói chuyện, Hà Hoa rướn cổ nhìn ra cửa thôn, thấy mấy thư sinh trẻ tuổi vừa cười nói vừa đi về phía này. Người đi đầu là Tôn Hành Chu, theo bản năng, cô vội rút tay ra khỏi tay áo Trường Sinh, rồi ngồi xịch sang một bên.

Trường Sinh cúi đầu nhìn tay áo mình, lại nghiêng đầu nhìn Hà Hoa, không nói lời nào.

Không lâu sau, đám người của Tôn Hành Chu vào thôn, lập tức thấy Hà Hoa và Trường Sinh. Tôn Hành Chu hơi giật mình, bước tới trước mặt cười nói: “Đại ca, đại tẩu sao lại ngồi ở đây?”

Hà Hoa vội đứng dậy nói: “Ngồi trong nhà cũng không có gì làm nên đi ra ngoài hít thở không khí.”

Tôn Hành Chu nhìn thoáng qua Trường Sinh, rồi lại nhìn Hà Hoa khẽ cười nói: “Trời đông giá rét, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Hà Hoa hơi bối rối nói: “Về ngay thôi mà...” Nói xong lại bất giác đưa mắt nhìn mấy thư sinh phía sau Tôn Hành Chu, bọn họ đều là những con người nhả nhặn, vừa thấy cô nhìn qua liền gật đầu mỉm cười với cô.

Tôn Hành Chu nghiêng người giới thiệu: “Đây là mấy người bạn trong thành của đệ, biết đệ dạy thay ở đây nên mới tụ họp với nhau.” Nói xong lại nhìn mấy người bạn của y nói: “Vị này là Hoắc đại tẩu ta vẫn thường nhắc tới, mấy ngày nay nhờ tẩu ấy giúp đỡ rất nhiều.”

Y mới vừa nói xong, liền có một thư sinh cao gầy bước về phía Hà Hoa chào hỏi: “Chào Hoắc đại tẩu, Hành Chu bây giờ chỉ có một mình, bọn đệ không thể giúp đỡ hàng ngày, phiền tẩu quan tâm nhiều đến huynh ấy.”

Đời này Hà Hoa chưa từng gặp nhiều thư sinh nhả nhặn như vậy, chợt cảm thấy hơi căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Không, không có gì... Chuyện nhỏ...”

Tôn Hành Chu chợt nhớ tới bên cạnh còn có Trường Sinh, vội vàng nhìn mọi người giới thiệu: “Vị này là Hoắc đại ca, bạn của thầy Chu.”

Mọi người quay sang chào hỏi Trường Sinh đang yên lặng ngồi bên cạnh, Trường Sinh cúi đầu hoàn toàn không để ý tới.

Hà Hoa cực kỳ xấu hổ, hai gò má hơi ửng đỏ, cũng may Tôn Hành Chu chuyển sang chuyện khác đúng lúc, nhìn cô nói: “Đệ còn định lát nữa đi tìm tẩu, có chút chuyện muốn làm phiền tẩu. Đệ và mấy người bạn có mua một chút rượu và thức ăn trong thành, tính tối nay mọi người tụ tập một bữa, nhưng trong nhà đệ còn ít củi quá, đệ muốn mượn tẩu một ít củi để dùng. Bây giờ gặp được tẩu ở đây, chỉ bằng tẩu và Hoắc đại ca đến chỗ đệ ăn cơm chiều, coi như đệ mượn hoa hiến phật, cảm ơn hai người thường ngày đã giúp đỡ đệ.”

Hà Hoa vội nói: “Thôi không cần đâu, mọi người ăn đi, ta có nấu cơm ở nhà rồi, lát nữa ta sẽ bảo Trường Sinh đưa củi qua cho mọi người.”

Tôn Hành Chu cũng không mời mọc thêm nữa, nói tiếng cảm ơn với Hà Hoa rồi dẫn bọn bè rồi đi.

Buổi tối, lúc Hà Hoa và Trường Sinh trở về nhà, vào sân Hà Hoa liền xếp một bó củi bảo Trường Sinh vác qua cho Tôn Hành Chu. Trường Sinh làm ra vẻ rất nghe lời đi vào bếp, cô liền yên tâm vào phòng đốt lò sưởi giường nhưng chỉ trong chốc lát đã thấy Trường Sinh hai tay trống trơn trở lại, rồi đi vào buồng trong.

Hà Hoa đi theo vào, thấy hân cởi giày leo lên giường chui vào chăn, liền hỏi: “Không phải bảo huynh đi đưa củi ư, sao lại không đi?”

Trường Sinh xoay người đưa lưng về phía cô, Hà Hoa kéo hắn nói: “Huynh là đàn ông, trời lạnh như thế này mà để vợ đi ra ngoài, huynh không thương vợ sao?”

Hà Hoa vốn nghĩ rằng dùng lời bà Tứ nói phải thương vợ ra thì dù Trường Sinh có muốn hay không cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. Không ngờ Trường Sinh không những không làm mà ngược lại còn chui luôn vào chăn cuộn kín người, bất luận cô nói gì cũng không thém hé răng. Hà Hoa không biết nên làm gì, đành phải tự đến phòng bếp.

Không lâu sau, Hà Hoa trở về, hơi tức giận nói với Trường Sinh đang nằm trong chăn: “Huynh khóa cửa bếp lại làm gì? !” Nhưng Trường Sinh không lên tiếng, cô vừa kéo mạnh chăn hắn vừa nói: “Đừng giả ngu với ta, ta đã đồng ý cho Tôn tiên sinh một bó củi, huynh khóa cửa lại là có ý gì? ! Trước khi đi, thấy Chu đã dặn, nói chúng ta giúp đỡ thầy Tôn, một bó củi thì có là gì chứ, ta thật không nhìn ra huynh là người keo kiệt như vậy? ! Mau đưa chìa khóa đây!”

Hà Hoa nói một lúc lâu, Trường Sinh dường như nhất quyết không thém để ý tới cô, nằm trong chăn không thém ừ hừ một tiếng. Hà Hoa tức giận nhưng không làm sao được, đành phải quay ra phòng ngoài nhặt những cây củi đang dùng để đốt lò sưởi, cột chúng lại thành một bó nhỏ rồi hướng vào trong phòng lớn tiếng nói: “Huynh không mở cửa cho ta có phải không? Vậy thì tối nay nằm giường lạnh luôn đi!” Nói xong cô liền ôm bó củi bước ra, đi đến cửa sân thì quay đầu nhìn lại, thấy cửa sổ phòng cô hé hé mở, Trường Sinh đang nằm sấp nhìn ra ngoài, hắn thấy cô quay đầu nhìn lập tức đóng cửa sổ lại.

“Đồ quỷ keo kiệt!” Hà Hoa trừng mắt nhìn vào phòng rồi xoay người đi mất.

Hà Hoa đi thẳng đến chỗ Tôn Hành Chu, nghe thấy trong sân có tiếng cười nói vô cùng náo nhiệt, cô ngại đi vào, chỉ gõ cửa đưa bó củi cho Tôn Hành Chu. Tôn Hành Chu cảm ơn cô, y nói trong phòng có mấy người đàn ông không tiện mời cô vào, chỉ xin cô chờ một lát rồi trở về phòng, một lát sau y đi ra, cầm một thứ đưa tới trước mặt Hà Hoa. Hà Hoa nhìn thấy đó là một hộp son nhỏ.

Tôn Hành Chu nói: “Hôm qua tẩu tử nói là không cần nhưng đệ vẫn muốn làm gì đó để biểu đạt tâm ý của mình. Cũng không biết tẩu thích cái gì, đệ nghĩ phụ nữ ai cũng thích những thứ như son phấn nên tự ý mua, mong tẩu không chê.”

Hà Hoa chợt cảm thấy bối rối, nếu là thứ gì khác cô nhất định sẽ từ chối ngay lập tức, nhưng nhìn hộp son nhỏ này cô đã có chút do dự. Cô chưa bao giờ có thứ này, em gái út Đào Hoa của cô có một hộp, là của chồng nó mua cho mỗi khi vào thành bán đồ, mỗi lần em gái cô về nhà đều thoa lên khiến hai má hồng hào, đôi môi đỏ thắm nhìn vô cùng xinh đẹp. Trong lòng cô rất thích rất hâm mộ, cô thầm nghĩ, chờ cô gả đi lấy chồng cũng muốn chồng cô mua cho, mua loại còn đỏ hơn của Đào Hoa nữa.

Hà Hoa hơi dao động, đúng là cô rất muốn có một hộp, nhưng cô là gái đã có chồng không nên nhận những thứ do người đàn ông khác tặng... Nhất là những thứ như thế này...

Cô đang do dự muốn mở miệng từ chối, Tôn Hành Chu đã lên tiếng trước, chỉ nói: “Cũng không phải thứ gì đáng giá, đại tẩu hãy nhận đi, cứ xem như đệ dùng nó đổi lấy củi đi, nếu tính ra thì nó cũng chẳng bằng công sức mấy ngày nay tẩu và Hoắc đại ca đã giúp đệ... Đệ đã suy nghĩ rất nhiều, thời gian qua đệ làm phiền tẩu thật nhiều nhưng không cảm tạ thì trong lòng không thoải mái. Bây giờ nếu tẩu không nhận thứ này, sau này đệ có chuyện gì khó khăn, cũng rất ngại mở miệng với tẩu.”

Hà Hoa biết mình nên khéo léo từ chối, nhưng nhìn hộp son nhỏ này trong lòng lại ngứa ngáy, không kìm được bèn đưa tay ra nhận.

Tôn Hành Chu cười nói: “Thật tốt quá.”

Hà Hoa nhận xong liền hỏi hận, nhưng đã nhận rồi thì khó mở miệng trả lại, do dự không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, chợt nghe bạn bè của Tôn Hành Chu đang ở trong sân gọi y, Tôn Hành Chu lên tiếng trả lời: “Mọi người ăn trước đi, ta đưa Hoắc đại tẩu về.”

Hà Hoa vội nói: “Không cần, thầy vào nhà đi, ta tự về được rồi.”

Tôn Hành Chu nói: “Cũng trễ rồi, tuy nói là thôn nhà mình, nhưng tẩu là phụ nữ nên cũng không an toàn. Nếu trên đường về tẩu xảy ra chuyện gì bảo đệ phải làm sao đây? Cũng không biết nên ăn nói thế nào với Hoắc đại ca và thầy Chu?”

Hà Hoa tính nói tiếp, Tôn Hành Chu đã quay người đóng cửa sân lại. Hà Hoa không thể từ chối, đành để Tôn Hành Chu đưa cô về.

Trên đường về hai người không ai nói gì, Hà Hoa cảm thấy mình giống như tên trộm, trong lòng rất căng thẳng. Mỗi lần bên đường có tiếng động gì, cô đều nghĩ là có người, thiếu chút nữa tim cũng muốn nhảy ra ngoài, chỉ sợ người khác nhìn thấy cô đêm hôm khuya khoắt mà còn đi dạo với người đàn ông khác trong thôn. Lúc đến cửa nhà, lòng bàn tay Hà Hoa đầy mồ hôi, căng thẳng lo lắng nhìn Tôn Hành Chu nói: “Cám ơn thầy, thầy mau trở về đi, đừng để bạn thầy chờ lâu.”

Tôn Hành Chu cười nói: “Tiền người phải tiễn đến cùng, để đệ nhìn tẩu đi vào trong, cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.”

Ngực Hà Hoa đập bịch bịch mấy cái, cũng không dám nhiều lời với y, mím môi bước vào sân.

Trong phòng, Trường Sinh đang ghé mắt bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Hà Hoa vào sân, vội vàng đóng cửa sổ lại chui vào chăn.

Hà Hoa hơi ngẩn ngơ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng động đó, lúc vào phòng thấy Trường Sinh chui vào trong túi ngủ, kêu hán mấy tiếng hán cũng không trả lời, chắc là hán đã ngủ rồi. Cô lặng lẽ cầm chiếc gương đồng trên bàn đi ra gian ngoài, thấp đèn lên, lấy hộp son trong ngực áo ra, dùng đầu ngón tay quét một ít lên hai má, cầm gương đến trước mặt soi vào.

Trong gương là một cô nương hai má đỏ bừng, nhìn rất lạ không được tự nhiên, dáng dấp kém xa khuôn mặt ửng hồng của Đào Hoa...

Cô nghĩ chắc là vì cô không tô son môi, liền lấy một ít son thoa lên môi, rồi lại soi.

Nhưng nhìn càng kỳ lạ hơn... Thấy thế nào lại giống như thím Trương ở thôn bên hóa trang lúc lên sân khấu diễn tuồng...

Hà Hoa hơi chán nản, nghĩ rằng chắc là mình không đẹp bằng Đào Hoa. Cô lấy khăn ướt lau sạch, lại đem gương ra soi, thì ra khuôn mặt bình thường là dễ nhìn nhất, cô nghĩ có lẽ cả đời này cô chẳng thể nào xinh đẹp rực rỡ được.

Cô thở dài, đẩy hộp son lại, trở về phòng cất nó vào ngăn tủ, rồi bước đến trước mặt Trường Sinh vỗ vỗ hán mấy cái, nhỏ giọng nói: “Trường Sinh, huynh đưa chìa khóa bếp cho ta, ta đi lấy ít củi đốt lò sưởi.”

Trường Sinh không trả lời, Hà Hoa lại gọi vài tiếng, hán vẫn không có phản ứng gì.

Hà Hoa biết Trường Sinh không phải không nghe thấy mà có lẽ hán tức giận. Nếu nói lúc đầu vì chuyện đưa bó củi đi mà Trường Sinh cố tình gây sự với cô thì cũng coi như hợp tình hợp lý. Nhưng bây giờ cô cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu, thấy hán cố tình không để ý tới cô, cô cũng không tiện lớn tiếng như mọi khi với hán, chỉ đành ngượng ngùng cởi quần áo lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19

Edit: Ong MD

Beta: Vô Phương

Hà Hoa hơi mơ hồ, không biết vì sao mình lại đứng một mình ở cổng thôn, cô cảm thấy hình như mình đang đợi ai đó, nhưng cũng không biết là chờ ai, cứ đứng lặng lẽ như vậy. Trong chốc lát, cô mơ màng nhìn thấy một người chạy từ trong thôn tới, chính là Tôn Hành Chu. Y ôm một bọc đồ lớn mặt mày hớn hơ, chạy đến trước mặt cô nắm chặt tay cô, nói: “Chuẩn bị đồ hết chưa? Chúng ta đi thôi.”

Hà Hoa ngây ra một lúc, phát hiện trong lòng mình bỗng nhiên có một cái bọc nhỏ, rõ ràng vừa nãy không hề có. Cô lơ mơ nhận ra tình huống này, giống như cô và Tôn Hành Chu hẹn nhau bỏ trốn, cô ôm bọc đồ, mơ mơ hồ hồ: “Xong rồi...”

Tôn Hành Chu rất vui vẻ, kéo tay cô chạy ra ngoài thôn, cô không tự chủ được cứ thế chạy theo y.

Đột nhiên phía sau có người lớn tiếng gọi cô: “Hà Hoa!”

Cô sợ tới mức giật mình, quay người lại, thôn làng đã trở nên mờ mịt, xung quanh đã biến thành vùng đất phía sau núi, nơi cô và Trường Sinh khai hoang. Trường Sinh đứng ngay trên bãi đất trống bên sườn núi nhìn cô.

Cô như dự cảm được chuyện chẳng lành sắp xảy ra, lo lắng nhìn hán gọi lớn: “Trường Sinh! Huynh về nhà đi!”

Trường Sinh không trả lời, vẫn ngây ngốc nhìn cô như vậy, vẻ mặt đầy tủi thân.

Tôn Hành Chu đi phía sau túm lấy cánh tay cô, thúc giục: “Đi thôi, mặc kệ hán, lát nữa bà nội hán sẽ đến tìm hán.”

Hà Hoa do dự quay người, nhưng mới vừa đi được một lúc lại nghe thấy tiếng Trường Sinh gọi cô từ phía sau, cô quay đầu lại lần nữa, nhưng không thấy hán mở miệng, mà vẫn đứng thẳng tắp ở đó nhìn cô.

“Trường Sinh! Mau về nhà đi!” Cô lo lắng lại kêu lên, vừa mới dứt lời, đột nhiên đất rung núi chuyển, những hòn đá thật lớn từ trên đỉnh núi ở đằng sau điên cuồng lăn xuống chỗ Trường Sinh.

“Trường Sinh! Chạy mau! Chạy mau! ! Trường Sinh!! A!!!” Cô gào lên như xé nát tim gan, nhưng không thể thốt nên lời, Trường Sinh cứ ngơ ngác đứng như vậy, bị vô số tảng đá lớn lăn xuống chôn vùi.

...

Hà Hoa bình tĩnh từ trong cơn ác mộng, há miệng thở hổn hển, một lúc sau mới mới hoàn hồn lại, nghiêng đầu nhìn Trường Sinh, hắn đang ngủ rất ngon lành.

Cô nhẹ nhàng thở ra, trong lòng khó chịu vô cùng, tim đập ầm ầm không ngừng. Cô xốc chân lên, kéo hết chân đệm đến nằm bên cạnh Trường Sinh, trở người nhìn hắn chăm chăm, nhích sát lại gần hơn. Nhưng dường như cô cảm thấy vẫn chưa yên lòng, cuối cùng xốc chân của Trường Sinh lên chui vào, ôm chặt lấy hắn.

Như vậy là tốt rồi, không ai chạy được... Cô và hắn không ai chạy được...

Trường Sinh bị Hà Hoa làm thức giấc, mơ mơ màng màng: “Sao vậy?”

Hà Hoa không trả lời, chỉ càng ra sức ôm lấy hắn. Hiện giờ cô thậm chí muốn ôm hắn, càng chặt càng tốt, tốt nhất là có một sợi dây thừng trói hai người bọn họ lại với nhau, có chết cũng chết chung.

Giấc mơ kỳ lạ vừa rồi như một đôi tay mở tung hết mọi thứ trong lòng cô, từ trong đó bay ra rất nhiều thứ hỗn độn và dơ bẩn, cô không thể lấn át được. Cô vừa sợ hãi lại vừa tức giận, cô cảm thấy mình là loại người giống mẹ góa Trần, thậm chí còn không bằng mẹ ấy, dù sao chồng mẹ ta đã chết nhiều năm, mà Trường Sinh của cô vẫn sống sờ sờ ra đó.

“Trường Sinh...” Hà Hoa ngẩng đầu nhìn Trường Sinh, giọng nói hơi run run: “Đề ta làm vợ huynh đi, vợ thực sự...”

Trường Sinh: “Cô là vợ ta.”

Hà Hoa: “Chưa phải, giờ ta sẽ làm một người vợ thật sự của huynh, ngủ cùng huynh, sinh con cho huynh!”

Về mặt Trường Sinh mơ màng, nhìn Hà Hoa chăm chăm trong chớp lát, cái hiểu cái không: “Ừ, cô sinh đi.”

Hà Hoa biết Trường Sinh vốn không hiểu những chuyện này, nhưng cô không nghĩ nhiều như vậy, cô đoán trong lòng cô xuất hiện những thứ lộn xộn đó là vì cô và Trường Sinh chưa phải là vợ chồng thực sự. Đến khi là vợ chồng thực sự rồi thì cái gì cũng tốt, cô sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, sẽ giống như mẹ của cô, bất luận là vất vả hay là tủi thân, cũng một lòng một dạ với người đàn ông của mình. Chuyện gì cũng vì muốn tốt cho hắn, thực sự vững lòng sống với hắn cả đời.

Hà Hoa ngồi dậy, cởi từng lớp áo quần ra, coi như trước mặt Trường Sinh không hề có một chút ngại ngùng của con gái nữa. Bây giờ cô phải làm một chuyện rất thiêng liêng, gả cho một người đàn ông, làm người phụ nữ của người đó, từ trong ra ngoài, hoàn toàn là người phụ nữ của người ta.

Hà Hoa quay lưng lại cởi nốt lớp áo quần cuối cùng trên người xuống rồi quay người lại. Trường Sinh vẫn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tự nhiên chậm rãi lướt từ trên mặt cô xuống phía dưới, dừng lại ở trước ngực của cô. Ánh mắt của hắn rất thần nhiên, không có chút ngượng ngùng, không chứa dục vọng hèn mọn, chỉ là ánh mắt kính ngạc, mơ màng đơn thuần.

Hà Hoa không đợi Trường Sinh có phản ứng gì, cũng không cho mình thời gian tự hỏi lòng, lập tức nhào về phía trước, nằm trên người Trường Sinh, thân mình hắn cứng đờ, hình như là bị sợ hãi.

Cô lần mò kiểm tay hắn, đặt lên lưng mình, đặt xong một tay rồi một tay khác... Sau đó... Cô cũng không biết nên làm gì nữa, cứ trần trụi nằm trên người Trường Sinh như vậy.

Một lúc lâu sau, cô cảm thấy cánh tay của hắn đang đặt trên lưng mình khẽ nhúc nhích, chỉ có đầu ngón tay trượt xuống rất nhẹ, giống như là thử cử động. Như đề đáp lại, cô hơi nghiêng đầu, khẽ cắn nơi cổ hắn một chút, hắn co rụt lại theo bản năng, cô lại hôn một cái, hắn không né tránh, tay đặt trên người cô chậm rãi xòe ra, bàn tay nghiêm túc xoa nhẹ trên lưng, hơi thở bắt đầu hơi dồn dập.

Mặc dù Trường Sinh không hiểu lắm chuyện nam nữ, nhưng hắn là một người đàn ông bình thường. Hà Hoa cảm thấy rõ ràng vật đàn ông bên dưới lớp quần của hắn từ từ có phản ứng. Cô chống người dậy, Trường Sinh hoàn toàn bị tình cảnh hiện tại làm cho sợ đến ngây người, vẫn không nhúc nhích, chỉ mở to hai mắt nhìn trừng trừng, ngực nhấp nhô lên xuống.

Hà Hoa hé miệng, quay lại tháo dây lưng của hắn, rồi kéo quần xuống dưới, vật nọ của hắn lập tức xuất hiện, dựng thẳng đứng. Mặt Hà Hoa nóng bừng không chịu nổi, căn bản không dám nhìn về chỗ ấy, chỉ quay người lại dịch về phía sau, nâng đùi lên.

Hà Hoa ngồi trên người Trường Sinh, có lẽ là vì căng thẳng, hai đầu gối đang quỳ xuống không chịu nổi sức nặng run lên nhè nhẹ, cô xoay mông ngồi xuống vật ấy của Trường Sinh, chỉ mới dùng sức một chút nó đã trở nên trơn nhẵn. Trên trán Hà Hoa rịn mồ hôi, hơi ngả người về phía trước, xoay tay lại chống đỡ, bận rộn một lúc lâu cuối cùng cũng tìm được cách, cắn răng ngồi xuống.

Chuyện vợ chồng nên làm thế nào, mặc dù cô lơ mơ hiểu biết chút ít, nhưng cũng chỉ là một cô nương không hề có chút kinh nghiệm. Cô giống như đang hiến tế, đem mình hiến cho Trường Sinh, trong lòng chỉ có căng thẳng, bản thân khô khan vẫn chưa được nửa phần trơn mượt đã cứng rắn ngồi xuống, không thể nào không đau được, đó là chưa nói đến cô vẫn là trinh nữ. Vật đó của Trường Sinh mới vừa chen vào thân thể cô một chút, hai người đều chịu không nổi cùng kêu lên, Hà Hoa ngừng lại, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Cô biết lần đầu lúc nào cũng đau, cô ngừng trong chớp lát chuẩn bị đủ thứ rồi lại ngồi xuống, nhưng cái cảm giác đau đớn này, tựa như muốn xé đôi cả cơ thể cô, tuy là đã quyết tâm nhưng cô cũng làm không nổi nữa.

Cô tựa như một tướng quân dũng mãnh không sợ thứ gì, một mình xâm nhập, đấu tranh anh dũng, gặp binh giết binh, gặp tướng giết tướng, nhưng đến khi gặp được chủ soái quân địch, cô lại lập tức tan binh rã tướng, nhanh chóng ngã ngựa, cô giống như tướng bại trận sợ hãi bỏ trốn, ù xu trượt từ trên người Trường Sinh xuống.

Cô chui vào trong chăn, nằm sấp trên giường vùi đầu vào hai tay, không hề có dấu hiệu khóc lóc, cũng không nói gì chuyện mình lâm trận bỏ chạy, hoặc là vì vừa mới chấm dứt hành vi điên cuồng đáng xấu hổ này, hay là suy nghĩ cẩn thận lý do tại sao mình lại có hành động như thế.

Những đê nén trong lòng tạm thời trào ra theo nước mắt nên cũng giảm bớt một chút, Hà Hoa nghe thấy âm thanh khê khàng của Trường Sinh bên ngoài chăn, cô hít hít mũi, lau nước mắt chui ra ngoài.

Trường Sinh vẫn nằm thẳng tắp như vậy, vẻ mặt rất là khó chịu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dục vọng đang trào vẫn đang dựng thẳng đứng của mình.

Hà Hoa không biết nên làm gì bây giờ, lúc này cô đã cạn sạch khí thế, bây giờ bảo cô giống như vừa mới rồi không biết sợ hãi cứ thế ngồi xuống. Thì cô thật sự không làm được, chuyện này là họa do cô gây ra, cũng không thể bỏ mặc không để ý tới Trường Sinh, để hẳn tự khóc lóc một mình được.

Cô nhìn thoáng qua chỗ ấy, lại quay sang nhìn Trường Sinh, rụt rè nhưng không hề lo lắng, nhỏ giọng nói: “Huỳnh... Tự mình làm đi...”

Trường Sinh không trả lời, chỉ lẩm bẩm mấy tiếng.

Cô biết hẳn có thể dùng tay để làm việc này. Lúc cô vẫn còn là một tiểu cô nương, ngày nào cũng dẫn Hạnh Hoa cùng Đào Hoa đi cắt cỏ, có một lần nhìn thấy một gã tuột nửa quần trong xuống, để vật ấy ra ngoài, trên đầu còn tiết ra thứ gì đó trắng trắng. Ba người bọn họ lúc đó chỉ là những cô bé con không hiểu chuyện, chỉ đứng đó tò mò trừng mắt nhìn, gã đàn ông kia liền nhếch miệng cười với họ. Sau khi về nhà ba chị em xem đây là chuyện rất hay ho, rất mới mẻ đem kể cho mẹ nghe, mẹ họ đỏ mặt mắng gã đàn ông kia, nói với mấy chị em gã đó không phải người tốt, sau này phải tránh xa ra. Những lần sau, cô lại gặp gã đàn ông kia, cô liền báo Hạnh Hoa, Đào Hoa chạy trước, còn mình thì cầm một tảng đá lớn ném gã, sau đó quay đầu bỏ chạy. Sau khi trưởng thành, những cô em gái trước sau đều được gã cho người, mặc dù cô vẫn là cô gái chưa chồng, nhưng lúc mọi người tán gẫu cũng không kiêng dè gì, cho nên cô mới biết chuyện này.

Lúc này cô thấy Trường Sinh trừng mắt nhìn vật ấy của mình, bộ dạng vừa kinh ngạc vừa khó chịu, cô nghĩ rằng có lẽ hẳn sẽ không biết cách. Họa do mình gây ra phải do mình chịu trách nhiệm, cô khoác chăn quỳ xuống bên cạnh Trường Sinh, đưa tay cầm vật nọ. Thân mình Trường Sinh khê run lên, không ngờ vật ấy như lớn thêm vài phần, Hà Hoa sợ tới mức phải rụt tay về, ngăn người ra, rồi lại thật cẩn thận cầm lấy, nhớ lại tình huống đã từng gặp.

“Um, um...” Trong cổ Trường Sinh phát ra những tiếng rên rỉ làm cho Hà Hoa cảm thấy dường như có tác dụng, liền tiếp tục dùng cách này nhiều lần, cho đến khi đỉnh đầu của vật nọ tiết ra một chút chất lỏng, không đợi Hà Hoa kịp phản ứng, Trường Sinh lập tức phóng chúng ra ngoài, dòng chất lỏng nóng hổi bắn đầy tay Hà Hoa.

Chân tay Hà Hoa luống cuống vừa hoang mang vừa lúng túng chui hết xuống áo gối, còn Trường Sinh vừa mới trải qua lần đầu tiên, nằm ngửa mặt trên giường, trừng mắt há hốc miệng thở hổn hển.

Hà Hoa rửa sạch sẽ tay và quần trong của Trường Sinh, cảm xúc phức tạp dường như đã tuôn hết ra ngoài. Cô chỉ cảm thấy cả người như vừa trải qua một trận chiến vô cùng mệt mỏi, cô thở phào một cái, đắp chăn nằm xuống bên cạnh Trường Sinh.

Tuy rằng lúc lâm trận cô không kiên trì đến cùng, nhưng trong tâm khảm của cô lại cảm thấy cô là người phụ nữ của Trường Sinh. Cô nghiêng người cẩn thận nhìn hẳn, nhìn hàng lông mi của hẳn, nhìn sóng mũi hẳn, nhìn bờ môi của hẳn. Hẳn vẫn nằm thẳng đơ trừng mắt nhìn lên nóc nhà, có lẽ còn chưa hoàn hồn sau khi trải qua chuyện vừa rồi.

Hà Hoa dán sát thân mình trần trụi lên người Trường Sinh, đầu gối lên vai hẳn, nằm trong chăn cầm tay hẳn, nhắm mắt lại, vừa lẩm nhẩm thì thầm khê gọi: “Trường Sinh... Trường Sinh...”

Hà Hoa thầm gọi tên hẳn rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ, Trường Sinh cũng giống như từ từ lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn Hà Hoa gối lên vai mình, ngạc nhiên trong chốc lát, rồi lại đưa tay kéo chăn, phủ lên cả vai lộ ra bên ngoài của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20

Edit : Phong Lin

Beta : Vô Phương

Ngày tiếp theo, Hà Hoa thừa dịp Trường Sinh không ở trong phòng, cô lấy hộp son trong ngăn tủ ra, mở nắp rồi nhìn một lát, âm thầm oán trách bản

thân mình đã nóng vội bởi mất một ít rồi, bây giờ đã dùng rồi mà đem trả lại cho người ta thì dường như không ổn cho lắm. Cô suy nghĩ một lúc, lại lấy mười đồng tiền trong chiếc hộp nhỏ của mình ra, lúc cô đi chợ đã từng thấy qua hộp son to như thế mà giả chỉ có năm đồng được người ta mang từ trên thị trấn về bán, mười đồng chắc là đủ rồi, nếu nhiều hơn nữa cô cũng không có, tất cả tiền riêng của cô chỉ có nhiều đó, cô không muốn sử dụng tiền mà bà Tứ đã để lại cho cô.

Hà Hoa bỏ tiền vào túi lụa, nhét vào lòng rồi bước ra khỏi phòng. Trường Sinh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ trong sân thu dọn củi, đồng lớn, đồng nhỏ, rồi không lớn không nhỏ, hán đều phân chia rất kỹ lưỡng, xếp thành mấy đồng, sau đó lại dùng bữa một số gỗ to làm hai, đều tắm tấp. Thấy Hà Hoa bước ra khỏi phòng dường như muốn ra ngoài, hán lại buông bữa trong tay xuống chạy đuổi theo cô.

Hà Hoa nói: “Ta đi ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi, huynh ở nhà chờ đi, đến trưa ta sẽ làm thức ăn ngon cho huynh.”

Trường Sinh không nói gì, chỉ cúi đầu, giống như không mấy bằng lòng.

Hà Hoa không nói gì thêm nữa, bước thẳng ra sân. Trường Sinh ngẩng đầu nhìn theo bóng Hà Hoa rồi đi, bữu môi rồi trở về chỗ vừa rồi của mình, đặt mông ngồi xuống, cầm bữa lên. Bụp! Bụp! Bụp! Ra sức bỏ vào mấy cây củi to trước mặt, củi gỗ bị hán bỏ mạnh có vài khúc bay tung tóe lên, hán cũng không thêm để ý, vẫn ra sức bỏ hết nhất này đến nhất khác, mãi cho đến khi mặt đất trước mặt hán bị bỏ thành một vệt sâu hoắm mới dừng tay, thờ hân hân ném bữa xoay người đi vào phòng.

Hà Hoa mang theo túi tiền đi tìm Tôn Hành Chu, dọc theo đường đi, trong lòng cô không ngừng thấp thỏm, không biết nên nói gì với y cho phải, cô nghĩ nhất định y sẽ từ chối không nhận. Y là người đọc sách, lời ra khỏi miệng đều là những lời đầy đạo lý, cô không nói lại được. Thầm nghĩ nếu như y không nhận, cô sẽ dúi tiền này cho y rồi cúi đầu bỏ chạy, luận về việc đi đứng, y rất lịch sự nhã nhặn nên chắc sẽ chạy không lại cô.

Nghĩ đến đó, bất giác cô đã đến chỗ ở của Tôn Hành Chu, đúng lúc gặp được một người từ trong sân đi ra, là Quế Chi con gái của chú ba cô. Quế Chi cúi đầu tựa như đang cong môi cười, đợi cho đến khi đi đến gần mới ngẩng đầu, thấy cô, cô ấy không khỏi ngạc nhiên, rồi ngay sau đó lại đỏ mặt, dường như hơi xấu hổ: “Hà Hoa tỷ.”

Hà Hoa thuận miệng nói đùa: “Ban ngày ban mặt cúi đầu làm gì, để nhặt tiền à?”

Quế Chi ngượng ngùng cười nói: “Đâu có...”

Hà Hoa liếc nhìn nơi ở của Tôn Hành Chu, nói: “Muội tìm Tôn tiên sinh có việc ư?”

“À... Vâng...” Quế Chi đỏ mặt, cảm phong thư trong tay đáp, “Đến nhờ thầy ấy viết cho ca ca muội một phong thư, hỏi huynh ấy sang năm mới có về không... Còn tỷ? Cũng đến tìm Tôn tiên sinh à?”

Hà Hoa nói: “Ừ, lúc trước nhờ thầy ấy mua hộ một ít đồ từ thị trấn, hôm nay đến để trả tiền lại cho thầy ấy.”

Quế Chi nói: “Vây tỷ mau đi đi, muội về nhà trước, mẹ đang chờ muội về nấu cơm nữa...” Nói xong Quế Chi vội vã rồi đi, chưa đi được hai bước đã dừng lại xoay người lại nhắc nhở Hà Hoa: “Đúng rồi, thầy Tôn có khách, hình như là bằng hữu của thầy ấy.”

Hà Hoa trả lời: “Ồ, được.”

Quế Chi bước nhanh ra ngoài, Hà Hoa vẫn đứng ở chỗ cũ không động đậy, cô nghĩ bằng hữu của Tôn Hành Chu vẫn chưa đi, cô đi tìm y trả tiền như thế thì có lẽ không thích hợp. Xoay người định về, nhưng nghĩ lại, cô chỉ đem tiền nên trả trả lại cho y, bằng hữu của y ở đó, y cũng sẽ không từ chối vì cô mang tới trả hơi muộn thế chứ. Nghĩ thế Hà Hoa lại xoay người trở lại.

Hà Hoa đi đến trước cổng, thấy cổng không đóng chặt, cô vừa định kêu cửa, thì liền nghe được trong sân có người nói chuyện: “Tiểu cô nương vừa đến đây đáng yêu quá, nói chuyện rất nhỏ nhẹ thùy mị, không giống với những cô gái ở thôn quê.”

Hà Hoa biết người mà bằng hữu của Tôn Hành Chu đang nói nhất định là Quế Chi, cô sững sốt một lát, không gõ cửa ngay, lại nghe có người trả lời: “Sao? Huynh thực sự đã nhất kiến chung tình rồi ư? Hay là để ta làm bà mối, thành toàn cho nhân duyên của hai người.” Giọng nói này Hà Hoa nhận ra được, đó chính là Tôn Hành Chu.

“Ây da... Ta không có phúc khí đó, trong mắt cô nương kia chỉ có huynh, nói với huynh chưa được ba câu mặt đã đỏ lên, ánh mắt như hận không thể đặt trên người huynh luôn vậy. Vào đây cũng được một lúc mà ngay cả liếc nhìn ta một cái cũng không buồn...”

Hà Hoa ngẩn ra, nín thở lắng nghe, vẫn chưa nghe được câu trả lời của Tôn Hành Chu thì người ở bên cạnh đã nói tiếp: “Trọng Đạt, đây là điều chúng ta có ao ước cũng không có được, đừng nói đến mấy tiểu cô nương ở trong thôn này, ngay cả thiên kim tiểu thư của dòng dõi thân sĩ có quyền thế trong thành không chừng cũng đã gửi gắm không ít tình cảm cho huynh ấy đó.”

Lúc này Tôn Hành Chu mới trả lời: “Huynh đừng chế nhạo tiểu đệ.”

Người nọ lại nói: “Ta có chế nhạo huynh đâu, ai chẳng biết người tài hoa như Tôn huynh đây hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ? Chỉ là huynh đến thôn nhỏ mấy hôm nay, không biết đã khiến bao nhiêu người tương tư rồi?”

Lại có người nói tiếp: “Ừ, lời này là thật, chỉ có chúng ta lâu lâu mới gặp được con gái, ngoại trừ mấy bà thím lớn tuổi thì không tính, mấy cô nương trẻ tuổi không có ai là không nhìn trúng huynh... Không nói đến mấy cô nương chưa lấy chồng, tuy là những thiếu phụ đã gả rồi cũng có tình ý với huynh. Như người gặp đêm qua... Là Hoắc đại tâu thì phải, chỉ nhìn ánh mắt mà cô ta nhìn huynh thôi, đã biết cô ta có tình ý với huynh rồi.”

Trong lòng Hà Hoa thấp thỏm, trên mặt cô nhất thời nóng lên, chỉ là ngay cả cô cũng không thể nói rõ tâm trạng của mình, cuối cùng chỉ thoáng một cái đã bị người ta nói trúng, khiến cô ngượng ngùng đến mức hận không thể tìm một khe hở chui vào, thậm chí cô còn muốn đập đầu vào tường, cho chết luôn đi!

Đầu của cô ơ ơ, lại lơ đãng nghe Tôn Hành Chu trả lời: “Lời nói này tuyệt đối không thể nói ra, đừng làm hỏng thanh danh của người ta.”

Người nọ lại trả lời: “Mấy người chúng ta nói với nhau thì đâu có sao, cũng không bắt chước bà ba thím sáu gì đó tung chuyện bậy bạ ... Ta thấy huynh dường như để tâm đến cô ta, tối hôm qua ở sân trong ta nghe được, dường như huynh tặng cho cô ta cái gì đó đúng không? Còn chu đáo tiễn người ta về tận nhà nữa chứ. Huynh đừng nói với ta thiên kim nhà ai huynh cũng không vừa mắt, duy nhất chỉ nhìn trúng có một mình cô ta đó nha?”

Trái tim Hà Hoa bỗng chốc đập mạnh, bỗng nhiên tất cả mọi âm thanh xung quanh dường như đều biến mất, nắm chặt lồng ngực nghe người đó trả lời.

“Huynh thật khéo nói đùa.” Tôn Hành Chu cười lớn: “Ta làm sao có thể gửi gắm tình cảm cho nữ tử như vậy được? Diện mạo mặc dù không khó nhìn, nhưng một chút thanh tú cũng không có, càng không bàn đến khí chất ... Huynh không biết đáng về lần đầu tiên ta gặp cô ta đâu, bản thiu, cả người dính đầy máu cá tanh tưởi. Thật sự khiến ta phải mở mang tầm mắt, đúng là trên thế gian này có trăm ngàn kiểu phụ nữ, có giai nhân xinh đẹp dịu dàng, cũng có nông phụ xấu xí quê mùa ... Chắc chắn ... hiếm thấy, thần kỳ...”

Trái tim vừa rồi còn đập mạnh bỗng chốc bị người ta nắm chặt, vuốt ve, rồi thuận tay ném vào trong nương nước trôi.

Toàn thân Hà Hoa cứng đờ một lúc, trong đầu cô giống như bị nổ tung, trống rỗng, lời nói mà cô vừa mới nghe được, mỗi một chữ như một cái bạt tai, từng cái từng cái tát vào mặt cô, như lột sạch của da mặt của cô.

“Ta chỉ thấy cô ta rất đáng thương ... Tuổi còn trẻ mà gả cho một người chồng như thế, cử án tề mi, tương kính như tân (vợ chồng tôn trọng nhau như lúc mới quen), e rằng cả đời này cũng không thể ... Chuyện khổ sở nhất của người con gái chính là không thể gả cho một vị hôn phu tốt, tuy rằng cô ta thô lỗ, nhưng cũng có sự chất phác lương thiện của người nông dân...”

vợ chồng tôn trọng nhau, câu chuyện vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

Trong sân, Tôn Hành Chu vẫn còn đang nói chuyện, nhưng Hà Hoa lại không nghe được bất kỳ điều gì nữa cả, cô lẳng lặng bước xuống bậc thềm đá, rời đi.

Trên đường về nhà, Hà Hoa như một linh hồn bé nhỏ, cô bước vào sân rồi đi thẳng vào bếp, múc nước, nhóm lửa, nấu cơm.

Bỗng nhiên Trường Sinh đẩy cửa tiến vào, hần không nói một câu nào, kéo cô trở về phòng...

“Sao thế?” Hà Hoa tạm thời lấy lại tinh thần, cô không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trường Sinh kéo Hà Hoa vào gần đến phòng, sau đó xoay người chặn cửa lại, rồi bỗng nhiên bế bổng cô lên, bước vào phòng đặt cô lên giường.

Hà Hoa bị hành động của hần làm cho mờ mịt, cô kinh ngạc nhìn Trường Sinh: “Huynh muốn làm gì? Ta phải nấu cơm, huynh có muốn ăn cơm không?”

Trường Sinh không hé răng, tự cời giấy rồi bỏ lên giường, kéo tất cả rèm trong phòng lại, trong phòng trở nên tối mờ. Hà Hoa càng ngạc nhiên hơn, nhưng cô cũng hơi sợ hãi, vội kêu lên: “Huynh định làm gì? Ban ngày ban mặt kéo rèm làm gì?”

Trường Sinh vẫn không nói gì, đi đến đầu giường kéo đệm chăn đặt cạnh lò sưởi xuống, bắt đầu trải chăn ra. Hà Hoa ngồi trên giường trừng mắt nhìn Trường Sinh đang lần lượt trải chăn của hai người ra, không chờ cô kịp phản ứng, hần đã kéo cô xuống, mặc cho cô đang phản kháng mà nhét cô vào trong túi ngủ, cô giãy dụa muốn đứng lên, hần lại dùng sức ấn cô lại, mãi cho đến khi cô không động đậy nữa, hần mới chui vào túi ngủ của mình nằm xuống.

Hà Hoa bị hành động kỳ lạ bất ngờ này của Trường Sinh hù dọa, cô nghiêng đầu nhìn hần, hần lại rất yên ổn nằm thẳng, sau đó hần chậm rãi quay đầu lại nhìn cô, dường như cuối cùng hần cũng thỏa mãn, nở nụ cười nhàn nhạt.

Hà Hoa ngẩn ngơ, cô ngờ ngạc nhìn Trường Sinh, một lúc lâu sau, dường như từ đôi mắt của hần cô nhận ra điều gì đó, lồng ngực cô nghèn nghẹn, có phần muốn khóc.

Cô xoắn chặt mình lên, chui vào túi ngủ của Trường Sinh, dựa đầu lên bờ vai của hần giống như hôm qua, nắm tay hần, một lúc lâu sau cô cảm thấy đầu của Trường Sinh lệch qua, tựa vào đầu cô.

Những uất ức nghẹn ở trong lòng bỗng chốc tràn ra, nước mắt không chịu nghe lời tuôn rơi: Cô là một đứa đại nghịch, đàn độn, trên đời này không có ai buồn cười hơn cô được nữa, những ngày không yên lòng vừa qua, những thấp thỏm, những ngượng ngùng, những bối rối, còn có những hoang tưởng trong mấy ngày qua của cô, chúng giống như đang nhắc nhở chế giễu cô, cô là một đứa ngốc tự mình đa tình! Cô chẳng qua chỉ là người mà người ta nhàn rỗi lấy ra làm trò cười mà thôi!

Thuận theo cánh tay Trường Sinh, Hà Hoa chui vào trong chăn, cô nắm lấy cánh tay hần, khóc hu hu thành tiếng.

Lần này đổi lại là Trường Sinh túm ta lúng túng, hần nghĩ có lẽ hần lại làm sai gì rồi, cho nên Hà Hoa mới không vui, mới khóc, nhưng mà hần không biết bản thân mình đã làm sai điều gì, hần vô cùng lo lắng xoay xoay người.

“Đừng nhúc nhích! Không được nhúc nhích!” Hà Hoa túm chặt cánh tay hắn lớn tiếng gào khóc.

Trường Sinh không dám động, hắn lại xoay người lại nằm, vẻ mặt hoảng sợ, sững sốt một lúc lâu, lại lúng ta lúng túng nói: “Cô ăn đậu phộng không?”

“Hu hu!” Hà Hoa không trả lời, tiếng khóc càng lớn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21

Edit : Phong Lin

Beta : Vô Phuong

Cuối cùng Hà Hoa không trả lại tiền cho Tôn Hành Chu, cô nghĩ người ta hoàn toàn không chú ý đến những chuyện liên quan đến cô, hộp son này cô trả hay giữ thật sự cũng như nhau. Nhưng quả thật cô không thể giữ lại, hộp son đó cuối cùng cũng có cùng số phận như cái quần dính nước tiểu của Trường Sinh, bị cô ném vào hầm cầu.

Đối với Tôn Hành Chu, Hà Hoa vừa thấy ngượng, vừa thấy tức lại vừa cảm thấy không còn mặt mũi nào, vậy nên cô luôn trốn tránh việc phải chạm mặt y. Tôn Hành Chu dường như cảm nhận được điều gì đó, y hỏi thẳng thừng cô có phải y đã làm gì sai mà đắc tội với cô không, nếu vậy thì cho y xin lỗi, nói suy nghĩ của bản thân còn lỗ mãng nên khó trách khỏi mắc sai lầm, nếu y có điểm nào không phải thì tuyệt đối phải nói với y, sau này y nhất định sẽ cẩn thận, không dám tái phạm.

Nghe xong trong lòng Hà Hoa lại càng khó chịu. Cô trầm nghĩ, nếu như trước đó cô không nghe được những lời nói của y, không chừng bây giờ trong lòng sẽ bối rối ngượng ngập lắm đây.

Dựa vào tính tình của Hà Hoa, nếu như trước mặt đối xử ân cần với cô, sau lưng lại nói những chuyện không đúng về cô, cho dù cô không nói lý lẽ nhưng đồng thời cũng sẽ không hòa nhã với người đó nữa. Chỉ duy nhất lúc này là khác, bất luận Tôn Hành Chu là người thế nào, nhưng đúng là bản thân cô đã tự nảy sinh ý nghĩ không nên với người ta, nhưng dù sao cuối cùng cô cũng hiểu ra nên không có gì đáng để lo lắng. Cô chỉ nói là gần đây bản thân mình không khỏe, tinh thần không được tốt. Tôn Hành Chu lại thốt ra những lời lẽ thân thiết, Hà Hoa cũng chỉ xem như con gió thoảng, không mấy để tâm. Sau đó Tôn Hành Chu lại đến tìm cô nhờ giúp đỡ, cô thoải mái nhận lời, không nói nhiều nữa.

Hơn nữa mặc dù hôm đó chuyện động phòng không thành công, nhưng Hà Hoa và Trường Sinh đã thân mật hơn rất nhiều. Buổi tối lúc dọn giường, Trường Sinh không còn trải hai chiếc chăn cách xa nhau giống như trước nữa, mà trải trải của Hà Hoa ở cạnh chăn của mình. Lúc ngủ, Hà Hoa luôn chân vào trong túi ngủ của Trường Sinh sưởi ấm, tuy rằng lò sưởi được đặt ở đầu giường đang cháy bùng bùng rất ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy nhiệt độ từ cơ thể của Trường Sinh khiến chân cô thoải mái hơn.

Mà Trường Sinh, sau buổi hôm đó, dường như hắn đã ngộ ra chân lý ‘Sờ đừng quần’, có khi Hà Hoa vừa chui vào túi ngủ, hắn đã lần tìm Hà Hoa trong chăn, nắm lấy tay cô kéo vào túi ngủ đặt vào đùi quần mình. Lúc đầu Hà Hoa vừa sợ vừa ngượng, cô nghiêng đầu trừng hắn, hắn lại bày ra vẻ mặt thuần khiết vô tội nhìn cô, lại còn nghiêm túc nói: “Ta tắm rồi.”

Hà Hoa không còn cách nào khác đành phải chiều chồng, mặt độ ngày càng dày. Nhưng Hà Hoa cũng phát hiện ra quy luật, cứ bữa nào trước khi đi ngủ mà Trường Sinh râm râm rộ rộ đòi tắm tấp kỳ kỳ là y như rằng đòi hỏi chuyện đó, mỗi lần như vậy cô lại phải đi chuẩn bị nước ấm để đề phòng cho bất kỳ tình huống nào. Hà Hoa nghĩ, điều này đại khái là chuyện tốt đối với hai người bọn họ, chỉ là cô không biết ‘sờ’ như thế thì làm sao mà có thể có em bé cho được.

Thoáng một cái đã gần cuối năm, trên trấn mở hội chợ, nông dân mười phương tám thôn đều vội vàng vàng đến đó mua một ít đồ tết. Ba ngày đầu Hà Hoa lười hết trang phục của mình và Trường Sinh ra giặt sạch, đến hôm đi hội chợ, gà vẫn chưa gáy cô đã lười Trường Sinh vẫn còn nằm trong túi ngủ ra, hai người ăn mặc tươm tất rồi đeo giỏ lên, sau đó lại bỏ vài cái bánh bột ngô vào trong túi, rồi cùng nhau đi hội chợ.

Đến hội chợ, Hà Hoa chỉ sợ người đông chen chúc làm lạc mất Trường Sinh, cho dù đi đến đâu cũng nắm chặt tay hắn. Tình cờ gặp lại mấy cô gái trong thôn được gả đến nơi khác, lúc người ta kéo cô đến nói chuyện thì Trường Sinh đứng ngay ngắn ở bên cạnh, người ta chào hỏi hắn, hắn cũng không để ý. Người ở trong thôn ai cũng biết Trường Sinh là kẻ ngốc, nên cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ là sau khi chào từ biệt với Hà Hoa rồi tách ra mới kéo người đi cùng lặng lẽ nói nhỏ:

“Đó là Hà Hoa thôn chúng ta đấy, gả cho một tên ngốc.”

“Chính là người ở bên cạnh cô ấy sao?”

“Đúng vậy.”

“Thảo nào cứ thắc mắc mãi sao hân ta không để ý đến ai. Nhìn đứng đắn như thế, cao to cường tráng như thế, đáng tiếc...”

Hà Hoa và Trường Sinh đi dạo hội chợ cả một ngày. Hà Hoa nhìn gì cũng thấy đẹp, nhưng trong nhà không có dư, hai năm này phải siết chặt thắt lưng mà sống, nên cô cũng không dám dùng tiền bừa bãi. Hơn nữa bà Tứ lại tạm thời giao cho cô trông nom việc nhà, điều đó càng làm cho cô cần phải tính toán kỹ lưỡng hơn, chờ cho đến khi bà Tứ về sẽ thấy cô đã từng sống tốt cỡ nào, khiến bà phải khen cô mới được.

Nhưng khi hai người đi đến trước một cửa hiệu bán sơn phấn, nhìn mấy cô gái, thiếu phụ đang đứng chọn mua sơn bột, sơn nước cho mình, Hà Hoa vẫn đứng bất động không nói gì. Cô đứng một bên nhìn rất lâu, nghe ông chủ báo giá tiền từng cái từng cái một, cuối cùng cô chầm được một cái rẻ nhất, rồi kéo Trường Sinh qua bên đó.

“Ông chủ, hộp sơn này bao nhiêu tiền?” Hà Hoa giả vờ không biết, hỏi giá.

“Ba đồng, là hàng tốt đấy.” Ông chủ đáp.

Hà Hoa kéo Trường Sinh: “Ta muốn thứ này.”

“À.” Trường Sinh lên tiếng rồi vươn tay lấy cái hộp sơn đó đưa cho Hà Hoa.

Có lẽ nhìn ra dáng vẻ ngốc nghếch không nghĩ đến chuyện phải trả tiền của Trường Sinh, ông chủ có chút lo lắng nhìn bọn họ. Hà Hoa lấy ba đồng từ trong túi ra đưa cho ông ta, ông ta mới yên tâm tiếp người khác.

Hà Hoa cẩn thận bỏ hộp sơn vào trong túi, giờ cô cũng có sơn, là sơn chồng cô tặng cho cô.

Cô nghiêng đầu nhìn Trường Sinh tỏ vẻ vui vẻ hài lòng, Trường Sinh cũng cong môi cười với cô.

Ngoại trừ hộp sơn không nằm trong kế hoạch mua sắm này, Hà Hoa không dám dùng nhiều hơn một đồng nào nữa. Cô mua cho Trường Sinh và bà nội mỗi người một mảnh vải tốt, sau đó lại đến hàng thịt mua hai ba cân thịt, chọn tới chọn lui cô muốn ông chủ tặng thêm cho cô một cái đuôi lợn, ông chủ nói không tặng thêm gì cả, nói cô mới mua có một ít thịt như thế mà đòi tặng gì, trước đó có người mua hân một cái đầu heo thật to mà còn không đòi khuyến mãi thêm gì nữa là. Hà Hoa chỉ còn biết tức giận kéo Trường Sinh rời khỏi đó.

Sau đó, cô kéo Trường Sinh đi chọn mua vài món quà để về biếu cha mẹ. Đầu tiên cô mua một hộp bánh ngọt biếu mẹ, sau đó mua rượu biếu cho cha. Cô nghĩ cha cô vốn không vừa mắt Trường Sinh, Tết này về nhà, Hạnh Hoa và Đào Hoa đều dẫn chồng về cùng. Hôm đó cô mang theo một ít rượu về biếu, có lẽ cha cô sẽ đối xử tốt hơn với Trường Sinh một chút, ít nhất cũng không còn trách mắng hân trước mặt mọi người nữa.

Vừa rồi không được chút lợi lộc gì từ sạp thịt kia, bây giờ cô trả giá món nào cũng phải tối đa. Lúc cô và ông chủ đã kết thúc việc trả giá mua bán trong vui vẻ, thì cũng không thấy Trường Sinh đâu nữa. Cô gấp đến mức gọi to vài tiếng, vội vàng chen qua lớp người đi tìm hân. Vừa đứng lúc đó cô lại thấy Trường Sinh đang ở hướng đối diện đi về phía mình. Cô vội vàng bước qua, không chờ cô trách mắng, Trường Sinh đã cúi tay đưa qua cho cô một cái đuôi lợn.

Hà Hoa ngẩn người, cô không hề nghĩ ngợi mà bật thốt lên: “Huynh mua?”

Trường Sinh không đáp, hân quơ quơ cái đuôi lợn trước mặt Hà Hoa, nói: “Đuôi lợn này.” Vẻ mặt của hân giống như một đứa bé đang chờ khen ngợi, chờ Hà Hoa mỉm cười vui vẻ giống như vừa rồi với hân.

Hà Hoa lấy lại tinh thần, trên người Trường Sinh không có một đồng nào, làm sao có thể mua đuôi lợn được, nhất định là hân đã nghe cuộc nói chuyện giữa cô và ông chủ, mới quay trở lại lấy. Cô ngược cô lên nhìn, rất xa, ở chỗ sạp thịt kia đang bị người bao vây thành một vòng, ông chủ kia đang bận chết đi được, dường như không phát hiện ra gì cả.

Nếu người khác lấy món đồ gì đó mà lại không trả tiền cho người kia, ví dụ như Đại Bảo, cùng lắm cô chỉ xụ mặt ơ à hai câu, giả bộ trách mắng, nhưng cũng không có lòng tốt đến mức quay trở lại trả tiền cho người ta. Nhưng người này lại là Trường Sinh, cô không thể nào thanh thản hưởng thụ cái đuôi lợn này được, cũng không nói được nguyên do là vì sao, tuy rằng cái đuôi lợn này thật sự không đáng giá mấy đồng. Nhưng cô lại không đành lòng trách mắng Trường Sinh, thậm chí ngay cả việc tra hỏi sự thật cô cũng không đành lòng. Cô chỉ cười mỉm nhận lấy cái đuôi lợn đó, rồi cũng quơ quơ trước mặt hai người giống như hân, cô cười nói: “Buổi tối ta sẽ ăn nó!”

Trường Sinh được nhìn thấy nụ cười tươi của Hà Hoa như mong đợi, hân cũng nhếch miệng cười vui vẻ.

Hà Hoa lại lấy từ trong túi ra vài đồng bỏ vào tay Trường Sinh, cô chỉ vào sạp thịt kia nói: “Thấy sạp thịt đó không? Đây là tiền ta thiếu ông chủ đó, ta hơi mệt không muốn đi, huynh giúp ta đến đó trả tiền cho ông ấy, ông ấy bận lắm, huynh cũng không cần cho ông ấy biết mình đưa, chỉ cần lặng lẽ để tiền trên quầy thịt của ông ấy là được. Ta ở đây chờ huynh, đi nhanh về nhanh, ta còn phải mua rượu nữa nên nhanh lên nhé.”

“Ồ.” Trường Sinh vui vẻ nhận lấy tiền, rồi chầm chậm chạy đến chỗ ông chủ đó đưa tiền.

Hà Hoa nhón chân nhìn, cô thấy Trường Sinh đặt tiền lên quầy thịt mà ông chủ vẫn không hề chú ý thì nhẹ nhàng thở ra. Chờ hân về, cô lại cong môi cười với hân nói: “May nhờ có huynh, nếu không thì ta phải đi sang đó rồi.”

Trường Sinh nờ nụ cười, hân lại làm được một chuyện nữa, hôm nay hân đã làm được rất nhiều chuyện nha, Hà Hoa cũng mỉm cười rất nhiều lần đó.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phương

Ngày ba mươi Tết ngày một gần, sân trước nhà bị hai trận tuyết lớn phủ kín, thời tiết lạnh buốt cắt da cắt thịt, nhà nhà người người đều trốn rịt trong nhà, đường trong thôn gần như không bóng người. Hà Hoa và Trường Sinh tất nhiên cũng thế, cả ngày gần như đều ở trong phòng, chỉ mong sao cả ngày không phải xuống giường ra ngoài.

Mặc dù trong nhà chỉ có hai người, nhưng qua năm mới thì cũng phải có chút không khí của năm mới. Sáng sớm Hà Hoa đã nấu một nồi hồ, bê vào trong phòng đặt lên giường, bảo Trường Sinh trát hồ để dán lại cửa sổ cho mới, còn bản thân mình thì đứng dựa vào chồng chăn đệm cắt giấy dán cửa sổ. Trước tiên là cắt chữ ‘Phúc’, cắt xong giờ ra xem xét, đắc ý gọi Trường Sinh: “Trường Sinh, huynh xem có đẹp không?”

Trường Sinh còn đang quỳ gối trên giường bôi hồ lên cửa sổ, nghe cô gọi liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, không chú ý lắm gật gật đầu, tiếp tục quét hồ lên cửa sổ để dán giấy.

Hà Hoa lại tự lẩm bẩm: “Huynh đúng là có phúc, cưới được người vợ vừa thông minh vừa khéo léo như ta, ta nói cho huynh biết, không ai trong thôn cắt giấy dán cửa sổ đẹp bằng ta đâu. Năm vừa rồi tất cả cửa sổ nhà ta đều do một tay ta cắt cả đó.”

Trường Sinh ừm một tiếng, tỏ vẻ mình đang nghe cô nói chuyện.

Hà Hoa tự thưởng thức thành quả của mình, lại hỏi: “Huynh nói xem ta nên cắt hình gì tiếp? Chim khách hay là hoa mẫu đơn nhỉ? Hay là một con cá chép lớn? Hay là một đỉnh vàng?” Hà Hoa ngẩng đầu thấy Trường Sinh dường như chẳng thèm đoái hoài gì tới lời cô nói, bèn dùng chân đá đá hấn, giống như dâng hiến vật quý đưa ra trước mặt hấn hỏi: “Huynh từ từ hãy làm, huynh xem này, huynh nghĩ xem muốn cắt thành hình gì, huynh thích cái gì ta đều có thể cắt được, giống y như thật luôn.”

Trường Sinh nghe thấy cô nói vậy, xoay người bảo: “Muốn một bà nội.”

“Hà?” Hà Hoa sững sốt.

Trường Sinh rất thật thà nói: “Cô nói, ta thích cái gì cô sẽ làm cái đó mà. Ta thích bà nội, cô cắt hình bà nội đi.”

Hà Hoa bĩu môi một cái, trong lòng thầm bảo: Huynh cố tình đùa cợt ta hả, ta làm sao mà cắt được cơ chứ.

Trường Sinh đi tới chỗ ngủ của mình nhìn sang cánh cửa sổ đối diện, rồi bước lại đập đập vào đó, nói với Hà Hoa: “Cắt hình bà nội dán ở đây, mỗi buổi ta đều có thể nhìn thấy.”

Hà Hoa nhìn hấn thế thì lại có chút đau lòng, nghĩ hấn từ nhỏ chưa bao giờ xa bà Tứ, mà lúc này bà Tứ đi lâu như vậy rồi, miệng hấn không nói ra nhưng trong lòng chắc chắn nhớ thương lắm rồi.

Cô đang nghĩ thì lại nghe thấy Trường Sinh nói tiếp: “Cắt thêm hình Hà Hoa nữa, dán ở chỗ này.” Hấn vừa nói vừa vỗ vỗ vào bên phải cánh cửa sổ.

Hà Hoa ngẩn người, cong miệng nở nụ cười, đang định mở miệng nói thì Trường Sinh lại lắc lắc đầu bảo: “Không được, không được, không phải dán ở chỗ này...” Hấn chỉ vào chỗ góc bên phải cánh cửa sổ nói: “Hà Hoa dán ở chỗ này.”

Hà Hoa không vui hỏi: “Sao lại dán ta ở xa vậy chứ?”

Trường Sinh toét miệng cười bảo: “Dán hình ta ở giữa, bên trái là bà nội, bên phải là Hà Hoa.”

Hà Hoa thấy Trường Sinh cười tươi rói với cô, bất ngờ cũng không biết nói làm sao nữa, cảm thấy trong lòng rất rất ngọt ngào, cũng cười một cái tươi rói đáp lại hấn.

Hà Hoa rốt cuộc không cắt như Trường Sinh nói, nghĩ ngợi một lúc cuối cùng cắt hình ba cái đầu heo lớn thay thế. Một cái tai to mặt lớn mắt hí cười ngớ ngẩn là Trường Sinh, hai cái khác trên đầu đội hoa là cô và bà Tứ. Cô lấy hai cái hình này đem ra nhuộm một lúc lâu cho thành màu hồng, chọn cái đẹp hơn, cười hi hi nói: “Cái này đẹp nè, đây là ta.”

Trường Sinh ở bên cạnh tiếp lời: “Bà nội đẹp.”

Hà Hoa nhăn mặt: “Huynh bảo ta xấu xí?”

Trường Sinh lắc đầu bảo: “Không phải, Hà Hoa cũng đẹp.”

Hà Hoa hỏi: “Vậy huynh nói xem ta và bà nội ai đẹp hơn?”

Trường Sinh suy nghĩ một lúc lâu, hơi khó xử đáp : “Đều đẹp cả...”

Hà Hoa ra vẻ rất nghiêm túc dạy bảo: “Ta nói cho huynh biết, bây giờ huynh đã cưới vợ, sau này chỉ có thể cảm thấy vợ mình là xinh đẹp nhất, cho dù là bà nội cũng không thể đẹp bằng vợ mình, hiểu không hả?!”

Trường Sinh ngây ngô gật gật đầu.

“Vậy bây giờ ta hỏi huynh, huynh nói xem ai đẹp nhất?”

“Vợ ta đẹp nhất.”

“Ai là vợ huynh?”

” Hà Hoa là vợ ta, Hà Hoa đẹp nhất.”

\*\*\*

Đến ba mươi Tết, trời vừa nhá nhem tối Hà Hoa liền đem đồ gói sủi cảo chuyển vào trong phòng, bột và nhân đều đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhân sủi cảo cô có ý chuẩn bị hai phần khác nhau, một phần nhiều thịt, một phần nhiều rau. Cô nhờ Trường Sinh cán bột ra cho cô gói sủi cảo, nghĩ rằng làm thế có thể sẽ nhanh hơn, nhưng đến khi làm mới biết so với một mình cô làm còn tốn thời gian hơn. Nguyên nhân là do Trường Sinh nhất quyết đem từng nắm bột mì đều cán ra thật mỏng thật tròn, nếu nó hơi méo mó chút xíu cũng phải cán lại cho bằng được. Hà Hoa nhìn sốt cả ruột, giành lấy làm. Cán một lát, vừa ngẩng đầu lại phát hiện Trường Sinh đứng ngay bên cạnh kiểm tra từng ly từng tí một, chỉ cần không đủ tròn, lại bị hấn không nể tình nhào vào lại chất đồng sang một bên.

Hà Hoa vừa tức lại vừa bất đắc dĩ, hấn lại đúng lý hợp tình nói: “Bà nội bảo, phải cán bột mì thành hình tròn.” Hà Hoa cũng đành chiều theo ý hấn, kết quả cho tới tận lúc trời tối mịt mới làm xong món sủi cảo.

Hai người lúc này đều quá đói, sủi cảo nóng hôi đặt trên hai chiếc mâm lớn trên bàn, Hà Hoa đẩy khay sủi cảo nhân thịt tới trước mặt Trường Sinh, gấp hai miếng bỏ vào trong bát hấn cười nói: “Ăn nhiều một chút, trên bếp vẫn còn nữa, tất cả đều là nhân thịt heo đó.”

Trường Sinh nhìn sủi cảo trên bàn, trên mâm đặt trước mặt mình đều là những đỉnh vàng to, còn trên bàn trước mặt Hà Hoa đều là chuột nhỏ, hấn tò mò hỏi: “Sao lại không giống nhau?”

Hà Hoa thuận miệng bảo: “Đỉnh vàng là thịt, chuột là rau cải, ta không thích ăn thịt lắm, ngán chết được, huynh ăn nhiều vào.”

“Ừm.” Trường Sinh chọc chọc sủi cảo hình đỉnh vàng trong bát mình, ngần ngừ than thở: “Bà nội cũng không thích ăn thịt, sao cô cũng không thích ăn thịt nữa vậy... Thịt ngon lắm...”

Hà Hoa cười nhẹ, gấp thêm vài miếng sủi cảo vào bát hấn: “Huynh thấy ngon thì ăn nhiều một chút đi, ăn thịt thì sẽ có nhiều sức lực, chúng ta chỉ trông chờ mình huynh làm việc thôi, tới đầu mùa xuân phải trồng trọt nhiều nữa, chờ tới khi bà nội trở về sẽ rất vui mừng.”

Trường Sinh nghĩ ngợi, còn giả bộ nghiêm túc bảo: “Ừ, phải rồi, vậy cô cho ta luôn mâm đó đi, ta ăn nhiều sẽ có sức khỏe phi thường.”

Hà Hoa cười, lấy chiếc đũa gỗ nhẹ lên đầu hấn bảo: “Huynh còn tính toán thiệt hơn với ta à, còn không mau ăn đi! Ăn hết thì còn trong nồi! Không thiếu cho huynh ăn đâu!”

Thấy bản thân mình vừa giả vờ đùa tí đã bị dẹp ngay, Trường Sinh co rụt cổ lại, lè lưỡi.

Đầu năm mới, trời còn chưa kịp sáng, Hà Hoa đã dọn chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường, đặt chiếc gương đồng nhỏ lên đó, châm ngọn đèn cẩn thận thoa son. Thoa thoa, không quá nhạt, cũng không quá đậm, cô thầm nghĩ mình cũng có tay nghề trang điểm đầy chứ.

Tuy là gà còn chưa gáy, nhưng Trường Sinh vẫn bị cô gọi dậy, hấn dụi mắt, mơ mơ màng màng lắm bảm : “Gà còn chưa có gáy mà.”

Hà Hoa không đáp, rất cẩn thận thoa son lên hai má, lại nhìn vào gương soi soi, ngắm ngắm, một mảng hồng rực lên, nhìn kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên, chỉ thấy giống như bị bệnh phát sốt lên, rõ ràng Đào Hoa thoa lên đâu có giống vậy? Cô nắm chiếc khăn dài lau sạch mặt, vừa lau vừa oán giận bảo: “Huynh thấy chưa, đều do ta mãi nói chuyện với huynh mà ta thoa xấu rồi này.”

Trường Sinh không hiểu chuyện gì, giờ chần chập lại, trở mình tiếp tục ngủ.

Suốt buổi sáng sớm, Hà Hoa bận bịu thoa son lên má, Trường Sinh ngủ dậy liền gấp chăn, mặc quần áo, rửa mặt, rồi đi vào trong bếp múc một bát sủi cảo lạnh ra ăn nhồm nhồm. Hà Hoa vẫn ngồi ở trên giường soi gương ở chiếc bàn bên cạnh, cố chấp thoa son phần. Cho tới khi cô cảm thấy tạm được, khăn mặt đã bị dính một mảng đỏ. Hà Hoa nhìn thế không khỏi đau lòng chẹp chẹp miệng cảm thán: “Tiếc quá đi, lãng phí không ít rồi...”

Cô thu dọn son phấn bỏ vào hộp, lại nhìn Trường Sinh, nhủ thầm bảo: “Ai cho huynh mặc quần áo cũ!” Cô nói xong lấy từ ngăn tủ ra một bộ đồ mới tinh đưa cho Trường Sinh, vừa giúp hắn thay đồ, vừa nhắc nhở: “Hôm nay chúng ta về nhà ta, phải mặc quần áo phẳng phiu đẹp để khiến cho cha mẹ ta nhìn cũng thích. . . Có em gái ta và chồng nó nữa, ta rất nhớ nó. Chị gái lập gia đình, em gái đã gả đi không thể tới, từ lúc chúng ta thành thân, đây là lần đầu tiên ta gặp lại mấy đứa nó, để cho chúng nó thấy huynh sạch sẽ gọn gàng, có chút bộ dạng của anh rể chứ. . . Còn chồng của em gái ta, ta thấy bộ dạng cậu ta cũng không bằng huynh, chúng ta ráng duy trì hình tượng, không thể để bộ quần áo cũ đó làm mất mặt được. . . Còn nữa, lúc đó huynh không được phép không để ý tới ai. Huynh cầm lấy quả, vào nhà thì đưa cho cha ta, ta cũng không cần huynh miệng ngon lưỡi ngọt, chỉ cần huynh mở miệng gọi một tiếng cha mẹ là được, đừng im lặng để cho cha ta chướng mắt, ta không muốn thua thiệt ai cái gì cả. . .” Cuối cùng Hà Hoa kéo kéo cổ tay áo Trường Sinh, ngừng đầu hỏi: “Nhớ kỹ rồi chứ?”

Trường Sinh cúi đầu ừ một tiếng.

Hà Hoa thấy bộ dạng râu rĩ này của hắn thì cảm thấy cô nói mỗi miệng cũng phí lời mà thôi, căn bản như nước đổ đầu vịt. Quả nhiên, đợi tới khi vào cửa nhà họ Lý, Trường Sinh lại biến thành một cái hủ kín bưng.

Hai người cầm quả cáp vào phòng, Hà Hoa mang bộ mặt tươi cười gọi cha mẹ, lại lặng lẽ kéo góc áo Trường Sinh.

Trường Sinh không hé răng mở miệng, đi tới phía trước hai người, cúi đầu nhắc tay, ngây ngốc đứng thẳng cầm lấy quai bình rượu và hộp bánh ngọt đưa thẳng tới trước mặt cha Hà Hoa.

Cha Hà Hoa giật mình hoảng sợ, theo bản năng liền né về phía sau, đợi tới khi kịp phản ứng lại thì mặt đã đỏ sạm đen xì.

Trong lòng Hà Hoa tức giận bùng bùng, trừng mắt lườm hắn, trong lòng thầm nghĩ: Huynh bình thường vẫn nói năng, còn có thể tính toán thiệt hơn muốn tranh ăn sùi cào với ta, sao vừa thấy cha vợ lại ngốc ra đó rồi, huynh có phải cố tình khiến cho ta bị nặng không hả?!”

Mẹ Hà Hoa vội vàng tới giải vây khỏi tình cảnh xấu hổ này, nhận đồ trong tay Trường Sinh, cười khanh khách nói: “Về nhà là tốt rồi, không cần mang mấy thứ này làm gì, mẹ biết các con tới nên sáng sớm đã đốt lò cho ấm giường rồi, mau lên đây ngồi đi. Mẹ đi lấy nước cho các con rửa chân tay.”

Hà Hoa nói: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, để con làm cho.”

Mẹ Hà Hoa ngăn lại: “Con gái đi lấy chồng về lại nhà, sao có thể để cho làm việc được. Các con nói chuyện với cha đi, nước đã đun xong xuôi hết rồi, chỉ việc đổ ra nữa thôi.” Bà nói xong liền vén màn đi ra ngoài.

Hà Hoa kéo Trường Sinh ngồi xuống mép giường, cẩn thận quan sát sắc mặt cha cô hỏi han: “Cha, cha vẫn khỏe chứ ạ?”

Cha Hà Hoa ôn hòa đáp: “Ừ, vẫn rất khỏe.”

Hà Hoa nói: “Vậy là tốt rồi, con cũng yên tâm.”

Cha Hà Hoa nói: “Yên tâm rồi thì mày càng không phải tới đây nữa nhì.”

Hà Hoa sùng sốt, nhưng lại nghe giọng điệu cha cô giống như là tức giận nói: “Con gái gả ra ngoài giống như bát nước hắt đi. . . Mày cũng không ở xa giống như mấy đứa em mày. Chúng nó ở xa thì đã đành, đây mày ở cùng một thôn, đi hai ba bước đã tới thì mệt chết hả? Mày nói xem nửa năm nay mày về nhà được mấy lần? Mẹ mày mấy ngày hôm nay cứ ho sù sụ suốt. Mày bắt hiểu nó vừa vừa thôi, suốt ngày chỉ biết lo cho nhà mình thôi à. Chúng tao nuôi dưỡng mày lớn như vậy, thế mà gả đi một cái là không biết trở về nhà báo hiếu, hiếu thuận với cha mẹ nữa hả?”

Hà Hoa rụt cổ, không biết phải nói gì. Thật ra cô vẫn thường xuyên về nhà, biểu mẹ ít hoa nọ quả kia, chỉ là cô sợ cha mắng mình, nên mỗi lần đến đều không vào trong nhà, chỉ ngồi với mẹ một lúc ở trong bếp rồi đi ngay. Bây giờ thấy bộ dạng cha cô trừng mắt quát mắng, khiến cho cô hơi chột dạ, dường như cảm thấy bản thân mình giống như một đứa con gái bất hiếu không để ý quan tâm gì tới cha mẹ, lại nghe cha bảo mẹ cô người không được khỏe, không khỏi có chút lo lắng.

Bầu không khí đang hơi căng thẳng nặng nề, Tiểu Bảo mang theo hơi lạnh chạy từ bên ngoài vào, vừa vào phòng liền đứng im khom lưng thở hổn hển.

Hà Hoa kéo Tiểu Bảo hỏi: “Chạy nhanh như vậy làm gì hả?”

Tiểu Bảo hiển nhiên là vừa mới cùng bọn nhóc choai choai mới lớn trong thôn nghịch ngợm trở về, vẻ mặt rất hưng phấn, cười hi hi nói: “Đệ ném tuyết với thằng Hồ, nó ném trượt liền đuôi đệ. Haha nhưng không kịp, đệ chạy nhanh hơn!” Tiểu Bảo nói xong lấy tay áo lau lau cái mũi, thò tay lên bàn cầm lấy một miếng bánh nhét thẳng vào miệng.

Cha Hà Hoa giận dữ đập tay nó quát: “Chỉ có đàn bà con gái mới hay ăn vặt, mày là đàn ông không được làm thế biết chưa hả?!”

Tiểu Bảo bị đánh vào tay rất rát, lấy tay kia xoa xoa, bĩu môi đi tới giường ngồi xuống.

Trường Sinh ở bên cạnh, tro mắt nhìn Tiểu Bảo bị đánh, hắn theo bản năng sờ sờ túi đậu phộng của mình, ôm tay xoa xoa, vẻ mặt bất an, giống như đứng đồng lõa, ngồi đồng than.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 23

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phuong

Tối gần trưa, em gái thứ hai Hạnh Hoa và thứ ba Đào Hoa cũng lần lượt kéo nhau về. Đào Hoa mang theo chồng và con trai mới tròn một tuổi đến. Hạnh Hoa thì chỉ có một mình trở về, cô nói là mẹ chồng cô hai ngày nay không được khỏe, nên chồng cô không an tâm phải nhà trông nom. Sắc mặt cha Hà Hoa sau khi nghe Hạnh Hoa nói vậy không tốt lắm, nhưng cũng không nói gì thêm.

Chị em cả năm không gặp mặt, lúc này cùng tụ họp lại thân thiết kéo tay trò chuyện mãi không thôi. Lớn lên cùng một thôn, Hạnh Hoa và Đào Hoa đều biết Trường Sinh gốc nghèo, cung kính gọi hắn một tiếng anh rể, nhưng hắn không để ý tới họ, hai người cũng không nói thêm gì. Chồng Đào Hoa là Xuân Lai cũng đã nghe Đào Hoa nhắc qua về chuyện Trường Sinh, nên thấy đáng về ngày gốc ngân ngơ của hắn cũng không thấy lạ.

Đại Bảo chạy tới nhà cha vợ tương lai chúc tết cũng đã trở về, lúc này trong nhà càng ồn ào náo nhiệt hơn. Được chào đón nhất là con của Đào Hoa, người này ôm một cái, người kia thơm một cái, nhóc con cũng không sợ người lạ, ai bế cũng không khóc, còn hớn hờ cười khanh khách, ngay cả mặt cha Hà Hoa cũng giãn ra nở nụ cười tươi rói.

Hà Hoa ôm bé con vào lòng, tiến đến trước mặt Trường Sinh. Về mặt Trường Sinh ngạc nhiên nhìn bé con trong lòng Hà Hoa, mắt dính chặt lấy bé con không rời, chờ tới khi người khác tới bế đi rồi, ánh mắt của hắn vẫn còn ngây ngẩn dõi theo một lúc lâu.

Ngồi chơi quây quần một hồi, mẹ Hà Hoa liền đứng dậy đi sắp xếp nấu cơm trưa, mọi người đương nhiên chia ra ba tốp: mẹ Hà Hoa và ba chị em Hà Hoa cùng vào trong bếp nấu cơm, cha Hà Hoa, Đại Bảo và Xuân Lai ở trên nhà trò chuyện, còn Trường Sinh và Tiểu Bảo thì ở trong sân cùng đắp người tuyết.

Hà Hoa ngồi ở cạnh cửa bếp nhóm lửa, nhân lúc mẹ cô và các em không để ý liền ngoái đầu ra ngoài nhìn xem, thầm nghĩ may là trong nhà có Tiểu Bảo còn có thể nói được vài lời với Trường Sinh, cùng chơi với hắn, nếu không hắn chắc chắn sẽ quanh quẩn bên cô, nếu thế khiến cô thực sự không biết làm thế nào.

Mẹ Hà Hoa và mấy cô con gái tán gẫu về việc nhà, từ chuyện con Đào Hoa xinh đẹp đáng yêu ra sao, hết sức tự nhiên chuyển tới vấn đề Hà Hoa và Hạnh Hoa cũng nên sớm sinh con cái đi.

“Việc quan trọng nhất trong đời của một người phụ nữ là sinh con, con trai hay con gái đều được, chỉ cần sinh một đứa con thì lúc ấy mới được xem là làm tròn bổn phận của người vợ, bản thân mình cũng có hy vọng...” Mẹ Hà Hoa vừa nhặt rau vừa nói: “Các con xem, hai đứa đều là chị lớn, lại để cho em gái vượt mặt trước rồi kìa, hai đứa nên nắm chắc cơ hội, mau sinh cháu cho mẹ đi, mẹ thấy tốt nhất là tầm giờ sang năm, mỗi đứa ôm một đứa trở về là tốt nhất, khi đó Đại Bảo cũng thành thân rồi, chưa biết chừng vợ nó còn mang thai nữa ấy chứ, khi đó chúng ta sẽ đón năm mới thật náo nhiệt!”

Đào Hoa cười khanh khách: “Mẹ, mẹ xem mẹ nói kìa, em đâu còn chưa vào nhà, mẹ đã mong có cháu nội bé rồi kìa.”

Mẹ Hà Hoa phui phui tay, mở mồm ra nhìn nhìn cười đáp: “Mẹ từng này tuổi rồi, không mong cháu chất thì mong cái gì chứ? Mẹ luôn hy vọng các con đều sống tốt cả.”

Hà Hoa và Hạnh Hoa liếc mắt nhìn nhau một cái, đều làm bộ cười nhẹ, cup mắt xuống dường như có chút suy tư.

Mẹ Hà Hoa đang nói thì trong phòng vang lên tiếng trẻ con khóc ầm ĩ, một lúc lâu cũng không dứt, Đào Hoa thấy thế không khỏi thảm oán giận: “Ồi Xuân Lai, vắng vợ một chút đã không xong.”

Mẹ Hà Hoa bảo: “Đàn ông tất nhiên là không chăm lo được con cái rồi, chắc thằng bé đói bụng nên khóc đó, con mau vào bế nó đi.”

Đào Hoa lau tay lên nhà lớn bế con. Mẹ Hà Hoa lại quay ra nói với Hà Hoa và Hạnh Hoa: “Hai con cũng lên nhà nghỉ ngơi đi, lâu rồi không về nhà, vào nhà trò chuyện với cha các con đi, cứ để mẹ làm là được rồi.”

Hà Hoa và Hà Hạnh cương quyết ở lại bếp giúp mẹ, mẹ Hà Hoa lại đuổi hai người lên nhà mấy lần nữa, cuối cùng Hà Hoa đành bảo Hạnh Hoa lên nhà giúp Đào Hoa trông em bé, còn mình thì ở lại giúp mẹ, nói trông trẻ con là mệt nhất, e là một mình Đào Hoa trông không nổi, làm phiền tới cánh đàn ông trò chuyện. Hạnh Hoa thấy chị gái bảo vậy thì hình như có chuyện riêng cần nói với mẹ, liền vâng dạ lên nhà.

Thấy Hạnh Hoa đã đi xa, Hà Hoa quay sang nói với mẹ cô: “Mẹ, con nghe cha nói gần đây thân thể mẹ không khỏe? Lại bị ho nữa sao ạ? Sao không nói cho con biết?”

Mẹ Hà Hoa bảo: “Có gì to tát đâu, trời lạnh nên cảm chút thôi, cũng đã tới chỗ thầy Chu lấy thuốc, mẹ đã uống hai thang thuốc rồi, không có chuyện gì đâu.”

Hà Hoa lo lắng: “Được vậy thì tốt, nếu mẹ bị bệnh thì nhất quyết không được giấu chúng con, nói ra sớm thì sẽ trị khỏi sớm hơn, đừng để lâu khiến bệnh nặng quá. Giống như bà nội con bị bệnh kéo dài lâu quá thành ra nguy hiểm, may mà thầy Chu quen biết một thầy thuốc giỏi có thể trị được, nếu không có chuyện rồi, nhà chúng ta không thể dầm lên vết xe đổ đó được. Nhìn vào nhà chúng ta tuy rằng cha là trụ cột, nhưng bên trong sao có thể thiếu được mẹ, nên mẹ cũng không thể để bản thân mình xảy ra chuyện gì được.”

Mẹ Hà Hoa vui mừng cười nói: “Mẹ biết rồi, có các con hiếu thuận, mẹ còn phải hưởng phúc vài chục năm nữa. Còn chờ mong các con sinh con đẻ cái, Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, mẹ còn phải kiên cường, giữ cho thân thể khỏe mạnh để còn cưới vợ cho nó, chờ nó sinh cháu nội cho mẹ chứ! Sao có thể để bản thân dễ dàng bị bệnh cơ chứ? Thật sự không sao đâu, con không phải lo.”

Hà Hoa nghe mẹ nói vậy mới yên tâm, lại nghĩ tới Tiểu Bảo bây giờ vẫn còn chảy nước mũi chạy quanh thôn, cô tưởng tượng cảnh Tiểu Bảo chảy nước mũi cưới vợ, cảm thấy rất buồn cười, không khỏi cười cười.

Mẹ Hà Hoa lại bảo: “Cha con nói vậy đâu phải là nói cho mẹ đâu, rõ ràng là bản thân ông ấy nhớ con thì có. Con đừng thấy ông ấy ngày thường mặt sung mày xia với các con mà buồn giận, dù sao cũng là con gái ruột của mình, sao có thể không lo không nhớ cơ chứ? Nửa năm này con về nhà lần nào cũng không lên nhà thăm ông ấy, ông ấy thấy thế nên giận con đó.”

Hà Hoa sùng sốt, nghĩ ngợi, cúi đầu không nói gì.

Mẹ Hà Hoa nói tiếp: “Trong mấy chị em các con, ông ấy thương nhất là Đại Bảo thì không tính, tiếp theo chính là con. Mặc dù con là con gái nhưng rốt cuộc thì vẫn là đứa con đầu lòng của ông ấy, người ta bảo trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, có điều đứa con đầu trong lòng cha mẹ thường khác biệt chút, chăm lo dóc lòng dóc dạ hơn so với mấy đứa còn lại ... Mấy năm nay con làm lụng đủ thứ việc trong nhà, trong lòng cha mẹ đều biết cả, còn khiến con trễ việc lập gia đình, trong lòng mẹ hiểu hết, cha con ông ấy cũng nào phải trái tim sắt đá gì đâu, đều nhìn thấy hết sự vất vả của con ... Cha con không phải không thương con, mà là ... Khụ..khụ... Tính ông ấy xưa giờ đã vậy rồi, lúc tốt tính thì đối xử với người ta như cho uống mật vậy, lúc tính xấu nổi lên chỉ khiến người ta hận tới mức không thể lấy dao chém .... Ông ấy chính là người như vậy, con đừng hận ông ấy...”

“Mẹ...” Hà Hoa ngắt lời mẹ cô, trong lòng chua xót, đôi mắt phấp phỏng, cúi đầu giả vờ, nói: “Mẹ nói vậy là sao chứ, làm gì có con gái nào lại hận cha mình? Còn bảo khổ với một gì nữa ... Nếu mà muốn tính thì chẳng phải bắt đầu là cha mẹ sinh con ra, lại nuôi con lớn tới chừng này, không phải con còn làm cha mẹ vất vả hơn sao? Hơn nữa bây giờ con rất ổn, Trường Sinh chỉ có tính sợ người lạ, trước mặt mọi người không dám nói lời nào, chứ ở nhà cũng giống như người bình thường, cũng rất biết thương con, con không cảm thấy khổ hay vất vả gì...”

Trầm mặc một lát, mẹ Hà Hoa đưa tay lên lau khóe mắt: “Không nói cũng không sao, mẹ biết Trường Sinh là thằng bé tốt, mẹ thấy được mà ... Khụ, mẹ là muốn nói tới cha con, sau này con hãy thường xuyên về nhà thăm ông ấy. Cha con là hạng người cố chấp, cho dù sét đánh đỉnh đầu vẫn cứng đầu sống chết không khom lưng, bắt ông ấy nói những lời dịu dàng thì đối với ông ấy còn kinh khủng hơn cả lấy dao xé thịt của ông ấy. Nếu như không phải ông ấy thật sự nhớ con, thì hôm nay cũng sẽ không nói mấy lời kia đâu.”

Hà Hoa cúi đầu nhóm lửa, gật gật đầu đáp: “Con biết rồi, sau này con sẽ thường xuyên về nhà, nào phải con không muốn hiếu thuận trước mặt cha, mà con sợ sẽ chọc cha giận. Trường Sinh thường không thích quan tâm đến ý đến ai cả, lại hay ngốc nghếch, huynh ấy thật sự không phải cố ý bất kính với cha mẹ mà trước giờ đã như vậy, con sợ cha nhìn thấy huynh ấy sẽ giận...”

Mẹ Hà Hoa nói: “Khụ, trên đời này làm gì có cha vợ nào vừa nhìn con rể đã thuận mắt đâu. Con xem Xuân Lai đấy, nó là con rể do chính cha con chọn đấy, thế mà lúc đầu đến ông ấy chẳng phải vẫn mắt tròn trừng, không vừa mắt đó thôi? Bây giờ không phải cũng ngồi cùng một bàn trò chuyện hòa thuận đó sao? Chuyện cha vợ tròng mắt cũng không phải dần dần biến mất đó sao, Xuân Lai cũng đâu phải loại miệng ngon lưỡi ngọt gì, nhưng cha con thích ăn gì, thích nghe gì, Xuân Lai là người ngoài sao biết được cơ chứ? Còn không phải do Đào Hoa nói cho nó biết à. Với tính tình cha con là phải thuận theo, dần dần rồi ông ấy cũng đổi nét, dễ chịu hơn ...”

Hà Hoa lại ném mấy cây củi nhỏ vào bếp, giống như con gái nhỏ làm nũng với mẹ, mếu máo nói: “Mẹ cho rằng con không dạy bảo Trường Sinh sao. Trước khi đi con nói bao nhiêu lần về nhà phải thế này thế kia, bắt huynh ấy phải mở miệng. Nhưng vừa vào nhà huynh ấy liền biến thành câm điếc, bảo huynh ấy không phải tên ngốc cũng chẳng ai thêm tin!”

Mẹ Hà Hoa bảo: “Sao lại nói vậy chứ, cái gì mà ngốc với không ngốc, người thật thà có gì xấu ... Không nói thì làm vậy, mẹ thấy sức của Trường Sinh ở thôn mình có mấy người theo kịp nào. Con bảo nó nếu rảnh rồi thì chạy tới đây gánh nước, chẻ củi, mấy việc đó cũng không mất nhiều công sức lắm. Cha con cũng không phải loại người không phân biệt được phải trái đúng sai, ai đối xử tốt với ông ấy ông ấy không biết chặc? Nhưng ông ấy là muốn thể diện, chỉ cần có người khen ông ấy có phúc, có con rể dóc sức làm việc giúp ông ấy, thì con xem ông ấy làm cha vợ còn không vui à? Nếu ngày nào cũng xuất hiện trước mặt ông ấy, cho dù ông ấy có mắng thì cũng chỉ mắng một hai lần, sao có thể ngày nào cũng mắng được cơ chứ? Sau này càng về lâu dài, ông ấy ghét bỏ mắng nhiếc cũng mệt, cũng chán, đợi cho ông ấy quen nhìn thấy Trường Sinh rồi thì sẽ thay đổi, đối xử cũng khác thôi. Con người mà, lâu dần sẽ thành thói quen, đến lúc đó không phải người một nhà cũng thành một nhà, Trường Sinh cũng thế, mẹ không tin sau này nó không mở miệng gọi được một tiếng “Cha”...”

Hà Hoa mở to mắt nghe mẹ nói tới sùng sốt, ngây người một lúc lâu sau mới đưa tay sờ sờ bụng mẹ cô, chẹp chẹp miệng khen: “Mẹ à, con gái còn không biết, trong bụng mẹ giấu không ít kiến thức nha.”

Mẹ Hà Hoa cười một tiếng, vỗ tay Hà Hoa, thở dài: “Kiến thức cái gì, mẹ là người từng trải, đều là tự lần mò, lăn lộn cuộc sống tích thành... Con cứ thử sống cùng một người quá nửa đời người thì sẽ rõ, tính nết không hiểu rõ như lòng bàn tay mới là lạ ... Cuộc đời mẹ đã giao phó hết cho cha con, tốt hay xấu gì cũng đều là ông ấy... Có đôi khi thật sự khiến cho mẹ hận tới mức răng ngứa lợi, nhưng cuối cùng ngẫm nghĩ lại, không quan tâm thì sẽ thế nào, nửa đời người còn lại đều ở đây, nếu như thật sự không có ông ấy, cũng như là mất đi nửa cái mạng...”

Hà Hoa nghe giọng nói của mẹ nghèn nghẹn, đáy mắt hơi lằng lằng, chỉ sợ là bà lại nghĩ đến chuyện của mẹ góa Trần, cô vội vàng vỗ vỗ vào đầu gối bà, cười tinh nghịch trêu đùa: “Sau này con không gọi mẹ là mẹ nữa, đổi thành gọi bằng sự phụ, có chuyện gì cũng sẽ chạy tới học hỏi sự phụ, chắc chắn sẽ

đúng hết!”

Mẹ Hà Hoa bật cười vì cô, tươi cười bảo :”Con đừng có mà ba hoa, nhanh chóng sinh một đứa cháu ngoại cho mẹ bé. Đào Hoa ở xa quá, cả năm cũng về có vài lần, chờ Đại Bảo thành thân sinh cháu nội thì cũng phải vài năm nữa. Con và Trường Sinh nhanh chóng sinh con đi, bé tới trước mặt cha con, chắc chắn ông ấy sẽ rất vui mừng, đến lúc đó nếu muốn bé cháu ngoại một cái còn phải nhìn sắc mặt Trường Sinh nữa, đến lúc đó ai mới là người phải lo lắng nào.

Hà Hoa cup mắt cười cười, hơi ngượng ngừng gật gật đầu.

Mọi người cả ngày đều ở nhà họ Lý vừa ăn cơm vừa trò chuyện vui vẻ, buổi tối mấy cô con gái muốn ở lại nhà cha mẹ ngủ, nhưng lại không đủ giường, Vốn là nam nữ tách ra hai bên cũng có thể ngủ được, chỉ có điều Hà Hoa biết không có khả năng thuyết phục được Trường Sinh ngủ cùng với cha cô và Đại Bảo, liền nói với mọi người rằng cô và Trường Sinh về nhà ngủ, chừa lại cho mọi người hai chỗ trống ngủ thoải mái hơn. Lại nghĩ tới những lời mẹ cô nói với cô lúc trong bếp, lại có ý lớn giọng bảo ngày mai hai người lại qua, dù sao cũng ở gần, ngày nào cũng có thể đến.

Khi Hà Hoa và Trường Sinh trở về nhà cũng đã khuya, hai người đều lau qua loa vài cái rồi chui vào túi ngủ. Hà Hoa nằm trên giường lăn qua lộn lại nhớ đến những lời ban ngày mẹ nói với cô, lại nghĩ tới đứa trẻ đáng yêu của Đào Hoa, trong lòng không khỏi ngượng mồm. Cô nghiêng đầu nhìn nhìn Trường Sinh, ngo ngáy suy nghĩ một lát, trở người, thò tay tiến vào túi ngủ của Trường Sinh, chọc chọc nhẹ vào người hắn.

Trường Sinh quay đầu nhìn cô.

Cô hơi ngượng ngừng, cong miệng cười cười, không nói gì.

Trường Sinh ngạc nhiên trong chốc lát, lại thấy cô không nói gì, bèn quay đầu đi nhắm mắt ngủ.

Hà Hoa lại chọc chọc hắn: “Đừng ngủ, huynh quay lại đây, ta có chuyện muốn nói với huynh.”

Trường Sinh mở mắt ra, nghiêng người nhìn cô.

Hà Hoa xốc chân lên, chui vào trong túi ngủ của Trường Sinh, hỏi: “Huynh nói xem ...con của Đào Hoa có đáng yêu không?”

“Hả?” Trường Sinh ngẩn người, Hà Hoa biết trong đầu hắn đại khái còn đang nghĩ xem Đào Hoa là ai. Cô bắt đầu đi bừa môi: “Bé con ấy, hôm nay ta còn bế bé con cho huynh xem mà, huynh thấy có đáng yêu không?”

Nhắc tới bé con, Trường Sinh giống như thực sự hứng thú đáp: “Ừm ... Nó rất nhỏ nha ... chỉ dài bằng cánh tay Hà Hoa thôi ...Cái mũi nhỏ, miệng nhỏ, tay cũng nhỏ xíu, chân cũng nhỏ, con chim nhỏ cũng rất nhỏ nữa nha...” Hắn nói xong còn vươn ngón tay cái của mình ra trước mũi quơ quơ bảo: “Còn không bằng ngón tay ta nữa...”

Hà Hoa phì cười một tiếng, lại nói: “Đối xử với nó thật tốt, nó sẽ lớn lên nhanh thôi.”

Trường Sinh gật đầu: “Ừ! Ta biết, trước kia ta cũng rất nhỏ, bà nội rất tốt với ta, thời gian trôi qua ta đã cao thế này, con chim nhỏ cũng lớn hơn.”

Mặt Hà Hoa lúc đỏ lúc trắng, không nhìn được vui đầu vào ngực hắn cười khanh khách, lại thấy bản thân mình dường như bị chồng đùa giỡn, liền đưa tay lên lưng hắn nheo một cái.

Cô cười chán xong cũng không ngừng đầu, cọ có trán vào ngực Trường Sinh, nói: “Chúng ta cũng có một đứa con được không? Một bé con nho nhỏ, chúng ta sẽ thương nó, nuôi dưỡng nó thành cao lớn như huynh.”

Trường Sinh gần như là chẳng cần nghĩ ngợi đáp: “Được.” Nói xong liền nhẹ nhàng đẩy Hà Hoa ra, ánh mắt chuyển xuống bụng của cô, rất thật thà nói: “Em bé chui vào trong bụng, bụng sẽ trở nên rất lớn, chứa em bé bên trong. Cô biến bụng lớn ra đi, lớn rồi mới có thể có con được.”

Hà Hoa đỏ mặt, ngượng ngừng nhỏ giọng nói:”Huynh phải bỏ vào trong mới có được...”

Trường Sinh giật mình, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Hà Hoa nhìn hắn, xích xích lại gần, đưa tay ôm lấy hắn. Trường Sinh hơi sững sốt một chút, chậm chạp nâng tay lên dừng giữa không trung, do dự không biết nên đặt tay ở đâu. Hà Hoa cầm tay hắn, nhẹ nhàng đặt ở trên lưng mình.

Hai người ôm ấp nhau, ngực dán sát vào nhau. Hà Hoa chậm rãi xích lại gần, nhẹ nhàng chạm môi mình vào môi Trường Sinh. Hắn không hề đáp lại, chỉ mở to mắt nhìn cô, cô lại tiến tới hôn thêm một cái nữa, dừng lại trong chốc lát rồi lùi lại, chờ đợi.

Bờ môi của hắn hơi mấp máy một chút, sau một lúc lâu rốt cuộc cũng thật cẩn thận xích xích lại phía trước, hơi căng thẳng sợ hãi, học theo Hà Hoa khẽ chạm môi vào môi cô dừng một chút rồi rời đi, do dự một lúc rốt cuộc bắt đầu ép môi mình vào môi cô.

Vẫn chưa phải là hôn sâu, rất đơn giản chỉ là hai bờ môi chạm rồi dán chặt vào nhau, mềm mại, dịu dàng, trong đêm đông yên tĩnh, hai người bọn họ tìm được loạn nhịp, truyền đạt tình cảm mộc mạc chất phác nhất.

Một lúc lâu sau, Hà Hoa mở mắt ra, nhưng thấy Trường Sinh cũng mở mắt ra, ánh mắt nhìn cô có chút say mê.

Trái tim – giống như có người dịu dàng ve vuốt. Hà Hoa hít một hơi thật sâu, dựa vào lồng ngực Trường Sinh, ôm chặt lấy hắn.

Cô muốn có con, nhưng lúc này lại không muốn phá vỡ cảm giác yên bình ngọt ngào này. Đêm nay cô muốn cứ lẳng lặng ôm hắn như vậy, cũng để cho hắn dịu dàng ôm chặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24

Edit : Rabbitlyn

Beta : Như Bình

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, Hà Hoa chợt nghe bên ngoài có tiếng người gõ cửa. Cô đang say sưa ngủ buộc phải mở mắt, cô nghĩ không biết là sớm như vậy ai đã đến chúc tết rồi, cô không để ý trở mình đụng phải Trường Sinh.

Người bên ngoài đập cửa một hồi lâu, chẳng những không có dấu hiệu ngừng lại mà càng ngày càng mạnh tay hơn, giờ còn bắt đầu kêu to. Hà Hoa nghe hai tiếng nhận ngay ra mẹ cô đang gọi, mẹ cô nôn nóng đến lạc cả giọng. Cô hoảng sợ giật mình nhanh chóng ngồi dậy, xác định mình thực không phải đang nằm mơ, vội vàng mặc đại quần áo rồi khoác áo bông đi ra ngoài.

Vừa mở cửa, cô thấy mi tâm của mẹ cô nhú chặt như đang suy nghĩ gì đó, vẻ mặt bà vô cùng hoang mang lo sợ.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ?” Hà Hoa sợ tới mức trong lòng không ngừng run rẩy, nếu không xảy ra việc gì thực sự lớn hay quá trầm trọng thì mẹ cô sẽ không đến nhà cô đập cửa sớm như vậy.

Mẹ Hà Hoa kéo cánh tay cô vội la lên: “Không xong, không xong rồi, Đại Bảo và Đào Hoa đến nhà chồng của Hạnh Hoa đánh nhau!”

“Á?” Hà Hoa hoảng sợ, vội hỏi: “Sao lại xảy ra chuyện này? Sao lại như vậy chứ?”

Mẹ Hà Hoa thở dài vẻ mặt sầu khổ, nói: “Hạnh Hoa mệnh khổ, chồng con bé đánh nó...”

Hà Hoa chau mày, lại nghe mẹ cô nói: “Tối hôm qua nó cứ cà cưa mãi mà chưa chịu cởi áo ngoài đi ngủ, mẹ cũng không mấy để ý. Sáng nay trời còn tối con bé đã dậy mặc áo, mẹ thấy bên cạnh trống trống nên tỉnh giấc, lúc đó mới thấy trên tay con bé đầy vết bầm tím. Mẹ hỏi con bé đã xảy ra chuyện gì, con bé mới âm ỉ nói với mẹ, năm ngoái con bé cãi nhau với Phúc Căn, hai vợ chồng giằng co rồi không cẩn thận lỡ tay, Phúc Căn xuống tay không biết nặng nhẹ nên đánh nó thành như vậy, hai vợ chồng nó vẫn giận nhau đến tận bây giờ, lần này chồng con bé không cùng về cũng là vì nguyên nhân này...”

Hà Hoa giận dữ: “Cái gì mà hai bên giằng co nên lỡ tay chứ, theo tính cách của Hạnh Hoa người ta có mắng mướn câu nó cũng không dám cãi lại câu nào, nhất định là do Vương Phúc Căn kia làm bậy!”

Mẹ Hà Hoa nói: “Àiii... Người ngoài cũng không thể can thiệp vào chuyện của hai vợ chồng nó... mẹ đau lòng muốn khuyên bảo con bé, không ngờ lại đánh thức Đào Hoa, con cũng biết theo tính cách của Đào Hoa, nó nghe xong chuyện này thì sẽ làm thế nào rồi đây. Con bé lập tức bật dậy, vừa tức vừa chửi. Hạnh Hoa bị con bé mắng sợ quá đành phải lí nhí nói ra sự thật, không chỉ một mình chồng Hạnh Hoa đánh nó, mà còn có cả mẹ chồng và chị dâu cả nữa...” Mẹ Hà Hoa vừa run vừa nói, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Hà Hoa phát hỏa, mắng: “Bọn chúng định làm phản à! Bọn chúng nghĩ nhà chúng ta không còn ai sao! Con mà không đánh chết bọn chúng thì con không phải là người!” Cô nói xong rồi ra sân tìm gậy gộc.

Mẹ Hà Hoa vội vàng chạy theo tóm cô lại: “Được rồi! Được rồi! Con cũng đừng khiến cho mẹ phải lo lắng nữa! Tính tình của Đào Hoa còn nóng nảy hơn con, con bé gọi ngay Đại Bảo dậy, hai chị em nó tính tình giống y chang nhau, chưa nói được mấy câu đã muốn liều mạng với người ta, mẹ khuyên thế nào cũng không được. Xuân Lai và hai đứa nó đã đi được một lúc lâu rồi!”

Hà Hoa hỏi: “Thế cha con đâu? Ông ấy có nói gì không?”

“Mẹ không dám cho ông ấy biết.” Mẹ Hà Hoa nói: “Đào Hoa gọi Đại Bảo và Xuân Lai rồi lẳng lẽ đi, không dám để cha con biết, lúc này cha con vẫn đang ngủ... Mẹ thấy đáng điệu của tụi nó có chút bất thường, hai đứa còn mang theo gậy gộc trong nhà đi nữa, trong lòng mẹ vô cùng sốt ruột, ngộ nhỡ chúng ra tay đánh người thật thì phải làm sao đây? Mẹ không biết phải làm sao, Hạnh Hoa lại càng không có chủ kiến, lúc này nó vẫn không ngừng khóc lóc ở nhà, mẹ bảo con bé trông cháu, rồi vội vàng chạy đến đây tìm con, con mau đi ngăn bọn Đào Hoa đi, nhất thiết không được động tay động chân.”

Hà Hoa vội nói: “Mẹ đừng gấp, con đi mà...” Cô vừa nói vừa đi vào trong phòng, sau đó cô nói tiếp: “Lát nữa con sẽ đến nhà Trương Đại Xa để mượn ngựa đuổi theo, chắc chắn có thể ngăn hai đứa nó ở giữa đường!”

Mẹ Hà Hoa đi theo phía sau, lo âu nói: “Ai bảo mấy đứa không phải là chị em ruột chứ, con và Đào Hoa đều suy nghĩ hết nhau, con bé kêu Đại Bảo đi mượn xe và ngựa rồi, ba đứa chúng nó vội vàng lên xe ngựa, sợ là lúc này đã đi được nửa đường rồi.”

Nói xong thì hai người cũng vừa vào đến phòng, Trường Sinh nghe ồn ào nên đã mặc quần áo chỉnh tề bước từ buồng trong ra, vẻ mặt Trường Sinh mờ mịt đi theo đuôi Hà Hoa.

Hà Hoa không có thời gian để ý đến hấn, vào buồng trong vừa khoác áo ngoài vừa nghĩ cách, quay ra nói với mẹ cô: “Không sao đâu mẹ, xe ngựa của hai đứa nó có nhanh thế nào cũng chỉ đi được trên đường cái thôi, con sẽ đi con đường mòn sau núi. Hai đứa không thể đột nhiên đến đó thẳng tay đánh người được, dù sao cũng phải tranh luận cho ra phải trái mới được, con sẽ chạy thật nhanh, chắc không trễ quá đâu, cứ để cho bọn nó mắng chửi cho hả giận thì thôi, con sẽ không để cho hai đứa nó đánh người đâu.”

Mẹ Hà Hoa gật đầu nói: “Vậy thì được! Mẹ sẽ kêu thằng lớn và hai thằng nhỏ nhà chú ba đi với con, mấy đứa có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Hà Hoa nói: “Mẹ à, mẹ quýnh quá mà hồ đồ rồi, con là người đi ngăn cản, nếu kéo thêm ba người đàn ông cùng đi, thì có còn giống như giảng hòa nữa không.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Mẹ sợ ngộ nhờ không ngăn cản được, người chịu thiệt là các con đấy.”

Hà Hoa nói: “Mẹ yên tâm, gia đình Vương Phúc Căn kia chỉ dám bắt nạt Hạnh Hoa tính tình hiền lành thôi, chứ bọn họ không dám dùng vũ lực với bọn con đâu, đừng nói đến Đại Bảo, ngay cả con bọn họ cũng không đánh lại đâu.”

Mẹ Hà Hoa vẫn lo lắng, nói: “Nhưng dù sao cũng là ở trước cửa nhà họ, bọn họ chỉ cần hô một câu, sẽ có nhiều người đến ức hiếp các con.”

Hà Hoa nói: “Con không tin những người trong thôn đều là những kẻ khốn nạn không biết phân biệt phải trái. Con người ai cũng thấu tình đạt lý, chúng ta từ từ giải thích, họ cũng không thể không phân biệt đúng sai mà đi giúp đỡ những kẻ khốn nạn bắt nạt người tốt.”

Mẹ Hà Hoa vẫn nhủ mảy lo lắng, nhưng bà cũng không nghĩ được cách nào cả, đành phải thuận ý Hà Hoa, lại không ngừng dặn cô không được manh động, nhất thiết không được ra tay đánh người. Hà Hoa cam đoan. Khi cô mặc xong quần áo đi ra ngoài mới chú ý tới Trường Sinh, thấy hấn không biết khi nào đã mặc áo bông, đội nón bông kín mít, đi theo đuôi cô.

Hà Hoa thuận miệng nói: “Huynh đi theo ta làm gì? Ở nhà đợi đi, buổi trưa ta sẽ trở về.”

Trường Sinh cứ lắc đầu mà không trả lời.

Hà Hoa muốn nói tiếp, thì mẹ cô lại bước lên trước, lôi kéo cánh tay Trường Sinh vỗ vỗ, nói: “Để cho nó đi theo con đi, đường đi cũng không gần chút nào, một mình con trèo núi vượt rừng cũng làm mẹ lo lắng, cho Trường Sinh đi theo sẽ yên tâm hơn... Còn nữa Trường Sinh cũng hiền lành sẽ không gây rối, đáng người còn cao ráo khỏe mạnh cũng có thể dọa được người khác, người nhà bọn họ muốn ra tay đánh người cũng phải kiêng dè một chút, không thể ức hiếp con, để cho nó đi theo mẹ cũng yên tâm hơn một chút.”

Chuyện này rất gấp, Hà Hoa cũng không nói thêm nữa, chỉ nói: “Vậy chúng con đi đây, mẹ đừng lo mau trở về đi.”

Hà Hoa và Trường Sinh từ phía sau thôn chạy vội đến mảnh ruộng sau núi bọn họ khai hoang, vượt qua một ngọn núi lại đến hai khu rừng, thời tiết mùa đông giá rét họ đều phải mặc áo bông dày, trên mặt đất có một lớp tuyết đọng, đi đường thôi đã vô cùng vất vả, huống chi là chạy. Hai người vừa thở hắt hắt vừa chạy vội, mấy lần trượt chân trên tuyết ngã lăn quay, cũng may mặc quần áo dày nên không bị thương, một người ngã, người kia lại giúp đỡ đứng dậy rồi tiếp tục chạy.

Vừa ra khỏi khu rừng leo lên đỉnh núi, từ xa xa Hà Hoa đã trông thấy Vương gia trang nhà chồng của Hạnh Hoa, quần áo của cô và Trường Sinh sớm đã ướt đẫm, Hà Hoa mệt đến mức hai chân như nhũn ra, nhưng không dám dừng lại nghỉ ngơi. Cô hiểu rõ tính tình của em mình, hai đứa nó ở hợp lại với nhau, nếu không có người ngăn cản thực sự sẽ chọc thủng cả trời. Đại Bảo hiếu thảo, yêu thương các chị, ai dám bắt nạt họ Đại Bảo sẽ không nhịn. Đào Hoa càng không cần phải nói, nó là một đứa luôn muốn vượt trội hơn người, càng không thể chịu được cảnh đàn ông đánh vợ. Ngày trước khi nó còn chưa lấy chồng, cha và mẹ giằng co đánh nhau, nó còn dám đứng lên chống đối lại cha, với cha mình Đào Hoa còn như vậy, càng đừng bàn tới người ngoài. Nghĩ vậy, Hà Hoa lại càng không dám chậm chạp thêm, cho dù vừa chạy vừa lăn xuống núi cũng phải nhanh chóng vào thôn.

Hà Hoa chỉ ghé qua Vương gia trang này một lần, không nhớ rõ nhà chồng Hạnh Hoa nằm ở đâu, quan sát trên đường đi thấy dân trong thôn đều đang tụ tập về một chỗ, dường như bọn họ cũng đang đi hóng chuyện náo nhiệt, cô thầm nghĩ chắc là chỗ đó rồi. Cô chỉ sợ mình tới trễ, vội vàng chạy lên trước, xa xa đã thấy xe ngựa của nhà Trương Đại Xa dừng trước cửa một căn nhà, ngoài cửa có rất nhiều người, cô biết mình đã tới đúng nơi rồi. Đến gần hơn chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng chửi rủa, giọng Đào Hoa lớn nhất, dường như nó hận không thể quật hết mồ mã tổ tiên nhà người ta lên.

Hà Hoa đẩy đám người chen vào, nhưng thấy mình vẫn tới chậm, trong sân đã hỗn loạn, Đại Bảo đè chồng Hạnh Hoa xuống đất, nắm cổ áo đám một phát. Xuân Lai và anh chồng Hạnh Hoa vật nhau ra chẳng phân biệt nổi đâu là phe mình phe ta. Bên chỗ Đào Hoa đánh hăng say nhất, con bé kéo chị dâu cả của Hạnh Hoa, hai người vừa đánh vừa chửi, thậm chí một lượt toàn bộ cha mẹ tổ tông cả hai nhà, tóc tai xổ tung rơi rụng là tả.

Một bà già gầy như que củi đứng ở bên cạnh, Hà Hoa nhận ra đó là mẹ chồng Hạnh Hoa, lúc này bà ta đang vừa giậm chân vừa khóc như trời sụp đất lở: “Trời ơi! Con cháu nhà ta gây ra ác nghiệt gì thế này! Gặp phải lũ quỷ sứ không biết phân biệt phải trái! Vừa qua năm mới đã lôi cả người nhà đến giết người thế này! Không cho người ta sống nữa! Bọn chúng muốn đánh chết cả bà già này...”

Trong ngoài sân chật chội đông đúc, mọi người đứng một bên trơ mắt xem náo nhiệt. Hà Hoa hét lớn vài tiếng, tiếc rằng những người liên quan đang

đánh nhau đến xây xẩm mặt mày, đừng nói nghe không thấy tiếng của cô, cho dù họ có nghe được thì cũng đang đánh hăng say thế kia sao có thể ngừng tay lại.

Dù vậy Hà Hoa vẫn hét lên vài tiếng, rồi vội vàng xông lên can ngăn, cô tách cánh tay của Đào Hoa và chị dâu cả Hạnh Hoa ra, hét: “Dừng tay cho ta! Dừng đánh nữa! Buông tay ra!”

Hai người phụ nữ đánh nhau đến đỏ cả mắt, không ai chịu dừng tay lại, chị dâu cả của Hạnh Hoa vô cùng đánh đá, thấy Hà Hoa xông tới nghĩ là cô muốn giúp em mình đánh ả, hai người hợp lại đối phó thì chắc chắn một mình ả ta sẽ chịu thiệt, ả ta túm lấy cánh tay còn lại của Đào Hoa, nhắc chân đá Hà Hoa. Hà Hoa không đề phòng, bị đá vào cẳng chân, cô đau đớn kêu lên, hai chân mềm nhũn xụi xuống mặt đất.

“A!!!” Trong đám đông bỗng nhiên vang lên một tiếng rống to, tiếng rống lớn đến mức khiến những người đang xem đánh nhau sợ hãi. Mọi người sùng sốt ngẩn ra trong chốc lát, chợt thấy có một người chạy ra từ trong đám đông, dừng lại trước mặt chị dâu cả của Hạnh Hoa, không nói lời nào, bóp! Đấm thẳng vào mặt ả ta!

Chị dâu cả của Hạnh Hoa chưa thốt được lời nào đã nằm ngay đơ trên mặt đất, có lẽ là quá sốc vì cú đấm kia, ả ta không khóc không kêu, về mặt đờ đẫn, ngẩn người, nâng tay sờ mặt mình, vừa nhìn, toàn là máu.

Chị dâu cả của Hạnh Hoa còn sững sờ, một cú đấm nữa lại giáng tới, nhưng vẫn chưa đánh vào ả ta đã bị người ngăn lại.

Người đánh chính là Trường Sinh. Vừa rồi Hà Hoa cuống quýt chen đám đông đi vào cũng không để ý đến hắn, hắn bị đám người vây quanh che khuất sát ruột đến quỳnh quáng, chỉ nghe thấy bên trong Hà Hoa sát ruột hết lớn, hắn vội vã chen vào giữa đám người, hắn mặt mày rạng rỡ chen vào được lại thấy Hà Hoa bị người ta đập một phát, bởi vậy mới xảy ra cảnh tượng vừa rồi.

Lại nói về Hà Hoa sau khi cuống cuồng túm lấy tay hắn, ngăn được cú đấm thứ hai của Trường Sinh, cô vội vàng ôm hắn thật chặt, cô cảm thấy sức mạnh giờ đây của hắn không kém chút nào so với lúc đánh gã Phùng thọt, dường như thậm chí còn dữ hơn. Trên đường chạy tới đây thể lực của cô đã cạn sạch rồi, trên đùi lại trúng một đập như vậy, thật sự là không còn một chút sức lực nào nữa. Lúc này cô dùng hết sức liều mạng kéo, cô vô cùng sợ, chỉ sợ cánh tay cô buông lỏng một chút, cú đấm này của Trường Sinh có thể lấy mạng chị dâu cả của Hạnh Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25

Edit:Rabbitlyn

Beta: Như Bình

Phải nói nông dân mà khóc lóc om sòm, giờ nắm đấm ra rất đáng sợ, bọn họ mà nhào vào nhau rồi thì lão Diêm Vương keo kiệt cũng chẳng biết phải làm gì. Khi đến vùng đất dân tình hung hãn, hai nhà đánh nhau dẫn đến tai nạn chết người không phải là chuyện lạ, quan phủ cũng không quản lý được, nếu chọc phải tổ kiến lửa, người dân trong thôn căm cuộc đến bao vây huyện nha cũng không phải là không có khả năng.

Tất nhiên đây chỉ là ví dụ, người dân huyện An Bình vốn thành thật chất phác, mặc dù cãi nhau đánh nhau là không thể tránh khỏi, nhưng trong lòng mỗi người đều có một chuẩn mực riêng: không thể đánh chết người, đều là hàng xóm láng giềng, có quan hệ họ hàng, hôm nay đánh nhau, ngày mai lại làm hòa, chung quy vẫn phải qua lại với nhau. Mặt khác còn có những quy củ bất thành văn, ví dụ như không được động đến người già, trẻ nhỏ của nhà người khác, đàn ông không được ức hiếp phụ nữ. Nói thẳng ra chính là đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, nếu vợ anh bị vợ người ta đánh, cho dù anh có xót vợ đến thế nào cũng không được phép đụng vào vợ người ta, nếu trong lòng anh vẫn còn tức tối có thể đến nhà đó đánh chồng người ta một trận cho hả giận. Nếu gặp phải người đàn bà chanh chua không phân rõ phải trái, hấp tấp muốn động tay động chân với anh, anh cũng không thể đánh trả, chỉ có thể theo lệ cũ đàn ông đánh với đàn ông, anh có thể đi mời chồng của cô ả dạy lại vợ.

Cho nên, khi Trường Sinh giáng một cú đấm vào mặt chị dâu cả của Hạnh Hoa, tất cả mọi người ở đây đều ngỡ như mình đang nằm mơ.

Đến khi chị dâu cả của Hạnh Hoa lấy lại tinh thần, cô ta chạm vào máu của mình gào khóc: “Mẹ ơi! Đánh chết người rồi!” Những người vây xem xung quanh dường như cũng bình tĩnh theo. Họ vốn chỉ đến xem náo nhiệt, lúc này thấy một người đàn ông vừa cao to vừa khỏe mạnh đấm vào mặt một người phụ nữ thì đây lại là chuyện khác. Dù sao cũng là người trong thôn, bọn họ làm sao để yên cho người ngoài thôn đến tận nhà ức hiếp như vậy. Trong đám người liền có một số người bắt năn lên tiếng, cả trai lẫn gái la hét ầm ỹ:

“Thằng khốn vô lại này ở đâu ra thế! Đường đường là đàn ông mà lại đi đánh phụ nữ! Có biết xấu hổ hay không!”

“Úc hiếp người quá đáng! Chỉ vừa qua năm mới mà dám đến nhà người ta giễu võ dương oai à!”

“Đến tận nhà mà ức hiếp người ta sao? Các người coi chúng ta là những người dễ bị bắt nạt chắc?”

Hà Hoa vừa lôi kéo Trường Sinh vừa nhìn đám người chung quanh, thấy có mấy người đàn ông khỏe mạnh nóng nảy cổ chen lên trước, muốn gây chuyện với Trường Sinh, cô không khỏi cảm thấy hoảng sợ, nếu thực sự lấy cứng chọi cứng đánh nhau với chúng, bọn cô nhất định chịu thiệt lớn.

Đại Bảo là người không dễ dàng đầu hàng, càng nhiều người cật ta càng hung hãn, thấy đám đông lại hòa theo Vương Phúc Căn, ánh mắt của cậu càng bốc lửa, may mà còn có Xuân Lai biết chừng mực, đứng bên cạnh can Đại Bảo lại.

Mấy người đàn ông vạm vỡ trong thôn thấy bộ dáng khiêu khích và không phục của Đại Bảo càng thêm tức giận, xắn tay áo tiến lên nói: “Sao? Còn muốn ăn hiếp người trong thôn chúng ta nữa à? Lên đây! Xem ra người trong thôn các người chỉ dám đánh phụ nữ mà thôi!”

Đại Bảo đã gần như không thể chịu nổi, Đào Hoa nhanh chóng đón lời, sắc mặt lạnh lùng chưa từng thấy nói: “Người thôn chúng ta chỉ biết đánh phụ nữ sao? Vương Phúc Căn chẳng lẽ không phải sinh ra ở đây à? Sao các người không hỏi xem hắn có đánh phụ nữ hay không!”

Hà Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm, cô biết Đào Hoa thông minh, trước khi Đại Bảo bùng phát với đám người đó Đào Hoa đã nhanh nhẹn chặn lời, mặc kệ ồn ào cỡ nào, một người phụ nữ dù có già già, gây nhau to với một đám đàn ông thì ít nhất cũng không thể xảy ra đánh nhau.

Quả nhiên, ánh mắt của mấy người đàn ông đang dừng ở chỗ Đại Bảo và Xuân Lai lập tức chuyển về phía Đào Hoa, mặc dù vẫn là mắt trừng mắt, nhưng họ cũng đã buông lỏng tay.

Đào Hoa lớn tiếng nói: “Nếu không phải Vương Phúc Căn đánh chị của ta sống dở chết dở, thì chỉ vừa qua năm mới ai lại muốn chạy đến chỗ này để kiếm xui xẻo chứ! Chị ta bị cả nhà hắt ta ức hiếp, nếu không có anh chị em chúng ta làm chỗ dựa, thì chị ấy biết đến nơi nào tìm lẽ phải đây!”

Những người trong thôn nhất thời im lặng, có lẽ bọn họ cũng hiểu ít nhiều về gia đình Vương Phúc Căn, Đào Hoa thấy vẻ mặt này của mọi người cũng khê thờ phào, đang định mắng tiếp, lại nghe có người trong đám đông quát lớn: “Đứng đó gào thét là đòi lại lý lẽ sao?!”

Mọi người sùng sốt, thấy người dân trong thôn bàn tán rầm rì một trận rồi đều đồng loạt lui ra, trước mặt hiện ra bóng dáng của người vừa nói, một ông già khoảng sáu đến bảy mươi tuổi bước ra khỏi đám đông. Người này có địa vị cao nhất trong Vương gia trang, đám trẻ trong thôn đều gọi ông ta là nhị gia gia, người lớn tuổi cũng phải gọi ông ta một tiếng nhị gia.

Vương nhị gia hít mắt nhìn tình cảnh trước mặt, cuối cùng lạnh lùng nhìn Đào Hoa nói: “Là cô nói người của Vương gia trang chúng ta không biết lý lẽ?” Giọng nói của ông ta không lớn, nhưng lại lộ ra khí thế bức người, lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt của Đào Hoa giống như bị tạt nước lạnh, cô không biết rõ thân phận lai lịch của đối phương, lại không ngờ đột nhiên xuất hiện một nhân vật như thế, nhất thời đành phải im lặng.

Lúc này mẹ chồng của Hạnh Hoa mới lên tiếng: “Nhị gia đã tới là tốt rồi, mấy người này đến tận nhà tôi ức hiếp người! Ngài xem họ đánh mẹ của Khánh nhi ra thế kia!” Nói xong lại chỉ vào Trường Sinh: “Là một người đàn ông cao to khỏe mạnh như vậy mà lại đâm vào mặt phụ nữ! Làm thế không phải là muốn lấy mạng người ta hay sao?”

Vương nhị gia nghe xong không lên tiếng, quan sát Trường Sinh một lượt, ánh mắt lạnh lùng kia làm cho lòng Hà Hoa phát run, cứ như thể chỉ cần ông ta lên tiếng, tiếp đó sẽ có một đám người lôi Trường Sinh đi xé xác hắn ra. Cô vô thức bước về phía trước hai bước, chắn trước mặt Trường Sinh.

Đào Hoa vẫn giữ lại mảnh cũ, nhưng không còn quyết liệt như đối với mấy người đàn ông vừa rồi, cô mang theo chút ảm ức nói: “Là Vương Phúc Căn đánh chị hai tôi trước, đánh đến nỗi chị ấy suýt thập tử nhất sinh, còn không giữ nổi nửa cái mạng...”

“Đàn ông dạy dỗ vợ thì không có gì đáng nói!” Vương nhị gia lớn tiếng, áp chế hoàn toàn câu nói của Đào Hoa.

Người nhà họ Vương nghe xong câu này đều đắc ý. Đào Hoa ghen không nói nên lời, không ngờ người ta chỉ dùng một câu nói đã hoàn toàn phủ định lý lẽ của cô, rõ ràng bọn họ là cô ý lấp liếm, bao che nhau, cho dù cô có tranh luận thế nào cũng chỉ vô ích mà thôi.

Hà Hoa thấy vụ này có lẽ sẽ đi vào bế tắc, vì vậy cô đành lên tiếng: “Vị gia gia này nói đúng. Cháu không biết địa vị của ngài, nên đành gọi ngài là gia gia, mong ngài đừng trách tội. Những lời ngài nói là rất có đạo lý, chồng dạy dỗ vợ thì không có gì sai trái cả. Nhưng cũng không đến mức chẳng cần biết nguyên do thế nào đúng không? Cháu cũng hiểu Thất xuất chi điều (\*), chỉ cần Vương Phúc Căn có thể nói ra một điều, đừng nói đánh, cho dù có bỏ em gái cháu, người nhà chúng cháu cũng sẽ không oán trách một câu. Tuy nhiên xin ngài hãy hỏi hắn ta một chút, em gái cháu đã phạm vào lỗi lầm nào lớn mà hắn ta lại ra tay nặng như thế?”

\* Thất xuất chi điều: bảy trường hợp quy định dưới thời phong kiến, nếu người vợ phạm phải một trong những trường hợp đó thì chồng có quyền bỏ vợ. Bảy điều gồm: Không con, thông dâm, không thờ cha mẹ chồng, nhiều chuyện, trộm cắp, ghen tuông, mắc bệnh khó chữa.

“Theo tính cách của em gái cháu, không phải cháu muốn bao che cho nó, nhưng ngài có thể đến hỏi những người trong thôn cháu xem có ai dịu dàng như con bé không, nếu cháu nói sai thì ngài cứ đến và vào cái mồm ăn nói bậy bạ của cháu. Thậm chí ngài cũng không cần đến thôn cháu để kiểm chứng, em gái cháu gả đến Vương gia trang hơn hai năm, cháu xin hỏi một chút các chú các thím, các anh chị em ở đây, em ấy đã từng giận dữ hay cãi nhau với ai hay chưa? Chỉ cần có người đứng ra xác nhận, cháu sẽ không nói gì nữa.”

Hà Hoa nói xong dừng một chút, nhìn những người chung quanh, thấy mọi người có người lắc đầu cũng có người gật đầu, nhưng cho dù phản ứng thế nào cũng chứng tỏ họ biết Hạnh Hoa là người dịu dàng.

Hà Hoa lại nói tiếp: “Theo lý mà nói, em gái cháu còn nhỏ tuổi, có chỗ nào không hiểu chuyện cần được dạy dỗ, chồng em ấy có thể dạy bảo, mẹ chồng cũng vậy, cũng là đúng lý đúng tình, nóng giận nhất thời mà hơi nặng tay là không thể tránh khỏi, nhưng chị dâu cả có thể đánh em dâu hay sao, vậy thì quy củ nằm ở chỗ nào? Đừng nói là em gái cháu chưa hề làm việc gì sai trái, cho dù con bé thực sự phạm lỗi, mẹ chồng và chồng không dạy được, còn

có bố mẹ cháu, nếu không còn có người chị gái là cháu đây cũng có thể dạy bảo nó! Nói thế nào cũng không đến lượt chị dâu cả thượng cẳng tay hạ cẳng chân! Vợ chồng sống với nhau có đôi khi cũng tranh cãi, nhưng chỉ để mở miệng nói một tiếng là cả nhà cùng hợp sức lại đánh con bé, em gái cháu cho dù có mười cái mạng cũng không đủ để hấn ta dạy.”

“Chỉ vừa sang năm mới, nhà Vương Phúc Căn muốn hoà thuận vui vẻ, chẳng lẽ nhà chúng cháu không muốn thế sao? Ai lại muốn đến đây gây rối chứ? Mừng hai tết là ngày con gái và con rể về nhà mẹ vợ, mà Vương Phúc Căn đến cái mặt cũng không ló ra, để mặc em cháu thân đầy thương tích một mình về nhà, nếu thực sự muốn làm to chuyện, mấy chị em chúng cháu thay cha mẹ dạy dỗ con rể cũng là hợp lẽ đúng không?”

“Ngài là bề trên, chỉ có ngài dạy dỗ chúng cháu, chứ chúng cháu không được phép nói lý với ngài. Những điều cháu nói hôm nay, chỉ đơn giản là đau xót em gái, ảm ức thay con bé...”

Những lời Hà Hoa nói vừa hợp tình hợp lý, những người vây xem vừa rồi còn tức giận, giờ thì tất cả bọn họ đều im lặng, người nhà họ Vương cũng đuối lý, mọi người đều rút đầu lại không dám nói năng gì.

Vương nhị gia nghe xong lời này, thần sắc không thay đổi chút nào, vẫn nghiêm mặt nói: “Phúc Căn, những lời người ta nói là sự thật sao?”

Vương Phúc Căn bị Đại Bảo đánh cho vô cùng thâm hại, lúc này lại nghe thấy Vương nhị gia nghiêm mặt hỏi, lại càng run hơn. Hấn ta vốn cũng không phải là người thích gây ồn ào, thành thân hai năm hấn ta cũng có tình cảm với Hạnh Hoa, ra tay đánh Hạnh Hoa hơn phân nửa là do mẹ và chị dâu cả của hấn ta ly gián xúi giục, đánh xong hấn ta cũng hối hận, hấn rút cuộc vẫn muốn sống cùng Hạnh Hoa, không muốn trở mặt với nhà vợ, hiện tại rơi vào hoàn cảnh này cũng đành phải mượn lửa xuống núi (\*), cúi đầu im lặng, xem như ngầm thừa nhận sai lầm của mình.

\* Dựa vào điều kiện có lợi để hành động

Mẹ chồng của Hạnh Hoa thấy thế liền trừng mắt, chỉ hận con mình không dám đấu tranh, trong lòng lại nhớ tới đáng về của Hạnh Hoa, cảm thấy Hạnh Hoa đã quyền rũ khiến con bà ta hồng mắt rồi, hấn không nghe lời bà ta nữa, khiến bà ta mất hết thể diện trước mặt mọi người. Mà ở trước mặt Vương nhị gia, bà ta cũng không dám lên tiếng, đành phải nuốt con tức này xuống bụng.

Vương nhị gia cũng không nhiều lời, lạnh lùng nói: “Vợ chồng sống chung với nhau đôi khi cũng xảy ra chuyện, có gì từ từ mà nói, đừng có hơi một tí lại động chân động tay, cậu coi vợ cậu là mình đồng da sắt sao. Cho dù vợ chồng có xích mích thế nào thì năm mới cũng phải đến thăm hỏi cha mẹ vợ chứ? Vương gia trang chúng ta không dạy cậu hành xử như vậy, ngày mai mang lễ vật đến nhà vợ nhận lỗi đi, đừng để người ta nói chúng ta không biết lễ nghĩa.” Sau đó lại trừng mắt với anh trai của Vương Phúc Căn nói: “Còn cả cậu nữa, dạy dỗ vợ mình cho tốt đi, đừng để cho người ta nói thôn mình là thôn ăn thịt người, mang tiếng lắm!” Nói xong lại liếc mắt về phía mẹ chồng của Hạnh Hoa, rút cuộc cũng không nói gì, dù sao Vương nhị gia cũng muốn giữ lại chút thể diện cho bà ta.

Mẹ chồng của Hạnh Hoa ngượng ngùng không nói một câu nào, chị dâu cả của Hạnh Hoa cầm khăn che mặt, muốn khóc cũng không dám khóc, không ngừng thở hắt hên. Vương nhị gia liếc cô ta một cái, sau đó nói với Hà Hoa: “Cô cũng đã nghe rồi đấy, ta đã thay cô dạy dỗ tiêu tử nhà họ Vương, ngày mai cậu ta sẽ tự mình đến nhà thông gia nhận lỗi, đánh hay phạt đều do nhà bên đó toàn quyền xử lý, ta không can thiệp vào, sau này nếu cậu ta lại gây chuyện, cô cứ đến tìm ta, ta sẽ lấy gậy đánh cho cậu ta một trận nên thân, tuyệt đối sẽ không bao che hay lấp liếm.”

Hà Hoa cảm thấy đã đến lúc nên nói lời dễ nghe, dàn xếp mọi chuyện, nhưng Vương nhị gia lại khoát tay ngăn cản, tiếp tục nói: “Chuyện của nhà cô đã xong, bây giờ đến phiên lão già đây có vài câu muốn nói với cô. Vừa rồi cô nói rất đúng, không cần biết là ai, phạm sai lầm thì cũng chỉ do bố mẹ chồng, hoặc bố mẹ ruột dạy dỗ, người ngoài tuyệt đối không được phép nhúng tay, càng đừng nói đến việc một người đàn ông khỏe mạnh đâm vào mặt con dâu nhà người khác, thôn của các cô có tập quán này hay không ta cũng mặc kệ, nhưng còn Vương gia trang chúng ta từ xưa đến nay chưa từng có quy củ đó.”

Lời nói của Vương nhị gia tràn đầy khí phách, những người xung quanh lại lập tức ồn ào, la hét ầm ĩ phải phạt Trường Sinh. Mẹ già họ Vương lúc này lấy lại tinh thần, chị dâu cả của Hạnh Hoa cũng rất tức thời, cô ta càng ôm mặt khóc nức nở.

Hà Hoa vốn tưởng rằng việc này đã có thể lắng xuống, không ngờ lại bị người ta dòn vào thế bị động, bọn họ không buông tha Trường Sinh. Mặc kệ chị dâu cả của Hạnh Hoa đã làm gì, dù sao Trường Sinh đường đường là một người đàn ông lại ra tay đánh con dâu nhà người ta thì quả thực là đuối lý, cô cũng không còn lời nào phản bác, đành phải cung kính cúi đầu nhận lỗi với chị dâu cả của Hạnh Hoa: “Chuyện này là do chúng tôi không đúng, tôi thay mặt huynh ấy nhận lỗi với chị.”

Mẹ chồng của Hạnh Hoa lôi kéo chị dâu cả của Hạnh Hoa, vênh vác tự đắc nói: “Chỉ nói khơi khơi như vậy là xong sao! Những lời cô thốt ra nghe sao mà nhẹ nhàng thế!”

Hà Hoa nói tiếp: “Vâng, vết thương trên mặt chị ấy sợ là phải mời đại phu đến, hết bao nhiêu tiền chúng tôi sẽ trả.”

Mẹ chồng của Hạnh Hoa vừa nghe được lời này trong lòng thầm tính toán, bà ta suy xét muốn mở miệng đòi một số tiền lớn để xả giận, không nghĩ đến bà ta vừa muốn nói đã bị Vương nhị gia chen vào: “Không cần tiền của nhà cô, chúng ta không thiếu tiền! Cái thiếu chính là công lý!”

Lúc này Hà Hoa đã nhìn ra ông ta muốn ra oai phủ đầu bọn cô, thứ nhất là để cho người ngoài biết người của Vương gia trang không dễ động vào, thứ hai những lời cô vừa nói khiến ông ta phải thu lại ý muốn bao che khuyết điểm cho dân thôn mình, nếu cứ vậy để cho bọn cô trở về sẽ làm tổn hại uy tín của ông ta trong thôn.

Hà Hoa biết giờ không phải là lúc phô trương thanh thế, lần này bọn cô tới là để ra mặt giúp Hạnh Hoa, mục đích cuối cùng là muốn con bé có cuộc sống thoải mái hơn, các cô đi rồi thì cũng không sao cả, nhưng sau này Hạnh Hoa vẫn phải sống ở đây.

Nghĩ vậy, Hà Hoa cắn răng một cái, quỳ xuống trước mặt mẹ chồng và chị dâu cả của Hạnh Hoa, bộp bộp bộp, đập đầu ba cái, sau đó ngẩng đầu nói: “Ba cái đập đầu này là tôi thay chồng và hai em tạ lỗi với mẹ chồng và chị dâu nhà bên đó, bọn họ trẻ người non dạ không hiểu chuyện, chỉ biết bảo vệ em gái, xin hai người đừng ghi hận vì hành động của bọn họ. Đây là thông gia với nhau cả, thù oán nên giải không nên kết. Chồng tôi nhất thời sốt ruột ra tay đánh chị là lỗi của chúng tôi, nếu chị vẫn còn tức giận, vậy cứ bảo anh nhà đám tôi một cái, tôi nhất định sẽ không né tránh.”

Màn này càng làm cho chị dâu cả của Hạnh Hoa thêm ngang ngược, cô ta cũng không thể để chồng mình đánh trả, chỉ ôm mặt nói: “Chúng ta không hề đồ như các người.”

Hà Hoa nói: “Chị thật khoan dung độ lượng, chị nói những lời này xem như đã tha thứ cho chúng tôi, ân tình này của chị tôi xin nhớ kỹ, ngày mai nhất định sẽ mang quà đến thăm chị.”

Hà Hoa nói hết lời cũng không đứng dậy, lại đập đầu ba cái với Vương nhị gia, trán đã bắt đầu đỏ, tiếp tục nói: “Ba cái này, thứ nhất là tạ tội với dân trong thôn, mới đầu năm đã khiến mọi người mất vui. Thứ hai là cảm ơn ngài đã thay cháu lấy lại công lý cho em gái. Hôm nay cháu về sẽ nói với cha mẹ, bảo bọn họ yên tâm, Vương gia trang không phải là nơi không phân rõ đúng sai, nói một là một, nói hai là hai, một vị lão gia vô cùng công bằng, sáng suốt như ngài có mặt ở đây, không ai dám dõm dặt trắng thay đen, bắt nạt người khác.”

Những lời này cũng coi như giữ thể diện cho Vương nhị gia và người nhà họ Vương, sắc mặt Vương nhị gia cũng hòa hoãn hơn, trầm giọng nói: “Chỉ vừa qua năm mới quỳ trên mặt đất cũng không hay ho gì, đứng lên mà nói.” Đợi Hà Hoa đứng lên, ông ta lại nói tiếp: “Đây là thông gia với nhau cả, không nên nói đánh là đánh, ta đã quan sát chuyện hôm nay cũng hiểu được phần nào, sau này ai còn lên lút truy cứu chuyện cũ nữa, chính là không giữ thể diện cho ông già này. Không cần biết là con cháu nhà mình, hay thần tiên phương nào, ta đều sẽ nghiêm trị.” Nói xong, ánh mắt quét một lượt những người ở đây, rồi xoay người bỏ đi.

Người dân ở thôn thấy không còn kịch hay để xem nữa, cũng dần dần tản đi. Mẹ chồng của Hạnh Hoa mang theo con trưởng và con dâu cả vào nhà, Vương Phúc Căn do dự, chầm chậm đi ở phía sau, lúc này y đi không được mà ở lại cũng không xong. Mẹ chồng của Hạnh Hoa ở trong phòng hét: “Phúc Căn! Còn đứng đó dãn ngoài sân làm gì thế! Vào nhà mau!”

Vương Phúc Căn uất ức đi vào nhà, khi đi ngang qua Hà Hoa thì ngẩn người, muốn nói mấy câu hòa giải nhưng lại không biết mở miệng thế nào, ngượng ngùng nhếch khóe miệng, thấy Hà Hoa lạnh lùng trừng lại, hắn ta hổ thẹn cụp mắt vào nhà.

Hà Hoa phui phui đất trên chân, gọi mọi người đánh xe về nhà. Trên đường đi không ai nói lời nào, chuyện cũng đã giải quyết xong xuôi, nhưng lúc này nhìn thấy Hà Hoa đập đầu, họ cảm thấy vô cùng uất ức. Tuy nhiên trong lòng mọi người đều hiểu, nếu Hà Hoa không làm như vậy, lão già kia chỉ cần mở miệng nói một tiếng, sẽ khiến những người dân trong thôn bao vây lại, họ không bị đánh một trận te tua bầm dập thì cũng khó mà thoát đi được.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26

Edit : Rabbitlyn

Beta : Như Bình

Lại nói về mẹ Hà Hoa sau khi tiễn Hà Hoa, bà liền trở về nhà, lúc mặt trời lên giữa đình đầu, lòng bà cũng lo lắng không yên, lại không dám nói cho cha Hà Hoa, cho đến khi đã qua buổi trưa vẫn chưa thấy người nào trở về, lúc này bà không thể giấu được nữa đành phải nói ra sự thật. Cha Hà Hoa tức tốc chạy ra ngoài, trước khi đi còn bỏ lại một câu ‘bà còn không hiểu tính tình của con trai con gái nhà mình sao, chúng nó đi mà giải quyết được việc gì chứ? Sao mấy đứa này tự dưng lại vượt đường xa chạy đến thôn người ta để chờ đánh chứ!’ Mẹ Hà Hoa nói đã kêu con gái lớn đi ngăn cản. Cha Hà Hoa lại càng tức giận mắng bà, ông nói Hà Hoa chỉ là một đứa con gái có thể giúp được gì chứ, ba đứa đi cùng nhau đến lúc đó bà có ân hận cũng chả kịp! Mẹ Hà Hoa vốn đã lo lắng, nghe xong lời này sợ tới mức chân nhũn cả ra, nhưng cũng không biết nên làm thế nào, chỉ biết bưng mặt khóc. Cha Hà Hoa cũng không nghĩ nhiều, vội vàng gọi hai mươi người đàn ông trong thôn cùng chạy đến Vương gia trang.

Bọn họ chưa đi xa, đã thấy mấy người Hà Hoa ngồi xe ngựa trở về. Nhìn bọn Hà Hoa không sao, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vai cha Hà Hoa, nói vài câu trấn an rồi nhà ai nấy về.

Bọn Hà Hoa đều mệt mỏi cả buổi, cả cơm sáng lẫn cơm trưa đều chưa ăn, lúc này bụng sôi ùng ục, tất cả mọi người đều không có tinh thần, theo cha cô cùng trở về nhà.

Xuống xe, Hà Hoa cố ý lờ Trường Sinh đi ở phía sau, đợi những người khác bước vào nhà, cô mới dừng lại, nói với Trường Sinh: “Huynh có đói bụng không?”

Trường Sinh cúi đầu ừ một tiếng.

Hà Hoa đưa chìa khóa cửa cho Trường Sinh, nói: “Huynh cố chịu thêm chút nữa, về nhà chờ ta, tối ta sẽ về nấu một bữa thật ngon cho huynh nhé.” Cô không biết lát nữa cha cô sẽ xử lý bọn cô thế nào, cô càng không muốn Trường Sinh đi theo chịu nắng nẻ, cũng sợ Trường Sinh tức giận sẽ dùng sức

mạnh với cha cô.

Trên đường đi Trường Sinh đều cúi đầu không nói lời nào, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hà Hoa, uể oải nói: “Ta biết ta đã khiến cô gặp rắc rối, cô giận ta sao.”

Hà Hoa khuyên giải cười nói: “Hôm nay huynh đã che chở cho ta, ta vui mừng còn không kịp, làm sao có thể giận huynh được chứ.”

Trường Sinh nói: “Vậy sao lại không theo ta trở về.”

Hà Hoa nói: “Ta còn chút chuyện ở nhà cha mẹ.”

“Ta đi theo cô.”

“Không cần đâu, chẳng phải huynh cũng không muốn đến đây sao, về nhà chờ ta là được, ta sẽ nhanh chóng trở về”

Trường Sinh không tình nguyện nhìn Hà Hoa, chờ cô suy nghĩ lại.

“Về đi.” Hà Hoa dặn dò thêm một câu.

Trường Sinh thờ dãi quay đầu rời đi, nhưng mới đi được hai bước lại lo lắng quay đầu nhìn lại.

Hà Hoa phát tay với hấn, xoay người vào nhà.

Vì Xuân Lai là con rể, nên cha Hà Hoa cũng không tiện làm khó dễ y, chỉ kêu ba chị em Hà Hoa vào trong nhà nói chuyện, ông cũng không lập tức nổi nóng với bọn họ, ngồi xếp bằng trên giường lò, nhủu mây hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Hà Hoa vội giấu chuyện đánh nhau, cũng như chuyện Trường Sinh đâm người khiến cô phải quý lạy trước mặt người ta, chỉ kể lúc cô đuổi tới bọn Đào Hoa cũng chưa làm gì quá đáng, chỉ đang tranh luận với người nhà họ Vương mà thôi, giằng co một lúc cả hai bên cũng bắt đầu nóng nảy, vừa định xông vào đánh nhau thì một vị lão gia có địa vị cao đến, cô đem nguyên nhân bọn họ tới đó kể hết ra, lão gia kia cũng không bao che, giáo huấn hai bên một phen, chuyện này coi như được giải quyết.

Cha Hà Hoa nghe xong thì nửa tin nửa ngờ, lại hỏi Đào Hoa và Đại Bảo, hai người đương nhiên cũng nói giống hệt Hà Hoa. Lúc này cha Hà Hoa mới không còn hoài nghi nữa, liền mắng Đào Hoa và Đại Bảo một chút, nói Vương gia trang kia là nơi mấy đứa trẻ ranh như chúng bây có thể tùy tiện đến kiểm chuyện hay sao, Vương nhị gia trong thôn kia trước đây từng chinh chiến sa trường, cũng đã từng giết người, nếu thật sự ông ta muốn bao che người trong nhà, thì nửa cái mạng của chúng bây cũng không còn. Hà Hoa nghe xong mà cảm thấy sợ, còn Đại bảo lại bày ra bộ dạng không vui, lắm bầm không phục, vẫn ôm khư khư một bụng bất bình thay Hạnh Hoa. Cha Hà Hoa đi lên cho một đá, mắng tiêu tử mấy sớm muộn gì cũng gây họa cho tao, mạng già này của tao còn phải gánh vác thêm mấy nữa. Hà Hoa và Đào Hoa cũng ở bên cạnh khuyên giải vài câu, mới tạm thời kìm nén được cơn giận của cha cô.

Lúc ba người từ trong phòng đi ra, bên ngoài đã có vài bông tuyết lác đác rơi. Mất mẹ Hà Hoa sung đồ tiến lên đón mấy chị em, kéo bọn họ đến nhà bếp ăn cơm. Đào Hoa luôn nhưng nhớ con nên vội vàng chạy đi cho bé bú. Hà Hoa cũng ăn không vô, trong lòng nghĩ đến Trường Sinh ở nhà chịu đói, nhưng cô cũng không thể bỏ mặc người trong nhà, trước tiên cô an ủi mẹ vài câu, rồi sau đó vào buồng trong nói chuyện với Hạnh Hoa, an ủi Hạnh Hoa xong, trời cũng đã tối rồi.

Hà Hoa ra khỏi phòng, muốn đến nhà bếp nói với mẹ cô một tiếng rồi mới về nhà, lúc đi tới cửa, lại nghe thấy mẹ cô nói chuyện với Đào Hoa, nghe mẹ cô tức giận: “Nghe Đại Bảo nói, chị con phải quý xuống trước mặt người ta?”

Đào Hoa cá giận: “Sao thẳng kia còn lăm chuyện hơn đàn bà thế!”

Mẹ Hà Hoa nói: “Không nói cho cha con đã đành, ngay cả mẹ mà cũng định giấu nữa sao.”

Đào Hoa nói: “Chị của con là người biết thời biết thế, nếu không làm vậy, hôm nay mấy đứa chúng con cũng chẳng thể trở về.”

Mẹ Hà Hoa nói: “xem con đó, sao mẹ lại không biết cho được, còn Đại Bảo nữa.”

Đào Hoa nói tiếp: “Nói đi cũng phải suy lại, cũng may chị con giỏi nhẫn nhịn, nếu đổi lại là con, có đánh chết con cũng không quý.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Chị con là chị cả, suy nghĩ sâu sắc hơn con nhiều, cũng may mà có chị con đi theo, hôm nay nghe cha con nói, mẹ sợ tới mức đến giờ tìm vẫn còn đập thành thịch đấy, cũng may mấy đứa đều bình an, ngày mai Phúc Căn đến, cha con sẽ dạy lại nó, nhưng dù thế nào đi nữa... vẫn đã khiến chị con chịu ức ức rồi...”

Đào Hoa cũng thở dài: “Chị con cũng là tự tìm khổ sở mà, lúc đó cứ nhất quyết bảo Trường Sinh là một kẻ ngốc, thì ai còn tính toán với hấn chứ? Kẻ ngốc dù có đánh chết người quan phủ cũng không hỏi tội đâu.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Con bé này, uống công chị con thương con như vậy, là em gái mà không biết thương chị mình, những lời như thế con bảo nó phải nói ra miệng thế nào đây, chẳng khác nào đâm kim vào ngực chị con.”

Đào Hoa nói: “Có đâm cũng chả phải con đâm, là cha gả tử ấy cho tên ngốc kia, có muốn tính sổ thì cũng phải tìm cha chứ.”

Mẹ Hà Hoa mắng: “Con bé này, càng nói càng hồ đồ.”

Đào Hoa hì hì cười, làm nũng: “Con cũng đã nói gì đâu, chẳng qua con chỉ cảm thấy không đáng cho tỷ ấy thôi... Còn nữa, con cũng không nói Trường Sinh không tốt mà, mặc dù ngốc, nhưng vào lúc mấu chốt cũng biết bảo vệ cho chị con, đây cũng là điều đáng mừng, hơn nữa Trường Sinh còn cao hơn Vương Phúc Căn một cái đầu.”

Mẹ Hà Hoa thở dài: “Hai chị gái của con... không có đứa nào khiến mẹ yên lòng cả... Tạm thời không nói đến chị hai con, mà nói chị cả con, vốn tưởng rằng Trường Sinh là một đứa trẻ thật thà, không ngờ lại có lúc dọa người như thế, sau này chẳng lẽ cứ gặp chuyện là nó lại đánh người hay sao, chị con e rằng còn phải quỳ lạy người ta cả đời... Mẹ lại càng sợ nó ngày nào đó khinh suất như Phúc Căn, lại động tay động chân với chị con... Chị con làm sao đánh thắng được nó...”

Đào Hoa nói: “Xem mẹ kia, Trường Sinh là đồ ngốc, chứ không phải kẻ điên, làm sao lại tự nhiên đánh người được chứ? Mẹ cũng đã chứng kiến huynh ấy lớn lên mẹ đã từng thấy anh rề đánh người chưa? Hôm nay giờ nằm đầm với người cũng là vì chị con... Người ta thương vợ đó, nên mới hành động như vậy.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Nói thì nói như vậy... nhưng đầu óc của nó... Aiii...”

Trong nhà bếp đột nhiên trở nên im lặng, Hà Hoa biết nửa câu sau mẹ cô không nói ra là gì. Cho dù thường ngày mẹ vẫn an ủi cô, nhưng mẹ vẫn coi Trường Sinh là một kẻ ngốc.

Trong lòng cô khó chịu, rõ ràng tất cả những lời mẹ và em gái nói đều là vì đau lòng, xót xa cho cô, và cũng chẳng nói sai chút nào về Trường Sinh, nhưng bản thân cô vẫn cảm thấy tủi thân, không phải cho mình là cho Trường Sinh, Trường Sinh có điểm nào không tốt chứ, dựa vào cái gì mà bị người ta nói lên sau lưng là kẻ ngốc.

Cô đứng ở cửa một lúc, cố kìm nén những giọt nước mắt muốn rơi ra, nghe trong phòng không còn tiếng nói chuyện nữa, mới gõ cửa, vén rèm đi vào, nói: “Mẹ, con về đây.”

Mẹ Hà Hoa đứng lên nói: “Mau trở về đi, Trường Sinh ở nhà chắc đang đói lắm đấy, con đợi một lát, mẹ lấy thức ăn cho con.”

Hà Hoa nói: “Không cần đâu, con trở về nấu cũng được.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Trở về đó nấu thì bao giờ mới ăn chứ, một ngày chưa ăn cơm, thằng bé cũng đói lắm rồi, mang chút đồ ăn về đi.” Vừa nói vừa cầm rổ bỏ thức ăn vào cho Hà Hoa.

“Không cần đâu, mẹ giữ lại đi, con về nấu là được rồi.” Hà Hoa nói xong liền xoay người rời đi. Trong lòng cô có chút cáu kỉnh, thấy mẹ và em gái đều bảo chồng cô là kẻ ngốc, cô sao lại thêm ăn đồ của nhà họ. Cô biết mẹ thương cô, nhưng nếu cô ở chỗ này trút giận thì cũng không ra gì, nên cô đành phải nín nhịn.

Hà Hoa vội vã ra ngoài, vừa mở cửa cô liền sững sờ.

Trên thềm đá ngoài cửa lớn xuất hiện một bóng người cô độc, cả người dường như tê cứng vì lạnh, cuộn tròn không nhúc nhích, trên đầu trên vai đã phủ một lớp tuyết.

Trong phút chốc Hà Hoa ngậy người ra, cất tiếng gọi: “Trường Sinh...”

Trường Sinh từ từ quay đầu lại, thấy Hà Hoa, hần lập tức đứng lên.

Hà Hoa vội vàng tiến lên phủi tuyết trên người xuống giúp hắn, mặt hắn đỏ bừng lên vì lạnh, môi cũng có chút tím tái, cô sờ vào người hắn, thật lạnh đến đáng sợ.

“Không phải ta đã bảo huynh ở nhà chờ ta sao? Huynh đã tới đây bao lâu rồi? Sao không gõ cửa vào nhà?!” Hà Hoa vừa đau lòng vừa hơi tức giận.

Trường Sinh không đáp, cúi đầu nhìn chân Hà Hoa, rồi yên lặng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô, rồi ngồi xổm xuống.

Hà Hoa lập tức hiểu được ý của Trường Sinh, trong lòng như được vỗ về, nước mắt cũng thi nhau tuôn rơi, cô không nhúc nhích, nhìn Trường Sinh nói: “Huynh vẫn không đi đúng không? Vẫn luôn ở đây chờ ta?”

Trường Sinh quay đầu nhìn cô, nói: “Ta chờ cô đi cùng, ta cũng cô về.”

Trong lòng Hà Hoa căng thẳng, nghẹn ngào mắng: “Đồ ngốc nhà huynh, ta bảo huynh về nhà! Sao huynh không nghe! Lại còn ngồi ở đây không vào nhà! Tay dài thì có ích gì chứ! Không biết gõ cửa sao, hay bị đông lạnh đến hóng luôn rồi!” Vừa nói xong nước mắt cũng tuôn rơi.

Trường Sinh im lặng, lại tiếp tục ngồi xuống.

“Sao lại thế, được chồng yêu thương mà còn mắng người ta sao.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói. Hà Hoa vội vàng lau nước mắt, quay đầu lại, thấy mẹ cô và Đào Hoa mang rổ thức ăn đi ra, không biết đã đứng trong sân từ khi nào, Đào Hoa đang đứng với vẻ mặt trên ghê.

Mẹ Hà Hoa vội nói: “Nhìn này, lạnh cóng cả rồi, mau vào nhà cho ấm.”

Đào Hoa cười nói: “Mẹ, mẹ không cần quan tâm, người ta vội vã muốn công vợ về nhà kia.”

Hà Hoa nghe xong lời này trong lòng cảm xúc lẫn lộn, có chua xót có ảm áp có ngượng ngùng, lại còn có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Mẹ Hà Hoa nói: “Nhưng cũng không thể cứ thế này mà trở về được, chờ chút mẹ vào nhà lấy chiếc mũ len.” Nói xong liền đi vào trong nhà.

Đào Hoa đẩy Hà Hoa một cái nói: “Chị còn đứng ngẩn ra làm gì thế, anh rể em còn đang chờ chị đấy, đã là vợ chồng rồi ngượng ngùng gì chứ.”

Hà Hoa trừng mắt nhìn Đào Hoa, rồi quay đầu nhìn Trường Sinh, hần vẫn ngồi xồm chờ cô leo lên. Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, cong khóe miệng, thoải mái ghé vào người Trường Sinh.

Trường Sinh đứng lên thật vững vàng, rồi cồng Hà Hoa rời khỏi.

Một lúc sau mẹ Hà Hoa từ trong nhà cầm mũ đi ra, không thấy người, bà nói với Đào Hoa: “Sao con lại để cho tụi nó đi như thế, mũ cũng không đội, thức ăn cũng không lấy, con mau đem qua đó đi.”

“Aiii, được rồi, chị của con có thể để chồng chết đói sao.” Đào Hoa kéo cánh tay mẹ, cười nói: “Giờ thì mẹ có thể yên tâm rồi nhé, sợi dây ngọc của Trường Sinh không hề mục chút nào, toàn là dùng để xốt vợ đấy.”

Mẹ Hà Hoa cười, nghiêng cổ nhìn về phía Hà Hoa và Trường Sinh rồi đi, thờ phào một cái, nói: “Chị con đã chịu nhiều uất ức, nên giờ là lúc con bé được hưởng phúc...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27

Edit: Rabbitlyn

Beta: Như Bình

Trường Sinh bị lạnh, sáng sớm ngày hôm sau không có một chút tinh thần nào. Hà Hoa làm ấm lò sưởi ở đầu giường, đắp chăn kỹ, rồi lại sắc thuốc cho hần uống để toát mồ hôi. Cơ thể Trường Sinh vốn khỏe mạnh, bệnh còn chưa kịp ập tới đã nhanh chóng lùi xa. Vì phải ở nhà chăm sóc Trường Sinh, nên Hà Hoa cũng không thể về nhà cha mẹ, sau đó nghe mẹ cô nói Vương Phúc Căn mang theo vài món lễ vật đến nhà chúc tết, bị cha cô gọi vào trong phòng giáo huấn một lúc, sau khi đi ra y cũng có vẻ hiểu quy củ hơn, nói mấy lời dễ nghe với Hạnh Hoa, rồi đón con bé trở về.

Mấy ngày sau, Hà Hoa lại rù Đào Hoa mang chút quà cáp đến Vương gia trang. Bề ngoài thì nói là muốn nhận lỗi với chị dâu cả của Hạnh Hoa, nhưng thực ra là muốn nhìn xem Hạnh Hoa sau khi trở về sống như thế nào. Hà Hoa không biết là do lời nói của Vương nhị gia có tác dụng, hay do cha cô đã làm gì đó dọa Vương Phúc Căn, tóm lại người nhà họ Vương khi thấy cô và Đào Hoa mặc dù không quá niềm nở, nhưng cũng nể mặt nên không có trở ngại gì, bọn họ nói mấy câu không nóng không lạnh, rồi cùng ngồi xuống ăn bánh uống nước.

Hạnh Hoa nói mấy ngày nay cũng khá tốt, Vương Phúc Căn đối xử với con bé tốt hơn trước kia nhiều. Y sợ Hạnh Hoa không hợp với mẹ chồng và chị dâu, mấy hôm nay đang nghĩ cách ra ở riêng, dự định chia xong nhà sẽ xây một bức tường giữa hai nhà, sau này nước sông không phạm nước giếng, không ai thấy mặt ai, cũng ít va chạm hơn. Hà Hoa và Đào Hoa cũng hiểu đó là biện pháp duy nhất, ít ra mấy người kia cũng không còn tìm cơ hội bới móc, máng nhếch Hạnh Hoa, có thể sống yên ổn hơn. Hai chị em Hà Hoa cũng an ủi Hạnh Hoa không nên nghĩ đến chuyện cũ nữa.

Thoát cái đông qua xuân đến, nhanh chóng tới vụ gieo hạt vào mùa xuân, Hà Hoa vẫn nhớ những lời ngày đó mẹ nói với cô, nên sau khi cô và Trường Sinh gieo hạt trên mảnh đất khai hoang trên núi của nhà mình xong, thì đến chỗ cha cô thu xếp công việc cho Trường Sinh trợ giúp. Mặc dù cha Hà Hoa nói không đến cũng được, nhưng trong lòng tất nhiên là vô cùng khoái chí. Ruộng của nhà, lại còn hơn nửa mẫu ruộng sinh lễ của nhà họ Hoắc kia nữa, mà Hà Hoa lại gả đi rồi, người làm việc cũng ít hơn, ruộng vườn chỉ còn trông cậy vào ông và Đại Bảo thì thật vất vả.

Về phần Trường Sinh, Hà Hoa cũng không cần phải khuyên bảo hay giải thích gì với hần, nửa mẫu ruộng kia vốn là do ông hần để lại. Sau đó ông hần mất, lúc mười một mười hai tuổi hần đã bắt đầu theo bà Tứ làm ruộng. Đến lúc hần được mười lăm mười sáu, tất cả mọi việc ở đây đều do hần quyết định, tình cảm thì đương nhiên không cần phải nói, hần không phải là một người lười biếng hay dùng thủ đoạn, lúc làm việc còn hăng say hơn cả cha Hà Hoa và Đại Bảo.

Mỗi sáng sớm hần đều vác cuốc ra đồng, thấy cha Hà Hoa và Đại Bảo cũng không chào hỏi. Dường như hần không hề phát hiện ra bọn họ, chỉ cắm đầu làm việc. Đến trưa lúc về nhà ăn cơm, hần vẫn không thèm chào hỏi. Hần ở nhà chợp mắt mất một lát, buổi chiều lại tiếp tục ra đồng.

Người dân trong thôn đi ngang qua ruộng, đều nhìn Trường Sinh vài lần, cười nói với cha Hà Hoa cuối cùng cũng tìm được con rể quý rồi, rất gắng sức vì cha vợ nhé. Mặc dù trong lòng cha Hà Hoa không dễ tâm nhiều, nhưng ông vẫn làm như cảm thấy chướng mắt đáp lại: “Làm được nhiều thì ăn cũng nhiều.”

Lời này cha Hà Hoa nói không sai, Trường Sinh ăn rất nhiều, nhưng hẳn chỉ ăn đồ của nhà mình mà thôi.

Buổi trưa về nhà tự ăn thì không cần phải nói, mỗi chiều, mẹ Hà Hoa sẽ mang một chút thức ăn và nước đến, lúc đưa cho Trường Sinh hẳn không nhận, vẫn cầm đầu làm việc như cũ, hoặc đến một nơi rất xa ngồi chờ Hà Hoa đến. Thường lúc đó, cô sẽ mang vài cái bánh ngô từ chỗ mẹ cô sang cho hẳn, hẳn e dè nhìn cha Hà Hoa ở bên kia, sau đó lắc đầu: “Không ăn đồ của nhà ông ta.”

Hà Hoa nghĩ có lẽ Trường Sinh vẫn ghi nhớ việc cha cô nói với hẳn ăn lắm, cho dù cô cố nhét vào tay hẳn thế nào, hẳn cũng không cầm, còn bực dọc ném xuống đất, sau đó tức giận trừng cô. Hà Hoa bắt đắc dĩ, đành phải làm theo ý hẳn, tự mình làm chút thức ăn tại nhà rồi mang tới cho hẳn. Hoặc là mỗi khi mẹ cô đưa đồ ăn tới sẽ đi đường vòng đến nhà cô trước, sau đó chia thức ăn làm hai phần, mỗi người cầm một cái giỏ mang đi. Như vậy Trường Sinh mới có thể yên tâm thoải mái ăn.

Ngoại trừ mang theo bất an và thù địch với cha Hà Hoa, còn những người khác hẳn xử sự cũng khá tốt.

Có lẽ là vì lần trước thấy tư thế oai hùng của hẳn bảo vệ cho chị gái, trong lòng Đại Bảo đã chấp nhận hẳn là anh rể. Đối với sự lạnh lùng của Trường Sinh, Đại Bảo cũng đã quen nên phớt lờ luôn. Qua một thời gian, Trường Sinh cũng không coi Đại Bảo như không khí nữa, lúc tâm tình tốt thì hẳn nhìn cậu nhiều thêm vài lượt, rồi khẽ gật đầu, lắc đầu, thỉnh thoảng còn “Ừm” hoặc là “A”, tỏ vẻ mình nghe Đại Bảo nói chuyện.

Nếu Tiểu Bảo tình cờ ở đây, sẽ cười hi hi xấp lại, đắc ý nói với Đại Bảo: “Huynh ấy không chơi với huynh à, huynh ấy là trẻ con giống đệ, mà cũng là thuộc hạ của đệ.” Nói xong nở nụ cười sáng lạn với Trường Sinh: “Đúng không?”

Trường Sinh nhìn Tiểu Bảo sững sờ, ngẫm nghĩ một lúc, rồi lòng ngóng gật đầu.

Tiểu Bảo sẽ quay đầu lè lưỡi với Đại Bảo, sau đó vui vẻ ôm theo con chó con chạy quanh ruộng.

Buổi tối về nhà, Trường Sinh nằm trong túi ngủ hỏi Hà Hoa “Thuộc hạ” là có ý gì. Hà Hoa cẩn thận suy nghĩ rồi giải thích với hẳn. Ngày hôm sau lúc Tiểu Bảo hỏi lại, Trường Sinh còn nghiêm túc sửa chữa: “Không phải, ta là thuộc hạ của vợ ta.”

Ngày qua ngày, thoáng cái đã vào tháng Tư, bà Tứ quay trở về cùng với thầy Chu.

Người trong thôn kinh ngạc vì “Đôi uyên ương bỏ trốn đã quay về tổ”, Hà Hoa cũng chấn động, chỉ sợ bệnh của bà Tứ đã trở nên nghiêm trọng hơn. Cô kéo theo Trường Sinh căng thẳng hỏi, bà Tứ đáp không sao. Cô vẫn lo lắng, lại lên lút đến hỏi thầy Chu. Thầy Chu cười nói bệnh của bà Tứ đã chuyển biến tốt hơn, nhưng nếu không cho bà ấy trở về gặp Trường Sinh, sợ là sẽ còn sinh ra bệnh khác.

Hà Hoa cũng cảm thấy nhẹ nhõm, lại tiếp tục hỏi, nhưng cô nghe không hiểu chứng bệnh đó, chỉ biết rằng ông nội của thầy Chu đã xem bệnh cho bà Tứ, bệnh của cô chút chuyển biến tốt, lúc này họ mang theo hai tháng thuốc quay về, uống hết thuốc rồi quay trở lại tái khám. Chỉ cần điều dưỡng lâu một chút, mặc dù không thể trừ bệnh tận gốc, nhưng giữ nguyên tình trạng bây giờ cũng tốt hơn nhiều.

Người vui vẻ nhất phải kể tới Trường Sinh, liên tục mấy ngày hẳn bám chặt bà Tứ như cái đuôi, bà đi đến đâu hẳn theo đến đó, dường như không dính lấy bà thì hẳn không thể yên tâm. Có lúc hẳn đang làm việc gì đó, đột nhiên nhớ tới, liền ngẩng cổ hét ầm lên “Bà nội!”, nghe thấy bà Tứ đáp lại, khoe miệng hẳn cong lên nở nụ cười hài lòng, tiếp tục làm việc của mình.

Vào buổi tối, Trường Sinh ngồi ở bên cạnh giường lò của bà Tứ nói chuyện với bà, kể tất cả những việc tốt mà hẳn đã làm trong khoảng thời gian này cho bà nghe. Bà Tứ cong khỏe miệng, nụ cười luôn thường trực trên môi, sau khi nghe xong lấy một đồng lớn đậu phộng từ trong túi ra thưởng cho Trường Sinh. Trường Sinh vui vẻ đón lấy, đem đậu phộng đặt ở đầu giường gần lò sưởi, đêm rồi bỏ từng hạt, từng hạt vào trong chiếc hộp nhỏ của mình: “Đây là cháu lấy đuôi heo cho Hà Hoa, cháu tặng đồ cho Hà Hoa, ủ ấm chân cho Hà Hoa, gãi ngứa giúp Hà Hoa...”

Hà Hoa mang nước rửa chân vào cho bà Tứ, nghe thấy Trường Sinh ở bên cạnh bà Tứ kể từng chuyện từng chuyện một, cô không khỏi thấy xấu hổ. Bà Tứ ngẩng đầu nhìn, thấy cô đứng im lặng, bà nở nụ cười, trong nụ cười còn ẩn chứa hàm ý sâu xa gì đó khiến Hà Hoa có chút giật mình. Từ lúc cô được gả vào đây, chưa từng thấy bà Tứ vui cười thanh thản thế này. Cô nghĩ có thể là vì cuối cùng bà đã gặp lại Trường Sinh, cũng có thể vì bệnh của bà rốt cuộc đã có chuyển biến tốt, hoặc mấy tháng nay đã xảy ra chuyện gì đó. Thực giác nói cho cô biết nhất định việc này có liên quan đến thầy Chu, bởi vì thầy Chu dường như cũng vui vẻ hơn trước rất nhiều.

Trường Sinh lại không suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn cúi đầu kể lại những việc tốt mình đã làm vừa qua, nói đến cuối cùng hẳn cảm thấy có chút khó khăn để kể lại, bởi vì có nhiều lúc Hà Hoa vui vẻ cười với hẳn, nhưng hẳn cũng không biết mình đã làm đúng chuyện gì. Hẳn sờ vào đồng đậu phộng lớn suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng đặt hơn chục hạt đậu phộng vào trong lòng bàn tay, rồi đặt vào trong chiếc hộp nhỏ: “Cái này là con khiến Hà Hoa cười!”

Nụ cười trên mặt bà Tứ càng sâu hơn, lại ngẩng đầu nhìn Hà Hoa, nhìn cô ngượng ngùng, giống như cô đầu nhỏ mới về nhà chồng, đỏ mặt gọi Trường Sinh: “Đừng làm bầm nữa, mau để bà nội ngủ đi.”

“Ừ.” Trường Sinh vui vẻ đáp, đem tất cả những hạt đậu phộng chưa bỏ vào trong hộp trả lại cho bà Tứ, nghĩ một lúc, lại lấy một hạt bỏ vào trong hộp nói: “Tối hôm nay cháu cũng giúp Hà Hoa ủ chân, đây là phần ngày hôm nay.”

Hà Hoa lại càng xấu hổ không chịu nổi, bỏ đồ xuống quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Khi ngủ ban đêm, Hà Hoa bực bội cố ý dịch chăn nằm xa ra, Trường Sinh lại kéo chăn đến gần, Hà Hoa kéo ra, hẳn tiếp tục xê tới, cho đến tận khi hai người kéo nhau đến đầu kia của giường lò. Hà Hoa muốn tránh cũng không được, trừng hẳn một cái, quay người vào tường không để ý tới hẳn.

Trường Sinh lặng lẽ nhìn gáy của Hà Hoa một lúc, rồi im lặng xốc chăn của mình mò vào trong túi ngủ của cô.

Hà Hoa đập vào khuỷu tay hắn một cái, nói: “Ai cho huynh vào.”

Trường Sinh nói: “Ta ừ chân cho Hà Hoa.” Nói xong từ phía sau ôm lấy Hà Hoa, dùng chân cọ cọ chân của cô, từng chút một từng chút một, khiến cho cô vừa thấy ấm áp dễ chịu lại vừa ngứa ngáy.

“Đồ khốn, dám dùng ta đùa phộng...” Hà Hoa nhỏ giọng mắng một câu, rồi tìm cho mình một tư thế thoải mái, dựa vào lòng Trường Sinh ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28

Edit: Rabbitlyn

Beta: Như Bình

Đại Bảo bị từ hôn. Lúc Hà Hoa biết tin này chạy về nhà, thì Đại Bảo đang bị cha cô khóa cửa nhốt trong phòng, cậu ta sốt ruột chạy tới chạy lui, cửa sổ bị những thanh gỗ chặn lại, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng cố gắng phá cửa và rống to phẫn nộ.

Hà Hoa kéo mẹ cô đến nhà bếp, hỏi chuyện gì đã xảy ra, về mặt mẹ cô lo âu nói: “Sáng sớm hôm nay cha Tú Nhi cùng với hai cậu trai trẻ mang sính lễ đến trả, nói là việc hôn nhân này coi như chưa bao giờ xảy ra.”

Hà Hoa nói: “Sao lại nói như vậy chứ, chớp mắt đến mùa thu là đã thành hôn, đang tốt lành sao tự dưng lại từ hôn? Năm mới rồi Đại Bảo còn mang đồ đi chúc tết cơ mà?”

Mẹ Hà Hoa thở dài: “Thời gian xảy ra chuyện là vừa sang năm mới... Tiểu Tú Nhi đi theo người nhà lên trấn trên họp chợ, dáng dấp của con bé xinh xắn thuần khiết nên đã lọt vào mắt xanh đại thiếu gia của Triệu lão gia trấn trên. Qua mười lăm tháng Giêng này sẽ mời bà mối đến nhà họ Trương hỏi vợ, nói là muốn nạp thêm thiếp. Nhà họ Trương tất nhiên là không quan tâm, vì không nói đến việc Tú Nhi đã đính hôn với Đại Bảo, mà bản thân việc hôn nhân này không có cửa thành công. Một người con gái tốt ai lại muốn làm thiếp cho người khác chứ.”

“Tuy nhiên bà mối kia lại nói đại thiếu phu nhân nhà họ Triệu là một con ma bệnh, gả vào họ Triệu nhiều năm như vậy chỉ sinh được một đứa con gái, hai năm nay không thể sinh thêm được đứa nào nữa, sợ là không thể qua nổi năm nay mà về châu trời. Tú Nhi tuy là gả đến làm thiếp, nhưng chờ đại thiếu phu nhân kia qua đời, năm sau Tú Nhi sinh con trai cho đại thiếu gia thì bảo đảm sẽ danh chính ngôn thuận trở thành vợ cả. Lão phu nhân nhà họ Triệu mất từ sớm, đến lúc đó Tiểu Tú Nhi chính thức trở thành chủ mẫu trong nhà.”

“Nhà họ Triệu ở trong huyện cũng có uy tín và danh tiếng, nghe nói huyện thái gia cũng phải nể mặt họ vài phần, gả vào nhà này làm phu nhân, thế nào cũng tốt hơn là gả cho nhà anh nông dân cả ngày ướt đầm mồ hôi, bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Nhà họ Trương lúc ấy cũng đã động lòng, do dự mất hai ba tháng, cuối cùng cũng đồng ý, rồi họ chạy tới đây từ hôn.”

Hà Hoa nghe xong tức giận nói: “Cha con đâu? Cha con đồng ý sao?”

Mẹ Hà Hoa nói: “Còn có thể làm gì nữa, con cũng hiểu tính tình cha con lúc ấy phát hỏa như thế nào. Nhưng người nhà họ Trương đã có chuẩn bị kỹ trước khi đến, nói ngày đó cha con đã nhận sính lễ gả con cho Lưu Phú Quý, đến cuối cùng chẳng phải cũng hủy hôn gả con gái cho... Ai...” Mẹ Hà Hoa nói còn chưa hết, nuốt nửa câu sau lại.

Sắc mặt Hà Hoa tối sầm, không nói nên lời. Chẳng phải đúng vậy sao, trong mắt người ngoài, cha cô vì nửa mẫu ruộng mà trả sính lễ cho nhà người ta, đem con gái của mình gả cho kẻ ngốc, thì nhà người ta sao không thể đem con gái mình gả cho nhà khác tốt hơn chứ? Đại thiếu gia nhà họ Triệu tốt xấu gì cũng đọc sách mấy năm, hiểu biết chữ nghĩa, gia đình vừa có nhà cửa vừa có sản nghiệp, tốt hơn rất nhiều so với nhà cô.

Trong phòng, Đại Bảo còn đang ầm ầm phá cửa, đôi giọng điệu gào to: “Mẹ! Mẹ mở cửa cho con! Mở cửa ra!! Con muốn đi tìm Trương Vượng Tài nói cho ra lẽ! Ông ta dựa vào đâu! Dựa vào đâu! Con phải liều mạng với ông ta! Nếu ông ta dám đem Tú Nhi gả cho người khác! Con sẽ lấy đao làm thịt ông ta! Con liều mạng với ông ta!”

Mẹ Hà Hoa nghe xong ôm ngực rơi lệ, khóc rống: “Làm thế nào cho tốt đây, đang yên đang lành lại tự dưng xảy ra chuyện này... Trước đó nhận được thư của Hạnh Hoa nói con bé đã có thai, trong lòng mẹ còn đang vui vẻ, còn cảm thấy mọi việc tốt lắm rồi, nhà ta coi như ai cũng đã được như ý... Ai ngờ hết chuyện này lại đến chuyện khác... đúng là sao chổi giáng xuống mà, vừa sang năm đã có chuyện náo loạn, nay lại thêm chuyện của Đại Bảo nữa...”

Hà Hoa vội vàng khuyên nhủ: “Mẹ đừng sốt ruột, chẳng phải cha con đã đi cùng chú ba đến nhà họ Trương sao, từ từ nói chuyện với người ta, biết đâu bọn họ có thể thay đổi tâm ý... Dù nhà họ Triệu giàu có, nhưng đại thiếu gia kia cũng đã hơn ba mươi, Tiểu Tú Nhi mới mười lăm tuổi, không xứng một chút nào. Nhà họ Trương nhất thời tối mắt vì tiền, chưa biết chừng còn có lối thoát...”

Lúc cô đang nói những lời này, liền nghe cạch một tiếng, cửa bị xô ra. Hai người vội vàng chạy ra ngoài xem, lại thấy cha Hà Hoa xanh mặt đi vào nhà.

Đại Bảo ở trong phòng cũng nghe được động tĩnh, yên lặng lắng nghe một chút, rồi hét lớn: “Cha! Cha! Thế nào rồi! Có phải nhà họ Trương đồng ý rồi hay không! Không hủy hôn nữa đúng không!”

Cha Hà Hoa đen mặt giận dữ: “Sau này không ai được phép nhắc đến nhà họ Trương trước mặt tao!”

Lời vừa nói ra cho thấy việc này có lẽ đã không thể cứu vãn được, mối quan hệ này xem như hoàn toàn cắt đứt.

Trong phòng, Đại Bảo rống lên một tiếng phẫn nộ và tuyệt vọng, theo sau đó là tiếng đập vỡ đồ đạc. Tiếng tức giận mắng chửi kia khiến cho Hà Hoa cảm thấy khiếp đảm, cô thấy lúc này nếu thả Đại Bảo ra, em cô thật sự có thể đi giết người. Cuối cùng tiếng la mắng tức giận kia lại hóa thành gào khóc tuyệt vọng, nghe mà khiến người ta đau lòng, giống như Đại Bảo đang bị cắt từng thớ da thịt trên người mình. Hà Hoa đến cửa phòng khuyên giải an ủi, lại bị Đại Bảo không biết tốt xấu mắng cho một trận, Hà Hoa không lên tiếng trả lời cứ đứng vậy không đi, chỉ lẳng lặng đứng nghe, chỉ mong em trai mắng đến mệt mỏi, đem tất cả uất ức trong lòng mắng ra hết may ra mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Đại Bảo bị cha Hà Hoa nhốt tròn một tháng, trong khoảng thời gian đó thật ra cũng muốn thả cậu ra ngoài, nhưng vừa mở cửa cậu liền giống như một kẻ điên lao đầu chạy đi, mang theo đôi mắt đỏ ngầu và đáng vẻ muốn liều mạng với người. Cha Hà Hoa không đuổi kịp con, nhưng mỗi lần đều la hét nhờ người trong thôn ngăn lại. Vài chàng trai cao lớn vây lại, ấn tay, ấn chân, ấn đầu, sau đó lời Đại Bảo trở về. Tình trạng như vậy cứ diễn ra liên tục hết một tháng, cả Hà Hoa và những người trong nhà đều cảm thấy sức cùng lực kiệt, trong một tháng đó ai cũng gầy đi nhiều.

Cuối cùng nhà họ Trương cũng gả con gái vào nhà họ Triệu, đợi cho ván đã đóng thuyền, cha Hà Hoa đứng ở cửa mắng Đại Bảo một trận, rồi mới mở cửa ra. Lúc này Đại Bảo không bị trúng tà chạy thẳng ra ngoài như trước đây nữa, người trong nhà đều lo lắng vội vào xem, thấy Đại Bảo ủ rũ ngồi ở góc tường khóc hu hu. Cha Hà Hoa tức giận mắng cậu không có chí cầu tiến, vì một đứa con gái mà khóc như chết cha chết mẹ, ông giờ chân đạp hai cái vào ngực. Đại Bảo dường như không biết đau, vẫn khóc hu hu. Mẹ Hà Hoa đau lòng thiếu chút nữa không ngăn được muốn ra tay chống lại cha Hà Hoa, ôm chặt con vào lòng rồi gạt lệ cho con.

Cha Hà Hoa dù sao cũng là người coi trọng thể diện, bị người ta từ hôn, con lại làm âm ỉ giống như một tên điên, thật sự làm cho ông mất hết cả mặt mũi. Hơn nữa trong lòng đã phải kìm nén đến phát hỏa, cảm thấy bị người nhà họ Trương lăng nhục, chưa qua được mấy ngày ông liền tìm cho Đại Bảo một hôn sự mới. Ông giống như cổ tình dùng sinh lễ gấp ba lần trước kia, đến một thôn khác hỏi cưới con gái của nhà họ Vương, vốn có tiếng tốt không thua kém gì con gái nhà họ Trương, tên con bé là Vương Sơ Nhất, ở nhà thường gọi là nha đầu béo.

Cũng không chọn chờ ngày đính hôn, chưa đến một tháng liền dùng hôn phân nửa tiền dành dụm trong nhà, gióng trống khua chiêng, khiến cho hôn lễ vô cùng náo nhiệt. Đại Bảo lúc này cũng không làm âm ỉ, đập bình hay ném thứ gì nữa, mà tùy ý để cho cha cậu sắp xếp lo liệu, làm như chuyện cưới vợ không liên quan gì đến cậu.

Rượu mừng bày ra, bái lạy thiên địa, hôn sự này của Đại Bảo cũng xem như đã thành. Chỉ là cậu ta giống như đã chết một lần, như thể đáng vẻ linh hoạt trước kia chưa từng tồn tại, trên mặt không hề có một nụ cười, tính khí thay đổi thất thường, vô cùng nóng nảy, dù có chuyện hay không cũng tìm cớ mắng người. Mặc dù cậu ta không dám nổi giận với cha mẹ, nhưng thường xuyên trừng mắt nhìn mặt với vợ. Mọi người trong nhà biết trong lòng cậu ảm ức, cũng đành bỏ qua cho cậu. Chỉ khổ thân vợ Đại Bảo luôn nơm nớp lo sợ đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Trưa hôm đó, mẹ Hà Hoa gọi cô đến nhà, nói là cha cô có việc tìm cô, vừa vào cửa, đã nghe thấy Đại Bảo ồn ào mắng vợ trong phòng. Hà Hoa nhìn mẹ cô, vẻ mặt mẹ cô vừa bất đắc dĩ vừa lo âu. Hà Hoa dừng lại đứng trước cửa phòng của hai vợ chồng Đại Bảo, nghe Đại Bảo ở trong phòng mắng nha đầu béo tay chân vụng về, ngay cả pha nước rửa chân cũng không biết, làm bồng chận cậu ta gì gì đó. Nha đầu béo khúm núm nói gì đó nghe không rõ, một lúc sau thấy con bé từ trong phòng đi ra.

Nha đầu béo chợt thấy Hà Hoa đứng ở cửa, mặt ngượng ngùng, giọng nói cũng không được tự nhiên: “Tỷ tỷ.”

Hà Hoa cũng biết em dâu xấu hổ, cười không nói gì, đợi béo nha đầu cúi đầu chạy xuống nhà bếp cô liền gọi lại, thấp giọng nói: “Tình tình Đại Bảo hơi ngang ngược, những lời khó nghe của nó muội đừng để ý, chốc nữa tỷ sẽ thay muội mắng nó.”

Nha đầu béo đỏ mặt mắt tự nhiên nói: “Không, không phải, là muội không tốt, muội đun nước quá nóng...”

Hà Hoa cũng không biết nói gì nữa, đành cười với con bé. Nha đầu béo rụt rè cười, bụng chầu gõ đến nhà bếp pha thêm nước lạnh.

Hà Hoa thờ dài, vào nhà thấy ngay cha cô. Trước đó cha cô đã mắng Đại Bảo không có lòng cầu tiến, mấy ngày nay ông vô cùng tức giận, đến nỗi nhăn nhó cau có mặt mày, có vẻ rất đáng sợ. Hà Hoa cố gắng khuyên nhủ nói rằng Đại Bảo rất dễ mềm lòng, đợi nó ở cùng nha đầu béo một thời gian nữa, thì hai vợ chồng sẽ nảy sinh tình cảm thôi.

Cha Hà Hoa nhăn mặt im lặng, xem ra trong lòng ông cũng đầy lo âu, ông ngán ra một lát, rồi mới mở miệng nói: “Con gái nhà họ Tôn về thăm cha mẹ, con có biết không?”

“Vâng.” Hà Hoa gật đầu. Thôn của bọn họ nhỏ, họ hàng nhà ai đến không tới một ngày thì cả thôn đều biết, càng đừng nói tới Tôn cô nương gả cho bộ đầu trong nha huyện, đã ba năm chưa quay về thôn. Mỗi năm cô ấy đều đón cha mẹ lên thị trấn ở, nay cũng là lần đầu tiên sau khi kết hôn, cô ấy cùng chồng về nhà cha mẹ thăm người thân, chuyện một nhân vật lớn như bộ đầu tới thôn của bọn họ, khiến hai ngày này cả thôn như bùng nổ, sao cô có thể không biết chứ.

Cha Hà Hoa nói: “Ta nhớ con bé khá thân với con, con đi mời con bé đó và chồng nó đến nhà chúng ta ăn một bữa cơm.”

“Hả?” Hà Hoa sùng sốt.

Cha Hà Hoa nói: “Hả cái gì mà hả? Chồng của con bé đó là người cầm đầu trong nha huyện, lại là thân thích của huyện thái gia, chuyên quản lý công việc nội bộ. Ta nghe nói gần đây nha huyện đang tuyển nha dịch. Tên tiểu tử Đại Bảo suốt ngày không chịu làm việc đứng đần, trốn ở nhà làm loạn, nếu có thể xin được công việc này, có thể giúp cho nó bình tĩnh lại, cũng để cho cả nhà có chút thể diện.”

Hà Hoa hơi giật mình, phục hồi tinh thần lại rồi mới nói: “Cha muốn để Đại Bảo đến nha huyện làm nha dịch sao? Để ấy không có chút quyền cước công phu nào, người ta sẽ cần nó sao.”

Cha Hà Hoa nói: “Thói đời này không cần biết con có giỏi hay không, mà là nhìn con có biết nịnh bợ hay không, trước đây có Lâm Tử Thôn bị tám cái chóc trên đầu, gã thực sự có bản lĩnh ư? Chẳng phải cũng đã trà trộn vào làm cai ngục trong huyện nha hay sao. Đại Bảo giỏi hơn gã ta nhiều, ta thấy nó làm nha dịch thì có gì không được chứ.”

Hà Hoa nói: “Nhưng chúng ta làm sao xoay sở được đây, mẫu ruộng nhà mình để ai làm, chỉ dựa vào một mình cha thì biết làm thế nào.”

Cha Hà Hoa mặt lạnh nói: “Con sợ Đại Bảo đi rồi, ta sẽ bắt chồng con làm việc chứ gì?”

Hà Hoa cúi đầu không lên tiếng.

Cha Hà Hoa nói: “Con gái đúng là nuôi không cho nhà người ta mà, trong đầu chỉ để ý, đau lòng người khác! Con cứ yên tâm, ta sẽ không thêm sai đổ ngược kia làm việc đâu.”

Hà Hoa nói: “Con không có ý đó, con chỉ là lo cho cha mà thôi.”

Cha Hà Hoa nói: “Nếu con thật sự thương cha thì mời Trình lão gia đến đây. Con có thể yên tâm, ta đã tính toán cả rồi, làm nha dịch một tháng đều được lĩnh tiền trước, đủ để cho chúng ta ăn nửa năm, qua nửa năm sẽ tìm hai người làm công thời vụ. Sắp xếp như vậy qua vài năm sẽ mở rộng được thêm mấy mẫu ruộng nữa, thuê thêm hai tá điền, vậy là được rồi. Đến lúc đó ai thấy chúng ta còn phải kêu một tiếng lão gia đó, không kém chút nào so với nhà họ Triệu kia đâu. Ta xem nhà họ Trương còn dám hoành hành ngang ngược trước mặt chúng ta nữa không?!”

Hà Hoa không khỏi thờ dài trong lòng, cha cô cứ mắng tại sao Đại Bảo mãi không chịu từ bỏ, thật ra trong lòng cha cô cũng không nuốt trôi cục tức này. Tuy nhiên cô cũng không nói gì nữa, đành hứa với cha cô.

Sau khi Hà Hoa ra khỏi nhà cha mẹ liền đi đến nhà họ Tôn. Trên đường đi trong lòng cô có chút sầu muộn, thật ra cô và Tôn cô nương cũng không phải quá thân thiết. Nói đến chuyện này cũng là có duyên cớ, diện mạo của Tôn cô nương ở thôn bọn họ cũng được xem như số một số hai, mẹ cô ấy lại là người ở trên thị trấn được gả tới đây, dạy dỗ cô ấy có chút phong thái giống tiểu thư. Chỉ tiếc Tôn cô nương này vừa mới sinh ra đã có sáu ngón tay, nên từ nhỏ bị xem như quái vật, bình thường những đứa trẻ khác cũng không muốn chơi cùng cô ấy, cô ấy chỉ biết nhốt mình trong nhà suốt ngày, rất ít khi ra ngoài, chứ đừng nói là đến chơi với bọn cô.

Sau đó mọi người đều trưởng thành, các cô gái trong thôn đều lần lượt được gả đi, cuối cùng chỉ còn lại Hà Hoa và Tôn cô nương, hai người cùng tuổi, qua một thời gian hai người giống như đồng bệnh tương lân. Nữ công của Tôn cô nương khá tốt, Hà Hoa thỉnh thoảng mượn cơ nhờ vẽ hoa tìm cô ấy tâm sự giải buồn, hai cô gái lỡ thì chưa được gả ra ngoài dần dần trở thành bạn, coi như vừa có người thông cảm với mình vừa có người an ủi.

Ba năm trước, Tôn cô nương vào thành thăm người thân, trùng hợp được bộ đầu trong nha huyện nhìn trúng, người ta không chê cô ấy thân tàn, mà còn dùng tam môi lục sinh (\*) cưới cô ấy vào thành làm phu nhân, từ đó trong thôn này chỉ còn lại mình Hà Hoa là gái lỡ thì. Lúc ấy Hà Hoa thật sự vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, ngày Tôn cô nương thành thân cô còn giả bệnh không dám ra ngoài góp vui, chỉ sợ mình sẽ lộ ra về xót xa khiến người khác chê cười.

\* Tam môi lục sinh: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sinh tương tự “tam thư lục lễ”

– “Tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sinh lễ:

+ “Sinh thư” thư trao đổi lúc nhà trai ngõ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ “Lễ thư” trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới

+ “Nghênh thư” thư dự kiến ngày giờ rước dâu

- “Lục sinh” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất)

+ Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp Cát

+ Lễ Nạp Tệ

+ Lễ Thành Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba)

+ Lễ Nghênh Thân (Vu Quy)

Từ sau lần đó, ba năm nay hai người chưa từng gặp lại, nay cô cũng đã gả cho người, chỉ là người ta gả cho bộ đầu, còn cô gả cho kẻ ngốc Trường Sinh.

Nhớ tới Trường Sinh, Hà Hoa còn cảm thấy hấn còn gần gũi với Tôn cô nương hơn cả cô. Hai người bọn họ một là “kẻ ngốc”, một là “quái vật”, trước đây đều là bị bọn trẻ trong thôn cười nhạo và xa lánh, có vài lần Hà Hoa thấy bọn họ cùng ngồi ở một góc trong thôn.

Hà Hoa nghĩ nếu Trường Sinh không ngốc như vậy, có lẽ còn có thể nhờ hấn tranh thủ cảm tình giúp em vợ. Nhớ tới bộ dáng ngốc nghếch của Trường Sinh, Hà Hoa bất giác cong cong khóe miệng, trong lòng nói để cho hấn đi nhờ vả người khác thì còn tệ hơn để người quê đi cà kheo, người cầm hát đồng dao.

Hà Hoa đang nghĩ thầm trong lòng, thì bất giác đã gần đến nhà họ Tôn, vừa ngẩng đầu, đã thấy Tôn cô nương đang đứng ở cửa nhà nói chuyện với một người. Cô nhìn về phía đó, không khỏi kinh ngạc, người đang nói chuyện với Tôn cô nương kia... Tại sao lại là... là Trường Sinh?!

Khi Hà Hoa còn đang kinh ngạc không hiểu gì, lại thấy Trường Sinh cầm thứ gì đó từ trong lòng đưa cho Tôn cô nương, Tôn cô nương dùng tay đẩy về, làm như không cần, Trường Sinh lại bưng bình đưa cho cô ấy.

Hà Hoa ngây người nhìn kĩ từ đằng xa, thứ Trường Sinh đưa cho người ta không phải là cái hộp đậu phộng — bảo bối mà hấn coi như mạng sống sao! ?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29

Edit: Rabbitlyn

Beta: Như Bình

Trường Sinh ghé vào cạnh giường lò, nhếch quai hàm nhìn ông nội vừa ăn đậu phộng vừa uống rượu. Mỗi lần uống một ngụm ông nội của cậu đều nhắm nhấp từng chút kĩ càng mùi vị của hạt đậu, vẻ mặt kia làm Trường Sinh nhìn thấy mà chảy nước miếng ròn ròn.

Ông nội Trường Sinh ngồi ở bên cạnh giường lò híp mắt cười với Trường Sinh, lấy đũa gắp hạt đậu phộng cuối cùng trong đĩa đưa cho Trường Sinh.

Trường Sinh vội vàng trèo lên giường lò, há miệng thật to.

Ông của Trường Sinh bỏ đậu phộng vào miệng Trường Sinh, nhìn cậu nuốt hết, mới hỏi: “Ăn ngon không?”

Trường Sinh liếm môi, lấp ba lấp báp: “Mặn...”

Ông Trường Sinh cười nói: “Mặn một chút nhắm rượu mới ngon...” Nói xong tự rót một chén, giờ lên bên miệng, thấy Trường Sinh nghiêng đầu nhìn mình, ông lại ngừng động tác, đưa chén đến trước mặt Trường Sinh nói: “Chàng trai, cạn chén.”

Trường Sinh chớp mắt mấy cái, nhận lấy, cậu cúi đầu nhìn thấy thứ trong chén trong veo giống như nước, ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch.

“Khụ... Khụ...” Trường Sinh cay đến nỗi chảy nước mắt.

“Ha ha ha... tiếp nào chàng trai!” Ông Trường Sinh vỗ đùi, cười sang sảng.

Trong nhà bếp, bà Tứ đang đun nước, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Trường Sinh không biết bước vào từ khi nào, trong tay cậu đang cầm một cái đĩa trống không.

“Làm sao vậy?” bà Tứ mỉm cười với Trường Sinh, khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung mang theo vài phần thương yêu của người mẹ.

Trường Sinh đi lên phía trước, đưa chiếc đĩa không về phía bà: “Hết đậu phộng rồi, ông muốn thêm.”

Bà Tứ đón lấy chiếc đĩa, thuận tay xoa đầu Trường Sinh. Bà đặt chiếc đĩa không lên bệ bếp, bỏ một ít đậu phộng lấy từ trong một gói to vào nồi, Trường Sinh ngơ ngác nhìn nồi và bếp, nghe thấy tiếng hạt đậu phộng tanh tách nứt ra trong nồi.

Bà Tứ ngoảnh đầu lại, nhoen miệng cười, đưa một nắm đậu trong gói cho Trường Sinh: “Cát vào đầu đó mà ăn.”

Trường Sinh nhận đậu phộng rồi nhìn một chút, sau đó xoay người chạy về phòng, đem đậu phộng đưa đến trước mặt ông nội, nói: “Ông ăn cái này đi, cái này ăn ngon.”

Ông Trường Sinh khen: “Cháu ngoan, biết hiếu thuận với ông rồi.” Nói xong cầm một hạt đậu phộng thả vào trong miệng, sau đó ông nở một nụ cười thỏa mãn, nói, “Ừ, ngon lắm.”

Trường Sinh nhếch miệng cười, đem hết chỗ đậu phộng đưa cho ông nội.

Ông Trường Sinh lại nhét đậu phộng vào trong túi Trường Sinh, nói: “Trường Sinh thật hiếu thảo, ông nội thưởng cho cháu, mang nó chia cho các bạn cùng ăn đi.”

\*\*\*\*

Phía sau thôn, một đám trẻ con tụ tập dưới tàng cây táo, nghênh cổ lên ngắm đồng bọn đang vặt táo trên cây.

“Bên này, bên này nhiều!”

“Không phải! Cậu xem chỗ ấy có một đồng táo đỏ, nhất định rất ngọt.”

“Hái nhiều vào, thêm nữa đi!”

“Nó là của ta! Của ta!”

“Đừng tranh, đừng tranh mà, mọi người đều có phần, chỗ này còn rất nhiều táo!”

Dưới tàng cây bọn trẻ la hét ầm ĩ, mỗi đứa đều tự kéo căng vạt áo ra hứng táo, có đứa nhặt được một bọc đầy táo. Trong đám nhóc có một đứa trẻ nghiêng đầu nhìn xuống, thấy Trường Sinh ngờ ngạc đứng một bên, cậu thuận tay lấy một quả táo trong áo mình ném cho Trường Sinh, nói: “Cho này.”

Quả táo đập vào ngực Trường Sinh, rồi rơi xuống, Trường Sinh cúi đầu kinh ngạc nhìn một lát, sau đó cúi người nhặt lên, lấy áo lau lau rồi bỏ vào miệng.

Đứa trẻ kia nhìn Trường Sinh cười, lại lấy một quả táo từ trong túi ra, tiến lên hào phóng đưa cho Trường Sinh, nói: “Lúc nãy tớ hái được rất nhiều, cho cậu thêm quả nữa này.”

Trường Sinh lẳng lặng nhận quả táo, cẩn thận nhét vào trong túi. Hắn nhớ tới lời ông nội nói, sững sờ một lát, rồi thò tay vào túi khác bốc một nắm đậu phộng đưa cho cậu bé kia.

Đứa bé kia hơi giật mình, ngăn người đưa tay muốn nhận lấy, nhưng không biết ai ở phía sau hét một câu: “Làm gì vậy, Mạc Ngư đang làm gì thế... Ồ? Đồ ăn của kẻ ngốc mà cậu cũng dám nhận sao, cẩn thận ăn xong hóa ngốc đấy.”

“Ha ha...” Một đám trẻ cười chạy đi.

Cậu nhóc kia cũng thụt tay lại, xoay người chạy theo đám trẻ.

Dưới tàng cây táo, chỉ còn lại một mình Trường Sinh đứng đó, ngốc nghếch giơ cánh tay ra.

\*\*\*

Trường Sinh đi một mình đến ngôi nhà bỏ hoang trong thôn, cậu vào trong sân, rồi vòng qua sau các phòng, có một cô bé chiếm chỗ ngồi thường lệ của cậu, cô bé đang khóc tức tưởi.

Cậu không để ý, bước tới ngồi vào chỗ của mình như thường lệ.

Đứa bé gái phát hiện có người, vội vàng ngẩng đầu lau nước mắt, lặng lẽ quan sát Trường Sinh.

Trường Sinh nhặt một nhánh cây nhỏ cúi đầu đào một hố trên mặt đất, móc một quả táo ra chôn vào trong đó.

Cô gái nhỏ nghiêng đầu tò mò nhìn, nhìn không được mở miệng hỏi: “Sao cậu lại đem táo đi chôn?”

Trường Sinh giống như không nghe thấy, cũng chẳng đáp lại, dùng chân giẫm giẫm xuống đất lấp kín hố.

Cô gái nhỏ thương cảm nói: “Là bọn nó cho cậu à...”

Trường Sinh vẫn không đáp lại, lấy đậu phộng từ trong túi ra, xem chúng như báu vật đặt trong lòng bàn tay bắt đầu đếm.

Cô gái nhỏ chu môi, tủi thân nói: “Bọn nó không cho tớ...”

Một hạt, hai hạt, ba hạt... Trường Sinh gầy gầy mấy hạt đậu phộng, đây là ông nội thưởng cho cậu, chúng còn quý giá hơn quả táo kia nhiều.

Cô gái nhỏ thấy Trường Sinh không để ý đến mình, giọng nói dường như sắp bật khóc: “Bọn nó không muốn chơi với tớ... cậu chơi cùng tớ, được không...”

Trường Sinh giống như không nghe thấy và cũng không quay đầu lại, lại gạt gạt mấy hạt đậu phộng, chọn một hạt to nhất bỏ vào trong miệng.

“Tớ biết bọn nó cũng không muốn chơi với cậu, vậy hai ta chơi cùng nhau đi... Được không...”

Trường Sinh ăn ba hạt, rồi lại bốn hạt...

“Nhà của tớ cũng có đậu phộng, tớ lấy đậu phộng cho cậu ăn...”

Năm hạt, sáu hạt, bảy hạt...

“Nhà của tớ còn có kẹo nữa, mẹ tớ mua ở trên thị trấn, ngon lắm, tớ chia cho cậu ăn...”

Tám hạt, chín hạt...

“Hu hu... cậu muốn ăn cái gì nhà tớ cũng có... hu hu... cậu chơi tớ đi... Tớ không phải là quái vật... hu hu... hu...”

Lúc Trường Sinh ăn đến hạt thứ ba mươi mốt, thấy trên mặt cô bé nước mắt nước mũi đã tèm lem, cô bé đang ngồi gào khóc. Rốt cuộc cậu dường như đã ý thức được bên cạnh có người, nghiêng đầu nhìn cô bé, có chút bất an dịch mõng sang một bên, lặng lẽ nhìn một cái, rồi lại xê mõng sang một chút nữa.

Cô bé có lẽ thấy Trường Sinh đang trốn mình, lại khóc càng thương tâm hơn.

Trường Sinh quay người nhìn cô bé, vắn vắn ngón tay. Sau một lúc lâu, cậu do dự kêu kêu cô bé, cúi đầu vờn tay, cậu đưa đậu phộng qua cho cô bé.

Cô bé khóc một lúc lâu mới phát hiện có một bàn tay đang chìa ra trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn Trường Sinh.

“Ông nội thưởng đậu phộng cho ta, cho người ăn.”

Cô bé ngừng khóc, đôi mắt đỏ hoe vẫn còn ngân ngấn nước mắt, cô bé hít mũi một cái, đưa tay đón lấy đậu phộng, nhỏ giọng nói: “Cám ơn...” Nói xong đem đậu phộng bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Ngon ghê... Đậu phộng ông nội cậu thưởng cho cậu ăn ngon thật... còn ngon hơn kẹo nữa...” Nói xong nước mắt lại trào ra, nhưng khóe miệng lại cong lên, nở nụ cười vô cùng sáng lạn.

\*\*\*

Trường Sinh gánh hai thùng nước cho thầy Chu, lại giúp thầy chẻ củi rồi bó chúng lại, làm mọi việc vô cùng gọn gàng.

Trong phòng, học sinh tan lớp, tốp năm tốp ba túm tụm về nhà. Thầy Chu đi ra, thấy Trường Sinh, cười nói: “Lại phiền cháu rồi, tự ta làm cũng được mà... Cháu có đói bụng không? Ở chỗ ta có điểm tâm người ta mang tặng, vào phòng ngồi một lát, ta lấy cho cháu.”

Trường Sinh lắc đầu: “Bà nội sắp về.”

Thầy Chu nhột nhạt cười, nói: “Đúng vậy, đã đến giờ Thìn rồi, nên đến chờ bà nội cháu thôi.”

Trường Sinh gật đầu, xoay người rời đi.

Đầu thôn, bà Tứ gửi giỏ trúc trở về, từ xa đã thấy Trường Sinh chạy lên đón.

“Hôm nay cháu gánh nước cho thầy Chu, chẻ củi nữa.” Trường Sinh vừa nhận lấy giỏ trúc, vừa vội vàng báo cáo với bà nội.

Về đến nhà, Trường Sinh được bà nội thưởng cho hai hạt đậu phộng, cậu chạy về phòng bỏ vào cái hộp nhỏ.

Lại được thêm hai hạt, cậu lại nhận được phần thưởng, cậu làm thật nhiều chuyện tốt, một hạt, hai hạt, ba hạt...

\*\*\*

Trong ngôi nhà bỏ hoang, Trường Sinh ngồi bên thềm đá ngăn người nhìn trời.

“Trường Sinh...” Một cô gái xinh đẹp đi đến, cười nói: “Muội biết huynh ở chỗ này mà.”

Trường Sinh từ từ quay đầu nhìn cô gái một cái, cũng không có phản ứng gì thêm, tiếp tục ngẩn ngơ nhìn trời.

Cô gái ngồi xuống bên cạnh Trường Sinh, khoanh tay trên đầu gối, kéo má Trường Sinh sau đó cũng ngồi lặng lẽ, có chút không vui nghiêng đầu nhìn hắn nói: “Thật không hiểu cả ngày huynh nghĩ gì nữa...”

Trường Sinh không để ý đến cô gái, cô gái dường như đã quen với điều đó, nhún vai không sao cả, nghĩ một lát, cười tủn tủn nói: “Gần đây huynh làm được bao nhiêu chuyện tốt? Chắc được thưởng không ít rồi!”

Đề tài này dường như khơi gợi được hứng thú của Trường Sinh, hần giống như thật đặc ý ra sức gặt đầu, sau đó lấy trong túi ra một nắm đậu phộng, đưa đến trước mặt cô gái, nói: “Của ta hết, ta làm thật nhiều chuyện tốt.”

Cô gái cười hi hi: “Cho muối một hạt .”

Trường Sinh thu tay lại nhìn một chút, chọn một hạt đậu phộng vừa to vừa chắc đưa cho cô gái. Cô gái nhận lấy ăn, cười nói với hắn: “Ngon thật.”

Trường Sinh cũng nhếch miệng cười, rồi lại cúi đầu chăm chú đếm.

Cô gái ôm đầu gối ngồi trong chốc lát, đỏ mặt vừa vui mừng vừa thẹn thùng mở miệng nói: “Muối phải lập gia đình .”

Trường Sinh dường như nghe mà không hiểu chỉ ừ một tiếng, đem số đậu phộng đã đếm xong cẩn thận thả vào trong túi.

Cô gái quay đầu nhìn : “Chàng là Bộ đầu trong nha huyện, muối phải gả lên thị trấn .”

“Ừ.” Trường Sinh lại lên tiếng.

Cô gái cong môi lên, có chút không vui nói: “Huynh không lưu luyến chút nào sao.”

Trường Sinh nhìn cô gái chớp mắt mấy cái, vẻ mặt mờ mịt.

Cô gái không buông tha tiếp tục truy: “Muối gả cho người ta rồi sẽ không ở trong thôn này nữa, cũng không biết bao lâu mới có thể trở về một lần... Không thể cùng ngồi ở đây với huynh nữa, cũng không còn được ăn đậu phộng của huynh nữa ...”

Trường Sinh nhìn cô nghĩ một lát, rồi nói: “Ta giữ lại cho cô, chờ cô trở về ăn.”

Cô gái thuận miệng cười nói: “Tốt, muối muốn có thật nhiều.”

Trường Sinh cong khóe miệng lên, rồi cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30

Edit : Rabbitlyn

Beta : Như Bình

Lại nói về Hà Hoa, khi thấy Trường Sinh một mực đẩy hộp vào trong tay người khác, cô kinh ngạc đến đờ cả người, Tôn Tuyết Mai nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn thấy cô, chào hỏi cô: “Hà Hoa.”

Hà Hoa đang mất hồn mất vía bị gọi trở về, trong đầu vẫn còn lơ mơ, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười. Cô chỉ sợ mình nhìn từ xa không phải sự thực, nên cố ý hạ tầm mắt về phía chiếc hộp trong tay Trường Sinh. Không còn nghi ngờ gì nữa quả thật là vật báu của hắn, cô lại nhìn Trường Sinh, nhưng thấy hắn mang vẻ mặt vô tội nhìn cô, thậm chí còn có chút uất ức: người ta không thèm đồ của ta kìa.

Tôn Tuyết Mai cười nói với Hà Hoa, “Mình còn định lát nữa cùng với Trường Sinh đến nhà nói chuyện với cậu đây, thật khéo cậu lại đến đây, cậu tới tìm mình có việc gì à?”

Hà Hoa hơi xấu hổ, vốn cô và Tôn Tuyết Mai cũng gọi là có chút thân thiết lúc chưa gả đi, giờ đến nhờ vả cô ấy khiến cô hơi khó mở miệng, nay còn nhìn thấy Trường Sinh giao cả hộp đậu phộng mà hắn coi như vật báu cho cô ấy, trong lòng cô lại khó chịu nói không nên lời, nhưng cũng đành nói cho có lệ, xấu hổ lên tiếng: “Muốn mời cậu và Trình lão gia ăn một bữa cơm...”

Tôn Tuyết Mai cười nói: “Đừng gọi là lão gia, cái đó chỉ dành cho người ngoài thôi, mình sinh trước cậu hai tháng, nếu không chê cậu có thể gọi chàng là anh rể Thanh hoặc là Thanh đại ca cũng được, chàng cũng không phải là loại người nhỏ nhen.”

Hà Hoa nhếch khóe miệng không đáp lại, Tôn Tuyết Mai tiếp tục nói: “Chỉ tiếc là huynh ấy mới quay về thị trấn, đến đây được vài ngày rồi, sợ là trong

nha môn đã có việc cần tìm huynh ấy. Nhưng huynh ấy đi rồi cũng tốt, lâu rồi chúng ta không gặp nhau, nếu có mặt huynh ấy nói chuyện sẽ không được tự nhiên cho lắm, chỉ có hai chị em chúng ta trò chuyện là tốt nhất... À, đúng, còn Trường Sinh nữa, Ở trong thôn này mình vốn không có một người bạn nào, mọi người đều xa lánh mình, bao nhiêu năm cũng chỉ có hai người các cậu không chê mà nói chuyện với mình, nay hai người các cậu thành thân, không biết sao, mình vui đến khó nói nên lời, dường như trong mơ hồ tạo hóa đã an bài mọi thứ... Mình cũng không phải là người đọc sách, nên không thể diễn đạt tốt suy nghĩ của bản thân, tóm lại là lâu rồi không gặp hai người, lúc này nhìn thấy hai người thấy lòng vui lắm...”

Tôn Tuyết Mai nói xong vẫn còn vui mừng, Hà Hoa cũng lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, càng nghe càng cảm thấy xấu hổ không được tự nhiên. Tôn Tuyết Mai dường như nhìn ra điều gì đó, tiếp tục nói: “Ôi trời, gặp hai người mình chỉ mãi lo ba hoa về niềm vui của bản thân, chẳng lẽ cậu có việc tìm huynh ấy sao?”

Mặt Hà Hoa càng nóng hơn, lấp bắp: “Cũng không có chuyện gì, không phải mình... Là cha mình muốn trò chuyện với Trình lão gia... Khụ... Cũng không phải cha mình, là em trai của mình, Đại Bảo... nó...”

Tôn Tuyết Mai càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, trong mắt và trên mặt đều hiện lên vẻ mờ mịt.

Hà Hoa cảm thấy thực sự không còn mặt mũi nào nữa, nhưng đã nói rồi thì không thể nói lập lờ nửa chuyện, thêm nữa làm không tốt cũng không có cách nào ăn nói với cha cô, đành đánh liều may rủi: “Chuyện là thế này, nghe nói trong nha môn huyện có tuyển nhà dịch, cha tớ muốn hỏi thăm Trình lão gia xem có quy định gì đặc biệt hay không, muốn cho em trai Đại Bảo của mình thử tham gia thi tuyển một chút.”

Tôn Tuyết Mai nói: “Hóa ra là vậy, mình cũng nghe chàng nói qua, không may là chàng vừa đi rồi. Nhưng đừng lo, vài ngày nữa chàng sẽ đến đón mình về, lúc ấy mình bảo chàng đến thăm chú Lý là được.”

Hà Hoa hồ thẹn hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống, nghe xong lời này càng cảm thấy mình thật hèn mọn, hèn mọn đến mức như nằm dưới gót chân Tôn Tuyết Mai luôn vậy. Hà Hoa theo bản năng lắc đầu: “Không cần đâu, không phải phiền phức vậy... Thật ra cha mình cũng chỉ vô tình nhắc tới vậy thôi, Đại Bảo cũng không quá ham thích công việc đó, đừng làm phiền Trình lão gia...”

Tuy nhiên Tôn Tuyết Mai càng nhiệt tình hơn: “Đừng nói những lời khách sáo như vậy, chuyện công vụ của chàng, một người phụ nữ như tớ sao có thể thay đổi được điều gì, cậu nhờ huynh ấy chỉ điểm một chút cho Đại Bảo cũng không có gì ghê gớm cả, lúc đó cũng phải thi tài rồi mới được lựa chọn, chúng ta cũng chỉ chuẩn bị trước một chút mà thôi...”

Hà Hoa càng nghe càng hồ thẹn, hận bản thân đã nói ra những lời mất mặt ấy, không bằng cứ để cho cha lấy giấy đánh cô còn hơn, đành phải lắc đầu như trống bỏi: “Không cần, không cần đâu, thật sự không cần đâu mà. Những lời vừa rồi coi như mình chưa từng nói, thật sự không muốn gây phiền phức cho hai vợ chồng cậu... Hôm nay gió lớn, cậu mau vào nhà đi kéo lạnh... Bọn mình đi trước, khi nào rảnh cậu hãy đến nhà mình chơi...” Nói xong cũng không chờ Tôn Tuyết Mai đáp, liền kéo Trường Sinh đi.

“Ồ...” Trường Sinh dường như còn chưa nói xong nên quay đầu lại, Hà Hoa ra sức nhéo cánh tay hắn, Trường Sinh đau quay đầu lại, oan ức nhìn cô một cái, cúi đầu, không tình nguyện cầm hộp theo cô rời đi.

Tôn Tuyết Mai ở phía sau, sững sốt một lúc lâu cũng không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện này, khó hiểu quay người vào nhà.

Trên đường đi Hà Hoa vẫn nhéo cánh tay Trường Sinh, mặt lạnh tanh cho đến tận lúc về nhà, vào nhà liền bắt tay vào bếp, buồn bực không nói lời nào mức nước nhúm lửa nấu cơm.

Trong lòng cô vừa tức vừa hận lại uất ức, rõ ràng ngày thường cô chỉ đòi có một hạt mà như lóc mắt thịt của hắn, không ngờ hắn lại đưa toàn bộ chiếc hộp cho người phụ nữ khác, uống công thường ngày cô lấy được đậu phộng của hắn còn cảm thấy thích thú, nghĩ rằng cô thực sự có một vị trí trong lòng hắn, hóa ra so với người ta cô chẳng là gì cả, có thấy mình ngu chưa! Vừa tức vừa cảm thấy không còn chút mặt mũi nào nữa, những lời nhờ vả đó lại được phát ra từ miệng cô, thật sự là muốn khâu lại cái miệng rộng này lại, chẳng có vị trí gì trong lòng người ta cũng đáng mà!

Hà Hoa càng nghĩ càng muốn rơi nước mắt, lại vội vàng hít mũi một cái, cố gắng ngăn nước mắt lại.

Không khóc, cô không được khóc, cái tên khốn kiếp ngu ngốc kia sao đáng để cô khóc cơ chứ! Không phải chỉ là một hộp đậu phộng thôi sao, hắn muốn cho ai thì cho, cô cũng chả ham!

“Cô làm sao vậy?” Không biết Trường Sinh đứng ở cửa từ khi nào, cầm hộp đậu phộng, lo lắng nhìn Hà Hoa...

Hà Hoa làm bộ như không nghe thấy không quan tâm đến hắn, lấy bó củi bỏ vào bếp.

Trường Sinh nhìn ra Hà Hoa đang tức giận, nhưng hắn không biết mình đã làm gì khiến cô giận như vậy, hắn cẩn thận thò đầu nhìn, đôi mắt cô lấp lánh ánh nước, hình như muốn khóc.

Trường Sinh càng thêm bất an, ngăn người, lúng ta lúng túng nói: “Xin lỗi...”

Hà Hoa nhóm lửa khói xông vào mắt, khó chịu nói: “Ai cần huynh phải xin lỗi! Huynh có lỗi gì với ta sao?”

Trường Sinh càng nghĩ càng không hiểu, từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh Hà Hoa, đáng thương nhìn cô.

Hà Hoa cay mắt, ngừng tay quay đầu nói: “Ta hỏi huynh, tất cả số đậu phộng kia đều là giữ cho cô ấy phải không?”

Trường Sinh hơi giật mình, dường như đã tỉnh ngộ cúi đầu xuống, chột dạ xoắn ngón tay một lúc lâu, nhỏ giọng lầm bầm: “Đâu có ... cho cô ấy hết...”

Hà Hoa trừng mắt với Trường Sinh, tuy rằng đã dự đoán được trước, nhưng chính miệng hắn thừa nhận với cô, thực sự giống như đâm một nhát dao vào ngực cô, khiến cô vừa tức vừa tủi thân, chỉ hận không thể dùng thanh còi cùi đánh hắn. Cô nắm chặt tay, cuối cùng cũng không thể vung ra, cắn răng xoay mặt đi không thèm để ý đến hắn, oán hận ném bó củi vào bếp.

Trường Sinh ngồi xổm xuống bên cạnh Hà Hoa cúi đầu không nói gì. Hắn đã khiến Hà Hoa không vui, cô vô cùng khó chịu, hắn cảm thấy mình thực sự đã gây ra lỗi lầm rất nghiêm trọng, hình như hắn không nên đưa đậu phộng cho Tuyết Mai. Nhưng hắn đã từng hứa với người ta rồi, mà ông lại từng dặn một khi đã hứa với người nào đó nhất định phải tuyệt đối giữ lời, hắn tuân thủ lời hứa, hắn đã làm đúng.

Trường Sinh xoay mình lên quan sát Hà Hoa một chút, rồi hắn quay người lại, mở chiếc hộp nhỏ của mình, bới một lúc lâu, tìm được hạt lớn nhất đưa qua cho Hà Hoa.

Hà Hoa vừa tức vừa uất ức, bây giờ Trường Sinh có đưa cả hộp đậu phộng cũng không giúp cô bớt bức mình, càng đừng nói đến việc chỉ đưa cho cô một hạt. Hà Hoa thuận tay ném hạt đậu phộng đi, giận dữ: “ta thèm lắm chắc!”

Đậu phộng bị Hà Hoa ném vào bếp. Trường Sinh thay đổi sắc mặt ngay, lập tức với tay vào bếp nhặt lại, nhặt được đậu phộng trở về, tay cũng bị lửa làm bỏng.

Hà Hoa hoảng sợ, vội vàng nhúng khăn mặt vào nước lạnh đắp lên tay hắn, đang muốn hỏi hắn có đau hay không, ngẩng đầu đã thấy Trường Sinh dường như không biết đau, chỉ vô cùng hốt hoảng nhìn chằm chằm hạt đậu phộng của hắn, mang theo oán trách liếc cô một cái, lại nhìn đậu phộng trong tay, đau lòng lắm lắm.

Hà Hoa lại bốc lửa giận, hét lên: “Chỉ vì một thứ vớ vẩn mà huynh thò tay vào bếp, huynh là đồ ngốc sao?”

Trường Sinh nắm chặt hạt đậu phộng, nhìn Hà Hoa rồi hét lại: “Ta không phải là đồ ngốc!”

Hà Hoa nổi giận: “Sao huynh không phải là kẻ ngốc chứ! Người ta đã gả cho người khác! Chồng của người ta là Bộ đầu, trông coi biết bao nhiêu người, vô cùng oai phong! Huynh là cái quái gì chứ! Huynh cho là huynh chỉ cần gom mấy hạt đậu phộng nát của huynh đến là có thể phá hoại được mối quan hệ của vợ chồng nhà người ta sao! Huynh chân thành đem đến tặng mà người ta cũng không cần, huynh là đồ đại ngốc!”

Trường Sinh đứng lên, trừng mắt tức giận hét to với Hà Hoa: “Ta không phải là đồ ngốc! Không phải là đồ ngốc!” Nói xong liền tức giận xoay người bỏ đi.

Trong lòng Hà Hoa cũng tức giận uất ức không chịu được, mắng một tiếng đồ lưu manh, rồi tiếp tục nhặt củi trên mặt đất nhóm lửa.

Cô cảm thanh còi cùi chọc chọc lò một lúc lâu, nhưng trong lòng lại càng ngày càng ngọt ngào. Rõ ràng hắn bị bắt gian tại trận, cô chưa nói được lấy hai câu mà hắn đã dám tức giận. Cô vô cùng uất ức, ngay cả một câu dễ nghe hắn cũng không biết nói, chỉ cần xin lỗi là mọi chuyện sẽ xong xuôi sao, thế mà cuối cùng hắn lại dám lộ ra vẻ mặt cau có với cô, cô tự dung trở thành người sai! Cô còn phải ngồi đây cặm cụi nhóm lửa hầm hẩu nấu cơm cho hắn nữa chứ, còn hắn lại vào nhà nhớ nhưng người phụ nữ khác! Cứ nhớ đến cảnh hắn đưa chiếc hộp kia cho người ta cô càng cảm thấy bốc hỏa và uất ức, vị trí của cô ở đâu !!! Ra sức ném thanh còi cùi vào bếp, đứng bật dậy chạy vào phòng.

Hà Hoa vào phòng, thấy Trường Sinh ngồi ở đầu giường lò, đang cúi đầu nhìn hộp đậu phộng của hắn, dáng vẻ vừa tiếc nuối vừa ảm ức. Hà Hoa nghĩ chắc hắn đang nhớ đến vợ người ta, tức giận không nói lời nào, lập tức nhào tới, ấn Trường Sinh lên giường lò.

Trường Sinh hoảng sợ, ôm chiếc hộp nhỏ của mình nói: “Cô làm gì vậy?”

“Làm gì ư? Ta đánh huynh!” Hà Hoa nói xong liền nắm chặt tay, đâm bộp bộp vào người Trường Sinh mấy cái.

Trường Sinh trúng mấy cú đâm mới phản ứng lại, vội vàng ôm hộp né tránh, bò khỏi giường lò.

Hà Hoa đuổi theo, trong miệng còn không ngừng mắng: “Đồ khốn! Huynh còn dám trừng mắt với ta! Ta còn chưa mắng huynh, huynh đã lớn tiếng với ta! Huynh làm ra được chuyện tốt gì mà dám lớn tiếng với ta! Ta ăn một hạt đậu của huynh mà huynh đã cảm thấy như bị róc da róc thịt, hóa ra toàn bộ thứ này huynh đều giữ cho vợ người ta! Huynh còn giả vờ ngu ngốc với ta, hóa ra lằng nhằng chẳng kém ai nhì! Trước mặt vợ còn dám làm bậy với người khác! Không biết sau lưng ta còn dám làm cái gì nữa! Còn có mặt mũi để nói với ta: ‘Đâu có cho cô ấy hết.’ nữa chứ. Huynh là đồ lưu manh, bắt nạt người!”

Trường Sinh lúc này cũng chỉ quan tâm đến chiếc hộp nhỏ của mình, vừa ôm đầu kêu a a, vừa chạy lung tung khắp giường lò.

Hà Hoa đâm hắn liên tiếp, càng đánh càng giận: “Vong ân phụ nghĩa, đồ tàn nhẫn! Đồ khốn! Uống công ta tốt với huynh như vậy, nấu cơm cho huynh, giặt quần áo, rửa chân thôi cho huynh...” Hà Hoa trừng mắt nhìn đứng quần Trường Sinh ghen đỏ mặt, cũng ngừng đâm một chút, cuối cùng cũng không đánh vào chỗ đó, lại tức giận đánh lên đùi hắn, mắng một câu không đầu không đuôi: “Huynh không phải đồ ngốc, ta mới là đồ ngốc! Sau này ta còn đối xử tốt với huynh thì ta chính là kẻ ngốc nhất thiên hạ! Huynh không phải là đang nhớ tới người ta sao! Hôm nay ta sẽ gọi cô ấy đến đây cho huynh! Huynh muốn đưa đậu phộng cho cô ấy ta cũng không quan tâm! Ta không làm vợ huynh nữa! Huynh đi tìm cô ấy đi! Đồ khốn!”

“A!!!” Trường Sinh bị đánh phát giận, ôm đầu rống lớn một tiếng, “Được!”

Hà Hoa ngừng tay nhìn hắn, thờ hờn hờn, trừng mắt nói: “Cái gì?”

Trường Sinh cũng mở to hai mắt nhìn, tức giận hét lớn: “Cô đi đi! Không cần cô! Không cần cô làm vợ!”

Hà Hoa sững sốt một lúc, nhìn Trường Sinh nói từng chữ từng chữ một: “Huynh nói gì, có bản lĩnh huynh lặp lại lần nữa.”

Trường Sinh nổi giận đùng đùng gầm lên: “Không cần cô làm vợ! Tuyết Mai cười, Tuyết Mai không đánh người! Cô đánh người! Không cần cô làm vợ nữa!”

Ngoài hiên nhà, bà Tứ và thầy Chu đứng ở cửa phòng, nghe trong phòng Trường Sinh đột nhiên không còn tiếng động gì nữa, hai người không nhịn được đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu.

Thầy Chu vừa lấy cớ thăm bệnh đến tìm bà Tứ nói chuyện, nghe nói Trường Sinh và Hà Hoa kéo nhau về, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn lắm nên chuẩn bị ra về, vừa đi đến cửa phòng liền nghe Hà Hoa và Trường Sinh đấu khẩu trong nhà bếp. Thầy Chu do dự không nhúc nhích, đứng ở cửa một lát, thấy Trường Sinh từ trong nhà bếp thò phi phi chạy về phòng. Chưa đến một khắc sau Hà Hoa cũng chạy ra, vừa tiến vào phòng, hai người đã bắt đầu đánh nhau. Ông ào cái gì không biết, chỉ mơ hồ nghe Hà Hoa đang mắng người, dường như cô đang rất tức giận. Bà Tứ cũng nghe thấy nên từ trong buồng đi ra, hai người đứng ở cửa phòng lắng nghe một lát, giờ lại thấy trong phòng bỗng nhiên yên lặng, giống như ai đó bị bóp chặt cổ họng, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bà Tứ lo lắng, muốn đi xem lại bị thầy Chu ngăn cản, khuyên bà: “Đừng đi, vợ chồng son cãi nhau, đến nhanh đi cũng nhanh, có lẽ lúc này không có tiếng gì là đã làm hòa rồi...”

Thầy Chu vừa mới nói đến đó, liền nghe trong phòng truyền đến tiếng gào thét của Hà Hoa — “A!!! Ta đánh chết người!!!”

Bà Tứ và thầy Chu hoàn toàn bị dọa choáng váng, hai người lo lắng không biết làm sao, đứng một lúc lâu chợt thấy cửa phòng bị đẩy ra. Hai người cũng bất chấp là việc gì, vọt ra ngoài, thấy Hà Hoa vội vàng mang theo một bao quần áo, đầu dường như đang bốc hỏa không quay đầu lại cứ thế hùng hổ bước đi.

Hai người không hiểu lý do, đứng tại chỗ nhìn nhau, rồi vội vàng vào phòng Trường Sinh.

Vào phòng, hai người lại càng ngẩn ngơ, thấy Trường Sinh cúi đầu ngồi ở đầu giường lò, cả người vô cùng chật vật, tóc tai rối loạn, quần áo cũng xộc xệch, nghe thấy có người vào nhà, khẽ ngẩng đầu nhìn lên, trên khuôn mặt có một dấu tay hồng rực. Hắn nhíu mày ai oán uất ức nhìn hai người, vẻ mặt kia giống như cô vợ nhỏ bị chồng ngược đãi. Thấy hai người đều kinh ngạc, Trường Sinh vừa tức vừa thẹn thùng, bấu môi, cong móng lui vào trong đồng chân.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phuong

Hà Hoa về nhà cha mẹ, bà Tứ không hiểu rốt cuộc vì chuyện gì mà hai người trở thành như vậy, nhưng thấy bộ dạng Hà Hoa như thế bà đoán chắc là xung đột không nhỏ. Hà Hoa đi rồi, Trường Sinh dường như cũng giận dữ lắm, ban ngày thì vác cuốc lên núi làm việc, về nhà liền buồn bực im lặng không hé răng ngồi lì trong phòng. Bà Tứ biết cả nhưng cũng không hỏi gì, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn sinh hoạt làm mọi việc như bình thường.

Cứ như vậy qua ba ngày, bản thân Trường Sinh càng ngày càng cảm thấy khó chịu, khó chịu tới mức không chịu nổi. Hai ngày đầu, buổi tối hắn chỉ bày chăn đệm của riêng mình ra, còn cố ý bày ra giữa giường, cố làm giống như khi Hà Hoa chưa gả cho hắn. Bây giờ hắn không có vợ, hắn muốn giống như trước kia, một mình nằm một giường rộng rãi, muốn lăn qua lăn lại như thế nào thì lăn, cũng không sợ đang ngủ có bàn chân lạnh lạnh chọc chọc vào chân hắn nữa.

Nhưng mà hai đêm liền hắn đều ngủ không ngon, cảm giác không thoải mái chút nào. Có đôi khi hắn nửa đêm nghiêng người trở mình lại phát hiện bên cạnh không có người, hoảng sợ ngồi dậy, nhìn ngáy ngốc một hồi mới tỉnh táo, lại nằm xuống nhưng không ngủ được. Hắn thầm nghĩ trước kia Hà Hoa thường để chân vào trong túi ngủ của hắn cọ qua cọ lại, mặc dù có hơi lạnh, nhưng khi đó trong lòng hắn rất dễ chịu. Hắn rất nhớ những lúc cùng Hà Hoa chui vào một túi ngủ, cho dù cô không phải lần nào cũng sờ...đứng quần giúp hắn...

Trường Sinh ôm chăn nghiêng người nhìn sang chỗ trống tròn bên cạnh, sau đó lại chui vào chăn, nằm một lát lại thò đầu chui ra, nhìn sang bên cạnh vẫn trống tròn, hắn thở dài khe khẽ, lại cô đơn chui vào trong chăn.

Buổi tối ngày thứ ba, Trường Sinh lấy chăn đệm của mình bày sang một bên, cũng lấy chăn đệm của Hà Hoa bày sang bên cạnh, ngày ngốc ngồi nhìn trong chốc lát, rồi đứng dậy kéo kéo chăn đệm của Hà Hoa sát vào bên cạnh, lại kéo sát thêm chút nữa, cuối cùng đem hai bộ chăn đệm áp sát dính chặt vào nhau mới chui vào trong túi ngủ bắt đầu ngủ. Nhưng mà nằm một lúc lâu vẫn không ngủ được, ngồi dậy nhìn đồng chăn đệm trống trơn bên cạnh lại ngẩn người, cuối cùng kéo hai cái gối đầu nhét vào trong, giả vờ như Hà Hoa nằm ngủ trong chăn.

Bên kia, đối với việc Hà Hoa ôm bọc quần áo tức giận thờ hồn hèn trở về nhà, cha Hà Hoa cũng không nói gì cả, thậm chí không hỏi một câu, giống như coi Hà Hoa là về nhà thăm cha mẹ, thậm chí còn như chưa từng gả cô đi. Chỉ có mẹ Hà Hoa vừa sợ lại vừa lo lắng kéo Hà Hoa gần gũi, khuyên cô vợ chồng thỉnh thoảng cãi nhau cũng là chuyện thường, ầm ĩ chán rồi thì cũng xong thôi, sao có thể lại chạy về nhà cha mẹ cơ chứ. Trường Sinh thành thật như vậy, cũng rất biết thương vợ, nó có làm chuyện gì không đúng thì cô cũng phải khoan dung một chút chứ.

Hà Hoa không nói rõ là chuyện gì, chỉ bảo với mẹ là cô tự có chừng mực, bảo mẹ cô không cần phải quan tâm đến cô, nói mãi bức quá hết lên bất luận thế nào lần này cô cũng không quay về đâu. Nếu như cha mẹ không cho cô ở thì cô đi. Non sông núi cao đi tới chỗ nào cũng được, thả chết ở bên ngoài cũng không quay về.

Cô đã nói như vậy, mẹ cô cũng không dám khuyên can gì thêm, nhưng trong lòng lại càng lo lắng hơn. Muốn tới nhà họ Hoắc hỏi xem có chuyện gì, lại sợ Hà Hoa biết sẽ oán giận bà, đành phải nói hết với cha Hà Hoa. Cha Hà Hoa nghe xong mắt kiên nhẫn bảo không phải thường ngày bà rất nhớ con gái sao, bây giờ đã trở về rồi bà còn mong muốn gì nữa, bà không muốn thấy nó thì ta lấy gậy gộc đánh nó một trận rồi đuổi đi bà bằng lòng chưa? Mẹ Hà Hoa sợ hãi khúm núm không nói gì, trong lòng thầm oán người đàn ông này rốt cuộc là bị sao thế không biết, không thêm quan tâm gì tới chuyện của con gái. Đồng thời trong đầu bà cũng thầm oán giận Trường Sinh, thầm nghĩ Hà Hoa đã trở về ba ngày rồi, mà vẫn không thấy hân tới cửa đón người, cũng không biết do là quá ngốc hay là căn bản không thêm để ý tới Hà Hoa, trong lòng không có cô...

Ngay lúc mẹ Hà Hoa đang lo lắng, thì Trường Sinh cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng không phải tới nhà họ Lý, mà là tới ruộng của nhà họ Lý. Chuyện là sáng sớm ngày nào cha Hà Hoa và Đại Bảo cũng ra đồng làm ruộng nhà mình, từ xa đã nhìn thấy có người ở trong ruộng vung tay làm việc, tới gần một chút thì nhìn thấy hóa ra là Trường Sinh.

Đại Bảo hơi ngạc nhiên, liếc nhìn sắc mặt cha cậu một cái. Cha Hà Hoa cũng chẳng nói chẳng rằng, vờ như không phát hiện thấy Trường Sinh, cứ làm việc như thường. Trường Sinh cũng không nói gì với hai người, cúi đầu chăm chỉ làm việc của mình. Làm tới trưa, Đại Bảo vừa định bước lên vài bước nói chuyện với Trường Sinh, lại thấy sắc mặt cha không tốt lắm đành dừng chân lại không dám đi qua nữa.

Giữa trưa, cha Hà Hoa và Đại Bảo cũng ngưng làm trở về nhà ăn cơm, Đại Bảo đuổi theo cha hỏi: “Hay là để con kêu anh rể cùng về nhà ăn cơm...tỷ của con...”

Cha Hà Hoa trừng mắt quát: “Rảnh rồi, chúng ta nhiều cơm thừa gạo quá ăn không hết hả?”

Đại Bảo không nói nữa, quay đầu liếc nhìn Trường Sinh một cái, thấy Trường Sinh bước về phía trước hai bước đi theo, nhưng thấy bọn họ không quan tâm không nói gì với hắn, hắn liền tức giận đứng lại, đầu cúi gằm ngồi bệt xuống bờ ruộng.

Về nhà, Đại Bảo cố ý chạy xuống dưới bếp trò chuyện với Hà Hoa, nhưng Hà Hoa lại ra vẻ dường như không nghe không thấy gì, chẳng thèm quay đầu lại dù chỉ một chút. Đại Bảo cảm thấy mặt mũi cũng không nói thêm gì.

Đại Bảo và cha Hà Hoa ở nhà ăn cơm trưa, nghỉ ngơi ngủ trưa một lúc, tới lúc dậy thì lại ra ruộng làm việc. Lúc bọn họ tới ruộng vẫn thấy Trường Sinh còn gục đầu ngồi bệt trên bờ ruộng, vẫn y như lúc bọn họ rời đi. Trường Sinh nghe thấy tiếng bọn họ tới liền ngẩng đầu lên, không nói gì cũng bắt đầu làm việc.

Buổi chiều mẹ Hà Hoa mang ít đồ ăn tới, Trường Sinh thấy mẹ Hà Hoa, ngừng tay làm việc lại, ngẩn cổ mong đợi nhìn về phía sau bà. Thấy phía sau bà không có ai, thất vọng đập đập cái cuốc trong tay, cúi đầu đứng một lát rồi lại tiếp tục làm việc.

Mẹ Hà Hoa thấy bộ dạng này của hắn, lại nghe Đại Bảo nói hắn giữa trưa hình như không về nhà ăn cơm, không khỏi hơi mềm lòng, thở dài: “Thằng bé này, bảo nó ngốc, mà nó còn biết tới nhà cha vợ làm việc để lấy lòng. Bảo nó không ngốc thì ngay cả một câu nó cũng không mở miệng, nếu như nó tới đây nói mấy lời dễ nghe, thì chúng ta cũng nói tốt cho nó không phải sao?”

Rốt cuộc thì Trường Sinh vẫn không tiến lại gần nói chuyện, mẹ Hà Hoa ở trước mặt Hà Hoa vẫn nói những lời tốt giúp hắn. Nào là thằng bé Trường Sinh này miệng vụng nhưng lòng dạ lại thật, chỉ làm chứ không có nói, cô nếu chờ hắn tới dỗ cô, không biết là phải chờ tới khi nào chứ.

Hà Hoa buồn bực nói: “Con không có đợi hắn, đừng nói hắn không đến, cho dù hắn đến đứng trước mặt con nói một vạn lời hay ý đẹp cũng thế mà thôi, con chính là không muốn hắn tới đón, con không muốn làm hòa.”

Mẹ Hà Hoa vội la lên: “Cái con bé này, sao toàn nói những lời hết sức nhảm nhí thế hả, mày muốn ép mẹ tức chết phải không?”

Hà Hoa cụp mắt không nói gì thêm, mẹ cô lại cùng cô trò chuyện khuyên bảo cả đêm, thấy cô vẫn kiên quyết chẳng suy chuyển tí nào, mặt vẫn lạnh nhạt tỉnh bơ như thế, bà đành thở dài rồi đi.

Mẹ Hà Hoa đi rồi, Hà Hoa một mình ngồi tựa vào giường chờ đợi. Nói không muốn Trường Sinh tới đón tuy là tức giận nói ra, nhưng thật sự trong lòng cô hiện lên suy nghĩ này. Lại cũng không phải không muốn làm hòa với hắn, nhưng cũng không biết nên làm hòa thế nào. Từ trước tới nay cô luôn tự nhắc nhở với lòng mình, hắn tuy rằng ngốc, nhưng trong trái tim lại rất chân thực, đối tốt với cô thế nào cô đều biết cả. Giờ nghĩ lại những chuyện trước kia cảm thấy thật sự rất nực cười. Hắn vẫn đối xử tốt với cô, nhưng bây giờ thật sự là không phân biệt được là do hắn đặt cô ở trong lòng mà quan tâm đối xử tốt, hay vẫn chỉ vì nghe lời bà Tứ dạy phải “thương yêu vợ” mà làm thế.

Cô và hân thành thân đã gần một năm, cô thật lòng chờ hân, ngày nào cũng ở bên cạnh hân quan tâm hân, nhưng lại còn không bằng tình cảm ba năm không gặp của hân với người ta. Cô nghĩ có lẽ trong lòng hân bản thân mình cả đời đều không thể bằng được vị trí người ta, Hà Hoa nghĩ ngợi liền rút nước mắt. Mẹ cô hai ngày nay đều hỏi cô mong muốn kết quả thế nào, cô quả thực cũng không biết bản thân mình muốn thế nào. Tính tình Trường Sinh cô hiểu, cô không mong hân chạy tới đây đổ dành cô đón cô về nhà, thật ra hân có thể chạy tới nhà cô làm việc đã là làm khó hân rồi. Nhưng cô không hề thấy mềm lòng cảm động chút nào. Cô nghĩ nếu như chuyện xảy ra là chuyện khác, ngay cả nếu hân chạy tới chỗ mẹ góa Trần đó ngủ, cô đánh cô chửi, cô âm thầm khóc một lúc, thấy hân như vậy cũng sẽ mềm lòng. Nhưng chuyện này hoàn toàn không phải như vậy, hân đem toàn bộ trái tim trao cho người con gái khác, hân căn bản không hề quan tâm cô.

Hai người cãi nhau, bất luận là ai cúi đầu nhận sai trước, thì chắc chắn sẽ hiệu quả. Nhưng cô nghĩ bây giờ cho dù Trường Sinh có nhận sai trước với cô thì e là cũng không còn quan trọng nữa rồi. Không phải tức giận hay thù hận sâu đậm, mà là trái tim đã đóng băng. Trái tim nóng bỏng đầy nhiệt huyết yêu thương của cô đã bị ném vào trong hầm băng lạnh giá, trái tim cô đóng băng rồi. Muốn hầm nóng lại nó đâu có dễ dàng, huống chi kẻ tàn nhẫn kia lại có một trái tim lạnh lẽo, dùng trái tim lạnh lẽo sưởi ấm một trái tim lạnh lẽo khác, cô không cần nghĩ cũng biết kết cục ra sao.

Bên này Hà Hoa không có ý định làm gì cả, bên kia Trường Sinh thì dường như đã quyết định rồi, bỏ mặc phần việc của nhà mình trên núi, ngày nào cũng chạy tới ruộng nhà họ Lý dốc hết sức lực làm việc. Giữa trưa cũng không trở về nhà ăn cơm, cứ một mình tội nghiệp ngồi trên bờ ruộng, chờ cho tới khi cha Hà Hoa và Đại Bảo nghỉ trưa xong tới thì lại cùng bọn họ tiếp tục làm việc.

Mẹ Hà Hoa nhìn thấy hân đáng thương, tới buổi chiều lúc mang đồ ăn tới sẽ cho hân mấy cái bánh bột ngô, cha Hà Hoa cũng không để ý, nhưng mà Trường Sinh lại cúi đầu cố chấp không cần, không ăn. Mẹ Hà Hoa không biết phải làm sao, nghĩ ngợi rồi bảo đây là Hà Hoa cho hân, lúc này Trường Sinh mới ngẩng đầu lên, rồi đưa tay nhận lấy, trên mặt còn hiện rõ vẻ vui mừng.

Mỗi ngày mẹ Hà Hoa đều khuyên bảo Hà Hoa: “Trường Sinh thế này là tốt rồi, con hết giận thì cùng nó về nhà đi thôi. Nó cao lớn như thế, trưa nào cũng không về ăn cơm, cứ một mực chờ con. Con đáng giận quá, chỉ đi liếc mắt nhìn nó một cái thì chết sao, vợ chồng son cái nhau đôi chút cũng được, nhưng đừng có để nó tự hành hạ bản thân mình tới xảy ra chuyện, chuyện này không thể mang ra đùa được đâu.”

Hà Hoa trả lời lại: “Mẹ không cần phải để ý tới hân, tay chân đều mọc ở trên người hân, hân thích làm việc ở đâu con không quan tâm. Mẹ bảo hân rất thật thà ư, làm sao mẹ biết trong bụng hân còn có đang cười thầm không cơ chứ. Không ăn cơm? Diễn cho ai xem? Hân đang giả vờ đáng thương đó, tên vô lại thói tha!”

Miệng thì mắng như vậy, nhưng qua tới bảy tám ngày gì đó lại sốt ruột không chịu được. Không phải vì lý do gì, mà là vì thấy Trường Sinh suốt ngày chỉ chạy tới làm việc ở ruộng nhà họ Lý, còn phần ruộng trên núi nhà mình thì hoàn toàn bỏ hoang phế. Mảnh đất trên núi kia là do hai người bọn họ đặt từng nhát cuốc vát và khai hoang mà ra đó.

Trong lòng Hà Hoa vô cùng sốt ruột, nhưng cô cũng không muốn nói chuyện với Trường Sinh, nhưng không cách nào không nghĩ đến hân. Cuối cùng cô thừa dịp cha cô và Đại Bảo đi làm ở ruộng thì tự mình lặng lẽ chạy lên núi chăm sóc miếng đất nhà mình. Cũng may đã sớm qua vụ mùa nên một mình cô cũng tự làm tự chăm được. Cô vừa làm vừa tức giận mắng mình không có khí phách, rốt cuộc vẫn nhớ rằng dù sao có một ngày vẫn phải trở về.

Mẹ Hà Hoa từ miệng nha đầu béo biết được việc Hà Hoa lén lút vụng trộm lên núi làm việc, trong lòng cũng được an ủi không ít. Bà nghĩ chắc hẳn trong lòng Hà Hoa đã dịu rồi, đã muốn làm hòa rồi, có điều là phải chờ Trường Sinh cho cô một cái bậc thang bước xuống. Nên mỗi ngày nhân lúc buổi chiều đi đưa đồ ăn, bà lén lút dạy Trường Sinh: “Con không được ở chỉ ở đây ngây ngốc thế, đi tìm Hà Hoa nói lời ngọt ngào với nó đi. Nó là dạng mồm miệng thì chua ngoa, nhưng trong lòng thì mềm như đậu hũ, sớm muộn gì cũng có thể cùng về nhà với con.”

Trường Sinh dường như nửa hiểu nửa không, mẹ Hà Hoa tưởng là hân hiểu, nhưng đợi hai ngày vẫn không thấy hân tới cửa tìm, trong lòng vừa tức lại vừa than thở, chỉ lẩm bầm nói Trường Sinh quả nhiên là đầu óc ngu muội.

Thật ra Trường Sinh cũng không phải là không đi tìm, mà là không đi vào trong nhà tìm. Từ lúc Hà Hoa trở về nhà cha mẹ, cũng ngại mình mỗi ngày ở nhà ăn không uống không, liền nhận lấy hết mọi việc giống như lúc chưa lập gia đình, bắt đầu làm lụng. Sáng sớm mỗi ngày cô đều phải đi tới giếng gánh nước. Mấy ngày đầu thì không có chuyện gì. Cô biết Trường Sinh sáng sớm ngày nào cũng ra giếng múc nước, cô cần giờ có ý tránh được. Nhưng sau lại không biết vì sao vẫn gặp hân. Từ đó trở đi hân liền dính chặt theo đuôi cô, mặc kệ cô đi múc nước giờ nào, luôn thấy hân ngồi ở bên cạnh giếng chờ cô, nhìn thấy cô tới đây múc nước hân vội vàng chạy tới lấy thùng nước của cô giúp cô múc đầy rồi gánh thẳng về nhà cô.

Ban đầu Hà Hoa cũng không đồng ý để hân giúp mình, theo mình. Nhưng đánh hân cũng không đánh được, mắng hân cũng không mắng được, còn nguyên nhân chính nữa là một mình cô gánh hai thùng nước thật sự cũng có hết sức mới gánh được. Trước kia khi còn là con gái phải làm nhiều việc, gánh hai thùng nước không cảm thấy gì. Từ khi gả cho Trường Sinh đã hơn một năm, trong nhà bất cứ chuyện gì cần dùng đến sức lực thì hân đều làm cả, cô chỉ làm những việc nhẹ nhàng mà thôi. Hai ngày liền đều gánh nước, cánh tay đau nhức không chịu được, lúc này hân muốn tranh làm, cô cũng liền nhường cho hân, chỉ là mặt vẫn lạnh nhạt, không nói với hân lời nào cả.

Mỗi lần Trường Sinh đều giúp Hà Hoa gánh nước đến tận cổng, đặt lên trên thềm đá, sau đó liền quay sang nhìn Hà Hoa với vẻ mặt mong chờ, chờ cô nói với mình một câu, hoặc là để lộ khuôn mặt tươi cười, dù chỉ đơn giản là gọi hân vào sân đổ nước vào vại cũng được. Nhưng đáp lại Trường Sinh luôn là vẻ mặt lạnh nhạt của Hà Hoa. Mỗi lần như vậy Trường Sinh đều thất vọng cúi thấp đầu, đứng ở ngoài cổng một lát liền chậm chạp bước đi về.

Hà Hoa lạnh lùng đối với Trường Sinh, nhưng dường như Trường Sinh cũng không vì thế mà tức giận hay nản chí, ngược lại càng bám theo cô nhiều hơn. Ngày nào còn chưa đón được cô về nhà, hân liền ngồi ở phía xa xa trước cổng nhà, thấy Hà Hoa đi ra liền chạy tới, cũng không nói gì cả, chỉ giữ khoảng cách không xa không gần đi theo phía sau cô. Nếu Hà Hoa không kiên nhẫn quay đầu trừng mắt với hân, hân liền đứng lại, bộ mặt đáng thương lê chân quẹt quẹt lùi lại, chờ Hà Hoa quay đầu đi tiếp, hân lại nhanh chóng chạy đuổi theo. Có đôi khi Hà Hoa giúp cha mẹ cô đi tới nhà người khác truyền lời hoặc mượn cái này cái kia, Trường Sinh liền ngồi ngay trước cửa nhà họ chờ Hà Hoa, người ta tới mời hân vào trong ngồi, hân cũng không quan tâm, chỉ chờ Hà Hoa đi ra là yên lặng đuổi theo.

Người trong thôn vốn chỉ biết Hà Hoa và Trường Sinh cãi nhau, Hà Hoa giận dỗi trở về nhà cha mẹ, giờ Trường Sinh lại theo cô giống như cái đuôi, khó tránh khỏi việc đám đàn bà tùm nãm tùm ba lại bàn tán. Bàn tán nhiều nhất là Hà Hoa ghét bỏ Trường Sinh bởi vì hắn là tên ngốc, muốn tìm một người khác tốt hơn, chỉ trông mong bắt Trường Sinh viết thư bỏ vợ là ai đi đường nấy. Trường Sinh đáng thương, tên ngốc này mãi mới cưới được vợ, con còn chưa có đã bỏ nhau.

Hà Hoa nghe bọn họ bàn tán nhảm nhí tới phiên lòng, cũng không chịu nổi cảnh người ta chỉ trỏ vào mình, liền dần dần ít ra khỏi cửa. Vì thế Trường Sinh đa phần cả ngày đều ngồi một mình dưới gốc cây, ngẩng ngốc nhìn cửa nhà họ Lý đến gần người.

Cứ thế lâu dần, đám người trong thôn còn bảo nhau, đừng thấy người ta ngốc mà coi thường, Trường Sinh ngốc, ngốc nhưng còn rất si tình. ...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phương

Chẳng mấy chốc Hà Hoa đã về nhà cha mẹ được gần một tháng, đột nhiên một ngày nhận được tin tức của Hạnh Hoa, do người ở Vương gia trang tới truyền lời, nói rằng Hạnh Hoa không cẩn thận bị té ngã, sảy thai rồi.

Cả nhà nghe xong mặt đều buồn rười rượi, nhất là mẹ Hà Hoa, bà nghe xong tin tức này sững sờ ngây ngẩn một lúc lâu, ngẩn ngơ một mình đi xuống bếp. Hà Hoa đi theo xuống, nhưng thấy mẹ cô đang ngồi ở ghế nhỏ lau nước mắt.

Hà Hoa lại khuyên nhủ, mẹ cô quệt nước mắt nói: “Đang yên lành sao lại như vậy, đã mang thai đến tháng thứ năm rồi, sao lại sảy thai cơ chứ...”

Hà Hoa bảo: “Hạnh Hoa từ nhỏ thân thể đã yếu ớt ... Mẹ đừng quá đau buồn, có khóc nấy khóc nữa cũng không thể trở lại được, nhưng mà mẹ khóc nhiều sẽ bị bệnh mất, Hạnh Hoa mà biết càng không chịu đựng được đâu. Dù sao thì muội ấy và Phúc Căn vẫn còn trẻ, chờ cho sức khỏe hồi phục, khỏe mạnh thì lại có con thôi...”

Mẹ Hà Hoa vẫn buồn rầu: “Con bé Hạnh Hoa này tính tình nó không mạnh mẽ như con với Đào Hoa, nó có tui thân hay khổ sở cũng không chịu nói ra, chỉ giấu ở trong lòng một mình chịu đựng, bây giờ người ta bảo là tự nó té ngã, nhưng cũng không biết là thật hay giả ... Mẹ chỉ sợ ... Chỉ sợ là nó lại bị nhà chồng bắt nạt, làm hại...”

Hà Hoa khuyên nhủ: “Chuyện này thì mẹ yên tâm, không có chuyện đó đâu ... Phúc Căn dù có vô liêm sỉ cỡ nào cũng phải có nhân tính. Hạnh Hoa mang thai con của nó, sao nó có thể để cho muội ấy bị bắt nạt được cơ chứ? Còn có mẹ của Phúc Căn nữa, đứa bé trong bụng Hạnh Hoa là cháu nội của bà ta, bà ta cũng không thể bất chấp không phân rõ phải trái mà làm càn được ... Còn nữa, lần trước chúng ta tìm tới tận cửa, bao nhiêu là hàng xóm láng giềng đều nhìn thấy cả, lại còn có cả người lớn nhà họ ở đó, nếu như bọn họ thật sự táng tận lương tâm mà ức hiếp Hạnh Hoa lúc muội ấy mang thai, không cần chờ chúng ta tìm bọn họ tính sổ, thì những người xung quanh đó đã cho bọn họ chết đuối vì nước miếng rồi ấy chứ...”

Về mặt mẹ Hà Hoa vẫn tràn đầy đau khổ, gật đầu bảo: “Nói vậy cũng phải, cảm giác trong lòng mẹ lúc này, đối các với con mà nói ... Phải chờ tới khi các con có con mới có thể hiểu được, con cái gặp một chút chuyện không hay thôi thì còn khó chịu khổ sở hơn cả việc lấy dao đâm vào tim mẹ, chỉ hận không thể gánh thay hết cho các con...”

Hà Hoa nghe mẹ nói mà xót xa, trong lòng cũng đau lòng cho Hạnh Hoa. Mặc dù ngoài miệng cô đang khuyên mẹ cô, nhưng thật ra chính bản thân cô cũng lo lắng, chỉ sợ Hạnh Hoa thật sự bị người ta ức hiếp, nghĩ ngợi một lúc, cô kéo tay mẹ bảo: “Hay là thế này đi, con tới thăm Hạnh Hoa xem sao, ở với muội ấy vài ngày. Muội ấy vừa mới sảy thai, chị gái tới thăm nom thăm sóc là chuyện bình thường. Thứ nhất là có thể xem xem có phải gia đình nhà chồng của muội ấy vẫn luôn gây khó dễ, bắt nạt muội ấy hay không, thứ hai nữa là muội ấy mới mất đứa bé, trong lòng chắc chắn rất đau khổ, có người thân ở bên cạnh chia sẻ cũng có thể an ủi một phần nào đấy.”

Mẹ Hà Hoa nghe xong thở dài một hơi: “Làm thế cũng được, mẹ là mẹ ruột cũng không thích hợp đi tới đó thăm nom, các con chị em ruột thịt qua lại thăm nom chăm sóc người ta cũng không bắt bé hay nói gì được cả ... Nhưng mà chính con còn chưa giải quyết xong chuyện của mình, sao có thể để con đi sang đó an ủi em con...”

Hà Hoa đáp: “Nghe mẹ nói kia, chuyện của bản thân con là chuyện nhỏ, muội ấy là em gái của con, như thế cũng không phải là chuyện của con rồi sao? Con cũng không đi lâu đâu, ở đó lâu quá ngược lại sẽ khiến cho người ta đàm tiếu, an ủi muội ấy bớt buồn khổ, dăm ba bữa con sẽ về mà.”

Mẹ Hà Hoa: “Được, vậy ngày mai nói với cha con một tiếng, xem thử ý kiến của ông ấy.”

Hà Hoa: “Không cần chờ tới ngày mai đâu, bây giờ con đi nói luôn, để sáng sớm ngày mai con còn lên đường nữa.”

Hà Hoa nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, mẹ Hà Hoa vội kéo lấy tay cô, nhủ mày lại khản thiết bảo: “Hà Hoa, nghe mẹ một lần, chờ con từ chỗ Hạnh

Hoa trở về, thì trở về nhà đi thôi. Đã nhiều ngày như thế rồi, tức giận chuyện gì thì cũng nên hết rồi chứ. Không cần biết người trong thôn nói ra sao, mẹ chỉ nhìn Trường Sinh thôi cũng thấy đau lòng. Xong chuyện này con hãy cùng về nhà với Trường Sinh, hai đứa sống thật tốt, như vậy mẹ mới yên lòng được.”

Hà Hoa giặt mình, nghe ra sự xót xa trong lời mẹ, cô lại chẳng biết phải đáp ra sao, chỉ đành miễn cưỡng nở nụ cười trấn an bà: “Vâng, con biết rồi.”

Đêm đó, Hà Hoa gói ghém qua loa vài bộ quần áo, sáng sớm hôm sau liền mang bọc quần áo rời đi.

Trường Sinh đang cô đơn ngồi phía xa xa dưới gốc cây gần người nhìn cổng nhà họ Lý, thấy Hà Hoa đi ra ngoài, hai mắt sáng bừng lên, phải mông đống dậy chạy thật nhanh tới. Tới khi chạy lại gần thấy Hà Hoa đang cầm bọc quần áo nhỏ của cô, hơi sững người, miệng lập tức toét ra cười sung sướng, vội vàng đưa tay nhận lấy: “Ta cầm giúp cho.”

Hà Hoa vung bọc quần áo, đẩy tay hắn ra, trừng mắt lườm hắn một cái xoay người đi thẳng.

Trường Sinh xoa xoa cánh tay đi theo sau, đi được một lát cảm thấy không đúng, sai dài hai bước tiến đến bên cạnh Hà Hoa mờ mịt nhắc nhở: “Nhà ở phía bên kia, không phải đi hướng này.”

Hà Hoa cũng chẳng thèm để ý đến hắn, đường mình mình đi.

Trường Sinh bám theo Hà Hoa ra tận ngoài thôn, càng lúc càng cảm thấy bất an, đưa tay kéo tay Hà Hoa, khẩn trương nói: “Cô muốn đi đâu vậy? Về nhà không phải đi hướng này, hướng này là ra khỏi thôn, về nhà, mau về nhà thôi.”

Hà Hoa gỡ tay hắn ra, mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn Trường Sinh: “Ai bảo ta muốn về nhà? Ta về nhà nào cơ chứ? Huynh không cần ta làm vợ, nên nơi đó đã không phải là nhà của ta nữa rồi! Từ nay về sau ta thích đi đâu thì đi đó, huynh không được xen vào!”

Trường Sinh đỏ mặt, khẽ cúi đầu xuống, lại thấy Hà Hoa định đi, vội vàng đưa tay ra kéo cô, ấp úng một lúc mới đỏ mặt nhỏ giọng than thở: “Không phải mà ... Muốn cô làm vợ của ta...”

Hà Hoa rút cánh tay ra, lạnh lùng hừ một tiếng, đáp lại: “Muốn ta làm vợ thì có gì tốt đâu? Ta không thích cười, còn hay đánh người. Tuyết Mai người ta tốt hơn kia, xinh đẹp, tốt tính, lại thích cười, nhất là không đánh người nữa đó. Huynh không phải thích lắm đó sao? Suốt ba năm huynh đều cẩn thận cất giữ đậu phộng vì người ta ... À ... Phải rồi, huynh nhìn thấy người ta đã trở về thị trấn mất, không thèm để ý tới huynh nữa, nên huynh mới nhớ đến ta chứ gì. Có đúng không? Muốn đồ dành ta trở về tiếp tục hầu hạ huynh đấy à? Nếu ngày mai người ta về lại, ta lại bị huynh hất hủi đuổi sang một bên không thèm ngó ngang chứ gì! Ta không rảnh mà tự làm mình mất mặt! Không phải huynh hỏi ta đi đâu sao? Vậy ta nói cho huynh biết, bây giờ ta lên trấn, đem đôi Tuyết Mai của huynh về cho huynh, ta có làm nha đầu sai vặt, làm người ở cho nhà người ta cũng không liên quan tới huynh, tóm lại là ta không hầu hạ huynh nữa! Huynh thích người thích cười, thích nói thì về nhà mình mà ôm đậu phộng bảo bồi ngoan ngoan chờ đi, ngày mai cô ấy sẽ về, huynh đi mà lấy cô ấy làm vợ huynh ấy!”

Hà Hoa nói xong liền xoay người đi một mạch, Trường Sinh dường như bị Hà Hoa nói một tràng dài lơ mờ câu hiểu câu không, ngơ ngác, sững sờ một lúc mới phục hồi lại tinh thần, thấy Hà Hoa đã đi xa được một đoạn, lại vội vàng chạy theo, cũng không biết phải nói gì, cứ lảo đảo theo phía sau không ngừng gọi với: “Hà Hoa... Hà Hoa...”

Hà Hoa nói một tràng dài kia chính là nói hết nỗi lòng ảm ức tủi thân của mình ra, nghe thấy Trường Sinh gọi cô ở phía sau, xoay người lại lạnh lùng quát: “Không được đi theo ta!”

Trường Sinh đứng lại, muốn bước tiếp lại không dám, vừa ảm ức tủi thân lại vừa sốt ruột lo lắng, về mặt bối rối không biết phải làm sao.

Hà Hoa chỉ thẳng tay vào mặt Trường Sinh nói: “Có một câu huynh nói rất đúng, ta thích đánh người đấy, huynh mà dám lại đây ta sẽ đánh huynh. Sau này cũng đừng để cho ta gặp huynh, ta gặp huynh lần nào sẽ đánh huynh lần đó.” Hà Hoa nói dứt lời còn tiện tay vớ một cành cây ném qua chỗ hắn, trừng mắt lườm hắn một cái rồi xoay người đi luôn.

Trường Sinh không đuổi theo, sững sờ đứng đờ người tại chỗ, thấy Hà Hoa càng ngày càng xa, cuối cùng tới chỗ quặt thì Hà Hoa cũng biến mất khỏi tầm mắt hắn. Hắn không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm không chớp về cuối con đường, giống như đang đợi Hà Hoa thay đổi ý định, sau đó sẽ từ chỗ đó quay lại trở lại với hắn, nhưng mà hắn đã đứng đợi rất rất lâu, cuối cùng thì Hà Hoa vẫn không trở về.

Hà Hoa nói không làm vợ hắn nữa, Hà Hoa còn nói không muốn nhìn thấy hắn...

Hà Hoa đã đi rồi, không bao giờ quay trở lại nữa...

...

Trường Sinh ngây người hồi lâu, dường như đột nhiên không chịu nổi, quay mặt về hướng Hà Hoa biến mất gào lên: “Hà Hoa!!!”

Hà Hoa không nghe thấy tiếng gọi của Trường Sinh, buồn bực suốt dọc đường đi tới Vương gia trang.

Hạnh Hoa vừa thấy cô tới, chưa kịp nói gì nước mắt đã ào ạt tuôn trào. Hà Hoa vốn là muốn khuyên em gái, nhưng thấy Hạnh Hoa khóc lóc đau khổ như thế, cũng khiến nước mắt cô chảy theo. Hai chị em kéo tay nhau khóc một lúc lâu rồi mới bắt đầu trò chuyện.

Hà Hoa chỉ sợ Hạnh Hoa ở nhà chồng phải chịu khổ sở, hỏi xem mẹ chồng cô đâu, sao cô tới cũng lâu rồi còn chưa gặp. Hạnh Hoa lau nước mắt, yếu ớt

vòng vèo nói đang ở sau nhà, nhà vợ chồng cô và anh trai của Vương Phúc Căn mặc dù ngăn cách bằng một bức tường nhưng hai nhà thay phiên nhau phụng dưỡng mẹ chồng cô, bây giờ bà ấy đang ở trong nhà của anh trai Phúc Căn.

Hà Hoa bảo như vậy cũng tốt, chị dâu Phúc Căn không phải là người dễ chịu gì, ít qua lại thì sẽ bớt khó chịu đi. Hạnh Hoa gượng cười thờ dài, Hà Hoa thấy rõ trong lòng Hạnh Hoa có nỗi khổ, nhưng cô hỏi mãi cũng không chịu nói, chỉ lắc lắc đầu vuốt bụng mình mà rơi lệ. Hà Hoa thấy thế càng nghi ngờ hơn, vội hỏi xem có phải mẹ chồng cô và chị dâu làm chuyện gì đó nên đưa bé mới mất, nếu như thế chúng ta sẽ không tha cho bọn họ! Hạnh Hoa bảo không phải như thế, chỉ có thể trách số mệnh mình không tốt, thân thể yếu ớt. Hà Hoa thấy Hạnh Hoa lại sắp khóc nữa, không dám hỏi nữa, chỉ đành khuyên nhủ thêm một lúc.

Vương Phúc Căn cư xử với Hà Hoa cũng coi như là lễ phép, chỉ có điều chắc do mất đứa bé nên buồn khổ, trên mặt không có vẻ tươi cười. Suốt một ngày, Hà Hoa đều ở trong phòng trò chuyện với Hạnh Hoa, không gặp những người khác của nhà họ Vương. Tối đến, Vương Phúc Căn cầm chân đệm của mình đi ra nhà ngoài ngủ, để cho chị em Hà Hoa ngủ cùng nhau cho dễ trò chuyện.

Hai người nằm trên giường nói chuyện cả đêm, cuối cùng cũng không biết nói gì nữa, nhưng đều không ngủ được, nằm trong chăn mở mắt nghĩ ngợi.

“Tỷ...” Hạnh Hoa đột nhiên mở miệng gọi một tiếng.

“Hừm...?” Hà Hoa lên tiếng trả lời, Hạnh Hoa lại không nói gì, nằm im một hồi, Hạnh Hoa lại dường như có chuyện khó nói, nhỏ giọng gọi “Tỷ...”

Hà Hoa quay đầu nhìn em gái, nhưng thấy Hạnh Hoa đang ngăn người nhìn trần nhà, ngưng một lát mới yếu ớt mở miệng nói tiếp: “Muội không muốn tiếp tục với Phúc Căn nữa...”

Hà Hoa hơi kinh ngạc, chỉ nghĩ là Hạnh Hoa lại nghĩ tới những chuyện phải chịu áp lực, khổ sở, đành khuyên nhủ: “Muội đừng có nói bậy, tỷ biết bây giờ trong lòng muội rất đau khổ, đứa bé không còn thì sau này lại có thể có đứa khác. Chờ muội chăm sóc bản thân cho khỏe lại thì muốn mấy đứa cũng được hết.”

Hạnh Hoa yên lặng một lát, dường như không nghe thấy lời Hà Hoa, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm lên trên nóc nhà, tiếp tục nói: “Muội cảm thấy sống không có ý nghĩa gì nữa...”

Hà Hoa hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy kéo Hạnh Hoa khẽ quát: “Không được nói bậy!”

Hạnh Hoa nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có ánh lệ lấp lánh, đau khổ thốt lên: “Tỷ, tỷ nói xem vì sao số muội lại khổ vậy chứ ... Đều là cùng một cha mẹ nuôi lớn, muội thấy tỷ và Đào Hoa đều rất tốt, vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.”

Hà Hoa: “Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, chỉ là không nói ra thôi.”

Hạnh Hoa rơi lệ lắc đầu: “Muội không sợ chịu khổ, có khổ hơn nữa muội cũng chịu được, sẽ nuốt hết vào lòng. Nhưng tên đàn ông này không một lòng một dạ với muội, thật sự là một chút hy vọng cũng không có ... Tỷ và Đào Hoa thì có chuyện gì không hài lòng cơ chứ, ít nhất còn được người đàn ông của mình thương yêu. Anh rể tốt, Xuân Lai cũng tốt, đều biết thương yêu, che chở cho vợ mình, nhưng Phúc Căn...” Hạnh Hoa ngừng lời lại một chút, lau lau nước mắt, đau khổ nói: “Lúc mới có đứa bé, muội nghĩ cả đời này cứ như vậy cũng được, mặc kệ là con trai hay con gái, dù sao cũng vẫn còn hy vọng, muội chỉ còn biết trông chờ vào đứa bé. Nhưng giờ đứa bé không còn nữa, muội thật sự không biết sau này phải sống cùng Phúc Căn như thế nào nữa...”

Ngực Hà Hoa nghẹn lại, vì Hạnh Hoa khổ sở đau lòng, cũng là vì gọi lên chuyện của mình. Tuy rằng tình huống khác nhau, nhưng cô có thể hiểu nỗi lòng của Hạnh Hoa, đều là một trái tim đã bị đóng băng lạnh lẽo.

Hà Hoa thờ dài, đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy Hạnh Hoa nói: “Có đôi khi muội nghĩ, chỉ bằng đâm đầu chết quách cho xong, còn có thể sớm đầu thai...”

Suy nghĩ của Hà Hoa bị khựng lại, kinh ngạc hoảng sợ ép Hạnh Hoa quay mặt nhìn thẳng vào mắt mình: “Muội nói vậy là sao? Nếu muội có chuyện không hay gì xảy ra, mọi người trong nhà sẽ rất đau lòng, đau đến chết. Mẹ sẽ chết trước tiên đó! Hôm qua nghe xong chuyện của muội, mẹ liền khóc luôn, nói rằng trong chúng ta ai gặp chuyện gì đều khiến cho mẹ ruột đau cắt. Những lời của muội nếu mà mẹ nghe thấy chẳng khác nào bức chết mẹ! Muội muội ngoan, coi như tỷ xin muội, sau này đừng nói những lời như vậy nữa, nghĩ tới cũng không được, muội còn có cha có mẹ, có tỷ, có Đào Hoa, có Đại Bảo và Tiểu Bảo rất thương muội mà!”

Hà Hoa nghiêng người lại, lao vào lòng Hà Hoa khóc òa lên.

Hà Hoa ôm cô, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Ai chẳng có lúc không được như ý muốn. Như tỷ đây, anh rể muội là người như thế nào muội cũng biết rồi đấy, người bên ngoài dùng ánh mắt như thế nào nhìn tỷ muội cũng hiểu rồi đấy. Không phải tỷ cũng đành đành chịu đựng, tự mình cắn nát ra nuốt vào lòng đó thôi? Muội nói hán biết che chở, biết yêu thương vợ, nhưng lại không biết tình tình hán chỉ suốt ngày ngày ngốc ngu ngơ, mỗi lần đều khiến cho người ta hận chết đi được. Nếu không đến thăm muội có khi mấy ngày này tỷ còn đang đánh nhau với hán đó, hán còn nói những lời khiến cho tỷ đau lòng, khiến trái tim tỷ cũng giá băng theo. Tỷ cũng nói không muốn tiếp tục sống cùng hán nữa, miệng nói không cần, nhưng trong lòng đều hiểu rõ sớm muộn gì cũng phải trở về sống cùng với hán.”

“Muội thấy tính tình của cha rồi đấy, hơi chút là mắng chửi, thượng cẳng chân hạ cẳng tay, nhưng không phải mẹ chúng ta vẫn ở với ông cả đời đó sao? Còn có Đại Bảo nữa, tận mắt nhìn đệ ấy lớn lên, thấy đệ ấy rất ngoan, hiếu thuận với cha mẹ, đối xử lễ phép ngoan ngoãn với các chị em, nhưng giờ đệ ấy cưới vợ, suốt ngày cãi cọ với vợ đó thôi! Đào Hoa ở xa, muội ấy lại là người mạnh mẽ, có chuyện gì không như ý cũng không nói với nhà. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, sao có thể cứ hờ ra là lại tìm chết được ...”

Hạnh Hoa không lên tiếng, chỉ nức nở trong lòng Hà Hoa, Hà Hoa vỗ về cô: “Trong lòng muối khó chịu, để tỳ nói với Phúc Căn một tiếng, đón muối về nhà cha mẹ ở mấy hôm cho thoải mái. Đứng lúc mẹ cũng nhớ thương muối, có ruột thịt ở bên cạnh sẽ tốt hơn.”

Hạnh Hoa gật gật đầu, vẻ mặt tốt hơn chút, Hà Hoa thấy thế tim mới được thả lỏng, trong lòng lại thầm than khuyên người khác thì hay lắm, mà bản thân mình tự bảo cũng không xong. Cứ nghĩ đến chuyện một tháng vừa qua lại muốn thờ dài, cảm thấy bản thân mình dường như cũng quá chấp nhất chuyện vụn vặt rồi ...

Hai người nói chuyện thêm một lát nữa, cho tới khi mệt mỏi mới nằm xuống ngủ, vừa nằm xuống đã nghe thấy tiếng đập công cạch cạch bên ngoài. Hai người ngồi thẳng dậy đều kinh ngạc và bất an, Vương Phúc Căn đang ngủ say ở gian ngoài cũng bị làm cho tỉnh giấc, khoác áo đi ra ngoài, vừa đi tới mở công vờ hỏi: “Ai vậy? Nửa đêm tới có chuyện gì thế?”

Cổng bị đẩy ra, Hà Hoa và Hạnh Hoa ở trong phòng đều im lặng nghe ngóng, nghe thấy tiếng người tới là Đại Bảo, hai người quay mặt nhìn nhau, cảm thấy hoảng hốt, chỉ sợ trong nhà đã xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc áo chạy nhanh ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng, Đại Bảo đang kéo tay Vương Phúc Căn vội vã hỏi mấy câu, thấy hai người đi ra lại cuống quýt chạy tới, vội vàng hỏi Hà Hoa: “Anh rể có ở đây không?”

Hà Hoa sùng sốt, ngực nhói đau một cái, chưa kịp nói gì thì Hạnh Hoa lo lắng đứng ở bên cạnh đã trả lời: “Không có, có chuyện gì thế?”

Sắc mặt Đại Bảo tối sầm lại, nhíu chặt mày nhìn Hà Hoa, hoảng sợ nói: “Anh rể mất tích rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phương

“Anh rể mất tích rồi.”

Đại Bảo nói xong câu này, nhìn Hà Hoa đang mở trừng mắt ngây ngốc không nói nên lời ở đằng kia, thì cũng không đợi cô mở miệng hỏi, lập tức nói rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Chuyện là mấy ngày nay Trường Sinh thường xuyên tới nhà họ Lý ra sức làm việc, rất nhiều lúc buổi trưa không trở về nhà ăn cơm, cứ một mình ngồi bệt trên bờ ruộng. Bà Tứ biết tâm tư của hắn, cũng đành thuận theo hắn, mỗi ngày vào buổi trưa nếu quá giờ rồi vẫn không thấy Trường Sinh trở về nhà, bà liền đi ra đồng, đứng từ xa xa nhìn hắn một lát, sau đó lại yên lặng trở về. Hôm nay cũng vậy, quá trưa rồi không thấy Trường Sinh về nhà, bà liền đi ra ruộng xem, lại không thấy Trường Sinh đâu, tưởng là hắn tới nhà họ Lý, lại đi tới nhà họ Lý hỏi thăm, nhưng vẫn không thấy Trường Sinh, hỏi thêm mới biết Hà Hoa đi thăm Hạnh Hoa. Lúc này bà Tứ mới bắt đầu lo lắng, vội vàng chạy đi tìm nơi khác.

Bà Tứ đi rồi mẹ Hà Hoa lại cũng cuống lên lo lắng theo, bỏ dở việc đang làm chạy ra ngoài tìm, tìm một vòng khắp thôn, đợi cho tới lúc đi tới cổng thôn, thì gặp một người trong thôn từ bên ngoài trở về nói là thấy Trường Sinh đang một mình đứng gần người ở đường ra ngoài thôn. Mẹ Hà Hoa vội vàng chạy ra đó tìm, quả thật thấy Trường Sinh đang đứng một mình trên đường, nhưng bà đi tới hỏi chuyện, Trường Sinh cũng không để ý, cả người dường như bị lạc hồn. Mẹ Hà Hoa đoán chắc là Trường Sinh đuổi theo Hà Hoa tới đây, bà lại khuyên bảo thêm một lúc, nói Hà Hoa phải đi tới nhà Hạnh Hoa, ở vài ba ngày sẽ trở lại, còn bảo bà đã khuyên Hà Hoa rồi, khi nào Hà Hoa trở về sẽ cùng về nhà với hắn, nếu không bà sẽ giận. Mẹ Hà Hoa nói một lúc lâu, nhưng Trường Sinh lại giống như không nghe thấy gì vẫn không hề đáp lời. Mẹ Hà Hoa không biết phải làm sao, đành quay lại thôn tìm bà Tứ đi khuyên hắn. Nhưng chờ tới khi bà tìm được bà Tứ, hai người cùng tới đó thì đã không thấy bóng dáng Trường Sinh đâu cả.

Không thấy Trường Sinh đâu, từ lớn đến bé nhà họ Lý, bà Tứ, hơn nữa còn có cả thầy Chu, mọi người chia nhau đi tìm xung quanh thôn, những nơi có thể tìm được đều tìm hết một lượt, nhưng tới tận khi sắc trời dần tối cũng không tìm được Trường Sinh. Mọi người ai nấy đều hoảng hốt, mẹ Hà Hoa nghĩ đến tình cảnh gặp Trường Sinh lúc ban ngày, nói rằng chỉ sợ là Trường Sinh nghe nói Hà Hoa đi tới nhà Hạnh Hoa, nên đuổi theo tới đó. Mọi người càng nghĩ càng thấy khả năng này rất cao, cũng chỉ biết trông mong vào khả năng này. Mọi người nghĩ trước kia Trường Sinh đã từng cùng Hà Hoa đi đường tắt tới Vương gia trang một lần, mọi người đoán rằng nếu hắn đi, thì cũng nhất định là đi theo đường cũ. Thế là Đại Bảo để cho mọi người yên tâm ở nhà chờ, còn mình thì đi tìm, đi dọc theo con đường mòn nhỏ phía sau núi tìm đến Vương gia trang. cậu chỉ sợ Trường Sinh đầu óc chậm chạp nhớ nhầm đường dễ bị lạc, trên đường vừa đi vừa gọi, cứ thế khi đến Vương gia trang đã là đêm khuya, lúc này lại nghe nói Trường Sinh không có ở đây, hoàn toàn bế tắc.

Hà Hoa nghe xong những lời Đại Bảo nói, càng lúc càng cảm thấy lạnh lẽo, cũng chẳng thèm trở về phòng thu dọn bọc quần áo, kéo Đại Bảo nói luôn: “Về nhà.”

Hạnh Hoa quay sang nói nhanh với Vương Phúc Căn: “Chàng mau sang nhà nhị thúc, mượn chiếc xe ngựa dùng tạm đi.”

Vương Phúc Căn ngăn người, không tình nguyện bảo: “Bây giờ đã quá nửa đêm rồi ... Nhà người ta đều ngủ hết rồi, mượn kiểu gì bây giờ...”

Hạnh Hoa vừa vội vừa tức, còn Đại Bảo nghe thấy thế thì nổi giận, nhưng thấy Hà Hoa hoàn toàn không để ý gì tới bọn họ đã chạy ra ngoài, cũng đành nén giận, oán giận chỉ chỉ vào mặt Vương Phúc Căn, vội vàng chạy theo Hà Hoa. Thấy hai người trước sau đều chạy đi cả, Hạnh Hoa nổi giận ùng ùng gầm lên với Vương Phúc Căn: “Người có còn lương tâm không vậy hả?!”

Vương Phúc Căn uất ức bĩu môi, thấy Hạnh Hoa trừng mắt lườm hằm, lại vênh mặt lên đáp: “Hừ, cũng không phải chồng cô mất tích, cô quan tâm làm gì ... Biết rõ chồng mình là tên ngốc lại không ở nhà trông nom cho cẩn thận, rảnh rồi tới xen vào chuyện nhà người khác ... Xem sau này còn dám tới đây mà quản không...”

Hạnh Hoa nghe xong sùng sốt, ngực đau nhói như bị dao đâm, nghiêng răng khóc lóc: “Kiếp trước ta tạo nên nghiệp chướng gì mà kiếp này lại gả cho một thằng súc sinh khốn nạn như người cơ chứ!”

Hà Hoa và Đại Bảo chạy dọc theo đường tắt trở về, dọc đường đi Hà Hoa cũng vừa chạy vừa lớn tiếng gọi, trong lòng chỉ ngóng trông Trường Sinh ở một góc nào đó, nghe thấy tiếng của cô gọi mà đi ra. Nhưng cho đến tận khi hai người đầy mồ hôi, thở hổn hển trở về thôn cũng vẫn không thấy bóng dáng Trường Sinh đâu.

Vào đến thôn, Hà Hoa không về nhà cha mẹ mà đi thẳng tới nhà mình, đẩy cửa ra nhìn thấy phòng của mình và Trường Sinh tối om, trong ngực lại đau đốn. Bà Tứ đang ở trong phòng nghe thấy có động tĩnh, vội vàng chạy ra khỏi phòng nhìn xem, thấy thân sắc của Hà Hoa và Đại Bảo, cả người mềm nhũn, không nói cũng chẳng hỏi.

Thầy Chu ở bên cạnh bà Tứ chăm sóc cả đêm, lúc này vội vàng bước lại hỏi tình hình, Hà Hoa thở hổn hển, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào gian phòng, Đại Bảo ở phía sau cô vội lắc đầu la lên: “Không có...không đi...Anh rể không tới đó...”

Hà Hoa hoảng hốt đến run rẩy, thì thào mở miệng: “Ta đi tìm...Chắc là huynh ấy lạc đường...Ta đi tìm...” Nói xong liền như du hồn xoay người đi ra ngoài.

Bà Tứ cũng định đi theo, nhưng đầu đột nhiên choáng váng, suýt chút nữa thì ngã quỵ. Thầy Chu vội đỡ lấy bà, la lên: “Bà thế này còn đi tìm kiểu gì?” Nói xong lại quay sang bảo Đại Bảo: “Cậu đuổi theo chị gái cậu đi, bây giờ đã quá nửa đêm rồi, cô ấy là đàn bà con gái định đi đâu tìm? Chốc nữa đi tìm đám đàn ông trong thôn cùng đi tìm tốt hơn.” Đại Bảo nghe xong vội vàng đuổi theo Hà Hoa.

Thầy Chu ép bà Tứ nằm lại, thấy bà cố chấp đứng lên đòi đi ra ngoài, đành phải nói: “Bà không được đi đâu cả, cứ ở nhà đợi thôi, nhờ đâu Trường Sinh trở về nhà mà lại thấy trong nhà không có ai thì không ổn.”

Thầy Chu hết lời khuyên bà Tứ ở nhà chờ, còn Đại Bảo sống chết kéo Hà Hoa về nhà họ Lý trước. Cả nhà họ Lý đều vẫn đang chờ tin tức, nghe nói Trường Sinh không đi Vương gia trang, tất cả đều buồn bã. Mẹ Hà Hoa lại rót nước mát, không ngừng tự trách: “Là tại mẹ, tại mẹ cả, lúc gặp nó mẹ nên kéo nó về, nếu làm vậy thì đâu có chuyện gì xảy ra .... Mẹ cũng không nên nói với nó là con đi tới nhà Hạnh Hoa ... Giờ phải làm sao ...”

Cha Hà Hoa mắt kiên nhẫn quát: “Khóc cái gì mà khóc, người còn chưa chết bà đã khóc như đám ma thế, khác nào rửa nó hả?!”

Hà Hoa vốn đã hoang mang lo sợ, nghe thấy mẹ khóc lại càng hoảng hốt, nghe loáng thoáng thấy cha quát cái gì “Người chết”, “đám ma”, không thể ngồi yên được nữa, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Mày đi đâu đấy hả?” Cha Hà Hoa quát.

Cả đêm Hà Hoa giống như người mất hồn mất vía đột nhiên bị tiếng quát này của cha mà thức tỉnh, nước mắt rớt cuộc không nhìn được ào ạt rớt xuống, nức nở nói: “Con đi tìm huynh ấy ... Huynh ấy không mất tích ... Huynh ấy chỉ bị lạc đường, chắc hẳn đang ngồi ở đâu đó chờ con...”

Hà Hoa đột nhiên bật khóc khiến cho tinh thần mọi người càng nặng nề thêm.

Nha đầu béo rụt rè tiến lên, kéo tay Hà Hoa nhỏ giọng nói: “Tỷ, muội với tỷ cùng đi tìm...”

Mẹ Hà Hoa cũng lên tiếng: “Mẹ cũng đi tìm với các con, nhiều người đi tốt hơn.”

Ba người phụ nữ nói xong liền đi ra ngoài, cha Hà Hoa nhăn mặt quát: “Tất cả đứng lại hết cho ta!”

Mẹ Hà Hoa và nha đầu béo sợ tới mức run run, sợ hãi quay đầu lại nhìn cha Hà Hoa. Hà Hoa cũng dừng chân ở cửa nhưng không quay đầu lại.

Cha Hà Hoa nói: “Muốn cho mọi người lo thêm sao, tìm ban ngày ban mặt còn không tìm thấy, ba người đàn bà quá nửa đêm còn đi ra ngoài tìm thì có thể tìm thấy hả?”

“Có thể tìm được...” Hà Hoa rói lẹ, búống bình cãi: “Huynh ấy không mất tích, nhất định là trốn ở chỗ nào đó chờ con đi tìm huynh ấy ... Con gọi huynh ấy, huynh ấy nếu nghe thấy con gọi chắc chắn sẽ đi ra, huynh ấy cố ý nấp đâu đó thôi ... Một mình con cũng có thể tự tìm được huynh ấy...”

Cha Hà Hoa cau mày trừng mắt nhìn Hà Hoa một lát, bình tĩnh quay sang nói với mẹ Hà Hoa: “Đi vào trong phòng lấy áo của ta ra đây!”

Mẹ Hà Hoa hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vội vàng chạy vào buồng trong lấy đồ, cha Hà Hoa lại nói với Đại Bảo: “Mày mau đi đến nhà chú Ba, bảo chú ấy với hai thằng con nhà chú ấy sang đây, gọi thêm bọn Kim Lộc bảo bọn nó mang vài người lại đây.”

Đại Bảo vâng dạ rồi chạy ra khỏi nhà, lúc này Tiểu Bảo cũng từ trong phòng đi ra, đã tự mặc quần áo đầu vào đấy, bước ra nói: “Cha, con cũng đi nữa.”

Cha Hà Hoa nói: “Mày đi làm gì, còn chưa đủ phiền phức hay sao.”

Tiểu Bảo : “Cho con đi cùng, anh rề ngày thường hay chơi với con, con gọi một câu là huynh ấy sẽ ra ngay.”

Hà Hoa nhú mày, trừng mắt sắp nổi giận, nha đầu béo đứng bên cạnh vội vàng chạy tới kéo Tiểu Bảo sang một bên. Rất nhanh, Đại Bảo đã mang người về, ngoài trừ mấy người cha Hà Hoa bảo gọi tới, còn gọi thêm cả mấy huynh đệ chơi với cậu từ bé, thêm người nhà họ nữa, tất cả hơn mười người đàn ông, người cầm đuốc, người cầm cuốc, người cầm cây gậy trong tay bắt đầu chia ra tìm kiếm

Hà Hoa vẫn cúi đầu đứng ở cửa yên lặng rơi lệ, lúc này thấy mọi người đi ra ngoài tìm cũng đi theo. Cha Hà Hoa muốn quát cô trở về, nghỉ ngơi một chút, cũng không mở miệng nói gì, chỉ thở dài, mang theo vài người đi dọc đường nhỏ từ cổng thôn ra bên ngoài tìm. Hà Hoa cũng cùng Đại Bảo và bốn năm thanh niên đi tới ngọn núi phía sau thôn tìm.

Đêm hôm khuya khoắt, tuy rằng mấy người bọn họ giơ cao cây đuốc lên, nhưng cũng không chiếu sáng được những chỗ xa. Hà Hoa đi ra khỏi thôn bắt đầu lớn tiếng gọi, gọi cho tới khi vào đến tận ngọn núi.

“Trường Sinh! Trường Sinh! Ta là Hà Hoa! Huynh đang ở đâu?!”

“Trường Sinh! Huynh mau trả lời đi! Trường Sinh!”

“Trường Sinh! Ta không giận nữa! Ta trở về nhà với huynh! Trường Sinh! Huynh mau xuất hiện đi!”

“Trường Sinh! Huynh không được trốn! Huynh mau ra đây! Trường Sinh!”

“Trường Sinh!” “Trường Sinh!” “Trường Sinh!!!!”

Hà Hoa vừa tìm kiếm vừa gọi, cô vẫn luôn cảm thấy Trường Sinh đang trốn ở một nơi nào đó, khi nghe cô gọi sẽ đột nhiên chạy ra, cúi đầu chớp mắt, sau đó lại vừa âm ức, vừa tức giận nhìn cô. Nhưng mà bất kể cô gọi tới khàn cả giọng, dù khóc hay gọi, dù mắng hay cầu xin, thì cho tới tận khi chân trời bắt đầu hé lộ tia nắng ban mai, Trường Sinh vẫn không hề xuất hiện.

Mấy người thanh niên cùng đi tìm giúp đều mệt mỏi và uể oải, càng ngày càng cảm thấy hy vọng xa vời, nhưng lại nhìn bộ dạng thần thờ như mất hồn mất vía của Hà Hoa lại không đành lòng bỏ về, tất cả mọi người đều tìm suốt một đêm, cuối cùng có người không làm sao được đành tiến lên nói chuyện: “Hà Hoa tỷ tỷ... Trời sáng rồi... Chúng ta đã tìm suốt một đêm...đệ thấy...”

Bị dày dạn cả đêm, Hà Hoa dĩ nhiên chẳng có chút tinh thần nào, chỉ đi loạn xạ không mục đích, nghe có người nói chuyện với cô, giống như vô ý thức đáp: “Được... Mọi người trở về đi... Ta sẽ đi tìm... Vẫn còn chưa tìm hết, bên kia còn chưa tìm...” Nói xong liền vạt cỏ ra hai bên muốn bước tiếp.

Đại Bảo nhanh tay kéo cô lại, vội la lên: “Bên kia toàn là hồ sâu đầy nước, rơi xuống đấy không phải chuyện đùa đâu.”

Hà Hoa nghe xong cũng không quay lại, ngược lại càng thêm hoảng hồn lao vào trong, hoảng hốt lắm bầm: “Anh rề của đệ không biết ... Huynh ấy không biết chỗ này có hồ nước ... Chẳng may rơi vào thì làm sao... Tỷ không rớt xuống đâu, tỷ chỉ đi tới xem thôi ... liếc mắt xem một cái thôi...”

Đại Bảo vừa ôm Hà Hoa kéo ra bên ngoài vừa nói: “Anh rề cũng không phải người mù, có thể không biết đường nhưng cũng không thể để mình lao xuống hồ được.”

Hà Hoa xoay người lại túm lấy tay Đại Bảo, run rẩy hỏi: “Vậy đệ nói xem huynh ấy đi đâu cơ chứ? Một mình huynh ấy có thể đi tới đâu được? Tỷ nghĩ trời tối huynh ấy không tìm thấy đường về nhà, thì cũng phải tìm một chỗ nghỉ ngơi đúng không? Nhưng những nơi có thể ẩn nấp trên núi này đều đã tìm hết rồi, sao vẫn không thấy? Đệ nói xem huynh ấy có thể đi tới chỗ nào? Huynh ấy từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đi ra khỏi thôn, huynh ấy có thể đi chỗ nào cơ chứ? Há? Đệ nói xem huynh ấy có thể đi đâu?”

Đại Bảo thấy bộ dạng này của Hà Hoa thì sợ hãi, trước kia ở rừng cây nhỏ trước thôn từng có một quả phụ bị điên, chuyện là một ngày kia chồng bà ấy đi ra ngoài làm việc nhưng không trở về, bà ấy cuống quýt lo lắng tới mức phát điên luôn, cả ngày lôi người nọ kéo người kia khóc lóc than thở: ‘Người nói xem hán đi đâu vậy, sáng sớm trước khi đi còn nói buổi chiều muốn ăn cháo cơ mà, sao lại không trở về nữa, người nói xem hán có thể đi đâu.’

Đại Bảo nhìn Hà Hoa đang đăm đăm nhìn mình, lập đi lập lại mấy câu vừa rồi, không khỏi khiến cho người ta nhớ tới bà góa bị điên kia, càng kéo mạnh Hà Hoa ra ngoài khuyên nhủ: “Yên tâm đi, anh rề lớn vậy rồi, tuy rằng chưa bao giờ xa nhà nhưng cũng không thể bị mất tích được ... Đệ thấy, bây giờ chúng ta trở về nhà trước đã, không biết chừng nhóm của cha đã tìm được rồi ấy chứ, hoặc là anh rề đã tự mình trở về nhà ... Bây giờ chúng ta trở về nhà xem sao, nếu vẫn không thấy chúng ta lại đi chỗ khác tìm”

Mấy người khác đi cùng cũng xúm vào khuyên giải an ủi, nói tám chín phần là có khi đã trở về rồi ấy. Hà Hoa vốn đã hoàn toàn mơ hồ, không rõ phương hướng, lúc này cũng chỉ còn lại tia hy vọng cuối cùng này, đành gật đầu: “Được, trở về nhà xem, chắc là cũng trở về rồi, ta nghĩ huynh ấy cũng không thể đi cả đêm không về nhà được ... Anh rề đệ cũng rất có chủ kiến, muốn làm gì, phải làm gì đều tính toán rất kỹ, đệ có lấy dao dí vào cổ huynh ấy ép thì huynh ấy cũng không đồng ý ... Không thể cả đêm không trở về nhà, chắc chắn là đã trở về rồi...”

Đại Bảo và vài người nữa vừa đi vừa khuyên Hà Hoa đỡ cô xuống núi trở về nhà, nhưng mà đi ra đón cô không phải là Trường Sinh, mà là vẻ mặt tiêu tụy giống hệt cô của bà Tứ.

Trường Sinh thật sự bị mất tích, ngực vẫn căng lên như dây đàn đột nhiên bị đứt, trước mặt Hà Hoa tối đen, hoàn toàn không chịu được nữa thân mình mềm nhũn ngất đi.

Trường Sinh mất tích bốn ngày, nhà họ Lý, nhà họ Hoắc, và mấy nhà có quan hệ họ hàng thân thích trong thôn đều nhiệt tình sốt sắng bắt chập mọi nơi mọi lúc đi tìm, nhưng mà vẫn không có kết quả gì. Hà Hoa nghĩ đến mấy lời nói trước khi hai người chia xa, chỉ sợ là Trường Sinh ngốc nghếch tin là thật chạy tới thị trấn, nhưng Đại Bảo chạy tới thị trấn một chuyến về nói là Tôn Tuyết Mai cũng không thấy Trường Sinh tới đó, cô ấy nghe chuyện cũng rất lo lắng, còn dặn dò quan tâm bảo Hà Hoa đừng quá lo lắng, chồng cô ấy là bố đầu của nhà huyện, nhờ chồng cô ấy sai mấy người lính trong nha môn tìm giúp chắc chắn sẽ có hiệu quả hơn. Hà Hoa lúc này cũng chẳng quan tâm xem Trường Sinh và Tuyết Mai có quan hệ như thế nào, thậm chí nếu như là chồng của Tuyết Mai có thể giúp đỡ tìm được Trường Sinh trở về, thì có bảo cô quỳ xuống dập đầu trước cô ấy một trăm cái cô cũng cam tâm tình nguyện.

Bà Tứ không thất hồn lạc phách giống như Hà Hoa, đã mấy ngày rồi nước mắt cũng không rơi giọt nào nữa. Hà Hoa quỳ gối trước mặt bà òa khóc tự trách, bà cũng không nói nửa câu tức giận hay trách móc, chỉ vỗ vỗ tay cô nói: “Khóc cái gì mà khóc, chồng cháu còn chưa chết mà. Cha nó, mẹ nó, ông nội và cả bà nội nó nữa đều ở trên trời phù hộ cho nó, không để cho nó xảy ra chuyện gì đâu!” Tuy rằng bà nói như vậy, nhưng cũng không thể không lo không vội, mỗi ngày bà đều lên phía sau ngọn núi tìm, hoặc là đi tới trước phần mộ của tổ tiên nhà họ Hoắc, đứng trước phần mộ của cha mẹ Trường Sinh và ông nội, bà nội của hán ngân người, đứng một lần đứng liền hai ba canh giờ.

Mà Hà Hoa cũng hoàn toàn không chịu ngồi yên, ngày nào cũng không làm gì cả chỉ đi khắp nơi tìm người, cổ họng đã sớm khàn đặc, căn bản nói không nên lời, mắt lúc nào cũng rơi lệ, hai con mắt sưng húp, cả ngày ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ đến khi cực kỳ mệt mỏi chợp mắt một lát, nhưng cũng lại không tới một khắc liền từ trong mộng bừng tỉnh, ngồi ngầy ngốc một lát lại chảy nước mắt, vài ngày như thế, người đã gầy sọp đi.

Người nhà nhìn thấy con thế thì càng đau lòng hơn, mẹ cô và nha đầu béo thay phiên nhau ở bên cạnh cô an ủi, ngay cả cha Hà Hoa tính tình cộc cằn cũng nhỏ nhẹ nói vài câu trấn an, nhưng mà cho dù thế nào vẫn không có tác dụng. Hà Hoa càng ngày càng tiêu tụy hơn, trong mắt chẳng còn chút thần hồn nào. Bộ dạng này của cô đừng nói đến người trong nhà, mà thậm chí ngay cả người trong thôn nhìn thấy đều cảm thấy thương xót. Trong thôn đám người thích nói nhăng nói cuội cũng hoàn toàn im hơi lặng tiếng, nếu có thể giúp đều sẽ giúp đi tìm, còn dân cả thôn báo ở các thôn lân cận, thông báo ghi nếu thấy một người đàn ông cao lớn, ngốc ngốc ngây ngây thì nhất định đừng để cho hắn đi đâu, phải giữ hẩn lại, vợ hẩn trong thôn chúng ta sắp điên rồi.

Chỉ có Hà Hoa biết mình không điên, cô chỉ cảm thấy mình giống như sắp chết tới nơi. Mẹ cô đã từng nói với cô một câu: đàn ông trong nhà chính là trụ cột, cột chống trời, chống đỡ mọi thứ, nếu như không có hẩn, thì nhà cũng sụp, người cũng chết. Cô mặc dù hiểu được ý này nhưng vẫn không mấy để tâm. Bây giờ cô đã hiểu sâu sắc, Trường Sinh là cây cột nhà của cô, trái tim cô cũng treo lên đó, nếu như không có cây cột này, chẳng cần chờ tới khi trời sụp xuống thì cô cũng đã chết, loại cảm giác đau đớn này giống như muốn lấy mạng của cô.

Đã rất nhiều ngày cô luôn nghĩ tới cảnh cô và Trường Sinh gặp mặt lần cuối đó, mỗi một lần nghĩ đến đều tự mắng bản thân ngàn vạn lần, thậm chí nhiều khi nửa đêm không ngủ một mình ngồi ngầy ngốc trên giường, đột nhiên nâng tay tự vả miệng mình mấy cái thật mạnh. Là do cô đã mắng, đã đuổi Trường Sinh đi, cô biết rõ hẩn ngốc nghếch như thế, cô chấp như thế, lại còn có ý nói những lời độc ác, chỉ nghĩ đến cảm giác hã hê của bản thân, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của hẩn sẽ thế nào khi nghe xong mấy lời như vậy. Cô không xứng làm dâu nhà người ta, không xứng làm vợ của Trường Sinh.

Thật ra hẩn đối xử với cô vô cùng tốt, cô nói gì hẩn cũng đều nghe theo, bắt hẩn làm gì hẩn đều làm, chỉ biết ngây ngốc yêu thương vợ, bảo vệ che chở vợ mình, là cô tham lam không biết thỏa mãn. Thật ra bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc là hẩn thương ‘Lý Hà Hoa’ hay là thương yêu ‘vợ’ có gì quan trọng cơ chứ. Cô Lý Hà Hoa chính là vợ của Hoắc Trường Sinh, vĩnh viễn không thể thay đổi được. Cô thậm chí cũng không cần biết có phải hẩn thích Tuyết Mai hay không, chỉ cần có thể cho cô mỗi ngày đều nhìn thấy hẩn, bảo vệ hẩn, cho dù cả đời hẩn không đặt cô vào vị trí quan trọng nhất trong tim cũng không sao cả... Chỉ cần hẩn bình an...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 34

Edit : Kim NC

Beta : Như Bình

Hà Hoa thiếp đi, mơ hồ nghe thấy tiếng gà gáy buổi sớm mai, theo thói quen định kéo chăn nhưng cứ có cảm giác rất khác lạ, hai mắt cô rõ ràng đang nhắm chặt, nhưng lại nhìn thấy Trường Sinh đang quỳ trên giường, ra sức giữ phẳng chăn ra, gấp chăn thật cẩn thận giống như người ta đang tỉ mỉ thêu hoa, gấp xong chăn của mình rồi lại kéo của cô. Hà Hoa rét lạnh cuộn tròn người lại, muốn kéo kín chăn, nhưng mà chăn căng ra, rất nặng rất nặng, cô

kéo kiểu gì cũng không nhúc nhích nổi. Bất chợt cô cảm thấy thân thể thật lạnh lẽo, chân đã bị hấn kéo đi mất rồi. Cô vô cùng tức giận, bởi vì tìm hấn, rất nhiều ngày cô không hề được ngủ, bây giờ tìm được hấn về rồi, bản thân mình mới yên lòng chợp mắt ngủ một lát, vậy mà hấn không để yên cho cô đánh một giấc ngon lành. Cô bắt mẫn hừ một tiếng, Trường Sinh vẫn thản nhiên như không nghe thấy gì, hoặc là đã nghe thấy nhưng cố tình không thèm quan tâm. Cô thực sự tức giận, đưa tay kéo mạnh, nhưng mà bàn tay cô rất nặng nề như không thể cử động được, cả cơ thể giống như bị người ta dùng dây thừng trói chặt lại không nhúc nhích nổi, việc này càng khiến cho Hà Hoa bức bối, vừa khó chịu rên hừ hừ vừa dùng sức vặn vẹo thân thể, cổ gãy dựa.

Hà Hoa huơ cánh tay, bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cảm giác như cô vừa mới gánh mấy thùng nước, mệt tới nỗi thở hổn hển. Cô hơi mơ màng, xoay đầu nhìn xung quanh... Chấn vẫn gấp phăng phiu để ở đầu giường đặt gần lò sưởi, còn bản thân mình đang cuộn tròn ở một góc giường, không hề có Trường Sinh, cũng không có ai tranh chấp với cô. Bên ngoài mặt trời đã treo cao, sắp trưa rồi, làm gì có con gà nào gáy cơ chứ...

Hà Hoa chưa phân biệt ngay được cảnh nào thực cảnh nào mơ. Trường Sinh biến mất sáu ngày liền, bây giờ cô hoàn toàn không nhớ rõ sáu ngày qua mình sống như thế nào, thật sự giống hệt một cơn ác mộng. Cô đứng dậy đi giày vào, muốn đến sau núi tìm một lần nữa, tuy rằng cô đã đi tìm vô số lần nhưng cô chung quy vẫn cảm thấy nhất định sẽ tìm được hấn ở một nơi nào gần đây, hoặc là hôm trước hấn bị lạc đường đi quá xa, sau vài ngày lại tự mình vòng lại, cô không tin Trường Sinh lại đột nhiên biến mất như vậy.

Rầm rầm! Hai tiếng đập cửa liên tiếp vang lên, có người đứng trước cánh cổng mở sẵn trong sân gọi to: “Có phải nhà Hoắc đại tẩu không?”

Hà Hoa nghe người ta gọi cô là “Hoắc đại tẩu”, trái tim nhảy thót lên, vội vàng chạy ra ngoài xem.

Đứng ngoài cổng là một người thanh niên tầm hai mươi tuổi, cô chưa từng gặp bao giờ, nhìn bộ dạng cậu này cũng không phải là người thôn bên cạnh. Cậu thanh niên thấy dáng vẻ Hà Hoa thật tiêu tụy, như đã thêm chắt chẩn mình nhận đứng người, cũng chẳng vòng vo với cô, nói luôn: “Chắc vị này là Hoắc đại tẩu rồi, tôi là nha dịch ở nha môn trên huyện, đại nhân nhà chúng tôi bảo tôi đến đón tẩu vào trong thành, đã tìm được chồng của tẩu rồi...”

Cậu thanh niên kia còn tiếp tục nói gì nữa, nhưng dường như Hà Hoa lại chẳng nghe thấy được gì cả, cô ngẩng người ra trong phút chốc, chợt cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm, không hề cười, cũng chẳng khóc lóc, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Cậu nha dịch đưa tin cảm thấy người phụ nữ thôn quê này chắc hẳn bị ngớ ngẩn rồi, cậu ta cẩn thận nhắc lại lần nữa: “Vậy thì, nhà tẩu còn ai nữa không? Có cần kêu người nào cùng theo vào thành không? Để ta đánh xe ngựa tới.”

Hà Hoa chợt bừng tỉnh, vội vàng chạy đến phòng bà Tứ, vừa chạy vừa gọi to: “Bà nội ơi, tìm thấy Trường sinh rồi, tìm thấy Trường Sinh rồi.”

Trong phòng không có tiếng người đáp, Hà Hoa chạy vào trong phòng mới sực nhớ bà Tứ đã đi ra ngoài, cô lại chạy tới nói với cậu nha dịch tốt bụng kia: “Xin ngài chờ ta một chút, ta lập tức về rồi đi ngay, đi ngay.” Nói xong cô liền chạy một mình ra ngoài, vừa chạy vừa ngoái đầu lại, chỉ sợ cậu nha sai dẫn đường kia bỏ đi mất, gào lên dặn dò: “Xin ngài chờ đi vội, ta ra ngoài gọi người, về rồi đi ngay!”

Hà Hoa chạy về nhà gọi Đại Bảo, lại nhờ người nhà nhanh chóng đi tìm bà Tứ. Người nhà họ Lý nghe nói đã tìm được Trường Sinh ai ấy đều thở phào nhẹ nhõm, lo lắng tích tụ mấy ngày nay lập tức tan đi, tất cả mọi người trong nhà dường như đều quá mệt mỏi, cũng chẳng hơi sức cười vui, chỉ giục Hà Hoa và Đại Bảo nhanh chạy tới thị trấn đón người, đừng quên cảm tạ Bộ đầu đại nhân.

Cậu nha sai truyền tin vội vàng đánh xe ngựa cùng Hà Hoa và Đại Bảo chạy tới thị trấn, cậu ta biết người bị mất tích là một tên gốc, nhưng nhìn qua Hà Hoa cậu cảm thấy đại khái đầu óc của cô cũng không được bình thường, lòng thầm nghĩ chắc là hai kẻ gốc được người lớn ghép đôi với nhau, cho nên trên đường đi cậu ta chỉ nói chuyện với mình Đại Bảo.

Đại Bảo luôn mồm nói lời cảm ơn, cậu nha sai kia nói: “Ấy chết, đừng nói như vậy, công việc của nha dịch chúng tôi trong nha môn chẳng phải là những chuyện thế này sao, dù sao mọi người cũng coi như thân nhân bên nhà cha mẹ chị dâu chúng tôi... Có điều phải nói rằng tuy chúng tôi có đi tìm mọi nơi xung quanh, nhưng đại ca nhà huynh thật sự không phải do chúng tôi tìm được, là huynh ấy tự tìm đến nha môn... Sáng sớm hôm nay, mấy huynh đệ chúng tôi vừa mới tới nha môn thì thấy có một người ngồi ở cửa, chắc là đã ngồi từ nửa đêm, chúng tôi tới hỏi vài câu huynh ấy cũng không quan tâm, bọn tôi còn cho rằng là ăn xin từ nơi nào đến ấy...”

Chắc là cảm thấy lời của mình dùng từ không ổn lắm, cậu nha dịch dùng một chút, vung vung roi ngựa lên, lại kể: “Sau đó Bộ đầu đại nhân tới, đại ca nhà cậu có lẽ nhận ra đại nhân nhà chúng tôi, chạy tới túm chặt đại nhân mãi không buông, dọa mấy người chúng tôi hoảng sợ suýt chút nữa nhảy dựng lên, cứ tưởng là huynh ấy đến gây chuyện.... Sau đó chúng tôi vẫn không thấy huynh ấy nói gì, dù sao thì đại nhân nhà bọn tôi cũng coi như có quen biết huynh ấy, vội vàng đón về nhà...”

“Vốn dĩ đại nhân nhà chúng tôi muốn mời đại ca cậu về nhà nghỉ ngơi một lát, ăn một bữa cơm rồi sẽ tiễn huynh ấy về, nhưng mà đại ca nhà cậu ngay cả quần áo cũng chẳng thèm thay, cơm cũng chẳng ăn, chỉ một mực túm chặt lấy tay của Bộ Đầu nhà chúng tôi không chịu buông, luôn miệng lầm bầm cái gì đó cũng không rõ nữa. Chị dâu bọn tôi tới khuyên nhủ cũng không được, bây giờ huynh ấy chẳng để ý đến ai cả, cứ bám chặt lấy đại nhân nhà chúng tôi... Không còn cách nào khác, đại nhân mới bảo tôi chạy nhanh tới đây mời người đến...”

“Vậy, tôi nhiều chuyện hỏi một câu, đại ca nhà các cậu... Có phải có ân oán gì với đại nhân nhà chúng tôi hay không?”

Đại Bảo bị hỏi mà không hiểu ra sao, nghĩ Trường Sinh là một người như vậy thì làm sao có ân oán gì với Bộ đầu đại nhân được cơ chứ, cậu cũng khó hiểu đáp lời: “Không có đâu...” Nói xong lại quay đầu nhìn sang Hà Hoa.

Lúc đầu Hà Hoa nghe nói Trường Sinh giống hệt ăn xin ngồi nguyên đêm ở cửa nha môn trên huyện, cô đau lòng không chịu nổi, giờ lại nghe cậu nha dịch kể thêm, cô càng thấy càng kỳ lạ, ngờ ngẩn ngẩn người một khắc dường như nghĩ ra được gì đó, cô vô thức bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, trái tim chua xót, khẽ cúi thấp đầu, dọc đường đi không nói câu nào.

Từ nhà Hà Hoa tới thị trấn, liên tục thúc ngựa cũng mất hơn hai canh giờ, trên đường đi Hà Hoa cứ tưởng tượng bộ dạng chật vật của Trường Sinh bây giờ sẽ như thế nào, nhưng xuống xe vào cửa, tận mắt nhìn thấy Trường Sinh đang thật sự ngồi ở giữa công đường cô vẫn kinh ngạc đến ngơ ngác.

Giữa công đường, Trường Sinh lẳng lặng cúi đầu ngồi ở trên ghế, một tay nắm chặt quần của mình, tay kia thì cố sống cố chết túm lấy người ngồi trên ghế bên cạnh. Hà Hoa không có tâm tư lòng dạ gì nhìn người xung quanh, chỉ chăm chú nhìn Trường Sinh, lại thấy trên người hắn bẩn không thể tưởng được, tóc tai bù xù rối tung lên, quần áo rách rưới, thùng vãi lỗ rất to, để lộ ra cả da thịt dơ bẩn, có mấy chỗ còn có cả vết máu khô, chắc hẳn là đã bị thương rồi. Bộ dáng này của hắn đừng nói người ngoài nhìn vào bảo hắn là ăn mày, ngay đến bản thân cô liếc mắt nhìn một cái cũng không nhận ra hình dáng trước kia của hắn.

Người trong công đường nghe thấy có người tiến vào sân, bọn họ đều ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ có duy nhất Trường Sinh là vẫn cúi đầu, giống như sợ người đang bị nắm lấy kia bỏ chạy mất, hắn vội vàng đưa nốt tay kia ra túm chặt người bên cạnh.

“Hà Hoa!” Chờ tới khi Tôn Tuyết Mai mừng rỡ gọi tên Hà Hoa, Trường Sinh mới giật mình ngẩng phắt đầu lên nhìn về hướng cửa, không chờ mọi người kịp phản ứng, hắn lập tức hất người bên cạnh sang một bên xông thẳng ra ngoài, vội vàng ôm chặt lấy Hà Hoa.

Tất cả mọi người có mặt ở đây, bao gồm cả Hà Hoa đều hoàn toàn ngơ ngác không phản ứng kịp.

Bốn phía yên lặng, yên tĩnh tới nỗi cô chỉ nghe được tiếng hít thở của bản thân và Trường Sinh. Sau một lát, Hà Hoa cảm thấy vai mình hình như bị ướt.

Trường Sinh đang khóc, khóc vô cùng thương tâm.

Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Trường Sinh khóc.

Phút chốc, trong lòng Hà Hoa đủ mọi loại cảm xúc hỗn loạn, tất nhiên có đau lòng khó chịu, nhưng trong đầu cô không xuất hiện ý nghĩ cô nên ôm hắn dịu dàng an ủi, mà là muốn hung dữ đâm cho hắn mấy cú: Tên khốn này! Ngươi còn không biết xấu hổ mà khóc với lóc hả?! Ta suýt chút nữa bị ngươi dọa cho sợ chết khiếp có biết không hả?! Tên chết tiệt nhà ngươi! Lần trước ta đánh ngươi vẫn còn nhẹ lắm hả! Đáng nhẽ nên đánh gãy chân ngươi! Ta xem ngươi còn chạy lung tung tới chỗ nào nữa! Tên khốn nạn thối tha này!

Hà Hoa hít sâu vào một hơi, gơ tay muốn đẩy hắn ra, Trường Sinh lại khấn trương cuống cuống ôm chặt lấy cô, khẽ lẩm nhẩm bên tai cô: “Không đổi ... Ta không đổi ... Không muốn đổi .... Không được đổi ...”

Hà Hoa cảm thấy bản thân mình bị Trường Sinh siết chặt, chặt tới nỗi lực phù ngũ tạng bị ép tới mức sắp nổ tung. Những lời mắng chửi dường như đã nghẹn lại trong lòng, chỉ còn lại nước mắt, không biết đó là nước mắt do vui mừng, buồn đau, hay là tích tụ nỗi tủi thân. Nói chung là mỗi thứ đều có một chút, những cảm xúc hỗn loạn kia hòa vào nhau càng làm cho nước mắt tuôn ra không thể ngừng lại.

Những người đứng bên nhìn mà lòng cũng chua xót theo, được một lúc lâu sau, Tôn Tuyết Mai đi tới gần khẽ kéo bọn họ nói: “Tìm được là tốt rồi, mấy ngày nay hai người cũng chẳng sống an lành, mau vào trong phòng nghỉ ngơi một lát đi, mình đi làm chút đồ ăn ....”

Trường Sinh vẫn ôm Hà Hoa không buông, hắn nghiêng đầu nhìn Tôn Tuyết Mai đang bước đến gần, dường như lo sợ cô ấy sẽ đem Hà Hoa đi đổi, hắn cuống quýt kéo Hà Hoa né ra xa.

Tôn Tuyết Mai bất đắc dĩ thở dài than: “Thế này là sao, hôm nay lúc nào cũng như thế, không nói với mình dù chỉ một câu, mình tới gần một chút cũng không được...” Tuyết Mai nói xong lại quay đầu nhìn tướng công nhà mình, khó hiểu cười cười: “Nhưng lại lôi kéo huynh ấy không chịu buông, luôn miệng nói cái gì mà “Không đổi” “Không được đổi”, còn liên tiếp gọi tên của cậu, cứ giống như là bọn mình đem cậu giấu đi rồi ấy...”

Hà Hoa lau lau nước mắt, nghe người ta nói vậy, mặt cô xấu hổ đỏ bừng không biết phải trả lời ra sao, chỉ cảm thấy thật may mắn là Trường Sinh ngồi ghế không nói quá rõ ràng.

Nhưng Tôn Tuyết Mai cũng không hỏi thêm, chỉ bảo: “Mình đang ở nhà thì nghe nói hai người cãi nhau gây náo loạn gì đó, muốn tới chỗ hai người giải hòa thì đột nhiên mẹ chồng bị bệnh, mình quá lo lắng nên vội chạy về, không thể ngờ được hai người lại cãi nhau đến mức này ... Hai người là những người bạn tri kỷ tốt nhất của mình, bây giờ tìm lại được nhau xem như một niềm vui lớn. Hôm nay hai vợ chồng ở lại nhà mình ăn cơm chiều đi, trước hết vẫn nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, để cho Trường Sinh sửa sang lại một chút, tốt xấu gì cũng nên tìm đại phu tới khám mấy vết thương trên người, cứ thế này trở về chỉ sợ bà Tứ nhìn thấy lại đau lòng.”

Hà Hoa chưa kịp trả lời, Trường Sinh đã lập tức ra sức lắc đầu liên tục, trên mặt hắn vốn dĩ đã bị bẩn lem nhem, vừa mới khóc xong thành ra càng lem luốc hơn, nhưng hắn cũng chẳng lau, mặt giống hệt con mèo kéo chặt Hà Hoa, căng thẳng nói: “Không ở đây, về nhà ... Không ở đây ...”

Tôn Tuyết Mai nhìn Hà Hoa, Hà Hoa đành phải nói: “Mấy ngày nay mọi người trong nhà đều sốt ruột lo lắng, biết tin tìm được Trường Sinh đều nóng lòng trông huynh ấy về nhà, nếu mà cứ trì hoãn chỉ sợ bọn họ không rõ chuyện lại càng sốt ruột thêm”

Tôn Tuyết Mai nói: “Vậy cũng phải, mình không giữ hai người nữa, có cơ hội chúng ta gặp nhau sau vậy.”

Hà Hoa và Đại Bảo lại quay sang cảm tạ vợ chồng Tuyết Mai vài lần nữa. Trường Sinh đi bên cạnh Hà Hoa cũng cúi người bắt chước vãi vài cái, chỉ là từ đầu đến cuối đều nắm chặt tay cô, giống như dù thế nào hắn vẫn không thể yên tâm, giống như ở trong này lâu thêm một khắc thì nguy cơ Hà Hoa bị mang đi đổi sẽ nhiều thêm một khắc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 35

Edit : Như Bình

Beta : Vô Phuong

Lúc ba người Hà Hoa về tới nhà trời đã tối mịt, bà Tứ gặp được Trường Sinh rốt cuộc cũng có thể khóc ra nước mắt, bà vừa khóc vừa mắng, nếu không phải có mẹ Hà Hoa và thầy Chu ở bên cạnh can lại, chắc chắn bà đã ra tay đánh người. Trường Sinh quý gối trước mặt bà Tứ, cố ôm chặt chân bà, chịu đánh, chịu mắng không dám nói lời nào. Vì chuyện của Trường Sinh, người trong thôn đã dốc sức giúp đỡ nhiều, giờ hắn đã về, hàng xóm kéo đến xem không ít, tình hình này kéo dài hết cả buổi tối, đến tận khuya sân nhà họ Hoắc mới yên tĩnh trở lại.

Trong nhà bếp, Hà Hoa đun một nồi nước lớn, đốt lửa cháy hừng hực, biến cả nhà bếp thành ngập tràn hơi nước, vô cùng ấm áp.

Trường Sinh cởi gần hết quần áo, ngồi trên một chiếc ghế gỗ bên bếp lò, đặt trước mặt hắn là một chậu nước ấm.

Hà Hoa ngồi bên cạnh, đưa tay vào chậu thử độ ấm của nước, rồi cô lại cho thêm một ít nước nóng, giống như lẩm bẩm một mình: “Ta thấy như thế là được rồi, không nên dùng nước quá nóng, vết thương trên người chàng nên dùng nước ấm lau nhẹ tốt hơn.” Dứt lời cô xoay người lấy chiếc khăn đã nhúng nước ấm, phủ lên cánh tay Trường Sinh, cẩn thận hỏi: “Đã được chưa?”

Trường Sinh không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn Hà Hoa đến gần gần người.

Hà Hoa cũng không chú ý đến hắn, dịu dàng giúp hắn lau vết thương đã liền miệng, cô do dự rất lâu muốn hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành thế này, mấy ngày vừa qua rốt cuộc hắn đã đi đâu, đã xảy ra chuyện gì ... nhưng cuối cùng cô lại không dám, chỉ sợ rằng mình nghe xong sẽ không chịu nổi. Bây giờ trong căn phòng ấm áp, hắn yên ổn, bình an ngồi trước mặt cô, làm cô cảm thấy thật an bình, thư thái, cô vừa lau, vừa đau lòng hỏi: “Mấy ngày nay chàng đi đâu vậy? Sao lại có nhiều vết thương thế này?”

Hà Hoa chờ mãi mà chẳng thấy Trường Sinh đáp lại, cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắn vẫn đang ngơ ngẩn nhìn cô, không chớp mắt lấy một cái. Ánh mắt chăm chú kia khiến tim cô đập loạn, cô bất giác dừng tay lại. Trường Sinh nhìn Hà Hoa trong chốc lát, rồi chậm chạp giơ tay lên, đưa đến bên mặt cô, do dự ngừng ở trước mặt cô, giống như đó là báu vật, phải cẩn thận vuốt ve từng chút từng chút một, nhưng hắn lại không biết nên chạm vào chỗ nào mới tốt. Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ mất một lúc lâu, rồi giống như đang thử thăm dò, dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào đuôi lông mày của cô.

Trái tim Hà Hoa run lên, vẫn không nhúc nhích, ngưng thở nhìn hắn.

Hắn giống như một đứa bé bất được thứ gì hay ho, khẽ cong khoe miệng, ngón tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, trượt tới khoe mắt cô, rồi thật cẩn thận chạm vào lông mi của cô, tức thì hắn rút tay lại như sợ chạm mạnh quá sẽ hỏng mắt.

Hà Hoa đưa tay lên, cầm tay hắn, đem tay hắn áp lên mặt mình, nước mắt bất giác tuôn xuống, rơi trên bàn tay hắn. Trường Sinh khẽ nhích ngón tay cái, giúp cô lau vết nước mắt. Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt thi nhau lăn ra nhuộm ướt đôi bờ mi. Cô đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay hắn, mở mắt ra, nở nụ cười với hắn. Trường Sinh cũng khẽ mỉm cười đáp lại cô.

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười ngây ngô trong chốc lát, Hà Hoa tát một vốc nước trong chậu lên người Trường Sinh, hỏi: “Cười ngốc nghếch gì đó? Nếu không tắm để nước lạnh rồi ta chẳng nấu lại cho chàng đâu đó.”

Trường Sinh khẽ mỉm cười, xoay người bưng chậu nước lên, không nói tiếng nào tức khắc đổ ào hết lên người mình.

Nước bắn tung tóe, Hà Hoa hét lên nhảy vội ra, giận dữ: “Chết rồi, cái vũng nước này, chút nữa ta phải dọn dẹp đó.”

Trường Sinh toét miệng cười ha ha thật ngây ngô, rồi hắn cầm chiếc khăn vừa chà lau người mình vừa nói: “Ta giúp nàng dọn dẹp, nàng là vợ ta, ta phải thương nàng.”

Hà Hoa nghe xong trong lòng rất ngọt ngào, cười rồi đưa mắt trừng hắn một cái, kéo cái ghế gỗ nhỏ ngồi ở đằng sau giúp hắn chà lưng, dịu dàng trách nắn: “Ta cũng không dám làm phiền ngài, chỉ cần sau này ngài đừng đi lung tung, ta đã A Di Đà Phật, cảm ơn trời đất lắm rồi.”

“Ta không đi lung tung.” Trường Sinh lên tiếng phản đối: “Ta đi tìm nàng.”

Hà Hoa hỏi: “Chàng đến chỗ nào tìm ta? Không phải mẹ ta đã nói với chàng ta đến nhà Hạnh Hoa rồi ư?”

Trường Sinh không có phản ứng gì, xoay người nhìn cô, nét mặt vô cùng hoang mang.

Hà Hoa bắt đầu dĩ thờ dài một hơi: “Đáng lẽ ta phải đoán được những lời mẹ ta nói chẳng lọt được vào tai chàng chứ. Chàng đúng là đồ ngốc, chuyện đáng hoàng nghiêm chỉnh không nghe, chỉ nghe những lời người ta nói trong lúc tức giận thế à.”

Trường Sinh bĩu môi, có chút không vui, cúi đầu than thở: “Ta không phải đồ ngốc.”

Hà Hoa ngăn người ra, buông mi xuống, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Ta thích đồ ngốc mà.”

Trong phòng bỗng chốc trở nên im lặng, Hà Hoa giả vờ không chú ý đến Trường Sinh, giúp hắn chà vai. Trường Sinh xoay người lặng lẽ ngắm nhìn Hà Hoa, một lúc rất lâu sau hắn xoay người lại, có chút cô đơn cúi thấp đầu, nhỏ giọng: “Ta là đồ ngốc.”

Hà Hoa ngừng động tác, trong đầu cô bất chợt hiện lên hình ảnh Trường Sinh rất nhiều lần tức đến đỏ cả mặt gân cổ hét với cô ‘Ta không phải đồ ngốc’, trái tim cô giống như được người ta đặt vào lòng bàn tay khẽ vỗ về, không thể nói rõ đó là chua, là chát, là đắng hay là ngọt, cô chỉ cảm thấy những lời thể này thoát ra từ miệng Trường Sinh, làm cô cảm động hơn cả khi hắn nói một vạn câu hắn thích cô.

Hà Hoa hít hít mũi, đâm Trường Sinh một cái, giả vờ giận dữ: “Không cho chàng nói vậy, chàng không phải là đồ ngốc.”

Trường Sinh ngẩng đầu lên, nét mặt từ cô đơn chuyển sang bất an, vội vàng la lên: “Nàng thích đồ ngốc, thì ta chính là đồ ngốc.”

Hà Hoa cất lời: “Không phải, chàng không phải.”

Trường Sinh cuống quýt đến độ muốn mở miệng, Hà Hoa đã cướp lời: “Chàng có phải là kẻ ngốc hay không ta đều thích.”

Trường Sinh chợt ngăn ra, vui mừng, dài giọng đáp: “Ừ...” Trong nụ cười ẩn chứa sự thỏa mãn, hiểu thấu, và vài phần ngượng ngùng. Hắn an tâm quay đầu đi, cúi đầu kiên định lắm bầm: “Ta không phải là kẻ ngốc, không phải.”

Lòng Hà Hoa chua xót, nghiêng người tựa vào Trường Sinh, áp mặt lên lưng hắn, vòng tay ôm hắn từ phía sau, siết chặt: “Sau này ta sẽ không bao giờ rời xa chàng, chàng cũng đừng bỗng nhiên biến mất như mấy ngày qua .... nhé?”

Trường Sinh vỗ vỗ cánh tay Hà Hoa, đáp: “Được, nàng không đi, ta cũng không đi, Trường Sinh và Hà Hoa mãi mãi ở bên nhau, không được nuốt lời.”

\*\*\*

Trường Sinh tắm rửa mát một lúc lâu, đến lúc lau khô người mặc quần áo vào trời đã rất khuya. Hà Hoa nghĩ hắn vất vả ở bên ngoài rất nhiều ngày chắc chán mệt mỏi lắm rồi, cô không yêu cầu hắn phụ dọn dẹp, giục hắn mau về phòng ngủ. Trường Sinh không chịu, dường như sợ Hà Hoa sẽ lên chạy đi mất, cứ một mực đòi ở nhà bếp nhìn cô.

Hà Hoa cũng không biết phải làm sao, đành nói: “Lúc này chúng ta đã hứa rồi, ta sẽ không đi đâu cả, sẽ ở bên chàng suốt đời này, chàng không tin ta đúng không?” Cô thấy vẻ không cam lòng vẫn hiện trên mặt Trường Sinh, cô bèn bảo: “Được rồi, nếu chàng nhất quyết muốn giúp, vậy về phòng dọn giường đi, sau đó chui vào trong chăn giúp ta làm ấm túi ngủ, lúc ta đến ngủ nó phải thật ấm áp đó.”

“Ừm!” Trường Sinh nghe lời cô dặn dò, vội chạy về phòng làm ấm túi ngủ cho Hà Hoa. Cô lắc đầu cười cười, rồi nhanh chóng thu dọn nhà bếp. Nhưng chỉ trong chốc lát, cô thấy Trường Sinh quay trở lại. Cô vẫn chưa kịp nói gì với hắn, thì thấy hắn cười vui vẻ bước tới đưa cái hộp đậu phộng bấu vật cho cô, cười hi hi như dâng vật quý: “Cho nàng, cho nàng hết.”

Hà Hoa ngăn ra, muốn đưa tay đón lấy, giờ tay lên được nửa chừng rồi lại hạ xuống, xoay người lại, làm việc tiếp, vừa làm vừa nói với hắn: “Ta không cần thứ chàng dành dụm, cất giữ cho người khác, bao giờ chàng thật lòng gom góp chúng lại cho ta, ta mới lấy.”

Trường Sinh căng thẳng trả lời: “Không phải ta để dành cho người khác, nó là của ta, là phần thưởng của ta! Ta cho nàng hết!”

Bộ dáng Hà Hoa như một cô vợ đang nổi cơn ghen, cất tiếng hỏi: “Sao lại không phải là gom góp cho người khác chứ? Lần trước chàng đã thừa nhận rồi, nói cái gì là “Đâu có ... giữ cho cô ấy hết”, ta còn nhớ rõ, chàng đừng có chối.”

“A ... Ồ ...” Trường Sinh lắm bầm không biết nên giải thích thế nào, nét mặt vô cùng bối rối.

Hà Hoa thấy dáng vẻ kia của hắn thật rất muốn cười, nhưng cố nén, nhếch miệng nói: “Chàng ngăn ra làm gì? Còn không nhanh về làm ấm túi ngủ đi.”

Trường Sinh cúi đầu miết miết cái hộp nhỏ của mình, không cam lòng bỏ đi.

Đợi đến lúc hắn đi rồi Hà Hoa nhin không nổi nữa bật cười, tiếp tục dọn dẹp nhà bếp, mất cả buổi cuối cùng cũng dọn dẹp ngăn nắp mọi thứ, cô phải phui tay quay trở về phòng.

Cô đoán chắc Trường Sinh sẽ nghe lời cô chui vào nằm trong túi ngủ của cô, nhưng cô bước vào phòng liền nhìn thấy túi ngủ của cô trống không, còn Trường Sinh đang nằm trong túi ngủ của hắn, còn dùng chăn che kín cả người không chừa một khe hở nào.

Hà Hoa cười, cô biết lúc Trường Sinh giận hắn sẽ kéo kín mít. Dáng vẻ lúc này của hắn, chắc là vì cô không chịu nhận quà của hắn mà bực bội đây.

Cô bất đắc dĩ cười cười không nói lời nào, cởi áo treo lên giường ngủ, vừa lật chăn ra cô choáng váng.

Trên tấm đệm của cô trải đầy một đồng đậu phộng, có lớn, có nhỏ, tròn tròn, đẹp đẹp, còn có nhiều hạt vừa nhìn qua đã biết hắn cất giữ từ rất lâu, chúng đã khô queo lại, nếu nhìn kỹ, thậm chí trên đó còn có hạt đã bị mục ra phần hơn nửa hạt. Cô đoán chắc hắn đã đem tất cả đậu phộng mình cất giữ rải hết vào trong túi ngủ của cô.

Hà Hoa vừa tức giận vừa buồn cười, quay đầu nhìn Trường Sinh, nhưng thấy ở dưới chân của hắn lộ ra một cái khe nhỏ, cô vừa nhìn qua, cái khe hở kia tức thì bị đóng lại, sau đó cô thấy hắn xoay xoay người trong chăn, che kín tất cả các khe hở từ mọi phía, giống như sợ cô đem tất cả đậu phộng trả lại hết cho hắn.

Hà Hoa buồn cười, giả vờ giận dữ: “Bảo chàng làm ấm túi ngủ cho ta, chàng làm ấm cho ta bằng cách này sao?”

Trường Sinh rúc người trong tấm chăn kín mít, đáp lại một câu: “Ta làm ấm rồi, làm ấm xong rồi mới bỏ đậu phộng vào mà.”

Hà Hoa hỏi: “Ấm rồi thì sao, chàng rải một đồng đậu phộng lên đây bảo ta ngủ thế nào?”

Trường Sinh đáp: “Nàng dọn hết là được, rồi cất chúng trong tủ của nàng...” Dừng lại một chút, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Chi bằng nàng vào trong tủ ngủ của ta đi, hai chúng ta ngủ cùng nhau.”

Hà Hoa che miệng cố không cười ra tiếng, tỏ vẻ nghiêm trang: “Chàng nghĩ hay thật, chàng làm túi ngủ của ta trở nên lộn xộn, ta phạt chàng tối nay không được nằm gần ta.” Dứt lời, cô chăm chú gom hết đậu phộng bỏ vào trong hộp gỗ, thậm chí cả những hạt đã mục thành bột cô cũng không bỏ đi. Chờ thu dọn hết, rồi đặt chiếc hộp vào trong cái tủ ở đầu giường, cô lại xốc chăn Trường Sinh đã trải lên giường lật sang mặt kia, trải xa xa Trường Sinh, thối đèn rồi nằm xuống.

Sau khi tắt đèn, Trường Sinh chui ra khỏi túi ngủ bò tới, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn chăm chăm gáy Hà Hoa, rõ ràng là bộ dáng bị bỏ rơi. Ngắn người, rồi xốc chăn lên, kéo tấm chăn của mình về phía Hà Hoa. Nhưng hắn chỉ vừa nhúc nhích, chợt nghe tiếng Hà Hoa xoay lưng lại: “Làm gì đó? Chàng kéo chăn đúng không?”

“Đâu có” Trường Sinh vô thức nói dối, ngẫm nghĩ một chút, nói: “Ta... Ta đi đi tiểu...” Vừa dứt lời hắn giả vờ mang dép xuống giường ra khỏi phòng, bước ra cửa đứng một lát mới quay trở về, ngóng cổ nhìn Hà Hoa báo cáo: “Ta tiểu xong rồi.”

Hà Hoa nằm xoay lưng lại với hắn, cố sức nín nhịn mới không bật cười thành tiếng, bảo: “Tiểu rồi thì đi ngủ, báo với ta làm gì.”

“Ừ.” Trường Sinh đáp, vừa cẩn thận nhìn Hà Hoa, vừa lén lút kéo kéo chăn đệm đến chỗ cô, sau đó leo lên giường chui vào túi ngủ.

Hà Hoa mở to mắt lẳng lặng nằm, chưa được bao lâu, cô lại nghe thấy Trường Sinh vén chăn ngồi dậy, vờ lẩm bẩm “Lại mắc tiểu rồi...” Nói xong, hắn lại xỏ dép, tiếng bước chân đi đến cửa phòng thì dừng lại, đứng yên lẳng trong chốc lát, lại bước vào phòng, tự mình lặng lẽ dịch chăn tới thêm một chút.

Hà Hoa ra sức bấu chặt tay mình. Nằm được một lát, lần thứ ba cô nghe thấy Trường Sinh đứng dậy, vờ lẩm bẩm một mình muốn đi đến nhà vệ sinh, nhưng hắn đi tới cửa đứng yên lẳng một lát rồi nhanh chóng quay lại, sau đó lén lén lút lút kéo chăn qua...

Trường Sinh cứ làm thế mấy lần, rốt cuộc ‘thần không biết quỷ không hay’ đã kéo chăn đệm đến bên cạnh Hà Hoa, sau đó dường như thấy âm mưu đã được thực hiện liền cười cười, hắn cảm thấy thật thỏa mãn chui vào trong.

Hắn nghiêng người nhìn Hà Hoa một lát, nhích từng tí một về phía trước, bàn tay bắt an cào cào trong túi ngủ của mình, lăm liêu thò tay ra khỏi chăn, giống như kẻ trộm sờ vào chăn Hà Hoa. Đầu tiên là khẽ chạm ngón tay vào, sau đó nhẹ nhàng sờ sờ thất lưng của cô, thấy cô không có phản ứng, nghĩ rằng cô đã ngủ rồi, hắn vội vàng chui tọt vào trong túi ngủ của cô, gối đầu lên gối của cô, từ phía sau ôm cô vào lòng.

Hà Hoa cố nhịn không lên tiếng, giả vờ đang ngủ, muốn xem xem hắn định làm gì. Đợi một lát cũng không thấy hắn nhúc nhích nữa, nhưng thấy hắn áp sát cả thân mình lên người cô, hơi thở ấm áp phả bên tai cô, vô cùng ngứa ngáy. Cô sắp chịu không nổi đang định đưa tay lên gỡ, thì bàn tay lại bị hắn nắm lấy, tay hắn phủ lên tay cô, ngứa quen đường cũ kéo xuống đũng quần hắn.

Hà Hoa rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận: “Luuu Mannheim, ta hỏi chàng đang làm gì vậy, uống công ta lo lắng cho chàng!” Dứt lời, cô lập tức rút tay lại.

Trường Sinh cố sức giữ chặt tay cô, vùi đầu cọ cọ vào gáy cô, lẩm bẩm: “Đề nàng sờ đũng quần ta. Chẳng phải nàng bảo chỉ có vợ mới được sờ đũng quần sao. Nàng là vợ ta nên phải sờ đũng quần ta, vĩnh viễn không được nuốt lời...”

Hà Hoa giật mình, cong cong khóe miệng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, tựa vào người hắn không giẫy dụa nữa.

Trường Sinh nắm tay Hà Hoa, nhẹ nhàng đặt lên đũng quần, tuy mục đích không mang chút ái dục nào, nhưng cũng không bắt ngờ, nơi nào đó rốt cuộc cũng có phản ứng.

Hà Hoa: “Làm gì vậy, thôi đi chưa? Ta nói cho chàng biết, ta sẽ không ‘sờ’ giúp chàng đâu.”

Hà Hoa vốn tưởng Trường Sinh sẽ bảo ‘nàng chơi xấu’, không ngờ hắn lại đáp: “Ừ, không cần nàng sờ.”

Hà Hoa lại thấy hơi kỳ lạ, ngẫm nghĩ, phì cười một cái, nói: “Đi được mấy ngày, bản lĩnh của chàng lớn rồi nhì, không cần đến ta, vậy chàng tự làm đi, sau này đừng gọi ta là được.”

Trường Sinh trả lời: “Không sờ, ta cũng không sờ.”

Hà Hoa ngăn ra: “Vậy phải làm sao, cứ để như thế không khó chịu ư?”

Trường Sinh buông tay Hà Hoa ra, vòng hai tay ôm cô lên, đem vật cứng phía dưới cọ lên người cô, nhỏ giọng: “Cho vào đi ...”

“Hở?” Hà Hoa nghe mà không thể hiểu.

“Giống như lần trước, vào chỗ bên dưới nàg đó.”

“...” Hà Hoa sùng sốt một lát mới kịp phản ứng lại, tim đập mãnh liệt, mặt tức khắc đỏ bừng.

Trường Sinh lại thì thầm: “Ta hiểu ra rồi, phải đi vào mới đúng.”

Hà Hoa xấu hổ cả người nóng lên như phát sốt, cũng không kịp nghĩ tại sao bỗng nhiên hần lại ‘hiểu ra’.

Trường Sinh càng ôm chặt lấy Hà Hoa hơn, cọ cọ trên người cô, giống hệt như gã quân gia bị chủ nhân đuổi ra khỏi nhà, vô cùng đáng thương xin xỏ: “Cho ta vào đi mà, nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 36

Edit : Kim NC

Beta : Vô Phuong

Hà Hoa vẫn luôn mong chờ ngày có thể cùng Trường Sinh làm vợ chồng thật sự, sinh con đẻ cái cho hần. Rất nhiều lần cô từng mơ thấy Trường Sinh không còn kéo tay cô sờ đùi quần nữa, mà giống như những người đàn ông khác, làm tình với vợ mình, giữa đêm dài yên tĩnh cứ quần lấy mình không buông. Có đôi khi cô chờ tới sốt ruột, thầm nghĩ Trường Sinh vẫn không làm công đoạn mấu chốt, nếu thế thì không biết bản thân mình lúc nào mới có thể mang thai được, thậm chí mấy lần liền cô nóng lòng muốn bản thân chủ động cho rồi.

Nhưng mà khi Trường Sinh thật sự ôm cô đòi hỏi sinh hoạt vợ chồng, thì cô lại không biết phải làm sao. Cảm giác kia gần giống như thăm thích một chàng trai đã rất nhiều năm, bỗng một ngày, ngay lúc bạn không hề chuẩn bị, không hề lường trước, đột nhiên người đó dịu dàng, cất những lời hết sức thăm thiết chân tình: “Gả cho ta đi.”

Hà Hoa cảm thấy trái tim đập rầm rầm trong lồng ngực. Có giật mình, có căng thẳng, có ngượng ngùng cũng có cả vui mừng. Giây phút này cô bỗng cảm thấy dường như mình và Trường Sinh chưa từng ở cạnh nhau suốt một năm kia, thật sự giống như cô là cô dâu mới gả về nhà chồng, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người.

Trường Sinh ở phía sau cô càng lúc càng vội vàng ôm siết cô hơn, thứ cứng rắn kia không ngừng cọ vào người cô, miệng liên tục ní non khăn cầu: “Để cho ta đi vào nhé... đi vào...”

Hà Hoa hơi xoay người, thấy ánh mắt nóng cháy chờ mong của Trường Sinh thì nóng bừng mặt, ánh mắt vội lảng tránh. Cô cắn môi nghĩ ngợi một chút, yên lặng ở trong chăn coi quần áo ra.

Trường Sinh thấy thế, lập tức trở nên vui mừng sung sướng, liền xốc chăn đứng dậy coi quần áo ra, sau đó trần truồng quỳ gối bên cạnh, hai mắt bùng sáng nhìn chăm chăm Hà Hoa, chờ vận động.

Thân thể của Trường Sinh Hà Hoa đã từng sờ không ít lần, từ lâu đã không còn ngạc nhiên nữa. Nhưng lúc này, cô lại giống như những cô con gái mới lớn, mặt đỏ bừng không dám nhìn về phía hần, trốn tránh ở trong chăn chậm chạp coi quần áo của mình.

Trường Sinh vốn đã không thể chờ nổi nữa, khi Hà Hoa coi hết quần áo bỏ ra ngoài chăn, Trường Sinh nói ngay: “Ta muốn bắt đầu.” Nói dứt lời cũng không chờ Hà Hoa lên tiếng trả lời, lập tức xốc chăn lên.

Hà Hoa vốn chưa kịp chuẩn bị, hơi lạnh ập thẳng vào da thịt trần trụi, không khỏi giật mình kêu khẽ một tiếng, thân mình trống trải cứ như thế phơi bày trước mặt Trường Sinh, điều ấy khiến cô ngượng ngùng không chịu nổi, theo bản năng lấy tay che lại.

Trường Sinh không quan tâm nhiều, lập tức nhào đến, không chờ Hà Hoa phản ứng đã hôn lên miệng cô.

Thật ra cũng không tính là hôn, mà là hần ra sức dán môi mình lên đôi môi của cô, dán một lát lại cảm thấy không đủ thỏa mãn, đầu lưỡi thò ra bắt đầu liếm môi của cô mấy lượt, sau đó lại giống như đứa trẻ nếm được đồ ăn ngon, khẽ há miệng ra “ăn” môi Hà Hoa.

Một nụ hôn chưa được coi là hôn ấy lại khiến cho tim Hà Hoa đập loạn nhịp, người cũng bắt đầu mềm ra. Trường Sinh ở trên người cô, rất nhập tâm, rất nghiêm túc, chủ động hôn vợ mình. Hà Hoa theo bản năng nhắm mắt lại, vòng tay ôm lấy chồng.

Nhưng mà khi cô bắt đầu bị cuốn vào, khẽ mở miệng đón chờ một nụ hôn sâu thì Trường Sinh lại đột nhiên thôi không quyến luyến môi cô nữa, ngẩng đầu lên ngây ngốc nhìn cô vui sướng cười toe toét, rồi lại chui đầu vào gáy cô cọ cọ.

Hà Hoa còn chưa phục hồi lại tinh thần sau nụ hôn dở chừng kia, lại thấy Trường Sinh cọ đầu vào gáy cô, miệng với mũi dán lên cổ cô, giống như con cún liên tục cọ qua cọ lại. Hà Hoa bị hấn làm vậy càng nóng càng nhột, cả người mê man vô định, muốn mở miệng hỏi xem hấn muốn làm gì, nhưng mà khi mở miệng ra thì lại là những tiếng tựa như than thở, rên rỉ, nhỏ nhẹ tới mức đến chính bản thân cô cũng không nghe ra rốt cuộc là cô đang muốn nói gì.

Trường Sinh không để ý tới cô, cọ chán chê liền ngẩng đầu lên, xòe hai tay ra, mỗi tay một bên xoa nắn nhéo bóp hai bên ngực đầy đặn của cô.

Hà Hoa vừa sợ vừa thẹn, cố ngừng thở nhưng hô hấp ngày càng dồn dập, đỏ mặt nhìn Trường Sinh. Nhưng hấn lại không nhìn cô, chỉ chăm chú nhìn vào đôi gò bồng đảo của cô, thậm chí thật giống như hai cái bánh bao lớn nóng hổi mới hấp, hấn muốn xoa bóp xem có mềm được như tưởng tượng không.

Xoa nắn bóp nhéo một lúc, đại khái xác định bánh bao rất mềm, vì thế Trường Sinh cúi người xuống, cắn mút nụ hoa trên đó.

“Ừ...” Hà Hoa không chịu nổi rên lên một tiếng, cả thân mình tê dại, khẽ run lên. Lúc này cô hoàn toàn mờ mịt, bị hành động của Trường Sinh làm cho như đang rơi vào giấc mộng. Cô không biết tiếp theo hấn muốn làm gì, thậm chí bây giờ hấn đang làm gì cô cũng không rõ. Hấn nằm lên ngực cô, răng miệng ngậm lấy đỉnh nhũ hoa của cô, chỉ đơn giản là ngậm lấy mà thôi, không hề mang theo chút cảm xúc dục vọng, ham muốn đùa giỡn gì cả... Sau đó... Khẽ mút một cái...

Chỉ có vậy, nhưng đã khiến cho người chưa từng có kinh nghiệm hoan ái như Hà Hoa lập tức giật nảy, cô cảm thấy thân thể của mình giống như không phải là của mình nữa rồi, như tan ra thành bọt nước. Theo bản năng, Hà Hoa ngửa đầu, ưỡn ngực lên, tìm kiếm khoái cảm cao hơn. Nhưng Trường Sinh lại làm như không cần biết cô có cảm giác gì, cắn mút một cái khoi dậy ham muốn trong cô, nhưng sau đó lại không chịu trách nhiệm, thân nhiên nhả ra, giống như là cuối cùng cũng đã hoàn thành một loạt nghi thức nào đó, gấp gấp tới nỗi không thể chờ được vội vàng tách hai chân cô ra, không rườm rà lập tức thúc mạnh người.

Kết quả... đâm không chuẩn.

“A!” Hà Hoa kêu rên lên một tiếng, mới lần đầu tiên biết đến mùi vị ái dục, bị cú đâm trượt này khiến cô giật thót người.

Trường Sinh nhìn Hà Hoa đầy vẻ xin lỗi áy náy, cúi đầu xuống thúc người lần thứ hai. Lần này hấn vô cùng cẩn thận, nhưng thử đi thử lại vẫn không nắm được trọng điểm, lại sợ Hà Hoa bị đau mà không dám đâm mạnh vào, cứ thế đưa người liên tục vài lần vẫn không đúng cách.

Trường Sinh bắt đầu sốt ruột, lông mày hấn nhíu chặt, môi mím chặt lại thành đường thẳng, bắt đầu tự chiến đấu với chính bản thân mình.

Hà Hoa sao chịu nổi thân dưới mình bị người ta thử đi thử lại như vậy, nhìn hấn tức giận sốt ruột, lại sợ hấn lần đầu ân ái không thành mà bị dả kích. Lúc này cũng bất chấp ngưng ngừng, hơi hơi nhồm dậy, muốn đưa tay phối hợp với hấn một chút. Có điều cô vừa mới nhồm người dậy liền bị Trường Sinh ấn xuống, không cho nhồm dậy: “Nàng nằm xuống!”

Hà Hoa nghĩ thầm chắc hẳn chuyện này liên quan đến vấn đề tự tôn đàn ông của hấn, vì thế đành phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Trường Sinh quỳ gối vào giữa hai chân Hà Hoa, nhấc hai chân của cô đặt lên vai, cúi mặt xuống phía dưới của cô bắt đầu nghiên cứu.

Hà Hoa bị hấn nhìn chăm chăm vào nơi đó, cảm thấy bản thân mình mắc cỡ sắp chết đến nơi, lại không dám gọi hấn ngừng lại. Xấu hổ nhấc cánh tay che mặt, hai mắt nhắm chặt lại, để mặc hấn thích làm gì thì làm.

Trường Sinh nhìn chăm chăm vào nơi ấy, cảm thấy chắc hẳn đã tìm được đúng chỗ rồi, nhưng vẫn chưa yên tâm cho lắm, vì thế đưa ngón tay của mình chọc chọc vào nơi ấy.

“Ừ...” Cả người Hà Hoa co rút lại, cảm nhận rõ ràng ngón tay Trường Sinh đang sượt qua sượt lại dưới thân mình, ngón tay thăm dò, rất nhẹ nhưng lại khiến cô vừa ngứa ngáy râm ran vừa mềm nhũn người, thân mình run rẩy.

Trường Sinh chăm chú nhìn vào nơi bí ẩn của Hà Hoa, nơi đó ẩm ướt trơn trượt. Bản năng đàn ông khiến hấn nhận định đó là nơi cần vào, giờ tay tách rộng chân Hà Hoa ra, đưa vật đó của mình đâm vào, cho tới tận khi vào sâu tới hết, nằm gọn trong đó không thể vào thêm được nữa mới dừng lại.

Hà Hoa cảm thấy bản thân mình bị xâm nhập, căng chặt, đâm thủng. Cô nắm chặt tấm trải giường, dùng sức cắn chặt môi, nhưng mà tiếng rên rỉ đau đớn vẫn theo kể rằng cô lọt ra ngoài.

Trường Sinh trừng mắt nhìn chăm chăm vào nơi hai người gắn kết, trong đầu liên tục vang lên: Ta và Hà Hoa kết chặt vào nhau, ta tiến vào bên trong Hà Hoa, ta ở bên trong Hà Hoa.

Còn có thể vào sâu hơn nữa... Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, theo bản năng Trường Sinh rút ra lại ấn vào thật mạnh, động thất lưng một cái, hai cái, ba cái...

Thân thể hòa sâu vào thân thể, khiến cho Trường Sinh có một niềm thỏa mãn chưa bao giờ có, hấn đỡ lấy eo Hà Hoa, giống như muốn đâm thủng Hà

Hoa, một lần lại thêm một lần ra sức luật động.

Do lần đầu tiên mà Hà Hoa đã bị Trường Sinh tiến công mạnh mẽ chẳng chút dịu dàng nào, khiến cô lúc đầu còn nghiêng rằng chịu đựng, nhưng sau đó thật sự không chịu nổi, cũng chẳng muốn nghĩ xem có đã kích đến Trường Sinh hay không chỉ run rẩy gọi tên hắn: “Trường ... Trường Sinh ... Trường Sinh...” Thậm chí gục đầu cầu xin: “Được rồi ... Đừng ... Đừng làm ... nữa .... Trường ... Sinh ...”

Nhưng mà Trường Sinh hoàn toàn không nghe thấy gì cả, cả người hắn đang đắm chìm vào cảm giác hưng phấn khoái cảm vô hạn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: vào sâu hơn nữa ... Hà Hoa là của ta ... Ta ở bên trong Hà Hoa ... ta muốn vào sâu hơn nữa ... Vào sâu hơn nữa ...

Đến cuối cùng Hà Hoa cũng bỏ cuộc không cầu xin hắn nữa, cô cảm thấy bản thân mình đã không thuộc về mình nữa rồi, từ trong ra ngoài đều biến thành Trường Sinh mất rồi. Lúc Trường Sinh sắp tới cao trào, lại ra sức rất nhanh rất mạnh liên tục ra vào, Hà Hoa thậm chí cảm thấy bản thân mình sắp ngất tới nơi rồi.

“Ừm...” Trường Sinh rên một tiếng thỏa mãn, hắn để chất lỏng nóng bỏng kia chảy tràn vào trong thân thể Hà Hoa. Hai người đã xong lần ân ái đầu tiên.

Mồ hôi đầy người, hai người quấn chặt lấy nhau, càng không ngừng thờ hồn hển. Trường Sinh rất lâu vẫn không muốn rút ra khỏi thân thể Hà Hoa, hắn nằm trên người Hà Hoa, áp mặt vào một bên mặt cô, dùng chóp mũi cọ cọ lỗ tai cô, vô cùng quyến luyến gọi tên cô: ” Hà Hoa ... Hà Hoa ...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37

Edit : Như Bình + Ong MD

Beta : Vô Phuong

Sáng sớm hôm sau, lúc Hà Hoa đang say giấc, cô mơ màng nghe thấy tiếng gà gáy vang lên bên ngoài, tối hôm qua cô đã trải qua đêm “Động phòng hoa chúc”, lúc này ngay cả sức đưa tay lên kéo chăn cũng không có, cô chỉ mơ mơ màng màng nghĩ, nếu sáng nay Trường Sinh còn dám tới giật chăn của cô, cô sẽ đá một cái, hét vô mặt hắn, rồi liều mạng với hắn.

Hà Hoa chậm rãi khép hai mí mắt lại, qua một lúc lâu, tầm chán trên mình cô vẫn còn nguyên vẹn, trong lòng thầm nghĩ hắn cũng không phải là một kẻ khôn quá cổ chấp, nhưng lúc này cô cũng không có lòng dạ nào mà cảm động, cô thầm ước hôm nay được ngủ một giấc thật ngon lành.

Hà Hoa giả cho Trường Sinh đã được một năm, cô vẫn luôn sống theo nếp sinh hoạt thường ngày của Trường Sinh, sáng tinh mơ mỗi ngày chỉ cần nghe thấy tiếng gà gáy, cho dù rất buồn ngủ rất mệt mỏi cô cũng chẳng thể ngủ tiếp được. Có điều tối qua thân thể quá mức mệt mỏi, tuy lúc này không thể ngủ sâu, nhưng cũng có thể mơ màng thiếp đi.

Trong lúc cô nửa mơ nửa tỉnh, bỗng nhiên cô cảm thấy có vật gì đó đè trên người cô nặng nề, có cái gì che kín miệng cô, thật ươn ướt khiến cô không thể thở nổi. Cô vô thức đưa tay lên sờ sờ, nó tròn tròn xù xì giống như đầu một người. Lúc đầu cô còn tưởng tối qua mệt quá cho nên bị bóng đè, nhưng càng chạm vào cô càng cảm thấy nó rất chân thật, cô lẩm bầm vài tiếng rồi lấy tay đẩy ra, cái đầu đang ở trên mặt cô nhanh chóng né tránh, rồi lập tức chuyển đến cọ cọ trên cổ cô.

Hà Hoa đã chắc chắn rằng mình không hề nằm mơ, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tâm trạng chỉ mang theo chút buồn bực vì bị đánh thức, tức tối đẩy mạnh thứ đó ra, mơ màng lẩm bẩm: “Trường Sinh, đừng phá nữa, ta mệt sắp chết rồi...”

Ai đó rời đầu khỏi gáy của cô, chăn cũng bị kéo đi theo người đó, một cơn gió lạnh ập tới. Hà Hoa đang muốn đưa tay kéo chăn lại, bất ngờ bị hai bàn tay tóm lấy ngực, miết miết...

Trong lúc mơ màng, ký ức nào đó của Hà Hoa chợt thức tỉnh, đầu tựa như bị kim châm, cô tức thì tỉnh táo lại, nhanh chóng mở to mắt đưa tay ra đẩy. Trường Sinh đang há miệng ra chuẩn bị cắn một cái thì bị cản lại đúng lúc.

“Chàng muốn làm gì?” Hà Hoa giống hệt con heo sữa đặt lên thớt sắp bị làm thịt, cô bồn chồn trừng mắt nhìn tên “Đồ tể” trên người mình.

Hà bất ngờ thức giấc dường như đã dọa Trường Sinh, cái dáng vẻ hoảng sợ của hắn giống hệt như làm việc xấu bị bắt quả tang, hắn trừng mắt nhìn cô đến gần người, lại buông mắt xuống nhìn ngực cô, liếm liếm môi ... Còn thiếu một bước, một chút xù nữa thôi, hắn tiếc hùi hụi suy nghĩ.

Hà Hoa xấu hổ đến đỏ mặt, mắng thật to: “Chàng có phải là người hay không vậy, ta bị chàng ép đến chết rồi, mới sáng tinh mơ lại thế nữa à! Còn dám thừa cơ ta đang ngủ lên lút nhào lên mình ta! Chàng muốn lấy mạng ta phải không! Đồ lưu manh! Chàng cút qua một bên cho ta!” Hà Hoa mắng hết câu vừa xô vừa đá Trường Sinh, đuổi hắn ra khỏi túi ngủ của cô, còn mình thì kéo chăn trùm kín mít cả người nằm trong đó tức tối.

Trường Sinh bị đập chổng vó ra ngoài, nằm nghiêng người sừng sốt ở một bên, hắn thật cẩn thận thật nhẹ nhàng bò qua chọc chọc Hà Hoa, Hà Hoa tức giận xoay xoay mình xô hắn ra, cô ở trong chăn vừa hậm hực vừa âm ỉ: “Tên khôn lông dạ xấu xa, không biết thương xót người ta chút nào ...”

Trường Sinh cảm thấy mình đã làm sai cái gì đó, hần tự ngẫm nghĩ lại thấy mình thật vô tội, hần chỉ là muốn giống như tối qua thôi, nhưng thấy Hà Hoa ngủ ngon như vậy hần cũng không nỡ lòng nào gọi cô dậy. Hần nghĩ, dù sao thì lúc làm việc đó Hà Hoa cũng nằm, chỉ cần hần thật nhẹ nhàng thật khẽ khàng hành động chắc sẽ không đánh thức cô đâu ...

Trường Sinh chui vào trong túi ngủ của mình rồi lê tới gần chỗ Hà Hoa nằm xuống, hần nghiêng người chăm chú nhìn cái ót của Hà Hoa, vô cùng chân thành hối lỗi: “Xin lỗi.”

Hà Hoa cũng không thèm ngoảnh đầu lại, chỉ đáp: “Xin lỗi cũng vô dụng thôi, ta nói cho chàng biết, tròn một tháng kể từ hôm nay chàng không được ngủ cạnh ta!”

Trường Sinh sùng sốt trong chốc lát, nhướng mày, cũng chui vào trong chăn của mình tức tối hậm hực, tỏ vẻ bức bối rằng mình không chấp nhận cái ‘Đề nghị’ của cô.

Mặc dù Hà Hoa chỉ là bức bối nên nói trong một tháng không cho Trường Sinh nằm gần mình, nhưng cũng khó mà làm cho ra ngô ra khoai được. Tất nhiên sau đêm đầu tiên như thế, bản thân cô cũng không có chút quyến luyến gì với chuyện nam nữ ân ái, chỉ có Trường Sinh như nếm được của ngon vật lạ. Hần bắt đầu giống hệt lần Hà Hoa tức giận bỏ về nhà mẹ trước đây, bất kỳ thời khắc nào hần cũng thật niềm nở, ân cần đối xử với cô. Ban ngày hần sẽ giúp cô làm việc này việc nọ, sau đó nở một nụ cười thật thuần khiết ngáy thơ với cô. Ban đêm hần cố ý không trải chăn đệm của mình ra, tự cời sạch sẽ quần áo nằm trong túi ngủ của Hà Hoa chờ cô, nếu cô dùng gương mặt lạnh tanh xưa đuổi hần, hần cũng sẽ không cố bám lấy. Trường Sinh sẽ thật không cam tâm chui ra khỏi túi ngủ, cúi đầu trải chăn đệm của mình ra, lại giống như chịu oan ức thấu tận trời xanh đưa ánh mắt trông mong nhìn Hà Hoa, trong ánh mắt đó có xen lẫn vài nét buồn bã thê lương.

Hà Hoa là một người miệng mồm cứng cỏi nhưng lòng lại rất mềm yếu, tức tối qua mấy ngày cũng đã biến mất sạch sẽ, rốt cuộc cô cũng phải chiều theo Trường Sinh, nhưng mà trước đó cô đã có quy ước: Không được như trâu bò thừa sức cày mạnh, khi nào cô bảo ngừng thì phải ngừng.

Tất nhiên Trường Sinh cam đoan ngay, nhưng khi thực sự lâm trận, làm sao có thể nói dừng là dừng được. Và cứ như thế, khi mọi việc xong xuôi tất nhiên không thể thiếu màn Hà Hoa mắng Trường Sinh được rồi. Trường Sinh sẽ chôn mặt vào gáy cô, im lặng lắng nghe, dùng chóp mũi của hần cọ cọ vào cổ cô, hoặc nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Những lời Hà Hoa mắng nhiếc hần cũng lập tức thay đổi hương vị, càng nghe càng giống như đang làm nũng với hần.

Cứ vài lần liên tiếp như thế, mặc dù Hà Hoa cũng không đạt tới cảm giác sung sướng như muốn lên tiên giống người ta kể, nhưng cũng không quá mức đau đớn như lần đầu tiên. Cô thích cảm giác Trường Sinh hôn cô, vuốt ve cô, nhưng Trường Sinh hình như luôn tuân theo một quy luật nào đó, mỗi lần đều là hôn một cái, cọ một cái, bóp vài cái, cắn mút một cái, sau đó lập tức thẳng tiến phủ Hoàng Long (\*). Bản thân hần dường như thật thích thú, nhưng chỉ khổ cho Hà Hoa mỗi lần bị hần khơi dậy sóng tình, thân thể mềm nhũn đang muốn hưởng thụ thêm, nhưng bỗng nhiên hần ngừng động tác, nhanh chóng tiến tới bước tiếp theo, biến cô mỗi lần đều chỉ thẳng hoa được một chút thì bị treo lơ lửng vô cùng khó chịu.

\*Phủ Hoàng Long - đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

Hà Hoa có nỗi khổ khó thốt nên lời, nhưng cô cũng chẳng biết nên mở miệng thế nào với Trường Sinh, vì thực tế ngay chính bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn cảm giác như thế nào, và phải làm thế nào mới có thể cho cô loại cảm giác mà cô mong đợi. Cô nghĩ rằng, dù sao thì cũng nhanh chóng qua mà thôi, đợi đến lúc hai người từ từ thỉu lại, qua một thời gian có lẽ cũng tìm được cách thức hợp lý.

Nhưng Trường Sinh lại không suy nghĩ như vậy, hần như một đứa trẻ vừa phát hiện ra tiền cảnh bí mật, hần không thể chui vào đó mọi lúc mọi nơi. Lúc đầu chỉ là mỗi đêm trước lúc đi ngủ, trung ra về mặt chờ mong nhìn Hà Hoa. Qua một thời gian, Hà Hoa lại phát hiện ánh mắt này của hần không chỉ có ở buổi tối.

Giống như lúc này, đang là buổi chiều làm việc giữa đồng, cô mang thức ăn và nước uống đến cho hần, hần ăn uống no nê xong ngồi trên tảng đá ánh mắt nhìn cô đắm đuối. Hà Hoa chưa từng nghe nói ăn no lại sinh lòng tà dâm? Nhưng nhìn ánh mắt Trường Sinh lúc này cô cảm giác có gì đó không ổn, chột dạ quay đầu sang chỗ khác không nhìn hần.

Trường Sinh ngồi ngẩn ra trong chốc lát, rồi chạy lại kéo tay Hà Hoa.

Hà Hoa lôi hần lại: “Làm gì?”

Trường Sinh không nói gì, cứ kéo cô chạy về phía cánh rừng rậm lá.

Hà Hoa càng cảm thấy không ổn, chỉ sợ là mình đoán trúng, vừa bất an kéo lại vừa kêu lên: “Ban ngày ban mặt chạy vào rừng làm gì? Coi chừng đạp phải bẫy thú, kẹp đứt chân chàng bây giờ.”

Trường Sinh cứ chạy đi không nói gì, kéo Hà Hoa vào sâu trong rừng, tìm một bãi cỏ thật dày thật êm, ngoái đầu nhìn Hà Hoa nhếch miệng cười: “Nàng nằm đây đi”.

Hà Hoa vừa tức vừa thẹn thùng, đỏ mặt trừng mắt quát lên: “Khốn kiếp, ta đã nói chàng không nào tốt bụng như vậy mà, đây là chỗ nào mà làm chuyện đó chứ, chỉ có cậu nam nữ mới dẫn nhau vào rừng làm mấy chuyện này, chàng kéo ta vào đây làm gì!” Nói xong bỏ Trường Sinh lại, vội vàng chạy về.

Trường Sinh ngơ ngác nhìn Hà Hoa chạy ra xa, trong lòng vô cùng mất mát. Hần nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong rừng lúc chạng vạng, đã bao ngày rồi mà ký ức vẫn còn rất mới mẻ trong hần. Tuy rằng, buổi tối khi chui vào túi ngủ Hà Hoa đều cho hần, nhưng hần vẫn muốn làm chuyện đó với Hà Hoa trên bãi cỏ trong rừng cây giống như hai người kia đã làm.

Trường Sinh nhìn mặt cô dày cộm kia, lưu luyến ra khỏi cánh rừng, nhỏ giọng than thở: “Ta cũng muốn làm cậu nam nữ...”

Mới đó, Trường Sinh đã về nhà được một tháng, tinh thần cũng đã phục hồi trở lại, bà Tứ nhắc nhở Hà Hoa nên cùng Trường Sinh đến thị trấn, cảm ơn vợ chồng Tôn Tuyết Mai. Cha Hà Hoa cũng nhắc nhở Hà Hoa, lần trước lão phu nhân nhà người ta bị bệnh không có cơ hội nói chuyện, lúc này bảo cô dẫn theo Đại Bảo cùng đi. Thứ nhất là để cảm ơn, thứ hai cũng nhân cơ hội này chuyển lời nhờ người ta chuyển Đại Bảo làm nha dịch. Hà Hoa không muốn nhờ vả người khác, nhưng nay khúc mắc với Tôn Tuyết Mai đã được tháo bỏ, nên cô cũng cảm thấy không quá khó khăn, hơn nữa càng không dám cãi lời cha cô, đành phải nghe lời.

Mới đầu Trường Sinh nghe nói là đến nhà Tuyết Mai, lắc đầu nguầy nguậy, kéo Hà Hoa mãi không chịu buông. Hà Hoa nói một lúc lâu, Trường Sinh mới nửa tin nửa ngờ bằng lòng, nhưng cũng ra điều kiện: không được ở lại lâu, không được nói chuyện với Bộ đầu đại nhân. Hà Hoa nghe xong rất buồn cười, thực lòng nói rằng cho dù chàng có vui vẻ đôi thì ta cũng chỉ là một người phụ nữ quê mùa, người ta là quan Bộ đầu sao coi trọng ta chứ. Hơn nữa, phải đến nhà người ta vừa để tạ ơn vừa có chuyện nhờ vả, không nói chuyện thì làm bằng cách nào. Cô bắt đầu đã giải thích cả nửa ngày, Trường Sinh mới miễn cưỡng đồng ý.

Cho nên, chọn một ngày đẹp trời, Hà Hoa xách một rô trứng gà, Đại Bảo xách theo hai bình rượu hoa đào mừng năm mới của nhà, ba người cùng dẫn nhau đi.

Ba người ra khỏi thôn, đến đường lớn mướn một chiếc xe ngựa, ngồi trên chiếc xe xóc này chạy vào trong thành, Hà Hoa hỏi Đại Bảo có muốn đến thị trấn làm nha dịch hay không, cô chỉ nói: “Tỷ chỉ giới thiệu đệ thôi, chuyện này nhờ vả người ta cũng không chắc chắn, đừng nói người ta không bằng lòng, cho dù có bằng lòng, đến lúc đó làm được hay không cũng là hai chuyện khác nhau. Bây giờ, đệ cũng đừng nghĩ vị trí nha dịch kia là dành cho đệ, mất công đến lúc không được, lại cảm thấy thất vọng.”

Ngược lại với sự lo lắng của Hà Hoa, Đại Bảo lại chẳng bận tâm quá nhiều: “Khụ, tỷ, đệ nói thật với tỷ, thật ra đệ vốn chẳng muốn làm nha dịch gì cả, tuy là đến đó làm mỗi ngày có thể kiếm được chút tiền, nhưng làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người ta, sao thoải mái như ở nhà mình chứ? Hơn nữa, đệ nghĩ nếu phải vào thị trấn thì sợ là không thể về nhà mỗi ngày.”

Hà Hoa chợt cười, trêu ghẹo cậu: “Sao? Biết nhớ thương vợ rồi ư? Chuyện này thật không dễ dàng chút nào nha, khiến cho nha đầu béo và đệ hướng về nhau.”

Đại Bảo đỏ mặt lên: “Nói gì đấy, ai nhớ thương nàng ấy chứ... Đệ chỉ nhớ thương cha mẹ thôi...”

Hà Hoa không nói gì chỉ mỉm cười. Đại Bảo liếc mắt nhìn Hà Hoa, có chút xấu hổ, quay đầu sang chỗ khác ngắm cảnh, ngẩn ngơ một lát rồi khẽ nói: “Bây giờ các tỷ đều gả cho người ta cả rồi, Tiểu Bảo lại còn nhỏ, đệ và mẹ còn phải lau nước mũi cho nó cả ngày đây, nếu đệ phải đi, nhà chúng ta biết dựa vào ai...”

Hà Hoa nghe xong ngẩn ra, lại nghe thấy Đại Bảo nói tiếp: “Cha chúng ta tuy thân thể cường tráng, nhưng cũng đã lớn tuổi, đệ thường đi làm với cha nên đệ biết, mấy năm nay cứ làm việc một chút là phải nghỉ ngơi thường xuyên hơn trước nhiều, mảnh ruộng nhà chúng ta một mình cha sao làm được... Tuy tỷ ở gần, nhưng tỷ còn có cuộc sống của tỷ, mảnh ruộng trên núi cũng phải dựa vào anh rể, không thể bắt huynh ấy suốt ngày làm việc không công, dốc sức giúp đỡ nhà chúng ta... Còn mẹ chúng ta cũng đã một mõi hơn nửa đời người, vất vả lắm mới cưới được con dâu về nhà, cũng nên sống thoải mái đi thôi. Nếu đệ chỉ lo cho thân mình, đón vợ vào trong thành sống thì còn giống người không...”

Hà Hoa nghe xong nhìn Đại Bảo đến ngây ra, trong lòng đau xót nước mắt chợt tràn hốc mất, cô đưa tay xoa xoa, vui mừng nói: “Đi thôi, đã là con trai lớn thì phải xây nhà dựng cửa, nghe những lời này của đệ từ nay về sau tỷ thật yên lòng, không uổng công cha mẹ và tỷ yêu thương đệ.”

Đại Bảo chịu không nổi nước mắt của Hà Hoa, cười hi hi rồi lại chuyển qua nói chuyện thật thoải mái: “Chuyện này đều là ý định của cha, tỷ cũng biết cha chúng ta đã quyết rồi thì không thể lay chuyển, đệ muốn cũng không cãi lại được. Chỉ bằng nghe lời cha đi theo tỷ, dù sao bản thân đệ như thế nào trong lòng đệ biết, đệ cũng đoán trước được là đệ sẽ không làm nha dịch, nhưng vẫn đi cho cha vui lòng... Đệ còn muốn nói với tỷ, lát nữa đến nhà Tôn tỷ tỷ thì đừng nhắc đến chuyện làm nha dịch, trở về chỉ cần nói với cha không được. Dù sao cha cũng là người trọng thể diện, không thể tự chạy vào thành hỏi người ta.”

Hà Hoa cười: “Thằng nhóc này, cũng gian xảo gớm. Cũng được, tỷ cũng không muốn nhờ vả người khác, nếu đệ thật sự muốn làm thì tỷ sẽ nghĩ cách nhờ vả họ, còn nếu đệ không muốn làm thì tỷ cũng không nói chuyện này với họ. Tránh cho sau này nghĩ lại rồi cảm thấy hối tiếc, dù sao lúc nào cũng phải nghĩ đường lui. Hơn nữa đệ nói cũng đúng, cha mẹ chúng ta đã tuổi lớn, bên cạnh không thể không có người, cha mẹ vì những điều tốt lành cho chúng ta, chúng ta cũng phải nghĩ cho cha mẹ nữa.”

Hai chị em bàn bạc trên đường vào thị trấn, xuống xe ngay cửa thành rồi đi thẳng đến nhà Tôn Tuyết Mai. Ba người mới quẹo vào ngõ nhà Tôn Tuyết Mai, liền thấy có người trong sân nhà cô đi ra, đó là hai người đàn ông, một người là chồng Tôn Tuyết Mai – Trình Bộ đầu, một người khác cũng không lớn tuổi nhưng đáng vẻ bất phàm giống như người cao quý.

Đại Bảo giật mình, vội kéo Hà Hoa trở về, nhỏ giọng nói: “Trước mắt đừng qua đó, người đó là Huyện thái gia, lần trước tới tìm anh rể đệ đã nhìn thấy.”

Hà Hoa hoảng sợ, vội túm Trường Sinh đang đi băng băng phía trước kéo về, nghiêng người giấu mình sau một tảng đá, tính chờ Huyện thái gia đi rồi mới qua nói chuyện. Nhưng Huyện thái gia đứng ở cửa nói chuyện với Trình Bộ đầu một hồi lâu mà vẫn chưa đi, Hà Hoa cũng không dám ngẩng đầu, chỉ sợ không cẩn thận bị Trình Bộ đầu nhìn thấy, đến lúc đó bắt buộc phải qua chào hỏi. Nhưng không biết Huyện thái gia tính tình như thế nào, lỡ như sơ suất thất lễ lại gây ra chuyện lớn.

Hà Hoa và Đại Bảo cúi đầu thật cẩn thận, giấu mình sau tảng đá, Trường Sinh cũng đứng tại chỗ nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía đó. Hà Hoa

vội vàng kéo hẳn: “Đừng nhìn về phía đó, cẩn thận không Huyện thái gia thấy chàng.”

Nàng đang nói thì nghe thấy giọng Tôn Tuyết Mai truyền từ bên đó sang, Hà Hoa nhìn sang theo bản năng, thấy Tôn Tuyết Mai tiễn một người phụ nữ ra cửa lớn, trong lòng người phụ nữ kia bế một đứa trẻ, tươi cười rạng rỡ chào từ biệt Tôn Tuyết Mai. Hà Hoa đoán chắc là huyện thái gia phu nhân, lại càng cúi đầu thấp hơn để giấu mình.

Đến cửa phủ Trình gia, vợ chồng huyện thái gia nói chuyện xong với vợ chồng Tôn Tuyết Mai liền ôm đứa bé lên kiệu. Mãi đến khi hai đỉnh kiệu hoàn toàn biến mất sau khúc ngoặt nhỏ, Hà Hoa và Đại Bảo mới yên tâm bước ra, đi vào nhà Tôn Tuyết Mai.

Trường Sinh dừng lại ở phía sau, cũng không vội vàng đuổi theo mà chỉ nghiêng đầu nhìn chăm chăm cổ kiệu biến mất sau con hẻm, trừng mắt ngậy người sau một lúc lâu, tự nói như than thở: “Cầu nam nữ...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38

Edit : Libraime

Beta : Ong MD

Khi ba người nhà Hà Hoa đến nhà Tôn Tuyết Mai cảm ơn, Tôn Tuyết Mai xem Hà Hoa là bạn thân thời con gái đón tiếp rất thân thiết. Không còn khúc mắc nên Hà Hoa cũng thấy Tôn Tuyết Mai vẫn thân thiết hiền hoà giống trước đây. Hai người cùng nhớ lại ký ức thuở chưa lấy chồng, nhắc lại không ít chuyện cũ. Có một số chuyện không tiện nói trước mặt cánh đàn ông, Tôn Tuyết Mai kéo Hà Hoa vào trong phòng vừa nói chuyện, vừa đỡ đứa con mới lên một của cô. Lúc Hà Hoa nhìn thấy đứa bé bụ bẫm thì thích ngay, quả thực rất thích. Tôn Tuyết Mai vui vẻ nói Hà Hoa và Trường Sinh cũng sinh con mau lên, nếu sinh con trai thì sẽ kết nghĩa huynh đệ, còn sinh con gái thì gả cho con cô làm vợ. Hà Hoa cũng không ngại ngừng gì mà còn rất vui vẻ, cô đã sớm nghĩ đến việc sinh con, nghe Tôn Tuyết Mai nhắc như vậy lại càng mong muốn hơn nữa. Hôn nữa bây giờ cô và Trường Sinh đã là vợ chồng thật sự, sang năm sau có lẽ cũng nên có trẻ con cho cô ấm lòng.

Bên ngoài, Trình bỏ đầu làm chủ nhà cũng rất nhiệt tình, nói chuyện chân trời góc bể với Đại Bảo, không hề có thái độ phách lối hay uy nghiêm của quan bỏ đầu. Trường Sinh ngồi bên cạnh chỉ im lặng, ánh mắt lúc nào cũng nhìn người ta chăm chăm, mang theo sự phòng bị, còn hay lo lắng nhìn vào bên trong, giống như hẳn nghĩ vợ mình có thể bị bắt mất không chừng.

Ba người ở lại nhà Tôn Tuyết Mai nửa ngày, sau bữa cơm trưa lại ngồi một lát rồi chào từ biệt vợ chồng Tôn Tuyết Mai trở về nhà. Trên đường về hai chị em bàn bạc nên nói dối cha như thế nào, về đến nhà đã gần nhá nhem tối.

Ba người đi vào sân rồi bước vào phòng cũng không có người đi ra, đến khi Đại Bảo gọi mấy tiếng, mới thấy nha đầu béo xóc mạnh cửa bước ra, trên mặt vừa sầu khổ vừa sốt ruột: “Mọi người đã trở về, nhị tỷ lại gặp chuyện không may rồi.”

Đại Bảo lập tức la lên: “Lại tên Vương Phúc Căn ngứa da gây sự phải không?!”

“Không phải Vương Phúc Căn... Là nhị tỷ...” Nha đầu béo muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn vào trong phòng, lòi Đại Bảo ra ngoài mấy bước, nhỏ giọng nói, “Nhị tỷ bỏ trốn với người khác...”

“Hà?” Hà Hoa và Đại Bảo cùng kêu lên đầy ngạc nhiên, cả hai gần như không hiểu nổi chuyện gì, đứng sững sờ tại chỗ.

Nha đầu béo nói: “Hôm nay, mọi người mới đi không bao lâu, người của Vương gia trang đã tới, bảy tám người nói năng hung dữ, hùng hổ hăm dọa người khác. Vương Phúc Căn và anh cả của gã tới, nói là nửa đêm hôm qua nhị tỷ bỏ trốn với người khác, đến nhà chúng ta đòi người.”

Đại Bảo vẫn ngạc nhiên, ngay người hỏi không ngừng: “Cái gì mà bỏ trốn, bỏ trốn với ai?”

Mặt Nha đầu béo đỏ mặt: “Bỏ trốn thì còn trốn được với ai, nghe nói là bỏ trốn với người đàn ông khác...”

Đại Bảo sững sốt, đột nhiên trừng mắt hét lên với nha đầu béo: “Không thể nào! Nhị tỷ ta không phải loại người như vậy!”

Nha đầu béo sợ tới mức lui lại, cúi đầu nín miệng, tủi thân than thở: “Đó không phải do ta nói...”

Tìm Hà Hoa như treo ngược lên, bỏ mặc bọn họ ở phía sau, một mình xóc mạnh đi vào nhà.

Cha Hà Hoa ngồi trên ghế ở gian ngoài, hàng lông mày nhíu lại giống như rất khó chịu, ngẩng đầu nhìn cô một cái, nặng nề hít thở không nói lời nào. Hà Hoa lại vào buồng trong, nhưng thấy mẹ cô ngồi xiêu vẹo trên giường ôm Tiểu Bảo gạt nước mắt, giống như có thể ngắt bất kỳ lúc nào.

Trường Sinh cũng theo Hà Hoa vào buồng trong, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy nét mặt Hà Hoa cũng hiểu có chuyện không hay. Hắn ngơ ngác lại lo lắng bất an lần mò bước vào bên cạnh, tìm góc sáng sửa đứng gần Hà Hoa, mờ tròn mắt nhìn cô chăm chăm.

Hà Hoa không để ý đến Trường Sinh, chuyện này làm cho cô mơ hồ, mặt mờ, trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng. Cha cô đang nổi nóng, cô không dám nói chuyện với ông sợ chỉ đổ thêm dầu vào lửa, cũng muốn hỏi mẹ cô, nhưng mẹ cô chỉ ôm lấy cô mà khóc, vừa lo lắng lại vừa tức giận không nói rõ được mọi chuyện. Cũng may nha đầu béo đi theo Đại Bảo vào đến phòng, kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối.

Buổi sáng hôm nay, ba người Hà Hoa đi không bao lâu, Vương Phúc Căn liền dẫn theo bảy tám người đến nhà cô uy hiếp đòi người, khẳng định rằng Hạnh Hoa bỏ trốn với gã đàn ông khác. Nói là sáng sớm hôm nay đã không thấy tăm hơi Hạnh Hoa, tìm khắp nơi cũng không có, sau đó có người cùng thôn, nói đêm hôm qua đi cùng con trai sang nhà người thân uống rượu về trễ, nửa đêm mất say lơ đãng dường như thấy hai người lén lút bỏ đi. Một là người bán hàng rong trong thôn, người còn lại không nhìn thấy rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy thân hình mảnh mai nhỏ nhắn, còn ôm theo thứ gì đó giống như bọc đồ. Ngày hôm sau Vương Phúc Căn tỉnh rượu đi khắp thôn tìm vợ mới đột nhiên bùng tỉnh, nhớ lại người được mô tả hôm qua có thân hình rất giống Hạnh Hoa. Vương Phúc Căn nghe xong tức lỗi mắt, liền kêu thêm mấy người trong nhà kéo đến nhà mẹ vợ.

Đám người đó làm ầm ĩ ở nhà Hà Hoa hơn nửa ngày, chửi bới trách móc. Cha Hà Hoa vốn không phải là người dễ bị bắt nạt, nhưng bị người ta nắm thóp trong khi mình chưa hề chuẩn bị gì, đành để cho đám người đó lục tung phòng ốc lên. Vương Phúc Căn không tìm thấy người, còn nói nhà chồng chị cả Hạnh Hoa ở cùng thôn, không chừng trốn bên đó, la hét ầm ĩ dẫn người đi tìm nhà Hà Hoa. Cha Hà Hoa bị mấy thằng nhãi ranh làm mất mặt vốn đã căm tức, vừa nghe nói muốn kéo sang gây sự với nhà thông gia, lửa giận bùng lên, cầm cái cuốc liều mạng với bọn chúng. Đám người nhà Vương Phúc Căn mới không kéo sang nhà Hà Hoa nữa mà ở lại nói chuyện phải trái, nhưng việc này vẫn chưa kết thúc.

Sau khi đám người Vương Phúc Căn bỏ đi, cha Hà Hoa ngồi luôn ở gian ngoài, mẹ Hà Hoa đi tới nói chuyện bị ông nổi điên lên mắng một trận. Mẹ Hà Hoa vốn đang ngạc nhiên pha lẫn lo lắng, tự nhiên bị mắng lại càng tủi thân, ôm Tiểu Bảo khóc lóc đòi chết hơn nửa ngày. Nha đầu béo cũng sợ hãi nhưng không dám đi khuyên cha Hà Hoa, chỉ ở bên cạnh an ủi mẹ chồng. Đến trưa tốt xấu gì cũng phải ăn cơm, nhưng không ai nuốt nổi, cơm canh nguội ngắt vẫn còn nguyên trên bàn cho tới bây giờ.

Hà Hoa và Đại Bảo nghe xong ngọn nguồn, tất cả đều choáng váng, cả gia đình từ lớn đến bé ái ngại mặt mày u ám như mây đen che phủ, không ai nói gì, mãi đến khi trời tối hẳn, cũng không người nào mở miệng nêu ý kiến. Mẹ Hà Hoa nghẹn ngào khàn khàn nhắc Hà Hoa và Trường Sinh về nhà trước. Hà Hoa lo lắng, lúc này không biết nên làm gì cho phải, chỉ khuyên mẹ cô thêm một lát, rồi cùng Trường Sinh về nhà.

Trên đường về nhà, trong đầu Hà Hoa lộn xộn, cô nghĩ đến chuyện tháng trước tới nhà Hạnh Hoa, lúc đó em gái cô nói không muốn sống nữa. Cô càng nghĩ càng sợ, chỉ sợ Hạnh Hoa không phải bỏ trốn, mà là tìm đến chỗ không người tự tử. Chỉ có điều cô chỉ dám suy nghĩ trong lòng không dám nói cho người trong nhà biết, mẹ cô đã khóc như sắp mất nửa tính mạng, nếu còn nghe những lời này, nửa mạng còn lại chắc cũng không còn. Cô chỉ mong lời của đám người Vương gia trang kia là thực, Hạnh Hoa đúng là bỏ trốn với người khác, tốt xấu gì cũng không tìm đến cái chết.

Biết là như vậy, nhưng bỏ trốn như vậy cũng là đường chết. Vài năm trước ở thôn bên cạnh có một người đàn bà bỏ trốn theo trai, chỉ mấy ngày sau đã bị bắt trở về. Người đàn ông trốn cùng bị đánh tàn phế, chịu không nổi liền bỏ mặc người phụ nữ kia ở lại một mình rồi bỏ chạy. Người đàn bà đáng thương kia bị nhà chồng đánh đập tàn nhẫn, nhà mẹ đẻ cũng không dám hỏi han, người ta nói thế đã nể tình lắm rồi, vào thời điểm vài năm trước quan phủ cũng mặc kệ, loại tội này đều phải bỏ rọ trôi sông. Về sau, người đàn ông bị cầm súng đó lại cưới thêm người vợ khác, nhưng cũng không tha cho người đàn bà này, nhốt cô ấy lại sai bảo làm trâu làm ngựa. Cô ấy mới hơn hai mươi mốt tuổi mà đầu bạc trắng vì cực khổ, muốn thề thắm bao nhiêu có bấy nhiêu, sống không được vài năm thì chết.

Lúc ấy Hà Hoa mới mười lăm mười sáu tuổi, coi như đang nghe một câu chuyện ngày xưa, bây giờ không thể tưởng tượng nổi chính em gái mình lại đi theo con đường này. Trong lòng cô đầy mâu thuẫn, vừa mong Hạnh Hoa đừng bị tìm thấy, nhưng nếu thực sự tìm không được cô càng lo lắng. Không biết em gái đi theo người đàn ông như thế nào, ngộ nhờ lại gặp phải loại khốn nạn, em cô chỉ có một thân một mình, ngay cả người để kể nỗi lòng đau khổ cũng không có, nhất là có chết ở bên ngoài thì người trong nhà cũng không biết...

Hà Hoa nghĩ đến đó liền rút nước mắt, Trường Sinh đi theo bên cạnh cô, đã nửa ngày nay hắn vẫn không hé răng, lúc này thấy Hà Hoa khóc, càng sụt sùi hơn mở miệng: “Làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Hà Hoa lau nước mắt lắc đầu không nói tiếng nào. Trường Sinh càng lo lắng kéo tay Hà Hoa, ôm chặt trong lòng bàn tay mình. Hà Hoa rất muốn đáp lại cho hắn một nụ cười thật tươi để an ủi, nhưng không thể cười nổi.

Hai người về nhà trời đã sắp khuya, phòng bà Tứ vẫn còn sáng đèn, Hà Hoa và Trường Sinh đi qua thưa lời. Bà Tứ nói trong bếp còn thừa phần đồ ăn cho hai đứa, bảo ăn xong thì mau nghỉ ngơi đi. Hà Hoa thấy nét mặt bà Tứ nhìn mình cũng đoán được bà đã biết chuyện. Nhưng mà, bảy tám thằng nhãi ranh ở thôn khác đến nhà cha vợ đánh nhau, người trong thôn cũng không có gì đáng tự hào để mà khoe mẽ.

Hà Hoa và Trường Sinh vào bếp, ngồi bên cạnh bếp đợi Trường Sinh ăn tối. Trường Sinh quả thật rất đói, đêm nay chưa có gì bỏ bụng nên càng đói hơn, thấy đồ ăn vội vàng và mấy miếng. Nhưng giương mắt nhìn lại thấy Hà Hoa chỉ ngồi ngẩn ngơ ra đó, hắn liền thả bát cháo, cầm một cái bánh bột ngô đưa cho Hà Hoa.

Hà Hoa thờ dãi: “Chàng ăn đi, ta không đói.”

Trường Sinh không biết phải làm sao, ngồi ngơ ngác, vẫn nhét cái bánh bột ngô vào tay Hà Hoa, chỉ nói: “Buổi tối không ăn gì, đói bụng sẽ bị bệnh.”

Hà Hoa miễn cưỡng nhận bánh bột ngô cắn hai miếng, trong lòng thật sự rất khó chịu, liền thả cái bánh bột ngô xuống, nói với Trường Sinh: “Chàng cứ ăn đi, ăn xong rồi thì về phòng ngủ, bát đĩa này chàng cứ để đó, lát nữa ta xuống dọn sau.” Nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi bếp.

Trường Sinh trở mặt nhìn Hà Hoa vào phòng bà Tứ, sừng sốt một lát lại có chút cô đơn, cúi thấp đầu xuống.

Hà Hoa đi tìm bà Tứ, thầm nghĩ nói hết chuyện trong lòng với bà Tứ, xin bà cho ý kiến giúp đỡ cô. Đường như Bà Tứ đã đoán được Hà Hoa sẽ đến, vẫn để đèn sáng chờ cô, nghe cô kể hết mọi chuyện lo lắng trong lòng ra sau đó lại thờ dài.

Hà Hoa tự trách: “Thật ra phải trách cháu, lần trước khi muội ấy tâm sự với cháu nên để ý, sau đó tuy nói cháu không lưu tâm là vì chuyện Trường Sinh, nhưng Trường Sinh cũng về mấy ngày nay... Là cháu không tốt, chỉ lo cho cuộc sống của bản thân mình, quên bẵng đi nỗi khổ của muội ấy, nếu trước đó vài ngày cháu đến thăm muội ấy, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.”

Bà Tứ nhìn Hà Hoa nói: “Cháu đi sẽ không xảy ra chuyện này sao, cháu là ông trời à?”

Hà Hoa chợt sừng sốt, ngược mặt nhìn nhưng chỉ nghe bà Tứ nói: “Cháu đó, ở nhà làm chị cả quen rồi nên chuyện gì cũng ôm hết về mình... Con bé là em gái cháu, cháu che chở, yêu thương, quan tâm nó, điều này không sai, nhưng cháu có thể gánh vác giúp con bé được bao lâu? Cháu khuyên được một lúc nhưng có khuyên được cả đời không?”

Hà Hoa khẽ nhủ mày, suy nghĩ một chút nhưng lại không nói gì. Bà Tứ nói tiếp: “Hạnh Hoa chỉ nhỏ hơn cháu một tuổi, cháu cho rằng con bé vẫn là một tiểu cô nương không hiểu chuyện sao? Nếu tính ra nó còn lấy chồng sớm hơn cháu vài năm, nên còn chín chắn và nết na hơn cháu nhiều. Cháu có thể nghĩ đến thì con bé cũng có thể nghĩ đến, phải đi đến bước này, chắc chắn trong lòng nó cũng khổ tâm bao nhiêu ngày, vùng vẫy bao nhiêu ngày...”

Hà Hoa nói: “Điều này cháu biết, con người Vương Phúc Căn quả thật không phải loại người đàng hoàng, từ tế... Trong lòng cháu chỉ sợ rằng, con bé không đi đúng đường mà ngược lại tự tìm đường khó cho mình...”

Bà Tứ nói: “Có khó đi cũng là chính nó chọn.”

Hà Hoa buồn rầu trầm mặt không nói gì, bà Tứ ngưng lại sau một lúc sau đó thờ dài: “Cuộc đời người phụ nữ có thể tự chọn cho mình một con đường chạy trốn thật không dễ dàng, nha đầu Hạnh Hoa hiền lành như vậy mà lại chọn con đường này càng không dễ dàng... Về phần nó chọn là đường sống hay đường chết, đành dựa vào sự kiên định và vững vàng của nó, cho dù những người khác muốn đi theo, muốn dồn ép cũng vô dụng...”

Bà Tứ nói những đạo lý này Hà Hoa cũng hiểu, nhưng muốn cho cô thả lỏng tâm tư thật khó khăn, chẳng qua có thể nói hết những phiền não trong lòng với bà Tứ, nên trong đầu cô cũng không rối loạn như trước.

Bà nội Tứ nói: “Nghe lời bà, bây giờ quan trọng nhất là cháu mau về phòng ngủ, ổn định lại tinh thần, chuyện của Hạnh Hoa cháu không lo nỗi đâu, cha mẹ cháu còn ở đây mà, bên nhà chồng Hạnh Hoa không bỏ qua chuyện này đâu, chắc chắn còn kéo tới ép buộc. Tuy cháu không làm được gì nhưng phải giữ gìn sức khỏe và tinh thần ở bên cạnh cha mẹ cháu, đó chính là sự an ủi lâu dài với hai người.”

“Dạ... Bà nói phải...” Hà Hoa khẽ thờ dài, đứng dậy rồi đi.

Hà Hoa bước ra từ phòng bà Tứ, thấy phòng mình vẫn còn sáng đèn, có lẽ Trường Sinh vẫn chờ cô về nhưng cô không về phòng ngay mà bước xuống bếp thu dọn bát đĩa, nhưng vào bếp thì thấy bát đĩa trên bàn đã thu dọn xong. Hà Hoa biết là Trường Sinh đặc biệt làm vì cô, cảm thấy được an ủi rất nhiều, rửa sạch tay rồi về phòng nghỉ ngơi.

Hà Hoa vào phòng, nhưng thấy đệm chăn đã trải xong xuôi, Trường Sinh kéo chăn kín đầu nằm im trong túi ngủ của hán giống như đang ngủ say. Phía trên gối cô đặt một cái bát, bên trong cái là cái bánh bột ngô cô vừa mới cắn dở.

Hà Hoa cầm bát đặt trên bàn, dèm chăn giúp Trường Sinh, nhẹ nhàng thổi đèn trên giường. Cô cởi áo nằm xuống, nhưng dù nhắm mắt hay mở mắt trong đầu cũng toàn là chuyện của Hạnh Hoa, không thể ngủ được.

“Có phải ta rất vô dụng không?” Tiếng Trường Sinh bỗng nhiên vang lên bên tai.

Hà Hoa hoảng sợ, quay đầu, thấy Trường Sinh nghiêng người lẳng lặng nhìn cô, không biết đã nhìn như vậy bao lâu rồi.

“Có phải nàng cảm thấy ta rất vô dụng hay không?” Trường Sinh nhìn Hà Hoa chăm chú lặp lại câu hỏi.

Hà Hoa giật mình: “Không phải thế, chàng rất tốt, biết thương yêu, giúp đỡ ta, trong lòng ta rất vui.”

Về cô đơn trên mặt Trường Sinh chưa tan được nửa phần, ngược lại càng thêm uể oải, hán nói: “Không đúng, ta biết, nàng cảm thấy ta vô dụng, nàng không nói chuyện với ta, nàng nói chuyện với bà nội chứ không nói với ta.”

Hà Hoa bị vặn hỏi, dường như Trường Sinh đã tìm được đáp án trong ánh mắt của cô, không nói gì thêm nữa, yên lặng quay người đi.

Trong lòng Hà Hoa rất khó chịu, bình tĩnh suy nghĩ lại, quả thật cô không nghĩ tới sẽ nói chuyện này với Trường Sinh, ngay từ đầu cô đã cho rằng không thể nhận được chút an ủi nào từ phía Trường Sinh. Bất luận ngoài miệng cô nói với Trường Sinh như thế nào, hoặc nói với người khác ra sao, thậm chí tự nhủ với chính mình thế nào, nhưng khi thực sự gặp chuyện, sự phản ứng theo bản năng vẫn bán đứng cô: cho tới nay thói quen của cô là chăm sóc hán, thương yêu hán nhưng chưa bao giờ cho rằng hán sẽ trở thành chỗ dựa cho mình, một người đàn ông có thể chống đỡ cả trời vì cô.

Cô thích Trường Sinh, muốn đối xử với hán thật tốt, hán cũng thích cô, cũng mong dành cho cô nhiều điều tốt đẹp, không chỉ là rửa giúp cái bát, gấp dùm cái chăn.

Trong lòng Hà Hoa chua xót lại tự trách, áp sát người ôm lấy Trường Sinh. Trường Sinh vẫn không nhúc nhích, chỉ quay lưng lại, hần như vậy càng làm cho Hà Hoa đau lòng, cô dán mặt sát phía sau lưng hắn, lẩm bầm: “Xin lỗi...”

Trường Sinh vẫn im lặng, trong lòng hắn rất khó chịu. Hà Hoa nói hắn không phải kẻ ngốc, nhưng cô lại cảm thấy hắn vô dụng... Cô không nói với hắn, cô không cho hắn đau lòng vì cô, cô đẩy hắn ra, đẩy xa thật xa... Trường Sinh xoay mình tách khỏi Hà Hoa, phủ chăn trùm kín người.

Trường Sinh nằm im lặng một lát, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài chấn tiếng lạch cạch, tiếng này hắn rất quen thuộc, là đậu phộng của hắn. Hắn nhô đầu ra khỏi chăn, thấy Hà Hoa ngồi bên cạnh cầm hộp đậu phộng nhìn hắn nói: “Ai nói chàng vô dụng, chàng làm được việc gì tất cả đều ghi nhớ hết vào đây.”

Trường Sinh kinh ngạc nhìn hộp đậu phộng đầy tràn kia, tự lẩm bầm: “Đây là phần thưởng của ta, khi ta làm chuyện tốt, chuyện đúng, bà nội sẽ thưởng cho ta...”

Hà Hoa nói: “Đúng vậy, tất cả đều ở đây, nhiều như vậy... Là ta không đúng...”

Trường Sinh lắc đầu ngắt lời: “Không phải, không chỉ nhiều như vậy.” Nói xong hắn liền đứng lên, lấy từ trong áo ra mấy hạt đậu nữa, chìa tay ra trước mặt Hà Hoa, giống như muốn chứng minh gì đó, “Đây cũng thế, là của ta có được mấy ngày nay, ta muốn cho nàng hết.” Nói xong cẩn thận đổ mấy hạt đậu phộng kia vào trong hộp.

Hà Hoa vuốt ve hộp đậu phộng đầy yêu thương, giống như lúc trước Trường Sinh vẫn thường làm, một lúc sau lại đặt cái hộp sang một bên, nghiêng người về phía trước tựa vào lòng Trường Sinh, thấp giọng nói: “Trường Sinh, Hạnh Hoa bỏ trốn với người khác, chàng có biết thế nào là bỏ trốn không? Chính là không sống với chồng của mình mà sống với người đàn ông khác.”

Trường Sinh nghĩ nghĩ lại ôm chặt cô theo bản năng: “Không đúng, vợ nhất định phải sống với chồng, Hà Hoa và Trường Sinh ở chung một chỗ, không được đi.”

Hà Hoa nói: “Ta không đi, cả đời này ta sẽ ở cùng chàng, bởi vì chàng thương ta, ta cũng thương chàng... Nhưng Hạnh Hoa không được như vậy, chồng muội ấy không thương muội ấy, còn đánh đập mắng mỏ muội ấy, kéo người khác cùng bắt nạt muội ấy... Muội ấy không sống nổi, muốn tìm và sống cùng với người đàn ông yêu thương muội ấy...”

Trường Sinh tạm thời không suy nghĩ ra, Hà Hoa cũng không giải thích nhiều, chỉ rúc người vào lòng hắn tìm sự thoải mái cho mình, giọng trầm trầm nói tiếp: “Trường Sinh... Hạnh Hoa là em gái ta, em gái cùng cha cùng mẹ, muội ấy là đứa bé khổ mệnh. Nghe mẹ ta kể, khi mẹ ta sinh muội ấy bị thiếu tháng, còn khó sinh, muội ấy mới vừa ra đời chỉ còn thoi thóp. Bà nội ta thấy muội ấy là con gái cũng chẳng bận tâm, nói là có nuôi có dưỡng cũng không sống nổi, nhất công lại khiến nhà uống phí tiền khám bệnh nên bỏ muội ấy vào gốc cây trong rừng. Mẹ ta vừa sinh con xong chỉ còn nửa cái mạng, khóc vật vã như muốn chết đi, là cha ta công ta lên bà nội ôm muội ấy trở về, Hạnh Hoa mới có thể sống đến giờ... Từ khi ra đời muội ấy đã phải chịu khổ, từ nhỏ thể trạng đã yếu ớt, không làm được việc nặng nhọc, cũng không được bà nội ta yêu thương, sau đó lại có Đại Bảo, trong nhà lại càng coi như không có em ấy...”

“Vừa được mười lăm mười sáu tuổi, người ta đã mai mối mang sính lễ đến lấy muội ấy về làm vợ, chỉ mong từ nay về sau có nơi nương tựa, nhưng không ai có thể yên tâm về con bé... Cũng từng có ý không muốn gả... Bởi vì không thành gia thất thì khi đau khổ hay ảm ức tốt xấu gì cũng có mẹ có chị em chúng ta ở sát bên cạnh, nhưng trong lòng lại hy vọng, thầm mong tương lai có thể tìm được chỗ tốt nương nhờ... Nhưng hôm nay đi theo người đó, cho dù đời này muốn hy vọng được gặp một lần, cũng không còn hy vọng... Ta biết muội ấy làm như vậy là vì tâm đã chết, bất cứ giá nào...”

“Ta là chị gái của muội ấy, ta thương muội ấy che chở cho muội ấy, có thể giống như bà nội đã nói, ta xót muội ấy một lúc nhưng không thể xót được cả đời... Ta tự oán trách cũng vô dụng, ta không thể giúp muội ấy được gì, chỉ có thể thầm cầu mong muội ấy tìm được người đàn ông tốt, đi xa thật xa đừng trở về... mong người đi cùng muội ấy sẽ tốt với muội ấy.. Nhưng e rằng muội ấy đi rồi, đời này chị em cũng không có ngày gặp lại...” Hà Hoa nói xong chịu không nổi lại rơi nước mắt.

Trường Sinh vẫn ôm Hà Hoa, lắng lắng nghe cô nói chuyện, tuy rằng lời cô nói hắn không thể hiểu hết được, nhưng hắn nghiêm túc lắng nghe từng câu từng chữ cô nói, cũng ghi tạc thật sâu trong đầu, từng chút từng chút suy nghĩ giải thích...

Trường Sinh suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc dường như cũng hiểu ra một chút, mở miệng: “Chờ Hạnh Hoa về, đến nhà chúng ta ở.”

Ngực Hà Hoa run lên, ngẩng đầu nhìn Trường Sinh.

Đây là lần đầu tiên hắn kêu tên người nhà cô, cũng là lần đầu tiên hắn chủ động mời một ‘Người xa lạ’ bước vào lãnh địa của hắn.

Trường Sinh nhìn nàng nhấn mạnh từng chữ một: “Hà Hoa thương Hạnh Hoa, Trường Sinh thương Hà Hoa, cho nên Trường Sinh cũng thương Hạnh Hoa... Chờ Hạnh Hoa trở về, đến nhà chúng ta ở, ta không cho người khác bắt nạt Hạnh Hoa, cho nàng gặp Hạnh Hoa mỗi ngày.”

Hà Hoa nhìn Trường Sinh chăm chú, bỗng nhiên nhịn không nổi chui vào lòng hắn, khóc hu hu, cô càng khóc càng lớn tiếng, giống như có bao nhiêu ảm ức, phiền muộn lúc này không kìm lại được mà bùng phát ra hết.

Ở trước mặt cha mẹ cô, ở trước mặt bà Tứ, cô vẫn chịu đựng, cô là con gái của cha mẹ, là cháu dâu bà Tứ chọn, cô phải gánh vác chuyện này chuyện kia, cô vẫn gồng mình cứng rắn, ngay cả trong ý thức cô cũng không cho phép mình yếu đuối.

Lúc này câu nói của Trường Sinh lại giống như đập nát hòn đá đè nặng trong ngực cô, sự ứ nghẹn trong lòng bao lâu nay tuôn ra như nước lũ. Ở trong lòng người đàn ông của mình, cô có thể thực sự làm một người đàn bà nhỏ bé yếu đuối bất lực.

Trường Sinh dịu dàng ôm Hà Hoa, chờ cô khóc mệt liền ôm cô nằm xuống, đắp chăn cho cô. Còn mình nằm nghiêng sang một bên, học theo cảnh trước đây bà nội hay dỗ hân, nhẹ nhàng vuốt ve cô, dỗ dành cô ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39

Edit : Rabbityn

Beta : Như Bình

Chuyện Hạnh Hoa bỏ trốn nhanh chóng lan khắp vùng đến cả người qua đường cũng biết, nhà họ Lý lập tức bị người trong thôn xa lánh. Ngay cả chú ba là chú ruột của Hà Hoa mấy ngày nay cũng ít qua lại với nhà cha Hà Hoa, sau khi nghe được chuyện này chú chỉ nói một câu: “Nhà họ Lý chúng ta giờ quả là nổi tiếng, tổ tiên ba đời chắc phải cảm thấy nở mày nở mặt lắm.” Cha Hà Hoa không chịu nổi bị em ruột nhục mạ trước mặt như vậy, khuôn mặt đen như vùi trong bếp lò mới chui ra, chỉ là ông không có chỗ để trút con tức, ức chế đến mức trong vòng hai ngày ông đã đập hư hai cái bàn.

Người nhà họ Vương cứ năm lần bảy lượt tìm tới cửa làm loạn, lúc đầu chỉ là lóp thanh niên trẻ tuổi, về sau mấy bậc cha chú cũng theo tới, nhao nhao ồn ào đòi phải có lời giải thích.

Hà Hoa hỏi ý của cha cô, cha cô tức giận đến khó thở mắng cô một trận, nói giải thích cái rắm! Bọn họ chỉ muốn vùi tiền mà thôi! Mày xem bố mày sống lâu như vậy đã bị ai gạt hay chưa! Tuy cha Hà Hoa nói như vậy, nhưng xét chuyện này thế nào đi nữa cũng là nhà cô sai, đành chờ người trong nhà bớt giận rồi từ từ bàn bạc, cha Hà Hoa như bị móc tim phải bỏ tiền ra.

Nhưng nhà cô đồng ý, chắc gì người ta đã bằng lòng. Bậc bề trên nhà họ Vương kéo nhau đến, bảo rằng chuyện này không thể chỉ dùng tiền mà giải quyết được, là vợ người ta lại dám bỏ chồng chạy theo trai, chuyện mất thể diện này đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết, Phúc Căn nhà chúng tôi sau này làm người thế nào đây? Chuyện này không dễ dàng giải quyết riêng như vậy được! Phải báo quan! Phải xem quan phủ xử lý tên gian phu và ả dâm phụ bỏ trốn kia thế nào!

Cha Hà Hoa là người vất vả cày ra nước, cắn răng cắt thịt bỏ tiền ra cho người nhà đưa qua nhà họ Vương, nhưng người ta còn kiêu ngạo nói không cần, khiến ông tức giận đến không thể thở nổi. Sự việc cứ thế kéo dài âm ỉ, mà người nhà họ Vương còn thường xuyên đến kiểm chuyện, lúc đầu người trong thôn chỉ là đến xem náo nhiệt, nhưng lâu ngày, mức độ càng tăng lên, người trong thôn cũng bắt đầu thấy khó chịu vì quá ồn ào, sắc mặt cả nhà Hà Hoa lúc này vô cùng khó coi.

Hạnh Hoa đã bỏ trốn với người ta, còn mấy thế hệ nhà họ Lý vẫn phải sống tiếp ở thôn này, chỉ sợ vì chuyện này mà nhà cô sẽ không còn chỗ đứng trong thôn, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên nổi. May sao cô họ bên nhà mẹ của nha đầu béo được gả tới Vương gia trang, vai vế của bà ấy có thể thương lượng với nhà bên kia, nhà họ Lý liền xin bà ấy hỏi giúp một chút xem nhà họ Vương rốt cuộc muốn gì.

Cô họ của nha đầu béo cũng cố gắng giúp đỡ, chưa đến hai ngày bà đã trở về, nói là bọn họ còn có thể muốn gì nữa chứ? Vòng vèo một lúc vẫn là tiền bạc. Chuyện bỏ chồng trốn theo trai, đừng nói Vương gia trang, ngay cả toàn huyện An Bình mười năm nay cũng chưa hề xảy ra bao giờ, nhà Vương Phúc Căn lúc này vô cùng mất thể diện, sao lại không tranh thủ bắt bớ, vùi một số tiền lớn cho được? Mẹ Phúc Căn than vãn ngày nào đó còn phải tìm một người vợ tốt cho Vương Phúc Căn, chẳng phải họ sẽ cần dùng đến tiền sao? Nhưng ai là người sẽ chi số tiền này ra? Còn không phải do nhà thông gia chi ra ư?!

Cha Hà Hoa nghe Đại Bảo trở về bép xép, tức giận đến nổi cái bàn vừa sửa xong lại hỏng thêm lần nữa, ông đứng ở cửa phòng chỉ về phía Vương gia trang chửi bới: “Đồ lưu manh! Chúng mày coi tao là ông chủ lớn hay sao! Ngày đó nhà họ Vương chúng mày đưa sính lễ nhiều lắm sao? Con gái tốt của tao làm dâu nhà chúng bao nhiêu năm như vậy, hầu hạ lũ khốn nạn nhà chúng mày vô cùng thoải mái, giờ con gái tao bị chúng mày chèn ép, ngược đãi tới mức phải bỏ trốn, giờ còn bảo tao trả lại sính lễ của chúng mày đưa tới! Lại còn phải bù thêm tiền cho lũ khốn kiếp chúng mày à! Chúng mày biết làm ăn quá hà! Đồ chết dẫm! Đồ chó má mày là con tao à, mày dựa vào gì mà đòi tiền tao để lấy vợ! Sau này đến thẳng con mày cũng đến tìm ông đây để đòi tiền à! Đồ cặn bã! Chúng mày đúng là muốn ăn đòn mà! Để ngày mai ông đây tổng hết lũ cặn bã chúng mày xuống mồ, coi lũ chết tiệt chúng mày tìm ai mà xin tiền!”

Cha Hà Hoa nổi giận khiến cả ba người phụ nữ trong nhà rất sợ hãi, trợn mắt nhìn nhau không dám lên tiếng. Còn Đại Bảo lại vô cùng hăng hái, đứng lên hùng hổ xấn tay áo nói: “Cha! Cha nói một câu là con tới nhà chúng nó ngay! Chị hai con bị chúng nó ức hiếp không còn đường sống mới phải bỏ trốn! Nhà chúng ta chưa hề tội lỗi gì với chúng nó, giờ lại còn dám ngang ngược như vậy! Mẹ nó! Đánh chết đám lưu manh này đi!”

Tiểu Bảo cũng nhảy từ trên ghế xuống, ngay thơ hô to: “Con cũng đi! Con cũng đi! Liều mạng với bọn chúng!”

Giương mặt già nua của cha Hà Hoa tức đến đỏ bừng, ông xoay người lại nhìn hai đứa con trai một lớn một nhỏ, không nói lời nào, cúi gập mông một tiếng rồi xoay người trở vào buồng trong.

Đại Bảo nhìn theo bóng cha đi vào phòng, đợi một lúc không thấy cha cậu đi ra, kêu: “Cha, khi nào thì chúng ta đi...”

Buồng trong không có tiếng trả lời, Hà Hoa đứng bên cạnh chọc mạnh vào người Đại Bảo một cái, trừng mắt nói: “Được rồi cậu đi đi, đừng ở chỗ này khiến cha càng thêm tức giận nữa, muốn làm gì thì cứ đi đi? Giờ cậu còn sợ tình hình chưa đủ loạn sao, phải mất thêm hai mạng người nữa cậu mới thấy dễ chịu hả? Đến lúc đó chị hai cậu không trở về được, cậu và cha bị giam vào tù, thế mới khiến cậu vừa lòng đúng không!” Sau đó Hà Hoa lại vỗ ót Tiểu Bảo: “Còn đệ nữa, còn ‘Đi liều mạng với bọn chúng’, người ta chỉ cần tát một cái, sẽ lấy mạng đệ ngay đó!”

Hà Hoa dứt lời theo bản năng đưa mắt nhìn về phía buồng trong, lời này cô nói cho Đại Bảo và Tiểu Bảo, nhưng thực ra là muốn nói cho cha cô nghe, cô biết cha cô là người có chừng mực, nhưng chỉ sợ lơ như, đời này cha cô cho tới giờ đều là ngẩng cao đầu mà đi, chưa từng bị người ta cười lên đầu lên cổ bao giờ, lần này gặp xui xẻo lớn ngã đau như vậy, chỉ sợ ông nhất thời tức giận ra ngoài làm chuyện không sáng suốt.

Hà Hoa ngừng lại một lát, thấy trong phòng vẫn yên tĩnh không có tiếng động, mới cảm thấy an tâm. Mẹ Hà Hoa và nha đầu béo cũng đến kéo Đại Bảo và Tiểu Bảo, khuyên nhủ dỗ dành.

Hà Hoa ở lại nhà cha mẹ khá lâu, thấy Đại Bảo đã thật sự bình tĩnh mới yên tâm trở về nhà. Nhưng đến ngày hôm sau, Tiểu Bảo đã tới tìm cô báo rằng nhà đã xảy ra chuyện, Đại Bảo sắp chạy đến Vương gia trang liều mạng, còn cha cô đã lăng lạng rồi khỏi nhà từ lúc nào rồi.

Hà Hoa nhanh chóng quay về nhà cha mẹ, trong nhà mọi người đã nóng ruột đến độ cứ đi đi lại lại, mẹ cô kéo cô kể lại cha cô sáng sớm đã ra ngoài, bà còn tưởng cha cô theo Đại Bảo ra đồng làm việc, kết quả giữa trưa Đại Bảo trở về báo rằng, cha cô ra tới ruộng chưa làm gì đã lập tức rời khỏi, lúc đó ông lấy cớ là hơi khó thở muốn về nhà nghỉ ngơi, còn dặn Đại Bảo không được lười biếng. Đại Bảo làm một mình đến giữa trưa, về nhà hai mẹ con nói chuyện mới phát hiện có gì đó không ổn, nghĩ đến lời cha Hà Hoa ngày hôm qua, chỉ sợ ông một mình đến Vương gia trang tìm người ta tính sổ.

Hà Hoa nghe xong cảm thấy choáng váng, nhớ tới lần trước cô, Đào Hoa và Đại Bảo làm âm ỉ ở Vương gia trang mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, ngay cả cha cô cũng nói Vương nhị gia không phải là người dễ chọc. Tính tình cha cô lại nóng nảy, nói chưa được vài câu đã muốn ra tay đánh người, một mình ông đến Vương gia trang chẳng phải là muốn tìm cái chết sao?!

Tất cả mọi người đều hoảng lên, Đại Bảo cảm thấy gộc chuẩn bị ra khỏi nhà, bỗng nhiên cách một tiếng cửa rào bị đá tung ra, cha Hà Hoa mang theo khuôn mặt trắng bệch bước vào trong sân.

Mọi người đầu tiên hơi sững sốt một chút, chưa kịp lấy lại bình tĩnh, đã thấy tay trái của cha Hà Hoa quấn một miếng vải đầy máu.

“Sao vậy? Làm sao vậy?!” Mẹ Hà Hoa sợ hãi bỏ nhào về phía trước.

Cha Hà Hoa không nói lời nào, sắc mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, không để ý đến mọi người nhanh chóng bước thẳng vào phòng.

Mọi người vội vàng đuổi theo, bồi rối kêu:

“Sao lại thành thế này?! Đã xảy ra chuyện gì?! Là ai làm?”

“Cha! Ai khiến cha thành ra thế này! Con đi làm thịt nó!”

“Nha đầu béo, mau, mau mang chậu nước ấm đến đây!”

“Cha nói đi! Cha thử cử động tay đi! Mau cho con xem!”

Cha Hà Hoa vào buồng trong, cắn răng ngồi trên giường lò, lúc này mới bỏ tấm vải quấn trên tay trái ra.

Mọi người thấy đều đồng thời thét lên một tiếng. Mẹ Hà Hoa suýt nữa thì ngất, chân nhũn ra, bỏ nhào về phía trước cầm bàn tay trái đầy máu của cha Hà Hoa khóc la: “Là do ai làm?! Kẻ nào dám ra tay? Hai ngón tay của ông đâu rồi? A? !Là ai làm?! Đứa nào làm ngón tay ông thành như vậy? Ngón tay đâu rồi!”

“Cha!!!” Hà Hoa, Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng xông đến.

Mẹ Hà Hoa run run khóc than: “Là do kẻ trời đánh nào làm! Đây là muốn mạng của người ta mà! Cái tay đang yên đang lành thế này... hu hu... còn có thể cầm nắm được không... còn có thể mọc ra được hay không? A? Còn có thể mọc ra không?”

“Mọc cái rắm!” Cha Hà Hoa cuối cùng cũng mở miệng, cắn răng hét: “Bà nghĩ là đang cắt rau hẹ sao, cắt hết thân rồi sẽ mọc ra tiếp. Mau rót cho tôi chút rượu, để tôi sát trùng.”

Nha đầu béo đang bung nước ấm vào, thấy tay cha Hà Hoa, cũng thét lên một tiếng, suýt chút nữa làm đổ chậu nước, nghe thấy cha Hà Hoa bảo, nha đầu béo run run nhanh chóng chạy đi lấy rượu.

Cha Hà Hoa nắm cổ tay trái của mình, nói: “Chuyện của Hạnh Hoa coi như xong, sau này người của Vương gia trang không đến đây nữa, các người cũng không được phép đến Vương gia trang, từ nay chúng ta không còn quan hệ thông gia gì với lũ đó nữa.”

Đại Bảo bùng nổ, mắt đỏ long sòng sọc mắng: “Con biết là lũ khốn nạn kia mà, là chúng đã khiến cha thành thế này có đúng không! Đồ khốn kiếp, con đi làm thịt chúng!” Nói xong cậu xông thẳng ra ngoài.

“Quay lại ngay!” Cha Hà Hoa gọi Đại Bảo lại, lạnh lùng nói: “Tao làm thịt mày trước đây thằng khốn! Mày coi lời tao nói là nước đổ đầu vịt hả! Chuyện

này coi như chấm dứt! Thằng nhãi ranh, nếu mày dám bí mật đi đòi nợ! Tao sẽ không nhận mày là con nữa!”

Hà Hoa khóc khuyên Đại Bảo: “Nghe cha đi, nếu đệ đi, chẳng phải tay cha bị thương là vô ích rồi sao!”

Đại Bảo tức tối đập cửa, giận đến nổi nước mắt chảy dài.

Mẹ Hà Hoa vẫn đứng ở trước mặt nắm tay cha Hà Hoa, khóc nát tim vỡ phổi: “Ông trời sẽ giết đám khốn nạn kia! Lũ chết giẫm muốn giết người! Lũ chúng mày sẽ không được chết từ tể... Đánh đập hành hạ khiến con gái tao phải bỏ trốn, giờ còn chém cả tay chồng tao, chúng mày là lũ súc vật khốn kiếp... chúng mày sẽ không được chết từ tể... Diêm Vương sẽ đem hồn của chúng mày ném vào núi đao, quăng xuống vạc dầu, rán chết lũ chết tiệt chúng mày... A...”

Tất cả mọi chuyện về việc Hạnh Hoa bỏ trốn cũng đã được kể rành rành trong những tiếng chửi rủa của mẹ Hà Hoa.

Sau đó, Hà Hoa gián tiếp nghe được toàn bộ quá trình xảy ra chuyện này. Ngày đó một mình cha cô đến Vương gia trang, đưa tiền cho nhà họ Vương trước mặt trưởng bối Vương Nhị gia trong thôn. Nhà họ Vương nhìn, vẫn là lấy lý do kia: không thể giải quyết riêng được, phải báo quan phủ để xử lý! Nhà chúng ta mất con dâu, ngay cả thể diện cũng không còn! Không thể chỉ vì chút tiền mà bỏ qua được!

Cha Hà Hoa nghe xong cũng không cò kè mặc cả, rút ra một con dao làm bếp từ trong túi. Mọi người đoán ông định giở trò đe dọa, không ngờ ông lại giơ tay lên, sau đó chặt một ngón tay của mình, không hề chớp mắt, ông giương cầm lên hỏi: “Cái này đã đủ chưa?” Toàn bộ người nhà họ Vương đều bị dọa đến choáng váng, làm sao có thể đáp lại, cha Hà Hoa lại nói: “Sao, còn chưa đủ? Ta lại chém thêm ngón nữa!” Dứt lời ông liền giơ tay chém một ngón nữa. Người nhà họ Vương lúc này mới phản ứng lại, sợ tới mức không dám hé răng.

Cha Hà Hoa chặt hai ngón tay, máu trên tay không ngừng chảy, trên mặt trắng bệch không có chút sắc hồng, lấm tấm mồ hôi, nhưng mặt không nhăn mày không nhủi hỏi: “Còn chưa đủ? Vậy ta lại chặt thêm ngón thứ ba!” Nói xong giơ tay lên chuẩn bị chém xuống, nhưng dao vừa hạ xuống một nửa liền bị Vương Nhị gia cản lại. Người nhà họ Vương vốn chỉ muốn vòi tiền, không ngờ lại âm ỉ đến mức này, bọn họ cũng không dám nói lời nào, nhận tiền rồi nhanh chóng mời cha Hà Hoa về.

Cha Hà Hoa bước lên trước nói với người nhà họ Vương: “Hôm nay ta ở chỗ này để lại hai ngón tay, sau này ai còn muốn tính toán chuyện này nữa, thì trước hết phải trả lại hai ngón tay cho ta đã rồi mới nói tiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40

Edit : Rabbitlyn

Beta : Như Bình

Tay cha Hà Hoa còn chưa lành thì đã đến vụ gặt mùa thu. Khu đất trên núi của nhà họ Hoắc không thu hoạch được gì đúng như dự đoán, Hà Hoa và Trường Sinh nhanh chóng làm xong việc nhà mình, rồi đến giúp nhà mẹ.

Tuy cha Hà Hoa biết nếu không có vợ chồng Trường Sinh giúp đỡ thì nhà ông không thể thu hoạch xong lương thực, nhưng ngoài miệng ông vẫn có vẻ rất miễn cưỡng, dù ông đã mất hai ngón tay, nhưng không muốn người nhà cảm thấy ông đã trở nên vô dụng. Thấy vợ chồng Hà Hoa đến, sắc mặt ông cũng chẳng tốt chút nào, giống như rất khó chịu cần nhằn, nói hai vợ chồng họ là kẻ trộm, vừa thu xong lương thực trên núi đã chạy ngay tới đây làm việc, là có mưu đồ lấy trộm lương thực của nhà ông.

Hà Hoa biết tính tình cha mình, cũng không nói gì, lại nhìn thấy cha mất đi hai ngón tay trái cô càng cảm thấy đau lòng hơn. Cô biết hai ngón tay này của cha cô tất cả là vì Hạnh Hoa. Ngày đó cô quỳ xuống dập đầu ở Vương gia trang, cũng là sợ người ta vì nhà mình gây chuyện mà cố tình bắt nạt Hạnh Hoa, cha cô chặt đứt hai ngón tay này cũng là để chấm dứt hoàn toàn chuyện Hạnh Hoa. Thứ nhất là không để cho lũ khốn nhà họ Vương sau này thường xuyên đến đòi tiền nhà họ, cũng để cho người trong nhà được hưởng cuộc sống an bình; thứ hai, cũng là vì giữ lại đường lui cho Hạnh Hoa. Một mình em gái cô sống bên ngoài, nếu có một ngày không chịu nổi nữa tìm về nhà cha mẹ nương tựa, nhà họ Vương cũng không có cách nào đến gây phiền toái cho em cô nữa.

Suy nghĩ đến điều này, những uất ức tích tụ trong lòng cô với cha ngày trước chẳng đáng là gì, cô cũng không để bụng cha cô ngoài miệng mắng chửi khó nghe thế nào. Cô chỉ sợ tên ngốc Trường Sinh không chịu được những lời mắng nhiếc của cha cô, nhưng quan sát hai ngày, cô phát hiện mình đã lo lắng thừa rồi. Bất luận ngoài miệng cha cô làm bầm mắng nhiếc như thế nào, Trường Sinh dường như hoàn toàn không nghe thấy, vẫn làm việc không tiếc sức lực như mọi khi, làm xong việc của hắn rồi lại tranh việc của cha cô.

Cứ liên tục như thế, cha Hà Hoa cũng thấy phí công, ông cảm thấy mình bị một tên ngốc xem thường, tên ngốc này chắc đang khinh bỉ lão già, tay tàn phế không thể làm việc như ông. Lúc Trường Sinh lại đến giúp ông làm việc, ông liền trừng mắt mắng nhiếc hắn, bảo hắn đứng ở bên cạnh đợi. Trường Sinh bị ông gào thét vào mặt nên hơi hoảng sợ, hắn cảm thấy mình đã làm sai gì đó, về mặt sợ hãi nhìn khắp nơi tìm kiếm Hà Hoa, thấy cô tươi cười, hắn mới an tâm, nhếch miệng cười thỏa mãn: không làm sai, ta không hề làm sai, Hà Hoa cười, ta làm đúng rồi. Sau đó cũng không để ý đến cha Hà Hoa nữa,

như được khen thưởng hẳn tiếp tục cướp việc của cha Hà Hoa.

Cha Hà Hoa thấy hẳn cười nên càng ngạc nhiên, hẳn không thể bay lên đá cho hẳn một đá rồi hét lên: “Mày cười ngơ ngơ cái rắm!” Nhưng Trường Sinh dù sao cũng là con rể, ông không thể muốn đánh thì đánh giống như con trai mình, ông cũng chỉ lăm bằm vài câu rồi bỏ đi.

Những lần sau, Trường Sinh luôn cẩn thận suy nghĩ, người này không giống Hà Hoa, lúc vui về Hà Hoa đều cười, còn ông ấy vui về lại lớn tiếng la mắng. Trường Sinh từ lúc nhìn nhận vấn đề như thế, khi cha Hà Hoa trừng mắt la hét hẳn, Trường Sinh cũng chẳng thấy thấp thòms lo âu chút nào. Hẳn rất vui về vì mình đã làm được việc xem như “có ích”, vì thế hẳn thường xuyên cong cong khoe miệng. Cha vợ là người Hà Hoa quan tâm lo lắng, hẳn cũng phải quan tâm chăm sóc ông, Trường Sinh tự nói với mình như vậy.

Không thể tát vào một gương mặt tươi cười, qua một thời gian, cha Hà Hoa cũng không thể chịu nổi, con rể cứ luôn tay làm việc thay mình, bị đánh bị mắng cũng không hề than một tiếng, luôn bày ra dáng vẻ hiền lành, thật sự là không thể bới móc được chút xúi sai sót nào, nếu ông vẫn còn soi mói như vậy, thì có vẻ là ông đang cố tình gây sự. Dần dần cha Hà Hoa cũng bớt mắng chửi. Nhưng ông không la mắng, lại khiến Trường Sinh cảm thấy không quen, sau một thời gian ngắn lo sợ bất an trong lòng mới yên ổn, lại có thêm một khái niệm mới về chuyện vui buồn: lúc ông la mắng là lúc ông vui về, khi mắng nhức cũng là vui về, ông ấy luôn luôn vui về.

Dù trong lòng hai người kia suy nghĩ thế nào, nhưng thấy cha cô và Trường Sinh dường như đã đạt được thỏa thuận ngầm nào đó, họ đang dần dần tiếp nhận lẫn nhau, Hà Hoa cuối cùng cũng cảm thấy rất vui mừng, cô cảm thấy đám mây đen vẫn treo cao trên đỉnh đầu mỗi ngày dần dần tản ra, khiến cho cả người cô đều cảm thấy ấm áp, dễ chịu.

Điều khiến cho cô cảm thấy vui mừng không chỉ có việc Trường Sinh dần dần tiếp nhận người nhà của cô, mà còn có tình trạng vô cùng đặc biệt của cô: hai tháng nay kinh nguyệt của cô không tới.

Trước đó cô vẫn lo âu vì chuyện của Hạnh Hoa, cảm thấy cơ thể chỉ hơi mệt mỏi nên không suy nghĩ quá nhiều, mấy ngày nay tâm trạng cô mới tốt hơn một chút, cô mới đoán rằng chẳng lẽ mình đã có con!

Hà Hoa vừa vui mừng vừa ngượng ngùng, cũng thấp thòms không dám nói với người khác, chỉ sợ mình đoán sai rồi lại mừng hụt, đợi thêm tháng này nữa, nếu kinh nguyệt vẫn không tới, cô sẽ suy đoán của cô đã đúng vài phần, nhưng cô không dám nói trước với người nhà, chỉ lên đi nhờ thầy Chu bắt mạch. Thầy Chu đặt tay lên cổ tay cô, một lúc sau liền nở nụ cười.

Về nhà, Hà Hoa chạy vào phòng bà Tứ trước, đổ mặt báo lại chuyện có thai cho bà. Bà Tứ nghe xong ngẩn người, lập tức mừng rỡ không biết làm sao, kéo tay Hà Hoa cười ứa nước mắt, chỉ hỏi cô Trường Sinh đã biết chưa. Hà Hoa ngượng ngùng bảo còn chưa kể với hẳn, cũng không biết nên nói với hẳn thế nào. Bà Tứ cười bảo không biết nên nói như thế nào thì cũng phải nói chứ, đây là con của hai người, cô định để cho người khác báo với Trường Sinh sao? Hà Hoa nghe xong, ngượng ngịu nở nụ cười.

Buổi tối, Hà Hoa trải thảm rồi nằm trên giường lò chõ, Trường Sinh quanh quẩn trong nhà bếp rất lâu mới rửa sạch cánh tay, mặc độc một chiếc quần vào phòng, vừa vào phòng đã vội vàng trèo lên giường lò, sấp đến cạnh Hà Hoa nói: “Ta tắm rồi.”

Hà Hoa nghe hẳn nói, liền biết hẳn muốn làm chuyện đó, cô đành làm bộ không hiểu ừ một tiếng, rồi cởi áo khoác chui vào túi ngủ.

Trường Sinh cảm thấy Hà Hoa đã đồng ý, lại thấy cô cởi áo ngoài trong lòng càng vui mừng, hẳn nhanh chóng cúi đầu kéo quần, chỉ hai ba động tác đã cởi sạch sẽ, nhưng đợi hẳn cởi xong chuẩn bị hành động, đã thấy Hà Hoa nằm trong túi ngủ quay lưng lại với hẳn, dường như đang ngủ.

Trường Sinh thất vọng cau mày, tay kéo kéo chặn Hà Hoa.

Hà Hoa quay đầu nhìn hẳn: “Làm gì vậy?”

Trường Sinh nhìn Hà Hoa, lại cúi đầu nhìn bên dưới của mình, dường như muốn cô kiểm tra: “Ta tắm rồi.”

Hà Hoa không nhịn được đành cười nói: “Tắm rồi thì chàng ngủ đi, nói với ta làm gì.”

Trường Sinh vội vàng nói: “Tiến vào, tiến vào.”

Hà Hoa ngắt lời: “Này, từ bỏ ý nghĩ đó đi, chàng tiến vào túi ngủ của mình ngủ đi.”

“Không phải tiến vào túi ngủ, là tiến vào nàms ...” Trường Sinh nói xong liền bắt đầu với vào trong túi ngủ của Hà Hoa, ngựa quen đường cũ sò vào đũng quần của cô.

Hà Hoa xoay người né tránh, túm tay hẳn ném ra khỏi chặn của cô, giống như nững nịu thì thầm với hẳn: “Tiến vào cái gì, không cho giày vò ta nữa ... Mỗi lần chỉ đề ý đến sự thoải mái của mình, cũng không đề ý người ta đau hay ngứa...”

Trường Sinh nói: “Nàng đau chỗ nào ta xoa cho nàng, nàng ngứa ở chỗ nào ta sẽ gãi cho nàng, cho ta vào đi, đã lâu không được vào rồi!”

Lời Trường Sinh nói không sai, từ lúc xảy ra chuyện của Hạnh Hoa, trong lòng Hà Hoa luôn rầu rĩ, còn có tâm tình nào làm những chuyện như thế, gần đây lại tới vụ gặt mùa thu, ban ngày mệt mỏi, buổi tối cũng chẳng nghĩ được gì, tuy Trường Sinh luôn sấp lại gần cô, nhưng cô sợ hẳn cả ngày vất vả còn thêm việc này nữa sẽ rất mệt mỏi nên phải đẩy hẳn ra. Nghĩ đến Trường Sinh quả thật là ghen không ít ngày, nhưng giờ đây cô cũng cảm thấy không đúng lúc, trước tiên là vì con, sức của hẳn trâu bò như thế, chỉ sợ không cẩn thận sẽ gây tổn thương cho đứa bé trong bụng cô.

Hà Hoa nhếch miệng cười, cố ý đùa với hắn: “Không được, hôm nay không thể được, về sau cũng không cho, nếu chàng muốn, thì cũng chỉ được phép nằm bên cạnh sờ đùi quần thôi.”

Trường Sinh ngẩn ra như bị sét đánh, vẻ mặt giống như bị phẫn tử hình, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là hắn đã làm sai chuyện gì đó, nên Hà Hoa mới phạt hắn. Làm sai chuyện gì ... Làm sai rồi ... trong đầu Trường Sinh không ngừng xoay chuyển, nhớ lại tất cả những chuyện mấy ngày nay mình làm cũng như tất cả những lời Hà Hoa nói, sau đó xác định hắn quả thực không làm sai chuyện gì, trừng mắt hùng hồn hỏi: “Vì sao!”

Hà Hoa đỏ mặt nói: “Ta nói không được, không thể được... chàng mà vào sẽ đụng vào con...”

Trường Sinh im lặng, vẫn trừng mắt nhìn Hà Hoa, dường như không hiểu gì cả.

Hà Hoa bất đắc dĩ trừng mắt với hắn một cái, xóc chân lên, vuốt bụng mình nói: “Con chàng ở bên trong... Không phải chàng nói muốn có con sao, tay nhỏ, chân nhỏ, con chim non cũng nhỏ, bây giờ đang ở trong bụng ta đây... Chàng sắp làm cha...”

Mắt Trường Sinh lại trợn to thêm nữa, ánh mắt từ từ chuyển qua bụng Hà Hoa, kinh ngạc nhìn một lúc lâu, hoảng hốt lắm bả: “Con ở bên trong... Con ta, con của Trường Sinh...” Hắn lăm bả như đang ngẫm nghĩ lại, rồi chăm chú nhìn Hà Hoa bảo: “Là con trai của Trường Sinh và Hà Hoa, là con trai của chúng ta.”

Hà Hoa cười đáp: “Ừ, đúng... nhưng cũng có thể là con gái, chàng sẽ không buồn nếu ta muốn sinh con gái chứ.”

Trường Sinh không đáp, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm bụng Hà Hoa. Ở đó có một bé con, hắn trừng mắt nhòm về phía trước, vén áo của Hà Hoa lên, bụng cô lộ ra, hắn cẩn thận đặt tay lên trên bụng. Bé con... bé con... Ở đâu nhỉ? Tay hắn đặt trên bụng Hà Hoa một lúc rồi bắt đầu xoa xoa, muốn tìm kiếm tung tích của bé con, sờ soạng một lúc lâu cũng không thấy gì. Có lẽ là trốn rồi, Trường Sinh suy nghĩ rồi ấn bụng Hà Hoa.

Hà Hoa buồn cười, bắt lấy tay hắn nói: “Làm gì vậy, đừng ấn hông đấy.”

Trường Sinh dường như sợ mình thực sự ấn chết đứa bé vội nắm lấy tay của mình, sửng sốt, hỏi: “Ở đâu... Không có... Bụng vẫn phẳng...”

Hà Hoa khẽ đặt tay lên bụng mình, vừa vuốt ve, vừa thỏa mãn lên tiếng: “Con còn nhỏ, chờ mấy tháng nữa sẽ lớn lên, lúc ấy có thể sờ được.”

“Ừ...” Trường Sinh ngờ ngác đáp lại, nhìn chằm chằm Hà Hoa đang xoa tay trên bụng cô, sau đó hắn dường như không hài lòng kéo tay Hà Hoa ra, học theo giọng điệu vừa rồi của cô nói: “Nàng cũng đừng ấn nữa, sẽ hông đấy.”

Hà Hoa lại đặt tay lên bụng, nhếch cằm nói: “Ta biết nên xoa, nên sờ ở chỗ nào, đây là con của ta.”

Trường Sinh đặt hai tay ở trên đùi mình cúi tới cúi lui, thêm muốn nhìn bụng vợ một lúc, ý thức được dường như mình đang bị bắt nạt, hắn nhanh chóng đặt tay lên bụng cô, nói: “Ta không ấn, ta cũng sờ, đây cũng là con của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 41

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Tên ngốc Trường Sinh sẽ làm cha, là chủ đề tán gẫu lúc rảnh rỗi của những người trong thôn.

Người đứng đắn thì nói họ bản khoán không biết con của kẻ ngốc thì có bị ngốc không. Có người nói không đâu, cha mẹ Trường Sinh ngoại trừ vô phúc bạc mệnh, lúc còn sống đều là những người bình thường, huống chi ông nội của Trường Sinh, sinh thời là người được kính trọng nhất thôn, cho dù sinh ra Trường Sinh ngốc khiến mọi người rất ngạc nhiên, nhưng không có nghĩa là nhà họ Hoắc từ Trường Sinh trở đi sẽ sinh ra toàn thể hệ ngốc. Có người lại nói chưa chắc, cho dù đứa trẻ sinh ra không ngốc, nhưng có một người cha ngốc như Trường Sinh, cũng chưa chắc sẽ không biến thành ngốc nghếch. Một ngày nào đó, cảnh tượng hai cha con nhà ngốc cùng ngồi dưới cây cổ thụ, ngo ngắc nhìn trời, trông cũng hay đấy.

Những kẻ thiếu đứng đắn thì nói là đừng thấy Trường Sinh ngốc nghếch suốt ngày ngờ ngác thế mà đến đêm cũng biết mò vợ, còn làm cho người ta sinh con cho hắn nữa. Lại có kẻ đùa cợt nói rằng không biết ai mò ai đâu, cho dù Trường Sinh ngốc nghếch nhưng ngoại hình không tệ chút nào nha. Suốt ngày ngủ chung túi ngủ với một người đàn ông như vậy, cho dù là tiểu thư khuê các da mặt mỏng cũng chịu không nổi phải vùng lên thôi. Cả đám người nghe xong cười ha ha, bàn tán vô cùng rôm rả từ chuyện con cái đến chuyện vợ chồng rồi chuyện phòng the nhà người ta.

Có khi đúng lúc Trường Sinh đi ngang qua, mọi người liền đón đầu hắn trên chợ:

“Trường Sinh, vợ cậu có bầu à? Mấy tháng rồi?”

“Trường Sinh, sao lại ra đây? Vợ có bầu sao không ở nhà chăm sóc đi?”

“Trường Sinh, vợ cậu mang thai con trai hay con gái vậy?”

Đối với những lời này Trường Sinh vẫn hồ hững như không nghe thấy giống thường ngày, nhưng nếu có người hỏi: “Trường Sinh, sắp làm cha à?” Đôi mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, giống như là âm thanh từ trên trời lọt vào tai hắn khiến hắn như bừng tỉnh, cũng không nhìn là ai hỏi, chỉ cong miệng lầm bầm: “Ừ, Trường Sinh sắp làm cha.”

Chỉ một câu đơn giản như vậy nhưng làm cho người trong thôn đều thật sự kinh ngạc. Bởi vì từ nhỏ Trường Sinh đã lớn lên ở đây, ngoại trừ mấy người hắn chịu nhận biết thì chưa bao giờ trả lời câu hỏi của bất kỳ ai khác. Đồ ngốc mở miệng nói chuyện khiến người người trong thôn đều cảm thấy vô cùng mới mẻ, ngày nào cũng có người vì vui đùa hoặc tò mò hỏi Trường Sinh: “Trường Sinh, sắp làm cha à?”

Vì thế, ngày nào Trường Sinh cũng sẽ trả lời nhiệt tình, nhiều nhất là câu: “Ừ, Trường Sinh sắp làm cha.”

Ở bên kia, tin tức Hà Hoa có thai, làm cho chuyện Hạnh Hoa bỏ trốn vốn đang nặng nề cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, cả nhà họ Lý từ trên xuống dưới đều vui mừng. Vì biết nhà họ Hoắc vẫn chưa thu hoạch được gì từ miếng đất trên núi, cha Hà Hoa sai Đại Bảo khiêng lương thực tới nhà, nói là trong bụng Hà Hoa cũng là huyết mạch của nhà họ Lý, sợ bọn họ không nuôi nổi lại chết đói.

Hà Hoa biết tính tình cha cô như thế nào, chỉ sợ bà Tứ nghe được sẽ không vui. Bà Tứ cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, gần nửa năm qua lại bà đã trở nên cởi mở hơn rất nhiều. Trong lòng bà cũng không ngại, những lời nói ra đều là khoan dung độ lượng. Bà chỉ cười nói ở cùng một thôn nhiều năm như vậy, người nào ra sao còn không biết ư, cha cháu là kiểu người nói cho sướng miệng thế thôi, bề trên chờ ôm chắt nội như bà không thêm so đo với bề dưới chờ ôm cháu ngoại như ông ấy.

Về phần mẹ của Hà Hoa thì rất vui mừng. Vì Đào Hoa gả đi xa, lúc có thai bà không thường xuyên ở bên cạnh được, nay Hà Hoa ở sát bên, thực đúng là muốn làm hư cô luôn. Một ngày chạy qua nhà Hà Hoa ba bốn bận, khi thì đưa cái này, khi thì dặn dò cái kia, có khi chân trước vừa mới bước đi, chưa đầy một chén trà đã trở lại.

Hôm nay, bà lại đến chỉ để hỏi Hà Hoa có muốn ăn gì không, nói là trong nhà mới bán một ít lương thực, cha cô có chút tiền. Lúc này, chỉ cần Hà Hoa nói một câu, bất kể là ngọt bùi đắng cay gì cha cô cũng cho mua hết.

Hà Hoa nói: “Con cũng không đặc biệt thích ăn gì, người ta nói ăn chua là con trai, ăn cay là con gái, bây giờ con không muốn ăn chua, cũng không muốn ăn cay, cũng không biết là con trai hay con gái nữa ... Mẹ, mẹ nói xem câu ăn chua là con trai, ăn cay là con gái có đúng không?”

Mẹ Hà Hoa giống như được rã trúng sòng, hai mắt sáng lên: “Đừng chứ, lời của các cụ sao không chuẩn chứ? Mẹ còn nhớ rõ lúc mẹ mang thai con, tuy là không cực thích ăn cay nhưng cứ ăn chua một chút là không chịu được, nôn ra liền. Lúc đó, bà nội con luôn tin vào câu ăn chua là con trai, ăn cay là con gái này, nói là lúc trước bà có mang, trong nhà khổ cực không có đồ ngon để ăn, suốt ngày đi hái táo dại chua lên núi ăn, kết quả sinh ra là bà đứa con trai. Vậy là, liền bảo cha con lên núi hái táo cho mẹ ăn, còn phải là loại táo xanh chua lét. Cha con vốn là đứa con rất hiếu thuận và nghe lời, đi hái một thúng táo, chẳng có lấy một trái chín nào, quả nào quả nấy xanh lè... Đừng nói ăn, chỉ cần nhìn thôi là mẹ muốn nôn rồi...”

Hà Hoa thắc mắc: “Bà nội con khó tính như vậy, bà bảo ăn mà mẹ dám không ăn à?”

Mẹ Hà Hoa cười: “Đương nhiên là không dám, mẹ ăn hết, không chừa một trái.”

Hà Hoa trừng lớn mắt, chưa kịp đau lòng cho mẹ, đã thấy mẹ cô nở nụ cười tươi rói: “Nhưng không phải mẹ ăn, tất cả là do cha con ăn.”

Hà Hoa ngẩn ra, mẹ Hà Hoa cười lớn: “Cha con thấy mẹ đáng thương quá, thế là lên ăn hết thúng táo kia sau lưng bà nội con, ăn mấy ngày liền, ăn đến xanh cả người... Bà nội còn cho là mẹ thích ăn, lại sai cha con đi hái nữa làm cho cha con sợ mất mặt, đáng về túng quẫn của ông ấy lúc đó bao nhiêu năm rồi mẹ chưa từng thấy lại...” Mẹ Hà Hoa nói xong liền cười khanh khách.

Hà Hoa nghe xong hơi ngạc nhiên, ngẩn người ra rồi bật cười: “Hóa ra cha con cũng yêu thương mẹ.”

Mẹ Hà Hoa nhớ lại chuyện khi trẻ, khuôn mặt cũng rạng rỡ lên mấy phần, nghe Hà Hoa nói như vậy lại trừng mắt, nói: “Thương chỗ nào, hai năm sau chẳng phải suýt nữa là cưới vợ bé rồi sao? Sau đó, mẹ có thai Đại Bảo, cuộc sống của cha mẹ mới coi như tạm ổn. Nào giống lúc mang thai con, gì cũng không thèm ăn, khi đó mẹ lại muốn ăn táo dại xanh kia...”

“Vậy là cha con lại đi hái cho mẹ.” Hà Hoa cười nói.

Mẹ Hà Hoa hừ một tiếng: “Lúc đó đã là vợ chồng già rồi, sao cha con có thể được như xưa nữa. Mẹ nói với cha con muốn ăn táo xanh, ông ấy nói mẹ động kinh tự dưng sinh chuyện. Mẹ nói ông còn nhớ chuyện năm đó mang thai đứa đầu lòng ông ăn táo xanh cho mẹ hay không? Con đoán cha con nói như thế nào?”

“Nói như thế nào à?”

Mẹ Hà Hoa: “Ông ấy nói: Cái thứ chua lè ấy mà ăn được sao? Bà là vương mẫu nương nương rồi đấy, tội tại sao phải thay bà chịu tội thế chứ.”

Hà Hoa nghe mẹ cô nhại lại giọng điệu của cha thì bị chọc cười. Mẹ Hà Hoa thở dài, cũng lắc lắc đầu cười theo.

Ban đêm, Hà Hoa nằm trong túi ngủ lẳng lặng nhìn Trường Sinh, chồng cô đã mất nhắm mắt mở từ lâu, có lẽ là sắp ngủ thật rồi. Hà Hoa nhìn hẩn một lát, nghịch ngợm cong cong miệng, nhỏ giọng gọi: “Trường Sinh, ta muốn ăn táo trên núi...”

Trường Sinh mơ mơ màng màng lẳng lẽ mở mắt, quay đầu nhìn cô: “Sao?”

Hà Hoa làm nũng nói lại lần nữa: “Ta muốn ăn táo trên núi.”

Trường Sinh dụi dụi mắt, xóc chân đứng lên.

Hà Hoa túm hẩn lại: “Đi đâu vậy?”

Trường Sinh thật thà: “Đi hái táo.”

Hà Hoa hé miệng cười, lại dúi hẩn vào túi ngủ nằm xuống, dụi dụi vào người hẩn: “Bây giờ chưa cần, ta muốn mười năm nữa cơ.”

“À?” Trường Sinh không hiểu được hết.

Hà Hoa cũng không giải thích, chỉ nói: “Chàng phải nhớ rõ lời này của ta, đến lúc con chúng ta mười tuổi tuổi, ta muốn chàng lên núi hái táo cho ta ăn... Không chỉ là mười tuổi, khi nó hai mươi tuổi, ba mươi tuổi cũng phải hái... Bốn mươi tuổi thì thôi... Lúc ấy, chàng đã là ông lão, bắt chàng lên núi hái táo thì thật là bất nạt chàng quá... Vậy đi, đến năm ba mươi tuổi đi... Lúc con chúng ta mười tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi chàng phải hái táo đại cho ta ăn... Nhớ chưa nào?”

Trường Sinh nghiêm túc ghi nhớ trong đầu từng câu từng chữ Hà Hoa nói, sau đó gõ nhẹ đầu mình: “Nhớ rồi.”

Bụng Hà Hoa ngày một lớn lên, trời cũng ngày một lạnh hơn. Bệnh của bà Tứ vốn là phải trở về nhà thầy Chu khám lại vào lúc đầu hè. Nhưng đầu tiên là gặp chuyện Trường Sinh bỏ đi mất, sau đó lại đến chuyện nhà cha mẹ Hà Hoa, sau cùng là chuyện Hà Hoa có thai, chuyện này tiếp chuyện kia kéo dài tới tận mùa đông. Đợi đến khi mọi chuyện đã trôi qua, thầy Chu mới ngưng ngưng nói chuyện với Hà Hoa, nhờ cô đi khuyên nhủ bà Tứ.

Bà Tứ vốn không muốn đi, thăm nghĩ bây giờ Hà Hoa càng ngày càng không tiện đi lại, chỉ sợ Trường Sinh chăm sóc cô không tốt. Hơn nữa, nhìn thấy trước mắt đã sắp qua năm mới, năm trước bà đã không có ở nhà, năm nay Hà Hoa lại có thai, bà chỉ muốn sum họp gia đình với hai cháu. Thầy Chu và Hà Hoa tận tình khuyên nhủ mấy ngày, nói là phải chữa bệnh điều dưỡng cho thật tốt, sau này muốn vui vầy cùng mọi người bao nhiêu năm cũng được.

Lần này Trường Sinh không giống như lần trước – cắt hết giày dép không cho bà đi, trái lại còn vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Hà Hoa, chờ bà nội trở về ôm chắt trai. Bà Tứ nhìn thấy Trường Sinh đã ra dáng làm cha, trong lòng rất vui mừng, đồng thời cũng khá an tâm. Sau đó lại đi tìm mẹ Hà Hoa, nhờ bà giúp đỡ, quan tâm chăm sóc giúp, mãi đến khi tuyết bắt đầu rơi mới cùng thầy Chu trở về quê.

Bà Tứ đi chưa được mấy ngày thì tuyết rơi rất lớn, trời càng trở nên lạnh hơn, Hà Hoa và Trường Sinh cũng giống như người trong thôn suốt ngày ở trong nhà, không ra khỏi cửa, cứ thế chờ ngày cuối năm. Nhưng chưa đến tháng chạp, nhà cha mẹ Hà Hoa lại xảy ra chuyện, là Đại Bảo viết đơn bỏ vợ, bỏ nha đầu béo.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Hà Hoa nghe đại khái chuyện Đại Bảo bỏ nha đầu béo, mắt muốn lòi ra ngoài, hỏi thăm cẩn thận lại lần nữa, nhưng chẳng ai biết rõ ngọn ngành.

Đại khái là gần cuối năm, các nhà bận rộn cả năm dành được chút tiền, những người có quan hệ thân thiết chút đôi khi sẽ cùng ngồi uống chút rượu ăn chút mời. Bữa đó Đại Bảo ngồi uống rượu với mấy thanh niên trong thôn, cũng không biết ai mào đầu, nhắc tới chuyện tiểu Tú nhi vốn suýt thành thân với Đại Bảo. Nói là đại thiếu phu nhân của nhà họ Triệu tháng trước đã qua đời, mà tiểu Tú nhi lại đang mang thai con của đại thiếu gia, nếu năm sau sinh được một bé trai bụ bẫm, nhất định có thể trở thành chính thất. Đại Bảo nghe xong trong lòng đã khó chịu, rượu vào lời ra có kẻ vô tâm vỗ vai y nói may mà người ta không đi theo cậu, nếu không thì làm sao được hưởng phúc làm phu nhân. Đại Bảo nghe xong lập tức lật bàn, nếu không có người ngoài ngăn lại e là sẽ đánh nhau đến nơi.

Cả đám giải tán trong không khí bất hòa, Đại Bảo say khướt buồn bực trở về nhà, vào phòng mới nói được vài câu đã cãi nhau ầm ĩ với nha đầu béo.

Chẳng qua chỉ là vợ chồng son ghen tuông cãi nhau, nhưng Đại Bảo say rượu, trong lòng lại phiền muộn, nhất thời không ngăn được đã thốt ra câu muốn bỏ vợ. Nha đầu béo nghe chồng hù dọa, khóc ầm lên. Đại Bảo nghe xong lại càng cảm thấy phiền lòng, bước thẳng ra cửa, lại đi tìm người uống rượu. Mà lại gặp gỡ đám không ra gì, vợ chồng người ta cãi nhau cũng không biết khuyên giải, còn làm theo lời Đại Bảo nói, giúp y viết thư bỏ vợ, lại còn chề nhạo cậu ta không dám làm thật. Đại Bảo là người không chịu được khích bác, còn bị rượu dẫn đường, về nhà lập tức ném thư bỏ vợ cho nha đầu béo. Nha đầu béo là một nha đầu thật thà, từ khi gả cho Đại Bảo trong lòng vẫn tích đầy ảm ức tủi thân, vừa thấy thư bỏ vợ là trái tim tổn thương cũng trở nên lạnh lẽo. Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, cũng không thừa chuyện với cha mẹ Hà Hoa mà tự thu dọn đồ đạc bỏ về nhà cha mẹ.

Sáng sớm, mẹ Hà Hoa nấu cơm không thấy nha đầu béo đâu, trong đầu nghĩ là đêm qua nghe thấy hai đứa nó cãi nhau, chỉ sợ là nha đầu béo tủi thân trốn trong phòng khóc rồi, vội đi vào nhà khuyên, nhưng chỉ thấy một mình Đại Bảo cúi đầu ngồi ở trong phòng. Hỏi mới biết chuyện xảy ra, khiến cho mẹ Hà Hoa tức giận đến mức đập Đại Bảo mấy phát, giục cậu ta mau đuổi theo. Tính tình Đại Bảo ngang ngạnh cố chấp, hai mẹ con đang to tiếng thì cha Hà Hoa nghe ồn ào xông vào, biết chuyện này lập tức đập cho Đại Bảo mấy đập. Đại Bảo bị ép buộc phải đuổi theo vợ, kết quả là chậm một bước, nha đầu béo đã trở về nhà.

Chuyện ở nửa đường không ngăn chặn được, để cho con gái nhà người ta cầm thư bỏ vợ trở về nhà cha mẹ, thì đâu còn đơn giản là chuyện vợ chồng cãi nhau nữa. Đại Bảo nghe lời cha mẹ đi qua đón người, bị cha mẹ vợ cầm gậy gộc ra đuổi thẳng, nói ‘ngươi đến đón ai? Người đã bị tên khốn kiếp nhà ngươi bỏ, giấy trắng mực đen in dấu vân tay của Đại Bảo ngươi ra đó, ai là vợ ngươi nữa, ngươi cút đi cho ta, đồ khốn!’

Đại Bảo xấu hổ ôm mặt trở về nhà, thuật lại như vệt không sót chỗ nào, lại đụng phải tính cách nghiêm khắc của cha mình. Nói ‘thằng ranh mày muốn uống rượu! Cho mày uống! Mày lại còn bán linh dám bỏ vợ! Cha mày vất vả nửa đời người dành tiền cưới vợ cho mày, vậy mà mày nói bỏ là bỏ! Bấy giờ người ta không thêm mày nữa đấy, coi coi mày tìm được ai nữa không! Mày đừng có chơi trò may rủi với tao, bắt tao vác bộ mặt già nua này đi lấy lòng, chùi dít người ta cho mày! Mày có bán linh thì đón vợ mày về, không thì sống cô độc cả đời đi! Muốn tao bỏ tiền ra cưới vợ cho mày lần nữa ư, không có cửa đâu! Dù sao tao cũng không phải chỉ có một đứa con trai.’

Nguồn gốc mọi chuyện là như vậy, lúc mẹ Hà Hoa nói chuyện này với Hà Hoa, nói mãi đến khi rơi lệ: “Con nói xem thằng khốn Đại Bảo này làm sao mới có thể khiến người ta bốt lo lắng đấy. Sắp qua năm mới rồi, lại gây ra chuyện động trời như vậy. Mẹ nghĩ, sớm muộn gì mẹ cũng bị nó làm cho tức chết ...”

Hà Hoa khuyên như: “Mẹ đừng gấp, chuyện này cũng không nghiêm trọng đến vậy đâu, chẳng qua là Đại Bảo uống rượu nên hồ đồ thôi. Người nhà họ Vương cũng chỉ là nhất thời tức giận, chẳng lẽ lại chia rẽ luôn hai đứa nó sao. Đổi lại là con, con gái nhà mình bị chồng ức hiếp, con cũng không thể cho đón về dễ dàng như thế. Dù thế nào cũng phải thừa chuyện, đưa lễ đến xin lỗi, dập đầu với cha vợ mới được ... Mà như thế cũng tốt, cho Đại Bảo một bài học, đừng có ngày nào cũng la hét không chút hòa nhã với nha đầu béo thế nữa. Cho nó biết yêu quý vợ mình, cho nó đi qua đi lại mấy lần mới đưa được vợ về, sau này về nhà rồi vợ chồng son lại càng thêm bền vững. ... Lát nữa con đi nói chuyện với Đại Bảo, chẳng phải mẹ nói chúng ta năm nay có chút tiền dư sao, đúng lúc cũng sắp qua năm mới, để cho Đại Bảo mua vài món ngon mang qua tỏ lòng hiếu kính. Cùng lắm thì đi thêm mấy lần, trước năm mới nhất định có thể đón nha đầu béo trở về.”

Có điều Hà Hoa nghĩ thì đơn giản, cô và mẹ thúc giục Đại Bảo mang lễ đến nhà họ Vương hai lần, nhưng lần nào Đại Bảo đi cũng đều uống công. Sắc mặt lần sau còn khó coi hơn lần trước, người ta hỏi cậu cái gì cậu cũng không đáp, cảm như hén ngồi một bên không nói gì. Mãi đến khi mẹ Hà Hoa thúc giục cậu lần nữa thì cậu cũng chẳng buồn nhúc nhích, nâng mông chạy mất.

Mẹ Hà Hoa không khỏi rơi nước mắt, đành để cho cha Hà Hoa quyết định, cha Hà Hoa tròng mắt: “Hỏi ý ta làm gì? Bà muốn ta đi đón con dâu về sao? Ta còn biết xấu hổ hay không?! Tự nó gây họa thì tự dọn dẹp đi! Về nhà muốn người trong nhà đi chùi dít cho nó sao, cho dù là con nít cũng phải hiểu chuyện rồi!”

Mẹ Hà Hoa đụng phải vách tường như cha Hà Hoa, lại bị trách mắng, trong lòng cảm thấy tủi thân, nhưng cũng dứt khoát không để ý tới nữa. Có điều vẫn than thở với Hà Hoa, nói rằng cái nhà này không biết đã đắc tội với vị thần tiên nào, chuyện nọ tiếp chuyện kia, làm cho người ta chẳng yên được lấy một khắc nữa.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, mới đó mà đã đến ngày ba mươi, Hà Hoa thấy trong nhà vì chuyện này mà chẳng có chút không khí năm mới, đành phải lựa lời thăm hỏi đi khuyên Đại Bảo: “Hay để lại đi lần nữa xem sao, nếu vẫn không được, để dập đầu vài cái với cha vợ, thế thốt mấy lời không được sao? Chỉ cần nói sau này toàn tâm toàn ý với nha đầu béo, không cãi nhau với con bé nữa. Người lớn nghe vậy cũng không thể không mềm lòng. ... Ngày mai đã là đêm ba mươi, bọn họ cũng không phải là người không thông tình đạt lý, chuyện hôn nhân đại sự đâu phải nói dứt là dứt được...”

Đại Bảo vẫn cúi đầu không nói gì, Hà Hoa lại nhẹ nhàng khuyên như, “Có lẽ mấy lần vừa rồi là người ta muốn thử xem đệ có thực sự biết sai rồi hay không. ... Nha đầu béo dễ mềm lòng, đối với đệ lại toàn tâm toàn ý, lúc giận quá thì tính làm gì. Nhưng giờ chắc là đang chờ đệ qua đón về nhà cùng đón năm mới đó...” Thấy Đại Bảo vẫn không nói lời nào, Hà Hoa lại nhẹ giọng nói tiếp, “Nếu không, tỷ đi cùng đệ, lần này hai đứa đưa nhau về, nếu có ai nói ra nói vào gì, tỷ sẽ ra mặt giúp đệ... A?”

Có lẽ là bị Hà Hoa lái nhai đến phiền phức, Đại Bảo đột nhiên ngẩng đầu đen mặt gắt: “Có thể nói được gì nữa! Cô ấy không muốn theo đệ trở về! Còn nói bị đệ bỏ là rất đúng ý nguyện! Nói sau này không cho phép đệ qua nữa! Qua lần nào đánh lần đó! Tỷ đi theo đệ làm gì!! Người ta cũng không muốn đệ qua! Tỷ theo đệ làm gì chứ!”

Hà Hoa thấy Đại Bảo đột nhiên nổi giận sợ tới mức lùi ra phía sau, tim đập dữ dội, như muốn nhảy ra ngoài.

Đại Bảo đỏ mặt rống lên với Hà Hoa: “Bây giờ tỷ đã biết hết rồi đó! Vừa lòng chưa! Còn muốn nghe gì nữa không! Tỷ nói đi!”

Hà Hoa ôm ngực, tròng lớn mắt không tin nổi nhìn Đại Bảo, vừa tức vừa hận lại ảm ức, quát: “Tao vừa lòng ư? Tao thỏa mãn chưa sao? ! Tao nhân rồi không có việc gì làm chạy đến đây nghe ngóng tán gẫu chuyện phiếm sao? ! Lý Đại Bảo! Mày cút đi! Sau này, nếu tao hỏi mày thêm một câu, tao... Tao...” Hà Hoa tức giận đến nỗi không nói ra lời, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Mẹ Hà Hoa ở bên ngoài nghe ồn ào liền chạy vào nhà, thấy hai chị em cãi nhau ầm ĩ, vội la lên: “Lại có chuyện gì nữa, sao lại không biết nhường nhịn nhau? Đại Bảo, con lại gây chuyện gì nữa? Chị con đang mang thai còn lo lắng, sốt ruột cho con, sao con có thể cãi nhau với chị con chứ.”

Mẹ Hà Hoa chưa nói hết, nhưng chỉ vừa nghe mấy lời này, Hà Hoa càng cảm thấy tủi thân, nước mắt bất chợt rơi xuống, cô đứng lên hai mắt đăm đăm nhìn Đại Bảo nói: “Sau này tao không bao giờ quan tâm đến những việc rồi hời này nữa, chỉ chăm lo cho cuộc sống của tao thật tốt, mày muốn làm gì thì làm, chẳng quan tâm ai nữa cho mệt!” Nói xong, cô lau nước mắt bước đi.

Mẹ Hà Hoa hoảng lên đẩy Đại Bảo một cái, vội vàng chạy theo ra ngoài. Bên kia, cha Hà Hoa cũng nghe ồn ào, bước từ trong phòng ra, đứng ở cửa trừng mắt nhìn Đại Bảo như kẻ tội đồ chửi ầm lên: “Sau này không ai được quan tâm tới nó! Từ nhỏ đã được nuông chiều đến hư rồi! Ai cũng đánh cũng gây sự được! Với đả này tao thấy nếu ngày nào đó ngứa mắt tao chắc mày cũng dám vác dao chém lên đầu cha mày luôn nhỉ! Thằng ôn con! Sớm biết mày như vậy, tao bóp chết mày lúc mới sinh ra cho rồi! Uống phí cơm gạo nuôi lớn mày thành kẻ gây họa thế này!”

Hà Hoa nghe cha mình lớn tiếng mắng chửi, cũng không quay đầu lại, đi thẳng về nhà. Mẹ Hà Hoa sốt ruột cả hai phía, vừa sợ Hà Hoa tức giận trở về như vậy không may lại bị trượt chân ngã, vừa sợ mình mới đi khỏi thì hai cha con trong nhà đánh nhau thật mất. Hà Hoa đi được một đoạn thì dừng chân, lau nước mắt, quay lại nói với mẹ cô: “Mẹ trở về đi, con không sao.”

Mẹ Hà Hoa nói: “Đừng giận em con, mấy ngày nay trong lòng nó buồn phiền, trở về mẹ mắng nó một trận cho con.”

Hà Hoa nói: “Con biết, mẹ mau về đi, khuyên nhủ cha con, lỗi lầm nặng thế nào thì cũng sắp qua năm mới rồi, đừng để cha con buồn lòng.”

Mẹ Hà Hoa vẫn lo lắng, đi theo vài bước, đứng ở xa xa nhìn Hà Hoa đi xa dần mới buồn rầu thở dài trở về nhà.

Còn một mình Hà Hoa trở về nhà, càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân lẫn uất ức, lại cảm thấy uống phí bao nhiêu năm yêu thương Đại Bảo, không kim được nước mắt. Trường Sinh vẫn ngồi ở cửa nhìn về phía tây, thấy Hà Hoa xuất hiện, vội vàng chạy tới. Đến khi lại gần thấy mặt cô đỏ hoe.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Trường Sinh sốt ruột hỏi.

Hà Hoa vừa nhìn thấy người đàn ông của mình, những ám ức trong lòng như lớn lên gấp mấy lần, tủi thân hít hít mũi, nói: “Trường Sinh, chàng chém Đại Bảo một nhát cho ta.”

“Sao?” Trường Sinh sững sốt, hơi ngậy ngốc.

Hà Hoa tủi thân nhìn Trường Sinh, bộ dạng như muốn khóc.

Lúc này Trường Sinh mới phản ứng lại, gạt gạt đầu xoay người chạy về nhà cha mẹ Hà Hoa.

“Quay về!” Hà Hoa dậm chân kêu lên, “Chàng đi thật à!”

Trường Sinh bị Hà Hoa kêu quay lại, thế là quay lại, tha thiết nhìn vợ mình, giống như đang đợi cô phân phó tiếp.

Hà Hoa đưa tay nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, kéo đến trước mặt mình, vùi vào ngực hắn, dường như làm nũng nhỏ giọng thì thầm: “Đến lúc nào chàng mới nhận ra người ta nói câu nào là giả, câu nào là thật đây...”

Hai người nắm tay nhau trở về nhà, Hà Hoa nói không ngừng với Trường Sinh:

“Đại Bảo đúng là khôn kiếp, ta có ý tốt đi khuyên nhủ nó vậy mà nó còn nổi nóng với ta. Nó nói ta rảnh rồi đi thăm dò chuyện không đâu. Đồ khôn kiếp! Sau này không đối xử tốt với nó nữa!”

“Nên nha đầu béo không muốn sống với nó, tính tình của nó ngang ngạnh như vậy, đến cả trăm vợ cũng bị nó ép cho bỏ chạy hết! Nó có phải là tốt đẹp gì cho cam, có gì bắt con gái nhà người ta phải chịu đựng tính khí của nó chứ, nếu ta là nha đầu béo thì đã bỏ về nhà cha mẹ từ lâu rồi!”

“Đồ khôn thối tha! Để xem sau này nó sẽ làm sao! Để cho nó sống cô độc cả đời đi! Đến già cũng không có người làm bạn, một mình xin ăn trên đường! Đi ngang qua chúng ta mà mở miệng xin, ta cũng không thêm liếc mắt! Hừ!”

“Sau này ta sẽ không trở về nhà để phải tức giận không đâu nữa! Ta nhất định phải sống cuộc sống thật thoải mái, sau này ta sinh thật nhiều con cái, sinh con gái thành đàn cho kẻ cô đơn như Lý Đại Bảo tức chết! Ta xem nó còn dám trừng ta không! Đồ khôn kiếp!”

Hà Hoa cứ mắng xa xả không ngừng, Trường Sinh đứng trước mặt cô im lặng lắng nghe, theo giọng điệu của cô khi thì gạt đầu lúc thì lắc đầu. Đến tối, con tức của Hà Hoa cuối cùng giảm bớt.

Ban đêm, Hà Hoa nằm trong túi ngủ nhưng không thể nào ngủ được, đưa tay kéo kéo Trường Sinh: “Trường Sinh, ta muốn thương lượng với chàng chuyện này.”

Trường Sinh mở to mắt nhìn cô. Hà Hoa hơi ngượng ngùng nói: “Ngày mai ba mươi rồi, chúng ta về nhà cha mẹ ta nhé?”

Trường Sinh không nói gì, Hà Hoa lại nói: “Năm nay trong nhà không thuận lợi, Hạnh Hoa bỏ trốn theo người ta, cha ta vì chuyện này đã mất hai ngón tay. Hết năm đến nơi tháng nhóc Đại Bảo kia lại ép vợ bỏ đi, hôm nay lúc ta trở về, cha còn tức giận mắng chửi không thôi... Ngày mai là đêm ba mươi,

trong nhà nhất định rất nặng nề ... Ta nghĩ dù sao bà nội cũng không có ở nhà, hai chúng ta ở đâu cũng như nhau. Nếu về nhà cha mẹ có thể làm cho trong nhà vui vẻ hơn nhiều, tốt xấu gì phải dẹp cái năm xui xẻo này lại phía sau. ... Chẳng nói có đúng không?”

Trường Sinh nhìn Hà Hoa, nói: “Nàng vui... Ta nghe lời nàng...”

Hà Hoa hơi lo lắng: “Không chỉ muốn ta vui, ta muốn chàng cũng vui nữa. Nếu chàng không thích thì cứ nói ra, không cần phải mọi chuyện đều theo ý ta đâu.”

Trường Sinh chỉ nói: “Ở cùng với Hà Hoa... Hà Hoa vui, ta sẽ vui.”

Trong lòng Hà Hoa đầy ngọt ngào, cong cong khỏe môi dụi dụi vào người Trường Sinh, thờ dãi: “Ông trời thật tốt với ta, đem người đàn ông giỏi nhất, yêu thương vợ nhất trên đời này cho ta ... Nếu thẳng nhóc thôi tha Đại Bảo kia biết nghe lời một chút, nó chỉ cần có một nửa của chàng, thì thiên hạ cũng thái bình...”

Ngày hôm sau, Hà Hoa và Trường Sinh mang theo mấy thứ trở về nhà cha mẹ. Mẹ Hà Hoa nghe nói hai người muốn đón tất niên với gia đình, sau bao nhiêu ngày ủ rũ rớt cục cũng tươi cười trở lại. Ngay cả cha Hà Hoa mặt lạnh, cũng khó giữ được sự im lặng thường ngày, còn nói mẹ Hà Hoa làm nhiều bánh treo nhân thịt.

Hà Hoa và Đại Bảo mới cãi nhau hôm trước, tuy nói là chị em giận nhau cũng không quá một đêm, nhưng trong lòng cũng không được tự nhiên. Lúc Hà Hoa mới đến, Đại Bảo cup mắt gọi một tiếng tỷ, Hà Hoa ậm ậm ừ ừ không thèm nhìn tới, sau đó không ai quan tâm tới ai.

Vì chuyện thôi vợ này, mấy ngày nay Đại Bảo ru rú ở trong nhà tối ngày không chịu ra khỏi phòng gặp ai, cha Hà Hoa cũng không vui vẻ hòa nhã gì với cậu, chỉ cần nói vài câu là lại nặng chừi động tay động chân. Đại Bảo không muốn khó chịu trước mặt cha mình, nhưng sắp sang năm mới cũng không tiện trốn ra ngoài. đành phải ngồi một mình trong phòng, mãi đến gần chạng vạng mới đi từ trong phòng ra.

Lúc đó, Hà Hoa và mẹ cô đang ở trong bếp bận rộn làm cơm tất niên, cha Hà Hoa ở trong phòng tính toán tiền thu vào của năm nay, Tiểu Bảo và Trường Sinh đang đập người tuyết trong sân. Đại Bảo đứng dựa ở cửa phòng, cảm thấy dường như không có chỗ nào chứa được mình, đành phải chui ra ngoài sân kiếm chuyện nhân rồi để làm. Sau đó liền kiếm một hòn đá ngồi xuống bên cạnh, nhìn Trường Sinh và Tiểu Bảo đập người tuyết càng lúc càng lớn, nhất là cái đầu tròn vo to đùng kia, lắc tới lắc lui như sắp đổ. Đại Bảo không chịu được mở miệng nói: “Hai người làm đầu nó lớn như vậy làm gì, người nhỏ xíu không giữ được thì đổ ngay thôi.”

Trường Sinh đang cầm một nắm tuyết chuẩn bị đập lên đầu người tuyết, nghe Đại Bảo nói như vậy đứng ngậy ra, hơi do dự. Tiểu Bảo kéo Trường Sinh lại nói: “Đừng thèm để ý đến huynh ấy, huynh ấy mắng đại tâu của đệ bỏ đi rồi, cha đệ không cho để ý đến huynh ấy nữa.” Nói xong còn cố ý khiêu khích, nhìn Đại Bảo thề thề lưỡi ra.

Đại Bảo trừng mắt chỉ Tiểu Bảo đang tính mở miệng chửi, đã nghe thấy tiếng ào ào! Cái đầu to tướng của người tuyết rớt cuộc cũng không chịu nổi lăn xuống.

Đại Bảo từ giận chuyển sang mừng, vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cười nói: “Đúng chưa, ta nói đồ là đồ mà?”

Trường Sinh đau lòng nhìn người tuyết đầu một nơi người một nẻo, xoay người nhặt một tảng lớn nhất trong đó đập lại lên người người tuyết, nhìn qua rất có vẻ giương nanh múa vuốt không giống ai.

Tiểu Bảo nhìn Đại Bảo hừ một tiếng, kéo Trường Sinh nói: “Không sao, đệ thấy ở cửa nhà Tiểu Hồ có đầu người tuyết cực kỳ đẹp, vừa tròn vừa lớn, bây giờ huynh và đệ chuyển nó đến đây đặt lên người tuyết của chúng ta được không?”

Trường Sinh lắc đầu: “Không được, không thể lấy đồ của người khác.”

“Không sao đâu mà, đệ đến mượn để lên hai ngày, rồi sẽ trả về.” Tiểu Bảo dụ dỗ một hồi, Trường Sinh vẫn không chịu, đành theo hấn, “Vậy huynh chờ đệ, đệ đi mượn về nhé, huynh trông chừng ca ca của đệ, đừng để huynh ấy đập đổ người tuyết của chúng ta.” Nói xong, Tiểu Bảo liền chạy mất.

Tiểu Bảo đi rồi, Trường Sinh nghiêng đầu len lén nhìn Đại Bảo, cúi đầu nghĩ nghĩ, lần mò tìm đến ngồi xuống bên cạnh. Đại Bảo nhìn Trường Sinh, thấy hấn không nói gì, cảm thấy hơi mất mặt bèn đứng lên tính đi vào phòng. Trường Sinh cũng đứng lên theo sát sau ngăn cậu lại. Đại Bảo không hiểu nên tránh ra, Trường Sinh lại chạy vội lên mấy bước cản tiếp.

Đại Bảo ngờ ra, cảm thấy hơi khó chịu, không thể hiểu nổi cười nói: “Huynh thật sự nghe lời canh chừng đệ sao, ai thèm cái thứ hồng nạt kia của huynh chứ.”

Trường Sinh cũng không trả lời, nhưng trong ánh mắt của hấn hiện rõ sự không tin tưởng.

Đại Bảo bất đắc dĩ vừa đảo mắt, vừa đặt mông ngồi xuống, buông tay nói: “Được rồi, được rồi, đệ ngồi ở đây cho huynh trông chừng.”

Trường Sinh thấy Đại Bảo không bỏ đi, mới hơi yên tâm ngồi xuống bên cạnh.

Đại Bảo cảm thấy chẳng thú vị gì, tựa vào cái cối xay ngược cổ nhìn trời đến gần người ra. Một lúc lâu sau, bỗng nhiên nghe người bên cạnh lẩm bẩm mở miệng: “Người làm Hà Hoa không vui...”

Đại Bảo sững sốt, quay đầu nhìn Trường Sinh, chỉ thấy hấn cúi đầu ngồi bên cạnh, dường như rất hứng thú chơi đùa với chân mình. Vo một hòn tuyết

trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng đá lăn ra xa, lại vo một viên nữa rồi tiếp tục đá lăn ra... Về mặt kia thật chẳng giống như hán vừa mới mở miệng nói chuyện.

Trong trí nhớ của Đại Bảo, Trường Sinh chưa từng chủ động mở miệng nói chuyện với cậu, điều này khiến cậu nghi ngờ vừa rồi có phải mình nghe lầm hay không. Đúng lúc này, Trường Sinh lại rầu rĩ mở miệng: “Hà Hoa bảo Trường Sinh đánh Đại Bảo là nói khi giận dữ thôi.”

Đại Bảo hơi bất ngờ, phục hồi lại tâm trạng, hỏi: “Tỷ của đệ... Nói với huynh như vậy sao?”

Trường Sinh không trả lời Đại Bảo, cúi đầu giống như tự nói với mình: “Ta biết... Nói ta đánh Đại Bảo là nói dối, mắng Đại Bảo cũng là nói dối... Hà Hoa thương Đại Bảo...” Nói xong hán quay đầu liếc mắt nhìn Đại Bảo, xong lại cúi đầu không chút hài lòng nói, “Đại Bảo cũng phải thương Hà Hoa, không nên làm cho Hà Hoa đau lòng.”

Đại Bảo ngán người, cúi đầu gạt gạt tuyết, gom gom tuyết vo lại đặt lên tảng đá, trả lời: “Đệ không muốn chọc tỷ tỷ giận, đệ cũng không muốn cãi nhau với tỷ ấy...”

Trường Sinh hoàn toàn không nghe những lời Đại Bảo nói, giống như hán chẳng hề nói chuyện với Đại Bảo, chỉ theo suy nghĩ của mình, lại thốt ra một câu chẳng liên quan gì: “Người ép vợ bỏ đi.”

Mặt Đại Bảo ngưng ngừng, không nói gì. Trường Sinh lại nghiêng đầu nhìn cậu đầy thương hại: “Không có vợ thực đáng thương.”

Chỉ hai câu này đã đâm vào nỗi lòng của Đại Bảo, lời hết mọi phiền muộn mấy ngày nay của cậu lột trần hết, ánh mắt thương hại cùng câu nói kia làm cậu rất khó chịu. Cậu trừng mắt liếc Trường Sinh một cái, rồi cúi đầu tiếp tục moi moi tuyết.

Hai người cúi đầu không ai nói gì, một người nghịch tuyết dưới chân mình, một người vò vò tuyết trên tảng đá. Ngồi yên lặng một lúc lâu, Đại Bảo hơi ngưng ngừng mở miệng: “Nếu huynh chọc tỷ tỷ tức giận... Huynh sẽ làm gì để dỗ tỷ ấy?”

Trường Sinh chà chà chân trên mặt tuyết, rất đặc ý nói: “Ta rất nghe lời, ta không chọc vợ giận.”

Đại Bảo hừ một tiếng, không khỏi có chút trêu ghẹo: “Vậy lần trước huynh chọc tỷ tỷ tức giận bỏ về nhà thì sao? Cái người cả ngày giả điên giả khùng theo đuôi tỷ ấy, ra về đáng thương không phải là huynh sao? Ngày nào cũng mò sang nhà đệ làm việc, lại giả vờ đáng thương không ăn cơm, đến cuối cùng là bỏ đi mất tích khiến cho tỷ ấy cuồng cuồng lên mới dỗ được tỷ tỷ là gì.”

Trường Sinh bị nói trúng điểm yếu, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Đại Bảo, sau đó lại cúi đầu, giậm chân trên mặt đất tức giận lớn tiếng quát: “Đó là lần duy nhất, sau đó ta rất nghe lời.” Nói xong hán trừng mắt liếc Đại Bảo một cái, ra vẻ “Người thực sự không phải người tốt, ta không nói chuyện với người nữa”, sau đó thờ phỉ phỉ dịch mõng ra xa.

Đại Bảo nhìn hán như vậy không nhìn cười nổi. Khi Tiểu Bảo từ bên ngoài trở về, trong tay ôm một hòn tuyết thật to, vừa vào sân liền nói với Trường Sinh đầy đặc ý: “Cái đầu người tuyết ở nhà Tiểu Hồ to quá, đệ ôm không hết, đi được nửa đường thì rớt bể mất rồi, đệ ôm nửa lớn về ghép chung với một nửa của chúng ta...”

Trường Sinh chạy tới ôm lấy, Đại Bảo nhìn hai người cười cười, quay đầu lại nhìn thấy mẹ vừa rời khỏi bếp bước lên nhà trên. Đại Bảo nghĩ ngợi rồi phui mõng bước vào bếp, đi tìm Hà Hoa nhận lỗi.

Hà Hoa cũng biết trong lòng Đại Bảo phiền muộn, đã không còn giận cậu nữa, chỉ là không thèm nói chuyện với cậu mà thôi. Lúc này, Đại Bảo mới giống như trước đây nhào vào quần quít lấy cô làm nũng nhận lỗi, còn nói với giọng đầy tủi thân. Mỗi đến khi cô khóc, hai chị em lau nước mắt cho nhau xong thì coi như không có chuyện gì nữa.

Cơm tất niên, cha mẹ Hà Hoa thấy cô và Đại Bảo lại vui vẻ như trước kia, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng rất vui mừng. Đại Bảo lại đập đầu nhận sai với cha, nói là sau này sẽ không gây chuyện nữa, chờ qua năm mới sẽ qua nhà cha vợ nhận lỗi đón vợ trở về. Bữa cơm đêm ba mươi của nhà họ Lý, cuối cùng cũng trôi qua trong ấm áp.

Ăn xong cơm tất niên, rồi đốt pháo, chẳng mấy chốc đã đến giờ đi ngủ, Hà Hoa và Trường Sinh liền chào cha mẹ, về nhà ngủ.

Lúc chiều Hà Hoa ở trong bếp thấy Trường Sinh và Đại Bảo ngồi nói chuyện ở bên ngoài, trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên. Chỉ một lát sau, Đại Bảo liền vào tìm cô nhận lỗi, còn nói sang năm mới nhất định sẽ đón nha đầu béo về, lúc ăn cơm đập đầu nhận sai với cha, như là biến thành người khác hẳn so với hai ngày trước. Trong lòng Hà Hoa vui mừng, thầm nghĩ có khi nào Trường Sinh đau lòng vì cô, đã nói gì đó với Đại Bảo hay không. Vừa nghĩ vừa không thể tin được, nhưng thực sự không tưởng tượng nổi Trường Sinh đã nói gì. Lúc này rốt cục chỉ còn cô và Trường Sinh, liền tò mò hỏi: “Chiều nay, ta thấy chàng và Đại Bảo nói chuyện ở bên ngoài... Chàng nói ta nghe thử, hai người đã nói gì vậy?”

Trường Sinh cẩn thận suy nghĩ lại, bỗng nhiên rất bất an nói: “Thật sự là sau lần đó, không bao giờ chọc nàng giận nữa mà!”

Hà Hoa nghe mà như trong mộng, khoe miệng cong lên cười mờ mờ: “Ai nói ta tức giận? Ta được yêu thương như vậy, rất hạnh phúc.”

Trường Sinh lại bị những lời này của Hà Hoa làm cho mơ hồ, suy nghĩ thật cẩn thận vẫn không nghĩ ra, chỉ vô cùng quyết tâm nói: “Ta nghe lời nàng, ta thương vợ.”

Hán vừa nói như vậy, Hà Hoa liền thấy cô nghĩ đúng rồi, quả thật là hán đã đi “Dạy” Đại Bảo, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, kéo cánh tay tựa vào người hán, mặt đỏ tim đập nói: “Chàng thương vợ như vậy, lát nữa về nhà sẽ thưởng cho chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Phần thưởng của Hà Hoa đối với Trường Sinh bị ghen mảy tháng, có thể nói là nặng hạn lâu ngày gặp mưa. Còn đối với Hà Hoa chỉ giống như đục một khe nhỏ trên bờ đê vụn vỡ, nhìn có vẻ chẳng đáng gì. Tuy nhiên, chỉ một khe hở này đã làm nước lũ tìm được cánh cửa để đột phá, khó lòng ngăn chặn được.

Từ đó, Trường Sinh bắt đầu dốc sức làm việc, sau đó liền chạy đến trước mặt Hà Hoa đòi thưởng. Hà Hoa làm bộ không hiểu cứ cho hắn đậu phộng, hắt lắt đầu, nói đậu phộng có bà nội thưởng cho rồi, hắn muốn phần thưởng của Hà Hoa.

Hà Hoa cảm thấy mình đã phạm sai lầm, không nên vì một lúc xúc động mà mở ra cho hắn tiền lệ này, bây giờ muốn dùng đứa con trong bụng để lấy có từ chối cũng không có tác dụng mấy nữa. Nhưng cũng không thể cứ theo ý hắn được, nhất là về chuyện này đa phần hắn dày một cách kỳ lạ. Sáng sớm gánh hai thùng nước, liền thân nhiên vác mặt đến trước mặt cô đòi thưởng. Hà Hoa cân nhắc một thời gian, nói với Trường Sinh rằng phần thưởng của cô không giống với bà nội, không thể dễ dàng cho hắn, góp đủ số lần thì mang đậu phộng đến đổi, hai mươi hạt đậu phộng đổi lấy một phần thưởng.”

Trường Sinh nghĩ nghĩ, rất vui mừng nói: “Được, đậu phộng của ta cho nàng hết, hai mươi hạt đậu phộng đổi một lần, ta có nhiều lắm, tối nay đổi ba lần trước.”

Mặt Hà Hoa đen thui: “Cái đó không tính, đậu phộng đó trước đây chàng đã cho ta rồi, là của ta rồi, nên không tính là của chàng nữa. Chàng muốn đổi thì phải mang đậu phộng khác đến.

Trường Sinh trừng mắt choáng váng, nhiều đậu phộng như vậy, thật là uổng phí...

Hà Hoa đắc ý ngẩng mặt: “Sao? Không vui à? Không vui thì quên đi, đúng lúc ta cũng không muốn thưởng cho chàng.”

Thấy Hà Hoa nhồm đậy, Trường Sinh luống cuống lo lắng kéo cô, buồn bực há miệng hồi lâu lại không chịu trả lời, khó xử nói: “Bà nội chưa trở về mà, làm sao có đậu phộng được.”

Hà Hoa cười gian xảo: “Ta mặc kệ, chàng chờ bà nội về đi.”

“A! Không được!” Trường Sinh đỏ mặt lên, thờ phỉ phỉ.

Hà Hoa nhìn bộ dáng này của hắn cũng không đùa nữa, chẹp chẹp mở miệng: “Như vậy đi, chàng đưa hộp đậu phộng kia cho ta giữ, sau này chàng làm một chuyện tốt ta sẽ thưởng cho chàng một hạt đậu phộng, khi nào đủ chàng mang đến đổi.”

“A...” Trường Sinh há miệng định trả lời, híp mắt liếc Hà Hoa một cái, tủi thân than thở, “Cái này vốn là của ta... Tất cả là của ta...”

Hà Hoa quay đầu, nhìn hắn cười hi hi: ai bảo chàng cho ta, không tính.

Trường Sinh nhỏ giọng hừ một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

Hà Hoa gọi: “Chàng đi đâu đấy, phải ăn cơm rồi.”

Trường Sinh đáp: “Ta đi gánh nước.” Dứt lời, đã gánh thùng lên chuẩn bị đi.

Hà Hoa vội vàng can hắn lại, trừng mắt tức giận: “Không được đi! Mấy ngày nay chàng gánh bao nhiêu là nước rồi, đừng nói là lu mà ngay cả nồi niêu chén bát của chúng ta cũng không còn chỗ chứa nữa rồi đó!”

Trường Sinh vẫn mang bộ dạng không vui, Hà Hoa lại nói: “Chàng không thể vì đậu phộng mà suốt ngày chui đầu đi làm một việc, giống như gánh nước thì chỉ gánh đủ dùng, nhiều nhất cũng chỉ hai thùng. Cho dù chàng có làm tốt đến mấy nhưng nếu gánh đến cả chén bát cũng phải đem ra đựng thì chuyện tốt cũng biến thành xấu...” Nói xong lại chỉ Trường Sinh cảnh cáo, “Ta nói cho chàng biết, thứ này trong tay ta, làm sai còn bị trừ đậu phộng kia. Nếu chàng muốn thưởng chưa có đã mang nợ thì cứ đi đi, ta không cần...” Nói xong lại xem như chẳng sao cả xoay người về phòng.

Trường Sinh đứng ngơ ra tại chỗ, vô cùng buồn rầu, chán nản ném thùng nước xuống.

Hà Hoa quay đầu liếc hần, vuốt bụng nửa cười nửa không: “Sao lại ồn ào vậy chứ? Làm con sợ rồi này, niệm tình chàng vì phạm lần đầu, tha cho một lần, lần sau mà tái phạm ta sẽ bắt đầu tính nợ nhé.”

Trường Sinh bị ấn hiệp lại liếc Hà Hoa vài cái, thờ hồn hển một lát rồi ôm thùng nước về bếp.

Hà Hoa cảm thấy mình đã tính toán rất cẩn thận, tự nghĩ từ sau cô có thai, có rất nhiều việc trong nhà đã biến thành phần của Trường Sinh. Nếu Trường Sinh muốn làm việc để được đậu phộng cũng không có nhiều cơ hội. Huống chi lại bị trừ nữa, một tháng có thể đổi một lần khen thưởng của cô đã là giới lắm rồi.

Tuy nhiên, chỉ một ngày sau mọi chuyện đã được xác thực, Hà Hoa phát hiện cô đã thật sự xem nhẹ trí tuệ của Trường Sinh, hoặc là xem nhẹ khát khao của hần đối với phần thưởng. Nhà mình không có việc gì làm, hần liền chạy tới nhà cha mẹ Hà Hoa làm việc, khi về nhà sẽ báo từng chuyện một với cô. Chè củi, nấu nước, quét sân, cho gà ăn, một ngày có thể đổi được bốn nắm hạt đậu phộng. Hơn nữa Trường Sinh lại nghe lời cô răn rập, không cho cô có cơ hội trừ đậu phộng của hần, hai mươi hạt đậu phộng nhanh chóng dồn đủ. Chỉ gần chưa tròn bốn ngày đã đủ, Trường Sinh đã dùng sức lao động của mình đổi lấy phần thưởng của cô.

Lúc này, Hà Hoa đã hiểu được cái gọi là thông minh bị thông minh hại. Cô vốn nghĩ lấy việc thưởng này để gây khó dễ cho Trường Sinh, nhưng bây giờ lại tự đẩy mình vào miệng hổ. Luật chơi do chính bản thân mình đề ra nên không thể nói gì được nữa.

Hà Hoa nhớ tới khi cô vẫn là con gái, mặt dày nghe những người đã làm vợ nói chút ít chuyện phòng the vợ chồng, không lẽ bây giờ phải áp dụng sao ... Chỉ có điều trong lòng cô không nắm bắt được phương pháp, chỉ vì chuyện đó đâu phải nói làm là làm được, ngay cả nghe cũng đã làm cho người ta đỏ mặt, cho dù bây giờ đã làm mẹ vẫn thấy chuyện đó thật sự rất xấu hổ. Nhưng sau khi bị Trường Sinh đổi lấy ba lần thưởng liên tiếp, rốt cuộc vẫn không chịu nổi, thế là quyết tâm.

Hôm nay, Trường Sinh lại có đủ hai mươi hạt đậu phộng, thế là đêm đó hần tắm rửa sạch sẽ, vui vẻ đến đổi thưởng với Hà Hoa. Hà Hoa vừa từ từ cời vạt áo ra, vừa dụ dỗ: “Trường Sinh, ta còn có một phần thưởng khác lớn hơn nữa, chàng có muốn không?”

Trường Sinh lắc đầu: “Không, ta thích phần thưởng này.”

Hà Hoa: “Phần thưởng kia còn tốt hơn phần thưởng này nhiều!”

Trường Sinh vẫn không hứng thú lắc đầu, hai ba động tác đã lột sạch áo quần, quỳ gối bên cạnh Hà Hoa, hai tay không ngừng cọ trên đùi, lặng im thúc giục Hà Hoa nhanh nhanh lên.

Hà Hoa dụ dỗ không thành, trong lòng tự nhủ không cho hần thứ ngon ngọt thì thực khó làm thay đổi khẩu vị của hần, nghĩ xong liền cắn răng, quyết tâm thực hiện ...

Nửa canh giờ sau, Trường Sinh nằm đơ trên giường, trừng mắt nhìn chằm chằm lên nóc nhà, ngực phập phồng kịch liệt, giống như vẫn chưa ra khỏi tiên cảnh.

Hà Hoa súc miệng xong, đến gần thủ thi: “Chỉ có vợ cực kỳ thương chồng mới đối với chồng như vậy, trong lòng ta cực kỳ thương chàng.” Trường Sinh kinh ngạc không trả lời, Hà Hoa lại nói, “Đây là phần thưởng lớn mà ta nói ... Chàng nói xem, so với phần thưởng ngày thường có tính là thưởng lớn không?”

Lúc này Trường Sinh mới lấy lại tinh thần, nhìn Hà Hoa gật đầu lia lịa.

Trường Sinh rất thích phần thưởng lớn này, Hà Hoa nói vì là phần thưởng lớn nên không thể chỉ bằng hai mươi hạt đậu phộng, phải dùng tám mươi hạt đậu phộng mới đổi được một lần.

Tám mươi hạt đậu phộng không phải số nhỏ, Trường Sinh buồn rầu cân nhắc, Hà Hoa lại khuyến khích dụ dỗ: đây chính là phần thưởng của những người đàn ông được vợ cực kỳ thương yêu mới có.

Chỉ với một câu này, Trường Sinh liền gật đầu không chút do dự. Tuy nhiên, tám mươi hạt đậu phộng không thể dễ dàng có được, chưa nói đến số lượng tăng gấp nhiều lần, Hà Hoa lại còn ra sức tìm tòi bới móc, mỗi khi vì phạm lại trừ của hần hai ba hạt. Trường Sinh cực khổ dồn gần một tháng cũng chỉ đổi được một lần.

Khổ sở nghen cả tháng, lúc Trường Sinh dồn đậu phộng cho lần thứ hai thì hơi do dự, ngày nào cũng tính toán cân nhắc đậu phộng của mình xem có nên đổi phần thưởng nhỏ trước không. Hà Hoa nhìn ra tâm tư của hần, bên cạnh nhắc nhở: “Được bốn mươi hạt rồi, chỉ cần nấy đó nữa là đủ một phần thưởng lớn rồi đó, đâu khó gì mấy đúng không ... Bây giờ mà dùng mất hai mươi hạt thì phải lâu lắm nữa mới đổi được phần thưởng lớn. ... Đáng tiếc lắm...”

Trường Sinh đảo đảo đậu phộng của mình, cố gắng nhịn.

Hơn nửa tháng trôi qua, Trường Sinh đã dồn đủ tám mươi hạt đậu phộng ôm đến trước mặt Hà Hoa, Hà Hoa tạm thời không tìm được cớ để trừ đậu phộng, đành phải chiều hần. Không ngờ Trường Sinh cũng không vội cời quần áo như thường lệ, mà ngồi chia tám mươi hạt đậu phộng trên giường ra thành bốn phần.

“Không cần phần thưởng lớn, ta muốn bốn phần thưởng nhỏ.” Trường Sinh nhìn Hà Hoa cười hi hi, trong ánh mắt mang theo chút gian xảo.

Hà Hoa ngậy ra, choáng váng.

Trường Sinh chẳng quan tâm gì nhiều, chỉ bận rộn cời quần áo của mình. Hà Hoa ngậy ngốc nhìn bốn phần đậu phộng kia, cảm thấy mình bị Trường Sinh trêu chọc tính kế. Muốn trào nước mắt, cô hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn Trường Sinh, mếu máo nhào vào lòng hắn, kéo dài giọng thê lương khổ sở làm nũng: “Trường Sinh...” Vì Hà Hoa chơi xấu làm nũng, Trường Sinh miễn cưỡng đồng ý đêm nay chỉ đổi một phần thưởng nhỏ.

Trường Sinh lại ngày càng thông minh ra, không dùng hết đậu phộng một lần nữa, mà giống như tồn trữ lương thực qua mùa đông, trong tay luôn có mấy chục hạt đậu phộng dự trữ. Hắn bắt đầu tính toán đậu phộng sống qua ngày, chỉ khác so với ngày trước là bây giờ mỗi lần tính xong rồi đều nhìn Hà Hoa cười hí hì, sau đó tự lẩm bẩm:

“Bây giờ ta có bốn mươi hạt đậu phộng, có thể đổi hai lần thưởng nhỏ.”

“Năm mươi hạt, ta muốn đổi một lần thưởng nhỏ trước.”

“Còn ba mươi hạt... Không sao, vẫn có thể đổi một lần...”

“Sáu mươi hạt, chỉ cần hai mươi hạt nữa là có thể đổi một lần thưởng lớn!”

“Tám mươi hạt... Đổi một lần thưởng lớn là hết sạch... Hay là đổi hai lần thưởng nhỏ trước tốt hơn...”

“Một trăm hạt, ta có một trăm hạt, có thể đổi một lần nhỏ một lần lớn!”

Có khi nổi hứng, nửa thật nửa đùa uy hiếp: “Hà Hoa, tối hôm nay ta muốn đổi ba lần thưởng nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 44

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Hà Hoa và Trường Sinh một lòng chờ đứa con ra đời, mặc dù cuộc sống tràn đầy mật ngọt nhưng không phải mọi chuyện đều như ý. Cũng không phải hai người có chuyện gì phiền lòng, mà là vì chuyện của Đại Bảo và nha đầu béo.

Như đã biết, ngày đó Đại Bảo đã đứng trước mặt mọi người, một lòng thề hẹn đảm bảo, nói là qua năm sẽ đón nha đầu béo về. Qua năm mới, người trong nhà cũng thấy Đại Bảo đến nhà cha vợ cậu vài lần, nhưng mãi đến lúc ra giêng, cũng không thấy bóng dáng nha đầu béo đâu. Hà Hoa và mẹ cô không chịu nổi nữa hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì. Đại Bảo cũng chỉ ấp úng trả lời qua loa, không chịu nói rõ ngọn nguồn.

Mãi đến tháng hai, Đại Bảo mới nói với trong nhà sẽ đưa Nha đầu béo về nhà, ngày mai sẽ qua đón về. Mọi người đều rất vui mừng, thả lỏng người, Hà Hoa thăm nghĩ trước đây vì Đại Bảo làm nhiều chuyện quá đáng, bây giờ đón người ta trở về đương nhiên không thể thiếu lễ nghĩa. Cha mẹ cô đã làm ông làm bà không tiện ra mặt, cô là chị cả cùng đi qua mới phải đạo.

Ngày hôm sau, Hà Hoa đi theo Đại Bảo đến nhà họ Vương, không ngờ người ta lại chẳng thừa nhận, làm như hoàn toàn không hề hay biết chuyện bọn họ tới đón người. Cả đám nhìn Đại Bảo, sắc mặt không chuyển biến theo chiều hướng tốt chút nào, nhìn hết như nhìn kẻ thù. Nhưng vì có Hà Hoa là phụ nữ có thai ở đây nên không tiện gây gỗ, chỉ lạnh lùng nghiêm mặt nói hai người về đi, nói cánh cửa thân thích này đã sớm cắt đứt, sao cứ còn đến nhà họ đây dựa kèo nhờo nữa.

Hà Hoa không hiểu ra sao nhìn về phía Đại Bảo, Đại Bảo cũng giống như chẳng hiểu nổi tình huống này, xấu hổ rồi nghiêm mặt nói thẳng đã bàn bạc với nha đầu béo, nói nha đầu béo không còn giận nữa, nguyện ý cùng cậu trở về nhà. Người nhà họ Vương nghe xong sòng sọc nói không bao giờ có chuyện đó, con gái nhà họ đã nói không muốn sống chung với Đại Bảo nữa.

Đại Bảo sốt ruột, Hà Hoa sợ cậu nóng ruột lại nói gì đã kích làm tăng thêm mâu thuẫn, vội chạy lên giành lời, nói với cha mẹ nha đầu béo: “Mọi chuyện ồn ào cho đến hôm nay, tất cả là do nhà cháu không phải, vốn nên sớm đến nhà mình chịu tội, đón em dâu về. Chỉ vì lần này Đại Bảo gây ra lỗi lầm như này khiến cha mẹ cháu tức giận đến phát bệnh, cháu thân là chị cả cũng không suy nghĩ chu toàn, đáng lẽ phải sớm thay cha mẹ cháu đến đây. Chậm trễ đến tận bây giờ, khó trách hai bác tức giận... Thằng nhóc Đại Bảo ngu ngốc này đã bị nhà cháu mắng không tiếc lời, cha cháu còn cho nó ăn gậy nữa. Em dâu là một người vợ tốt, thật sự là đốt đèn lồng cũng tìm không ra... Bây giờ nó biết sai rồi, thực lòng thật dạ muốn đón con bé về sống thật tốt... Hai bác hẳn cũng mong muốn con gái mình có cuộc sống vui vẻ đúng không ạ Nay Đại Bảo đã biết ăn năn, chỉ mong hai bác cho nó một cơ hội...” Thấy người ta không trả lời, Hà Hoa lại nói, “Nếu không... Kêu nha đầu béo ra nói chuyện được không ạ? Đại Bảo cũng thuyết phục được con bé rồi, có lẽ nha đầu béo đã thật sự tha thứ cho nó, nếu không, cháu sẽ bắt nó đập đầu với em dâu trước mặt hai bác.”

Cha mẹ nha đầu béo nhìn nhau, trong lòng vẫn đầy hoài nghi. Rõ ràng mấy ngày nay con gái mình không ra khỏi cửa trước, cũng không bước khỏi cửa sau, sao tên Lý Đại Bảo này lại nói chuyện với nó được chứ, nhìn mặt thẳng nhóc đó không giống nói dối chút nào. Hai người do dự, mẹ nha đầu béo liền về phòng kêu cô lên.

Thấy nha đầu béo đi ra, Đại Bảo căng thẳng lo lắng bước qua: “Nha đầu, nàng không nói chuyện với cha mẹ sao?”

Mẹ nha đầu béo kéo cô về phía sau mình, như sợ cô sẽ bị Đại Bảo bắt nạt.

Nha đầu béo nhìn nhìn Đại Bảo không hé răng, lại thấy Hà Hoa, nhỏ giọng kêu lên: “Đại tỷ...”

Hà Hoa đang tính mở miệng, lại bị mẹ nha đầu béo giành nói trước: “Nó nói đã hòa giải xong mọi chuyện với con? Trước đây con có gặp nó à?”

Nha đầu béo ngẩng đầu nhìn mọi người trong nhà, đỏ mặt gật gật đầu.

Cha mẹ nha đầu béo ngạc nhiên sững sốt, Hà Hoa nhẹ nhàng thờ ra, theo đó mà nói: “Vây là được rồi, hai đứa là vợ chồng son nói thẳng ra với nhau cũng dễ.” Nói xong lại nhìn Đại Bảo giả vờ giận dữ, “Đệ cũng thật là, tuy là nóng lòng muốn đón vợ về, nhưng cũng phải nói trước với cha mẹ vợ một tiếng chứ, bây giờ còn không mau dập đầu nhận tội với cha mẹ đệ đi!”

Đại Bảo nghe xong đang tính quỳ xuống, lại bị mẹ nha đầu béo ngăn lại: “Không cần vội quỳ, ta không nhận nổi đâu! Các người nói được là được sao? Con gái ta liệu có chịu âm ức được nữa không?” Nói xong quay sang nhìn nha đầu béo thấp giọng nói, “Sao lại thế này? Con gặp thẳng ranh đó sao không nói với mẹ? Con thật sự băng lòng theo nó trở về sao? Không phải là nó ép buộc con chứ? Không sao hết, con cứ nói ra, đây là nhà mình không cần sợ nó gì trò!”

Mọi người đều nhìn nha đầu béo, nhưng thấy cô cụp mắt không nói gì, sau một lúc lâu mới cắn cắn môi, ngược mắt trả lời: “Con có gặp huynh ấy, nhưng không đồng ý gì cả, con không trở về với huynh ấy đâu.”

Đại Bảo nghe xong trợn ngược mắt vợ la lên: “Sao lại không đồng ý? Tội hôm trước nàng đã nói mà!”

Mẹ nha đầu béo lạnh lùng nói: “Sao! Còn muốn đánh nó ngay trước mặt chúng ta ư?”

Hà Hoa thấy tình thế không ổn, vội vàng bước qua kéo Đại Bảo lại: “Đệ gấp gì chứ, có chuyện gì từ từ nói, coi chừng làm vợ đệ sợ.”

Đại Bảo vợ la lên: “Không phải, chúng con thật sự hòa giải rồi mà, thật đó!” Nói xong cũng không để ý mọi người, lại chen lên bên cạnh nha đầu béo hỏi, “Sao nàng lại không nhận? Tội hôm trước rõ ràng là có mà, nếu nàng không đồng ý, sao có thể theo ta...”

“Không có...” Nha đầu béo đột nhiên chặn lời Đại Bảo, mặt đỏ ửng lên như sợ cậu nói ra điều gì đó.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh giữa hai người cũng không rõ ra sao, nhưng mẹ nha đầu béo đã mở miệng trước: “Các người đã thấy, đã nghe cả rồi đấy, con gái ta không băng lòng đi theo các người trở về để chịu âm ức đâu.”

Lúc này, Đại Bảo không còn lý do để thuyết phục, chỉ nhìn chằm chằm nha đầu béo, mặt đầy vẻ khó hiểu lẫn âm ức.

Hà Hoa thấy mọi chuyện trở nên căng thẳng, cũng không biết làm thế nào cho phải, đành mềm giọng nhìn nha đầu béo: “Tỷ biết muội chịu âm ức, tỷ đã dạy dỗ nó thay muội rồi, nó đã dập đầu trước mặt cha tỷ thế rằng, sau này không dám đối xử tệ với muội nữa. Muội nể mặt cha mẹ, cũng coi như nể mặt tỷ tỷ, tha thứ cho nó lần này đi...”

Nha đầu béo nhìn Hà Hoa tính nói gì đó, nhưng theo phản xạ lại liếc sang Đại Bảo.

Hà Hoa biết nha đầu béo là một nha đầu dễ mềm lòng, lại toàn tâm toàn ý với Đại Bảo, nghe cô nói đã động tâm vài phần, Hà Hoa vội vàng quay sang khuyên nhủ: “Thằng nhóc Đại Bảo này chỉ có có cái miệng bô bô thế thôi, chứ trong lòng thực ra không nghĩ gì. Muội ở với nó lâu như vậy còn không biết nó là loại người nào sao? Muội đi bữa giờ nó cũng khờ sở sở, trong lòng nó vốn thương muội...” Nói xong liền kéo kéo cánh tay Đại Bảo, ý bảo cậu thừa dịp nha đầu béo mềm lòng nói vài câu ngọt ngào dễ nghe đi.

Nhưng Đại Bảo lại sững sờ đứng ngây ra, như cảm giác không hé răng.

Nha đầu béo thấy Đại Bảo không nói gì, nắc nui buồn rầu rũ xuống, run rẩy nói: “Đại tỷ... Muội không có phúc phận này, không thể làm dâu nhà mình, muội xin lỗi cha mẹ...” Nói xong liền quỳ xuống, cúi đầu chạm đất lạy Hà Hoa hai cái, rồi khóc nức lên, “Đây là muội lạy tạ cha mẹ, cảm ơn cha mẹ những ngày qua đã yêu thương muội, dẫu muội không thể báo hiếu cha mẹ nữa... Nhưng sau này, muội sẽ ngày ngày thắp hương, cầu Bỏ Tắt phù hộ cha mẹ sống lâu trăm tuổi...” Nói xong cũng không chờ Hà Hoa trả lời, đứng lên lau nước mắt chạy về phòng.

Hà Hoa không nói gì. Nha đầu béo xưa nay dịu ngoan nhút nhát, là một nha đầu xưa giờ chưa bao giờ dám nói chuyện lớn tiếng. Hôm nay, lại nói như thế trước mặt mọi người, có thể thấy đã thật sự quyết tâm.

Người nhà họ Vương thấy vậy, không nói nhiều với chị em Hà Hoa nữa, cũng chẳng nề nang gì để mặc hai người ở ngoài.

Trên đường trở về, Hà Hoa tức giận quở trách Đại Bảo: “Đệ là đồ cảm đức à? Vừa rồi nha đầu béo rõ ràng là đã muốn hồi tâm chuyển ý, đệ không thể nói mấy câu ngon ngọt dễ nghe được à! Nói mấy câu như vậy thì đệ chết sao?”

“Cái đồ đầu gối này, đệ xem đây là trò đùa à? Đây là vợ đệ, không phải vợ tỷ, tỷ nói một trăm câu dễ nghe cũng không bằng một câu của đệ!”

“Nó là vợ đệ cưới hồi đang hoàng! Đã uống rượu mừng, đã bái thiên địa, bà con làng xóm đều nhìn nhận hết rồi, cũng không phải mấy cậu bé cô bé mới lớn, muốn đệ nói mấy câu phụ nữ thích nghe trước mặt mọi người thì có gì phải ngại ngùng mà đệ không nói được!”

Đại Bảo chẳng còn chút tinh thần lẫn sự lạnh lẽo như ngày xưa, chỉ cúi đầu đi theo phía sau Hà Hoa, để mặc cô quở trách. Hà Hoa đi phía trước la mắng cả nửa ngày, thấy Đại Bảo không nói tiếng nào lại càng tức giận, đứng lại xoay người giận dữ quát: “Tao đang nói chuyện với mày đó, mày không thèm trả lời một câu à, tao thân mang thai đi theo mày xa như vậy đến đây để nhìn mày giả câm giả điếc hả?”

“Mày nói thật cho tao biết, không phải là mày xấu hổ mà thật sự trong lòng mày không thích nha đầu béo đúng không?”

Đại Bảo ngược mắt nhìn chị mình rồi lại tránh đi, vẫn không nói gì.

Hà Hoa thấy bộ dáng này của cậu thì thở dài: “Tỷ biết, lúc trước cưới con bé cho đệ nhưng đệ không tình nguyện, do vậy trong lòng rất ảm ức. Nhưng hai đứa đã ở chung với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào sao. Cho dù không là người nhà họ Vương, tỷ cũng nói như vậy, nha đầu béo thật sự không tệ chút nào, trừ ngoại hình không bằng tiểu Tú nhi, còn lại không có chỗ nào không tốt, nhưng chẳng lẽ hai vợ chồng sống với nhau lại chỉ nhìn ngoại hình mà sống thôi sao?”

“Đệ tự hỏi lương tâm mình đi, nha đầu béo gả cho đệ lâu như vậy, nhưng đã từng làm gì có lỗi với đệ chưa? Nó thật lòng thật dạ với đệ. Tỷ biết đệ và tiểu Tú nhi đã có tình cảm từ nhỏ, có thể nói câu này đệ không thích nghe, nhưng nếu ngày đó thực sự cưới tiểu Tú nhi, nó chắc gì đã có thể đối xử tốt với đệ giống nha đầu béo ...”

“Còn nhớ đệ đối xử với con bé như thế nào không, động một chút là nhăn mặt, lạnh nhạt ... Đừng nói người ta tui thân thế nào, ngay cả tỷ nhìn còn cảm thấy không đành lòng, mà tỷ lại là người thân của đệ đây! Đệ cũng không phải là người không biết yêu thương người khác, lúc trước chẳng phải hết lòng hết dạ với tiểu Tú nhi sao? Bây giờ sao không tài giỏi chút giành cho Nha đầu béo chút tình cảm đi?”

Hà Hoa nói nửa ngày, Đại Bảo vẫn im như thóc, đến cuối cùng Hà Hoa cũng bắt đầu đi lắc đầu thờ dài: “Thôi, người ta nói con lớn sẽ thoát khỏi vòng tay cha mẹ, lớn rồi ngay cả mẹ cũng quản không được, ta chỉ là chị gái lại càng không thể quản được ... Nếu đệ thật sự không thích con bé, dù chúng ta sống chết thúc giục hay ép hai đứa về với nhau cũng không có ý nghĩa gì. Con gái nhà người ta chịu ảm ức, trong lòng đệ cũng khó chịu, chi bằng mọi người buông tay, sau này nam cưới nữ gả chẳng ai liên quan đến ai, người hai nhà cũng không vì chuyện này mà không thoải mái ... Có điều đệ nên nhớ kỹ, sau này đệ cưới vợ khác, cho dù không như ý muốn cũng phải đối xử tốt với người ta, không có cơ hội cho đệ hối hận lần nữa đâu!”

Hà Hoa và Đại Bảo trở về nhà, Đại Bảo đương nhiên bị cha mẹ quở trách, chỉ có điều từ đầu đến cuối cậu vẫn không hé răng, người trong nhà cũng không có cách gì với cậu nữa cả.

Đêm đó, mẹ Hà Hoa lại tiếp tục cảm râm với cha Hà Hoa, nói cả đời này ông vất vả vì cái gì? Chẳng phải là để con cháu tốt lành sao, chuyện này có gì mà không xuống nước được chứ, ông qua nhà thông gia nói chuyện đi.

Cha Hà Hoa: “Bà biết cái gì, ta đúng là không biết xấu hổ mới đi qua chùi dít cho nó đấy. Người ta đang nổi nóng, lỡ như thực sự đuổi thẳng ta về, đến lúc đó hai nhà thẳng thừng đoạn tuyệt có phải là hết đường cứu vãn không. Bây giờ cứ để cho bọn trẻ ồn ào đi, mặc kệ là ồn ào đến cỡ nào cuối cùng rồi cũng xong việc thôi. Đến khi người ta hết hơi mới miệng, ta có đi cũng dễ nói chuyện hơn.”

Bên kia, Hà Hoa trở về nhà trong lòng cũng sốt ruột, lại cảm râm mãi giống như mẹ cô, nói với Trường Sinh suốt cả đêm. Trường Sinh cũng không thể giống như cha Hà Hoa, tìm ra cách nói cho vợ mau nguôi ngoai. Cuối cùng, cũng là Hà Hoa, cố ý bươi móc lỗi lầm trừ mấy hạt đậu phộng của hắn, nhìn bộ dáng ảm ức của hắn, không hiểu sao lại cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Chuyện Đại Bảo và nha đầu béo vẫn cứ dửng dăng như vậy, thậm chí lúc đó còn có tin nhà họ Vương tìm chồng ở các thôn bên cho nha đầu béo, nhưng rốt cục cũng không giải quyết được gì. Mãi đến khi xuân về hoa nở, bà Tứ và thầy Chu về quê chữa bệnh đã trở lại, Đại Bảo cũng chưa đón được nha đầu béo về.

Mặc dù Hà Hoa đã nói mặc kệ Đại Bảo muốn làm gì thì làm, mình cũng không quản, nhưng làm chị ruột cuộc cũng không thể không quan tâm, nhưng cô không hỏi Đại Bảo, mà chỉ đến hỏi mẹ cô. Mẹ cô vừa âu sầu vừa lo lắng nói với cô, bà hoàn toàn không biết Đại Bảo suy nghĩ cái gì, ngày ngày vẫn đi theo cô cha làm việc không có gì đặc biệt, có điều suốt ngày im lặng, có đôi khi đột nhiên cả ngày không thấy người đâu, cũng không biết là đã đi đâu, lúc cậu trở về hỏi cậu thì cậu cũng không nói. Mấy ngày nay càng quá hơn, có mấy lần sáng tinh mơ bà vào trong phòng mà chẳng thấy người đâu, nhìn đệm chăn vẫn gọn gàng như tối hôm trước, căn bản là không ngủ ở nhà.

Hà Hoa cảm thấy kỳ lạ, mẹ cô lo lắng: “Con nói xem thằng nhóc Đại Bảo này ... Đừng nói vì không có vợ bên cạnh, nên bị mấy ả không ra gì quần lấy đấy chứ?”

Thấy mẹ cô nhắc tới chuyện này, Hà Hoa giật mình nhớ tới năm đó Đại Bảo suýt nữa dính dáng đến mụ góa Trần kia. Trong lòng cô không khỏi bất an, cô lo lắng nói: “Không thể nào ... Đại Bảo cho dù chẳng ra gì cũng không thể làm mấy chuyện vô đạo đức đó được. Nếu cha biết không đánh chết nó mới lạ?”

Mẹ Hà Hoa hừ một tiếng, nói: “Cha con đánh ai được chứ? Lúc trước không phải chính ông ấy cũng dấn dứ với ả đàn bà dê tiện kia sao! Đàn ông đúng là loại chỉ nghĩ bằng đũng quần mà, cứ dính vào mấy chuyện đó là đến thân còn không quản nổi ... Vợ không có ở bên cạnh, khó đảm bảo không để kẻ khác lấp chỗ ...”

Hà Hoa không trả lời, thầm nghĩ đến Trường Sinh chỉ là một tên ngốc mà ngày ngày còn quần quít lấy cô đòi thương nữa là. Đại Bảo mười sáu mười bảy

tuổi, đang là lúc tình lực dồi dào, thật khó đảm bảo sẽ không đi chệch đường.

Có điều Hà Hoa và mẹ cô chưa kịp bắt an vì chuyện này thì Đại Bảo lại xảy ra chuyện. Thật đúng như Hà Hoa và mẹ cô dự đoán, Đại Bảo quả thật đã đi ngủ với người khác, không chỉ ngủ, còn bị người nhà người ta phát hiện, lấy dây thừng trói giải về nhà, nói là cưỡng hiếp con gái nhà lành. Mà người bị cậu “Cưỡng hiếp”, cũng không phải ai xa lạ, chính là nha đầu béo.

Cả nhà Hà Hoa choáng váng, nghe nói Đại Bảo bị người nhà họ Vương bắt được khi đang ngủ trong chăn của nha đầu béo. Chưa nói gì hết đã đánh cho một trận, sau đó lấy dây thừng trói lại nói là phải đưa đến nha môn, nhưng nha đầu béo lại khóc lóc che chở cho cậu, cuối cùng mới can được.

Xảy ra việc này, mặc dù người nhà họ Vương không biết rốt cuộc Lý Đại Bảo đã dụ dỗ con gái nhà mình như thế nào, nhưng có thể thấy nha đầu béo vẫn quyến luyến cậu, bởi vậy không thể làm chuyện chia duyên rẽ thủy đó được nữa. Có điều chuyện con gái nhà mình bị chồng bỏ trả về nhà đã làm cho bọn họ mất hết thể diện, nghe vài người ghen ghét ở cùng thôn với nhà họ Trương cùng với người trong thôn kháo nhau, nói Đại Bảo nhớ mãi không quên Trương Tú Nhi nhà người ta nên mới bỏ nha đầu béo. Một ngày nay người nhà họ Vương vẫn hận Đại Bảo, thứ nhất là nhất định không thể để con gái nhà mình chịu ảm ức, thứ hai cũng muốn trút giận, muốn nhân chuyện này làm mất mặt nhà họ Trương. Nay tuy rằng mở rộng cửa, nhưng cũng không thể cho đón về dễ dàng vậy được. Chỉ nói rằng dâu đã bị các người đuổi, do đó không còn là dâu nhà các người nữa, đây là chuyện bà con làng xóm đều biết. Bây giờ muốn đón trở về, phải cưới lại mới chấp nhận, phải làm cho nở mày nở mặt, sinh lễ cũng phải gấp đôi so với lần đầu mới tạm thời cứu vãn được chút thể diện.

Cha Hà Hoa vừa nghe đã muốn nhảy đồng lên, nhưng vẫn cố nhịn xuống không nổi nóng trước mặt người nhà họ Vương. Chờ người ta đi rồi, đóng cửa lại dạy dỗ con, trừng mắt mắng ầm lên: “Mày đúng là đồ khôn kiếp trời đánh, là tai họa của tao! Vợ đang hoang mỳ không ngủ, đợi đến khi bỏ người ta rồi lại chạy đến vùng trộm! Mày như vậy là thích làm ăn trộm phải không? Mày muốn đào sạch cả gốc tường cha mày lên à! Sinh lễ gấp đôi, lần đầu tao đã bỏ ra sinh lễ gấp ba bình thường cưới vợ về cho mày, bây giờ lại muốn gấp đôi, tao sống cho uống đời há! Cưới vợ cho mày hết lần này đến lần khác, vui lắm há!”

Đại Bảo quỳ trên mặt đất rứt cổ nghe mắng, chỉ nói lần sau sẽ không dám nữa. Cha Hà Hoa bước lên đạp một đạp gầm lên: “Mày còn dám nói lần sau, lần sau mày cầm dao chém chết cha mày luôn đi! Chuyện này mày gây ra thì tự mày thu dọn đi! Tao không có tiền để cho mày gây họa!”

Cha Hà Hoa vốn nghĩ là cả hai đều bị bắt tại giường, nếu thực sự nói ra thì rốt cuộc vẫn là nhà gái chịu thiệt. Chuyện này càng để lan rộng ra thì nhà họ Vương cũng không thể nào gả con gái cho người khác được. Chỉ cần bọn họ đoán đo khăn khoản chút, thì nhà họ Vương nhất định sẽ sốt ruột, phân sinh lễ này có thể giảm xuống thấp nhất.

Nhưng Đại Bảo lại không còn tâm tư cân nhắc gì nữa, mặc kệ người ta đòi điều kiện gì, đều gật đầu như gãi tôi, chỉ sợ không nhanh chân đón vợ về lại có chuyện nữa. Sau đó quỳ gối trước mặt cha hai ngày, năn nỉ khô cả nước miếng. Hà Hoa và mẹ Hà Hoa cũng không so đo nhiều như cha Hà Hoa, thâm nghĩ phải mau chóng đón nha đầu béo về, nhất định vậy.

Cha Hà Hoa cuối cùng cũng chịu không nổi cả nhà từ trên xuống dưới ra sức quấy rầy, rốt cuộc nén lòng móc tiền ra, làm đám cưới lại cho Đại Bảo vô cùng rình rang.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45: Chung 45

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Không đến một tháng nữa Hà Hoa sẽ sinh con, Hạnh Hoa bỗng nhiên trở về.

Một buổi chiều tối như bao ngày, ba người nhà Hà Hoa ăn cơm chiều xong quây quần trên sập vừa nói chuyện vui vẻ vừa cắt may tả cho em bé sắp chào đời, thì chợt nghe cổng nhà bị người khác đẩy lạch cạch, rồi nghe thấy tiếng thầy Chu sốt ruột gọi tên Hà Hoa ở bên ngoài.

Hà Hoa và bà Tứ nghe giọng thầy Chu hơi bất thường, sừng sốt nhìn nhau, vội bước ra ngoài. Trường Sinh cũng vội vàng mang hài đuổi theo Hà Hoa ra ngoài, nhưng không thêm đề ý gì đến tiếng ồn ào, chỉ nhìn chăm chăm bụng cô, che chở thật cẩn thận.

Trong sân, quả nhiên thầy Chu đang vội vã chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Hạnh Hoa... Hạnh Hoa đã trở lại...”

Hà Hoa sừng sốt, trừng mắt hết như không hiểu thầy Chu đang nói gì, thầy Chu nói lại: “Hạnh Hoa dẫn theo một người đàn ông bây giờ đang quỳ trước cửa nhà cháu, xem ra là cha cháu không cho vào nhà. Mẹ cháu và Đại Bảo cũng không thấy đâu, có lẽ là bị cha cháu bắt ở trong nhà không cho ra... Ta thấy Hạnh Hoa quỳ gối bên ngoài khóc...”

Thầy Chu còn nói chưa dứt lời, Hà Hoa vội vàng xông ra ngoài. Ba người gấp rút đi theo sau, vừa đi vừa che chở cho cô, sợ cô sốt ruột không cẩn thận lại xảy ra chuyện.

Lúc mọi người đến nhà họ Lý, bên ngoài sân đã bị những người dân trong thôn vây kín vô cùng ồn ào, ai nấy thò đầu ló mặt chỉ trỏ. Trong đám người đó, không biết ai đã gào to lên: “Hà Hoa đến rồi!”

Người dân trong thôn tự động tránh sang một bên. Hạnh Hoa nghe tiếng quay đầu lại, thấy Hà Hoa, đôi mắt sưng đỏ lại trào nước mắt, chạy đến mấy bước cầm tay Hà Hoa, cúi đầu nhìn cái bụng nhô cao của cô, vừa khóc vừa cười, lập tức quỳ xuống mặt đất, ôm chân Hà Hoa khóc hu hu.

Hà Hoa thấy mình như đang nằm mơ, đến lúc sực tỉnh lại, nước mắt đã tràn đầy trên mặt, đưa tay đẩy Hạnh Hoa mấy cái, vừa khóc vừa nói: “Con nha đầu chết tiết này, bỏ đi đâu mất thế! Muội không cần cha mẹ! Không cần tỷ tỷ! Muội cũng không cần quan tâm người trong nhà sống chết như thế nào phải không! Muội còn biết trở về nữa đây! Con nha đầu chết tiết này...”

Hai chị em ôm nhau khóc một hồi, làm cho những người dân trong thôn vốn đến để xem trò hay cũng chưa xót theo. Người đàn ông quỳ gối trước cổng lúc này cũng đã bước lại, không nói lời nào đập đầu mấy cái trước mặt Hà Hoa, kính cẩn lễ phép kêu: “Đại tỷ.”

Hà Hoa hoàn hồn nhìn lại, thấy người đàn ông trước mặt này hơi quen quen, nhưng cũng không nhớ ra, thấy y khoảng chừng bốn mươi tuổi, có lẽ chỉ nhỏ hơn cha cô mấy tuổi. Hà Hoa giật mình sững sốt, Hạnh Hoa vẫn quỳ, quay lại kéo cánh tay người đàn ông kia nói: “Tỷ, đây là chồng của muội.”

Nhìn tình huống này Hà Hoa hơi khó chịu, cô đối với người đàn ông đã lừa gạt Hạnh Hoa bỏ trốn vốn đã không có thiện cảm gì. Nay lại thấy người này lớn tuổi đến độ có thể làm cha Hạnh Hoa, càng cảm thấy khó chịu, không thoải mái chút nào, lại càng đau lòng cho Hạnh Hoa. Mặc dù tên Vương Phúc Căn kia khốn nạn thật, nhưng theo một người như vậy thật sự là quá khổ.

Người đàn ông kia nói chung cũng nhìn ra sự ghét bỏ của Hà Hoa đối với mình, đợi Hạnh Hoa giới thiệu xong rồi, lại vội đập đầu mấy cái. Mặc kệ là cảm thấy chướng mắt, nhưng thấy một người rõ ràng lớn tuổi hơn mình rất nhiều lại quỳ gối đập đầu trước mặt mình, vẫn khiến Hà Hoa chịu không nổi, đành kéo Hạnh Hoa nói: “Mau đứng dậy, đừng quỳ...”

Hạnh Hoa chỉ khóc lắc đầu: “Tỷ, tỷ để cho muội và chàng quỳ đi... Muội thực lòng xin lỗi cha mẹ, thực lòng xin lỗi mọi người, muội làm hại cả nhà mình... Muội thật sự không còn mặt mũi để trở về nữa... Nhưng suốt cả năm nay, muội ngày ngày đêm đêm nhớ nhà... Muội không thể chịu nổi... Muội trở về lần này dù có bị đánh chết, cũng phải chết ở nhà... Tỷ... Tỷ...” Hạnh Hoa khóc không thành tiếng, trong lòng Hà Hoa càng chưa xót khó chịu, nhìn vào trong sân, vỗ vỗ tay Hạnh Hoa nói: “Muội đợi chút, đợi chút...” Nói xong liền vội vã đi vào sân.

Trương Sinh và bà Tứ cũng cùng nhau theo vào, thầy Chu rốt cuộc là người ngoài không tiện nhúng tay vào chuyện nhà người ta, chỉ ở bên ngoài nói chuyện để gián tán những người dân trong thôn đang vây quanh.

Lúc ba người Hà Hoa vào nhà, cha cô đang ngồi, mặt mày u ám, hà khắc. Đại Bảo, Tiểu Bảo và nha đầu béo đứng thành hàng bên cạnh tường, cúi thấp đầu không dám nói câu nào. Mẹ cô không ra phòng ngoài, chỉ nghe thấy trong buồng có tiếng khóc nức nở.

Hà Hoa thấy bộ dạng cha cô như muốn ăn thịt người, trong lòng run rẩy, lớn gan khê gọi: “Cha...”

Cha Hà Hoa liếc mắt nhìn cô, Đại Bảo và nha đầu béo đứng bên cạnh vội vàng kéo ghế cho bà Tứ và Hà Hoa.

Hà Hoa không ngồi, bước đến trước mặt cha cô, do dự một chút nhưng không biết nên mở miệng như thế nào. Cũng là cha Hà Hoa lên tiếng trước, chỉ lạnh lùng nói: “Mày đến đây làm gì! Về nhà mày đi, đây không chuyện của mày!”

Hà Hoa vội thốt lên: “Sao không phải chuyện của con chứ, Hạnh Hoa là em gái con...”

Rầm! cha Hà Hoa đập bàn quát: “Nhận nó thì khỏi nhận tao! Tao không có đứa con gái như vậy! Thứ súc sinh yêu nghiệt này bỏ trốn theo kẻ khác! Muốn bước vào cửa nhà tao, chờ tao chết rồi nói sau!”

Hà Hoa sợ tới mức ôm bụng run run, Trương Sinh vội chạy lên che chở cho cô, trừng mắt nhìn cha vợ đang quát nạt vợ mình, tức giận đùng đùng.

Cha Hà Hoa nói như vậy, Hà Hoa cũng không dám nói gì nữa, nhưng cứ nghĩ đến Hạnh Hoa còn quỳ gối bên ngoài là trong lòng lại sốt ruột, trong phòng lại chìm vào im lặng. Sau một lúc lâu, bà Tứ mở miệng trước, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thôi, chúng ta về nhà trước... Hà Hoa, cháu nói hai vợ chồng Hạnh Hoa đứng lên, đưa hai đứa nó về nhà chúng ta nghỉ ngơi...”

Cha Hà Hoa lạnh lùng cau có nhìn qua nhưng không nói gì. Bà Tứ nói: “Ông đừng trừng mắt với ta, luận về bồi phận ông còn phải gọi ta một tiếng thím đó. Con gái ông trải qua biết bao khó khăn mới trở lại, bất luận muốn đánh muốn chửi gì, cũng phải dành sức đợi lúc chi có người nhà rồi nói sau. Bây giờ lại nhốt ở ngoài cửa để cho người trong thôn chế giễu, làm vậy mọi người nở nang mặt mày lắm sao? Ông có nhận đứa con gái này hay không ta mặc kệ, ta chỉ thấy nó đáng thương, đừng nói đó là đứa bé ta nhìn nó lớn lên, cho dù chỉ là người qua đường xa lạ, ta thấy đáng thương cũng mời về nhà nghỉ chân uống miếng nước, ta xem ai có thể nói gì không hay về ta nào.” Nói xong cũng không chờ ai trả lời, tự đứng lên bước đi.

Trương Sinh còn đang tức giận với cha Hà Hoa, bữu môi kéo kéo tay áo Hà Hoa. Hà Hoa sợ cha cô nổi giận, do dự không dám nhúc nhích. Bà Tứ đứng ở cửa lạnh lùng nói: “Sao còn không đi! Cháu là dâu nhà ai!”

Hà Hoa rút cổ lại, không dám nhìn sắc mặt cha cô, vội vàng theo Trương Sinh đi ra ngoài.

Hà Hoa khuyên can mãi mới khuyên được hai người Hạnh Hoa về nhà, lại hâm nóng cơm còn lại của buổi tối dọn lên. Hạnh Hoa sao có thể nuốt trôi

com, chỉ kéo tay Hà Hoa, nước mắt rơi không ngừng. Trường Sinh đi theo bà Tứ dọn dẹp căn phòng còn trống ở phía Tây cho vợ chồng Hạnh Hoa, để buổi tối làm chỗ ngủ cho hai người bọn họ. Chồng Hạnh Hoa hơi ngại ngùng, đứng ở cửa một chốc, liền vào sân tìm búa, ngồi trong sân bổ củi cho nhà Hà Hoa.

Hà Hoa ôm Hạnh Hoa khóc một hồi, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đừng để y làm nữa, đi xa mới về, nghỉ ngơi trước đi.”

Hạnh Hoa hít hít mũi nói: “Không có gì đâu, để cho huynh ấy làm đi...”

Hà Hoa nói: “Là y sao? Ngày đó muội đi cùng với y sao?”

“Đúng...” Hạnh Hoa xấu hổ gật gật đầu.

Hà Hoa lại nhìn ra bên ngoài, nhú mi nói: “Ngày đó tỷ chỉ nghe nói y là một người bán hàng rong, còn cho là... Nhìn y như vậy... Y... Bao nhiêu tuổi rồi?”

Hạnh Hoa lau nước mắt, nói: “Huynh ấy cảm tình con trâu, ba mươi lăm tuổi, có điều những năm trước đây làm lưng vất vả, nhìn già dặn...” Nói xong mặt cô lại ửng đỏ, chỉ nói, “Thực ra tỷ cũng phải nhận ra huynh ấy chứ...”

Hà Hoa nói: “Đúng là tỷ thấy rất quen, nhưng không thể nhớ là đã gặp ở đâu.”

Hạnh Hoa nói: “Tỷ còn nhớ trước đây có một người bán hàng rong thường đến thôn chúng ta không? Hai tỷ muội mình cứ đi theo người đó xin ăn kẹo...”

Hà Hoa sùng sốt, giật mình: “Là người đó sao?”

Hạnh Hoa đỏ mặt gật đầu.

Hà Hoa thực sự giật mình, cô nhớ rõ lúc ấy cô khoảng chừng bảy tám tuổi, người bán hàng rong kia cũng chừng hai mươi, là một chàng trai cực kỳ hoạt bát sôi nổi, nghe nói mới cưới vợ, nên nét mặt lúc nào cũng rạng rỡ, tươi cười như mùa xuân. Hàng tháng y đều đến thôn bọn họ hai ba lần, mang theo ít đồ lật vặt, phần son, còn có một ít đồ ăn vặt mà đám trẻ con trong thôn chưa từng nhìn thấy. Lúc ấy, Đại Bảo mới một hai tuổi, tất cả mọi người vây quanh y, ba chị em các cô đã bị đẩy sang một bên, cha cô cũng chưa bao giờ cho chị em cô tiền mua quà ăn vặt. Lần nào, mấy chị em cô cũng bám đuôi người bán hàng rong kia, về mặt đây hăm mộ nhìn những đứa trẻ khác trong thôn mua kẹo của y. Đến lúc người bán hàng rong ra khỏi thôn, những đứa trẻ khác đều tản ra, ba chị em cô vẫn đi theo phía sau y một khoảng thật xa. Có lẽ là nhìn chị em cô đáng thương, cuối cùng y vẫn móc ra mấy miếng kẹo đưa ba chị em, lần nào cũng không quên tươi cười dặn mấy chị em, không được nói cho đứa trẻ khác biết.

Cứ như vậy hơn một năm trời, số lần người bán hàng rong đến thôn cũng dần thưa thớt, nghe nói là vợ bị bệnh nặng, phải ở nhà chăm sóc. Sau đó, người bán hàng rong lại đến một thôn khác, không thấy người đó đến thôn bọn họ nữa, chỉ thỉnh thoảng nghe các bà các cô trong thôn thuận miệng nhắc đến mỗi khi tán gẫu. Nói là người vợ của y đã chết, hai năm sau y lại cưới một người vợ khác, nhưng cũng sống được vài năm rồi lại bị bệnh chết. Hai người vợ đều mang bệnh mà chết, tiền trong nhà đem ra mời đại phu xem bệnh rồi uống thuốc hết sạch không còn một xu, lại còn thiếu nợ bên ngoài rất nhiều, bản thân y chẳng còn chút thanh danh, rất thê thảm... Sau đó ra sao thì không ai biết nữa...

Hà Hoa nhớ lại người bán hàng rong trẻ tuổi mặt mày hớn hờ ấy, lại nhìn bóng dáng đầy nét tang thương ở trong sân, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót khó chịu. Lại nghĩ trước đó y quý xuồng kêu mình hai tiếng đại tỷ, càng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Hạnh Hoa nhìn người trong sân, thầm thở dài: “Huynh ấy cũng là một người mệnh khổ, lúc còn trẻ nợ nần ngập đầu, mười năm sau mới trả hết, sau đó lại giành dụm từng chút một đến thôn khác làm nghề may... Có lẽ là huynh ấy và muội có duyên phận, nên mới gặp nhau ở Vương gia trang... Lúc ấy muội cũng không để ý bởi trong lòng cảm thấy không có hy vọng gì, mỗi lần nhìn thấy huynh ấy đều làm muội nhớ lại chuyện trước đây, lại cảm thấy âm áp như người thân... Mặc dù đã mười năm trôi qua, nhưng huynh ấy vẫn nhận ra muội, nhưng tình ngay lý gian thật khó nói chuyện, có điều mỗi lần muội muốn mua gì, huynh ấy đều nhớ hết, có tình lấy nhiều hơn cho muội...”

“Vậy... Sau đó thì sao? Y biết tình ngay lý gian, sao lại dẫn muội đi?” Hà Hoa hỏi.

Hạnh Hoa cúi thấp đầu, vẻ mặt ngưng ngưng nói: “Không phải huynh ấy dẫn muội đi... Là muội xin huynh ấy...”

Hà Hoa sùng sốt, nhưng nghe thấy Hạnh Hoa nói tiếp: “Chính là lúc tỷ về nhà rồi, muội và Vương Phúc Căn lại cãi nhau... Con muội đã không còn nên trong lòng muội cũng không ôm hy vọng gì, không ngờ gã lại nhẫn tâm như vậy, thực sự làm cho muội thấy chi bằng đập đầu chết cho rồi, sớm được đầu thai còn tốt hơn, nhưng muội thật sự không dám làm điều đó... Cứ như vậy sống trong hoảng sợ đến cả tháng sau... Một ngày nọ muội thấy huynh ấy đến, muội cũng không biết muội bị làm sao, trong đầu không suy nghĩ gì liền bước qua nói với huynh ấy, chỉ nói một câu: “Huynh dẫn ta đi đi...”

Hà Hoa nghe mà thấy choáng váng, khó tin được Hạnh Hoa có thể gây ra chuyện này, nhưng từ trong lời nói, có thể tưởng tượng và giải thích được tâm trạng của cô ngày đó.

Hạnh Hoa nói tiếp: “Muội nói với huynh ấy đến đón muội vào lúc giữa đêm, nói rằng muội bằng lòng làm vợ huynh ấy, hoặc làm trâu làm ngựa gì cũng được, làm bất cứ điều gì, chỉ cần huynh ấy dẫn muội đi... Lúc đó, huynh ấy bị muội làm cho choáng váng, trừng mắt không nói gì, nhưng có lẽ cho rằng muội điên rồi... Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc ấy muội cũng không khác người điên là mấy... Muội nói những lời này vốn cũng không ôm bất kỳ hy vọng nào, chẳng qua là muốn buông thả mình một lần, lúc đêm xuống muội thu dọn rồi khỏi nhà họ Vương, thầm nghĩ đi khắp trời nam biển bắc tự sinh tự diệt... Không ngờ... Huynh ấy lại đến thật...” Hạnh Hoa nói xong lại rơi nước mắt, “Huynh ấy là do ông trời phái xuống để cứu mạng muội... Nếu không có huynh ấy, muội nghĩ muội chưa đi được bao xa đã tìm cây treo cổ...”

Hà Hoa nghe lại thấy đau khổ trong lòng, bao nhiêu lời muốn nói cũng không thốt được một câu, chỉ kéo Hạnh Hoa áp ủ trong lòng bàn tay mình đầy yêu thương, hồi lâu sau lại nhẹ nhàng hỏi: “Y đối với muội có tốt không? Cả năm bọn muội đi đâu? Chắc là chịu không ít cực khổ...”

Hạnh Hoa lắc đầu, nói chưa xong nước mắt đã tuôn xuống, chỉ khóc: “Không có... Muội không khổ chút nào... Ông trời thương muội, theo huyênh ấy muội mới biết làm vợ người khác hạnh phúc như thế nào...”

Hai người mới mãi nói mãi, mãi đến khi Trường Sinh cúi đầu có chút tủi thân vào phòng, hai chị em mới phát hiện ra đêm đã khuya.

Trường Sinh đứng ở cửa phòng che miệng ngáp, cúi đầu chẳng nhìn ai, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: “Trời khuya rồi, phải đi ngủ...”

Hà Hoa biết thói quen của Trường Sinh, lúc này đã qua giờ ngủ hằng ngày, có lẽ là hấn đợi ở cửa lâu lắm rồi, tới lúc không chịu nổi nữa mới bước vào. Cô đứng lên nhìn ra bên ngoài, thấy chồng Hạnh Hoa cũng ngồi trước cửa phòng, liền nói với Trường Sinh: “Trường Sinh, đêm nay chàng ngủ với em rể ở căn phòng phía tây được không? Ta và Hạnh Hoa muốn nói chuyện.”

Trường Sinh ngược mắt nhìn cô không chút tình nguyện, bước đến bên giường ngồi xuống, cúi đầu không trả lời.

Hà Hoa bước tới trước mặt hấn, nhỏ giọng nói: “Trước đây chàng nói với ta như thế nào, nói khi nào Hạnh Hoa trở về sẽ ở với chúng ta, để ta ngày ngày được gặp muội ấy. Bây giờ muội ấy đã trở lại, hai chị em ta có rất nhiều chuyện muốn nói... Thì ra chàng chỉ biết nói dễ nghe dễ dỗ ngọt ta, vốn không phải thực lòng thực dạ gì cả...”

Trường Sinh há miệng ảm ức hừ một tiếng, xoay người đứng lên, ôm đệm chần của mình đi ra ngoài. Hà Hoa và Hạnh Hoa theo ra ngoài, nói chuyện với chồng của Hạnh Hoa – Điền Hữu Đức mấy câu, rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Hai chị em tắt đèn, nằm trong túi ngủ nói chuyện, Hạnh Hoa kể hết chuyện đã trải qua suốt cả năm qua cho Hà Hoa nghe. Còn nói Điền Hữu Đức thương cô như thế nào, ở bên ngoài ngày ngày gian nan, cũng không để cô chịu khổ, nói mình thực sự đã sống lại một lần nữa. Bây giờ cô cũng đã có thai, được ba tháng rồi. Hà Hoa nghe xong vừa khóc vừa cười, lại kể hết chuyện trong nhà cho Hạnh Hoa nghe.

Lúc này Hạnh Hoa mới biết chuyện cha cô vì cô chặt đứt hai ngón tay, cả người bàng hoàng, đến lúc bùng tình thì chui vào trong chăn gào khóc. Hà Hoa chỉ nhẹ nhàng khuyên giải. Hạnh Hoa nằm trong chăn khóc một lúc lâu mới lộ đầu ra, giống như mọi khi nhìn Hà Hoa đau xót rơi lệ: “Tỷ... Trong lòng cha thương muội, đúng không?”

Hà Hoa ngực nghẹn ngào, khẽ nói: “Đúng, cha chúng ta thương yêu muội...”

Hai chị em rúc vào trong chăn nói chuyện một lát rồi lại khóc, mãi cho đến lúc nửa đêm mới đi ngủ.

Có lẽ là cả ngày mệt mỏi đau lòng, lúc còn đang nửa ngủ nửa thức Hà Hoa bỗng cảm thấy bụng đau từng đợt, lúc đầu cô không để ý lắm, thậm chí chắc là buổi tối khóc nhiều quá nên người mệt mỏi, chỉ cần nằm ngủ một lát là sẽ ổn thôi. Mãi đến khi cô đau đến mức chịu không nổi mới thấy không bình thường, thậm chí có phải mình sắp sinh hay không. Hạnh Hoa bị cô làm thức giấc, nghe nói cô sắp sinh, vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài gọi người.

Bà Tứ nghe tiếng gọi vội chạy đến, tuy bà là trưởng bối, nhưng cũng chưa sinh con lần nào, thấy Hà Hoa đau như vậy cũng hơi hoảng sợ, vội bảo Hạnh Hoa chạy đi tìm bà đỡ.

Trường Sinh hoàn toàn bị tình trạng của Hà Hoa làm hoảng sợ, chỉ biết lăng xăng chạy quanh giường kéo tay cô, kêu của cô tên. Không bao lâu sau thì bà đỡ đến, dặn dò người nhà chuẩn bị mọi chuyện trong ngoài. Hạnh Hoa thấy Hà Hoa đau đến chết đi sống lại, cũng không để ý gì nữa, ở bên cạnh giúp cô, rồi kêu Điền Hữu Đức đến nhà họ Lý báo tin.

Trường Sinh bị bà Tứ đuổi ra khỏi phòng, nói không cho hấn vào trong. Hấn vừa vội lại vừa ảm ức, chạy đến bên cửa sổ, nghe tiếng kêu rên đau đớn khổ sở của Hà Hoa truyền từ trong phòng ra thì gấp gấp đến độ dậm chân, tay ôm cửa sổ kêu lên: “Hà Hoa... Hà Hoa...”

Hà Hoa đau đến mức không còn ý thức được nữa, vợ tay loạn xạ mà không thấy Trường Sinh đâu, đau đến mức gào toáng lên: “Trường Sinh... Chàng chạy đâu mất rồi... Đau chết ta rồi... Chàng mau tới đây, Trường Sinh! Trường Sinh!”

Trường Sinh nghe thấy Hà Hoa kêu hấn, gấp gấp đến độ lập tức đập bung cửa sổ ra, gỡ khung cửa định chui vào trong luôn.

Bà đỡ ở trong phòng mắng: “Giữa đêm mà mở cửa sổ thế à! Muốn vợ cậu chết hay sao!”

Hạnh Hoa vội trèo lên giường, đẩy Trường Sinh xuống, đóng cửa sổ lại. Trường Sinh ngã lăn mấy vòng, cũng chẳng bận tâm đau đớn, lại vội vàng đứng bên cạnh cửa sổ kêu tên Hà Hoa.

Trong phòng, Hà Hoa kêu gào tên Trường Sinh, bà Tứ nghe lại thấy đau lòng, tính gọi Trường Sinh vào ngồi bên cạnh. Bà đỡ vội ngăn lại, nhưng sợ Hà Hoa kêu nhiều quá mất sức, bèn nói Hạnh Hoa lấy cái khăn mặt đưa cho cô cắn.

Nhưng Hà Hoa làm sao mà cắn được, ngược lại còn kêu lớn hơn. Vì thế, lúc người nhà họ Lý theo Điền Hữu Đức bước vào cửa nhà họ Hoắc, liền gặp ngay tình huống này:

Trong phòng không ngừng truyền ra tiếng Hà Hoa vừa khóc vừa hét vừa mắng: “Trường Sinh... Ngươi chỉ biết mình ngươi thoải mái, đồ khốn kiếp...”

Ta sinh con người cũng không thèm quan tâm. Đồ khốn kiếp thói tha... Ta đau muốn chết... Ta không bao giờ sinh con cho người nữa! Đồ khốn kia! Sau này người tự sinh đi... Người bỏ mặc ta... A... Ta phải giết người, a! Trường Sinh... Trường Sinh!”

Mà Trường Sinh đứng trong sân gấp đến độ muốn bay vào phòng, chốc chốc lại gõ cửa, một hồi lại đập cửa sổ, chỉ còn thiếu đào hang dưới đất để chui vào mà thôi. Lại giống như bản thân thực sự làm chuyện có lỗi, luôn miệng nói những câu xin lỗi không đầu không đuôi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Hà Hoa... Thực xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 46

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Hà Hoa sinh một đứa con trai, may mà mẹ con đều bình an, cả nhà trên dưới đều vô cùng vui mừng. Nhờ sự việc vui vẻ này, chuyện Hạnh Hoa tạm thời được gác sang một bên. Chờ đến khi đứa bé ra đời, mượn bầu không khí vui vẻ này, Hạnh Hoa và Điền Hữu Đức quý trước mặt cha Hà Hoa, bà Tứ giữ vai trò bề trên khuyên nhủ thêm vài câu, vương mặc này cũng theo đó được coi bỏ.

Sau đó Hà Hoa cũng nhận ra, thật ra người nhìn thấu chuyện này nhất là bà Tứ, bà đã sớm nhận ra tâm tư của cha cô, chẳng qua cần một bậc thang cho ông bước xuống mà thôi. Cho nên bà mới đưa hai vợ chồng Hạnh Hoa tới nhà mình, lại biết thời biết thế khuyên giải, cho dù không có chuyện cô sinh con, mọi chuyện cũng sẽ không đến nỗi nào.

Hà Hoa lo lắng nhất là người nhà họ Vương tới kiểm chuyện gây sự, nhưng Hạnh Hoa trở về hơn nửa tháng, cũng không thấy bóng dáng người nhà họ Vương. Sau đó nghe được từ chỗ cô họ của nhà đầu béo ở Vương gia trang mới biết, lúc đầu cả nhà Vương Phúc Căn nghe nói Hạnh Hoa trở về nhà cha mẹ, đúng là muốn kéo tới kiểm chuyện, kết quả là bị Vương nhị gia ngăn cản. Ông ta nói ngày đó cha Hạnh Hoa đã để lại hai ngón tay ở đây để dàn xếp mọi chuyện, lúc này các người lại muốn bới chuyện xưa lên để gây sự. Nếu người ta hỏi đến chuyện này, trong các người ai sẽ chặt hai ngón tay để bù lại? Người nhà họ Vương lập tức lúng túng, lại thấy Vương nhị gia mặc kệ không bận tâm, cũng đành nuốt hận, không dám nói ra.

Nói là không nhắc tới nhưng cuối cùng cũng không thể nuốt trôi cục tức này. Từ sau khi Hạnh Hoa bỏ trốn, mặc dù Vương Phúc Căn và mẹ già khua chiêng gõ trống khắp thôn trên xóm dưới, nói là sẽ cưới cho Vương Phúc Căn một người vợ còn tốt hơn vạn lần. Nhưng người ngoài nhìn vào đã thấy, ngay cả Hạnh Hoa ngoan hiền như vậy còn không sống nổi với cái gia đình đó, làm gì có kẻ nào ngu ngốc tình nguyện gả con gái mình chứ. Chuyện này đã kéo dài một năm nay, bây giờ Hạnh Hoa lại dẫn ‘thằng đàn ông hoang’ quang minh chính đại trở về, người nhà họ Vương cảm thấy không còn chút mặt mũi nào, chưa đến mấy ngày sau đã vội vã kiểm cho Vương Phúc Căn một đám, nhưng đó là một góa phụ đã có một đứa con. Tuy nói là góa phụ đã có con nhưng nếu thật sự an phận ngoan ngoãn thì cũng là phúc phần của người nhà họ Vương. Nhưng ả góa này tính cách chua ngoa, đánh đá, tái giá với loại người không có chính kiến, chuyên bắt nạt kẻ yếu như già khốn Vương Phúc Căn này lại càng bộc lộ tính cách mạnh mẽ. Chị dâu của Vương Phúc Căn vốn cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, ngày xưa chuyên bắt nạt Hạnh Hoa yếu đuối, bây giờ gặp phải một kẻ ngang sức, ngày ngày chị em dâu cãi nhau từ những việc nhỏ nhặt nhất, đứng mắng nhau qua bức tường, thậm chí còn đánh nhau. Mẹ Vương Phúc Căn chứng kiến cảnh này hàng ngày, lại thêm bị mọi người khinh bỉ, cả người đổ bệnh, không quá hai năm thì tức nghẹn mà chết. Từ đó, anh em nhà họ Vương hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, tuy là ở cách nhau đúng một bức tường, nhưng cả đời không qua lại với nhau. Đương nhiên, đây đều là những chuyện về sau.

Ngừng kể chuyện phiếm, bây giờ nói quay lại chuyện Hà Hoa sinh con. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là đặt tên cho đứa bé. Hà Hoa muốn để cho bà Tứ quyết định, bà Tứ có được đứa cháu trai, thực lòng mong muốn đặt một cái tên thật hay, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra cái tên nào. Thầy Chu hao hết tâm tư cân nhắc mười mấy cái tên, vội đưa tới cho bà Tứ chọn. Hà Hoa ngồi bên cạnh nghe: Hạo Hiên, Bác Vũ, Thành Duệ... Tên nào cũng vẫn về mang đầy ngụ ý sâu xa, cho dù là rất dễ nghe, nhưng cô chẳng hiểu cái nào. Cô nghiêng đầu nhìn Trường Sinh, hỏi hân thích tên nào, Trường Sinh dường như chẳng nghe lọt tên nào vào tai, chỉ ôm con ngồi trong góc, nhìn chăm chăm con ngủ như nhìn báu vật.

Hạo Hiên : Cao lớn sáng ngời

Bác Vũ : Uyên bác phong độ

Thịnh Duệ : nhìn xa trông rộng và giàu có

Cha Hà Hoa cười nhạo thầy Chu, nói một thằng nhóc ở nông thôn, cần gì phải tốn sức nghĩ tên này nọ làm gì, cứ gọi một cái tên thật mạnh mẽ là tốt nhất, Thiết Ngưu này, Đại Tráng này.... hoặc lấy tên nào có ý vui mừng may mắn, ví như Thiềm Đình hay Tài Chi. Thầy Chu nghe xong chỉ khẽ cười, nhưng cũng không phản bác gì, chỉ tha thiết nhìn bà Tứ.

Thiết Ngưu : trâu sắt, hay còn có nghĩa là cứng rắn mạnh mẽ.

Đại Tráng : Cao lớn, khỏe mạnh.

Thiểm Đình : Sinh quý tử

Tài Chi : Phát tài phát lộc

Bà Tứ nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn chọn một trong số tên thầy Chu đã nghĩ ra, gọi là Hoắc Thiên Hựu. Thầy Chu nở nụ cười thực mãn nguyện, cha Hà Hoa không ưng nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ có điều lại cầu nhau với mẹ cô.

Thiên Hựu : Tròi phù hộ

Trường Sinh làm cha, hẳn cũng hẳn hoan vui mừng giống như bao người làm cha khác trong thiên hạ. Nhưng đối với thói quen cũng như cuộc sống cố định của hẳn mà nói, có rất nhiều thứ hẳn không thể thích nghi nhanh chóng được. Ví như buổi tối bị tiếng trẻ con khóc làm tỉnh giấc, hẳn sẽ mở to hai mắt nhìn ngơ ngác; lúc hứng đông gà gáy vài lần, con hẳn vẫn nằm trong đông chăn ngủ ngon lành trên giường, hẳn cũng sẽ cảm thấy bức bối phiền chán khó hiểu.

Tuy là hẳn thích ứng với mọi chuyện chậm một chút, nhưng Hà Hoa lại vui mừng khi thấy hẳn cố gắng thích ứng, cố gắng thay đổi thói quen của mình, cố gắng làm một người cha tốt. Đến khi dần dần thích ứng với cuộc sống có con nhỏ, Trường Sinh bắt đầu tha thiết hy vọng có nhiều cơ hội chăm sóc con hơn. Buổi tối, bị tiếng khóc của con đánh thức, hẳn cũng không trừng mắt sững sờ ngồi một bên nhìn nữa, mà bước qua thật cẩn thận, nóng lòng học theo bộ dạng ôm con của Hà Hoa bế nó vào lòng.

Hà Hoa đau lòng vì ban ngày hẳn còn phải làm việc, nói hẳn không cần để ý, cứ đi ngủ đi. Nhưng Trường Sinh lác đầu, ghé vào bên cạnh nhìn cô cho con bú. Trường Sinh từ nhỏ đã mất mẹ, lớn lên nhờ vào nước cơm của ông nội hẳn, nên đối với chuyện cho con bú này hẳn luôn thắc mắc không ngừng. Mỗi khi thấy con trai ngậm vú mẹ mút mút dòng sữa đầy hương vị ngọt ngào, trong lòng hẳn ngạc nhiên âm thầm hỏi: vì sao lúc ta ngậm lại không có?

Hà Hoa đương nhiên không biết hẳn có suy nghĩ này, chỉ thấy hẳn trừng mắt ngồi sát bên cạnh mình, cảm thấy thật sự hạnh phúc. Lại thấy hẳn nhìn với bộ dạng cực kỳ đáng thương nên sau khi cho con bú xong liền để cho hẳn ôm con dỗ dành một lát, còn mình thì ngồi một bên nhìn. Có vài lần Hà Hoa ngủ gục, đến lúc tỉnh lại thì phát hiện Trường Sinh vẫn ngồi thẳng tắp ở đó ôm con trai đã ngủ say.

Hà Hoa bắt đầu dĩ nói: “Con ngủ rồi, chàng đặt con nằm xuống đi.”

Trường Sinh rất lo lắng: “Ta sợ đánh thức con...”

Hà Hoa chỉ sợ làm như vậy hẳn sẽ mệt, nên không cho hẳn dỗ con vào ban đêm nữa. Trường Sinh không chịu nghe theo, ngược lại nhìn con đang nằm ngủ bên Hà Hoa đưa ra yêu cầu mới: “Để ta ngủ bên cạnh con được không?”

Hà Hoa nói: “Không được, người chàng to như vậy, lỡ như không cẩn thận quay qua đè con thì sao.”

Trường Sinh vội thề thốt đảm bảo: “Ta không xoay người, ta sẽ nằm im, để ta nằm giữa được không?”

Tất nhiên là Hà Hoa không chịu, Trường Sinh cũng đành từ bỏ, ám ức trở về túi ngủ của mình.

Trời sáng gà gáy, Trường Sinh cũng không bò ra khỏi túi ngủ gấp chăn màn ngay, ngược lại lẩn lộn không chịu đứng dậy. Chỉ chờ khi Hà Hoa rời khỏi giường, thì vội chạy qua, nhân cơ hội đó nằm xuống bên cạnh con trong chốc lát. Một thời gian dài, Trường Sinh sinh ra tật xấu ngủ nướng, sáng sớm mỗi ngày Hà Hoa dọn dẹp một vòng xong về đến phòng, vẫn thấy Trường Sinh nằm trong túi ngủ nằm bên cạnh con ngủ thật ngon.

Một tháng sau, nhà họ Hoắc mở tiệc đầy tháng, thật ra cũng không phải là tiệc rượu, chỉ giống như trước đây Hà Hoa và Trường Sinh thành thân, mời thầy Chu cùng vài nhà hàng xóm, nhà thông gia cùng ngồi ăn một bữa cơm. Hạnh Hoa và Đào Hoa cũng dẫn theo chồng trở về, hơn năm nay trong nhà xảy ra nhiều chuyện lớn nhỏ, nay tất cả đều được yên ổn, cũng mượn cơ hội này để gia đình sum họp.

Trường Sinh thấy có nhiều người, sợ làm con hẳn sợ, cứ ôm khư khư không buông, ngay cả khi đi nhà vệ sinh cũng bắt Hà Hoa ôm con đứng chờ ở cửa. Hà Hoa nói mãi, hẳn mới miễn cưỡng cho mẹ Hà Hoa bế một lát, nhưng cũng không yên tâm cứ đi theo sát bên sột ruột nhắc nhở: “Đừng làm ngã... Đừng làm ngã...” Mẹ Hà Hoa bắt đầu dĩ, cười nói ngay cả vợ con cũng là do một tay mẹ bế đấy.

Sau khi ăn cơm trưa, hàng xóm và thầy Chu liền cáo từ, người lớn cũng giải tán, chỉ còn lại đám trẻ tuổi ngồi trong phòng nói chuyện phiếm. Trường Sinh vẫn ngồi trên giường ôm con không buông tay, Tiểu Bảo cũng ghé mộng ngồi lên, chống cằm tò mò nhìn, không kìm được nói với Trường Sinh: “Cho đệ ôm một cái được không?”

Trường Sinh vẫn nhớ chuyện lần trước Tiểu Bảo làm rớt đầu người tuyết, sợ cậu nhóc làm con mình ngã bẽ làm đôi như vậy, nào dám cho ôm, vội vả lắc đầu: “Không được, nó nặng lắm, đệ không ôm được đâu.”

Tiểu Bảo lần mò đi về phía trước, không cam lòng xin xỏ: “Đệ sờ cháu được không?”

Lần này Trường Sinh rất rộng rãi đáp: “Được, cho đệ sờ...” Nhưng vẫn không thể yên tâm lại dặn dò tiếp, “Nhưng cũng không được sờ đầu, bà nội nói đầu em bé rất mềm, không giống như người lớn, đệ sờ mạnh sẽ làm lủng lỗ đấy.”

Tiểu Bảo cũng rất nghe lời: “À, đệ sẽ không sờ đầu cháu.”

Trường Sinh lại làm như thật nói: “Cũng không được sờ chim nhỏ của cháu, chỉ có vợ nó mới được sờ.”

“À, không sờ chim nhò, sờ sờ chân tay cháu thôi.” Tiểu Bảo cũng thành thật trả lời. Những người khác trong phòng không nín được cười, trong lòng tự hiểu không nói gì chỉ nhìn về phía Hà Hoa. Hà Hoa đỏ ửng mặt mày, cố gắng làm bộ như không biết gì, bám chặt lòng bàn tay trong lòng thắm mắng Trường Sinh.

Trường Sinh dường như không ý thức được phản ứng của những người khác, nghĩ nghĩ rồi lại lớn tiếng bồi thêm một câu: “Cũng chỉ có vợ nó mới được ăn.”

“À.” Tiểu Bảo lại kêu lên một tiếng. Lần này không ai cười, mọi người giật mình, chỉ còn lại không khí trầm mặc xấu hổ. Ai nấy mặt đỏ, trừng mắt, cúi đầu, rồi lại nhìn trời nhìn đất. Hà Hoa ở trên giường mà như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, xấu hổ đến độ muốn khóc, chỉ hận không thể kiếm một cái lỗ chui vào để không phải gặp ai nữa.

Quá trưa, Hà Hoa tiễn mọi người về, Đào Hoa cố ý đứng lại sau cùng kéo Hà Hoa nói chuyện, đầy mờ ám: “Tỷ, không ngờ tỷ còn có bản lĩnh này nha, thảo nào anh rể muội lại dễ bảo thế.”

Hà Hoa xấu hổ không có chỗ nào chui xuống, đỏ mặt đấm Đào Hoa một cái: “Nói gì đó, muội mà cũng nghe huynh ấy nói bậy...”

Đào Hoa cười ha ha: “Có sao đâu, tỷ và anh rể của muội là vợ chồng đang hoàng, ở trong chăn làm gì thì cũng đều là chuyện hiển nhiên mà.”

Hà Hoa xấu hổ khẽ gắt: “Muội còn sức lắm phải không, mau biến đi...”

Đào Hoa: “Tỷ đừng đuổi muội, muội vẫn còn chuyện chưa nói xong.”

Hà Hoa: “Muội còn nói được chuyện gì đứng đấy chứ, nói mau.”

Đào Hoa hì hì cười nói: “Chuyện đứng đấy thật mà, tỷ hãy đem bản lĩnh của tỷ về chuyện ấy truyền lại cho muội đi mà.”

“Phi!” Hà Hoa càng đỏ mặt hơn, phun phì phì, “Tỷ biết ngay muội là đồ không đứng đấy mà!”

Đào Hoa cười nói: “Đây là chuyện đứng đấy nhất còn gì, bên ngoài nhiều hoa rơi cỏ dại, làm vợ mà không có thủ đoạn về chuyện này, khó đảm bảo chồng mình không bị dụ dỗ đi mèo mả. Chúng ta chị em ruột có gì e ngại mà không thể nói được chứ, tỷ chỉ cần lên nói cho mình muội nghe thôi, muội sẽ kín miệng cho tỷ.”

Hà Hoa bị Đào Hoa nói càng xấu hổ hơn nữa, gắt lên: “Xuân Lai đối với cô nói gì nghe nấy, một chút tâm tư gian dối cũng không có, cô còn muốn sao nữa nào, ta đây không có bản lĩnh bán sự gì cả, cô còn nói nữa là ta giận thật đấy, biến đi, biến đi!”

Hà Hoa khuyên can mãi cuối cùng cũng tổng được Đào Hoa đi. Có điều Đào Hoa mới bước chân trước ra cửa, chân sau Hạnh Hoa lại tới nữa, nói là để quên đồ. Nhưng cũng chẳng thấy tìm, ngó nghiêng một chút lại mở miệng nói: “Tỷ... Hữu Đức huynh ấy thương muội...”

Hà Hoa: “Thương muội là tốt, đây là phúc của muội.”

Hạnh Hoa đỏ mặt: “Huynh ấy thương muội như vậy, muội cũng muốn thương, muốn yêu huynh ấy...”

Hà Hoa: “Đó là chuyện đương nhiên, sau này vợ chồng muội phải yêu thương gắn bó mới được.”

Hạnh Hoa cắn cắn môi, ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: “Vậy... Chuyện anh rể mới vừa nói... Tỷ dạy muội...”

“...”

Hạnh Hoa thấy Hà Hoa không trả lời, vừa thẹn thùng vừa buồn rầu nói hết lời trong lòng, nào là Điền Hữu Đức thường ngày thương yêu cô như thế nào, khiến cô yên lòng ra làm sao. Bây giờ, cô lại đang có thai, chỉ sợ không cẩn thận lại bị hù giống như trước đây, cho nên không dám sinh hoạt vợ chồng, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với chồng, thầm nghĩ phải bù lại cho chồng, thương yêu chồng...

Hà Hoa nghe Hạnh Hoa nói, chỉ biết bấm mấy ngón tay vào lòng bàn tay thắm mắng Trường Sinh trăm ngàn lần, sau đó lại vô cùng vất vả tiến bước Hạnh Hoa, cô thật sự muốn bóp chết Trường Sinh. Trở về phòng nhìn thấy Trường Sinh như kẻ vô tội đang nửa ngồi nửa nằm pha trò chơi đùa với con.

Hà Hoa chẳng giải thích lấy một lời, bước lên giường nhắm thẳng người Trường Sinh mà đánh. Trường Sinh né loạn xạ vòng quanh con, không biết vì sao lại ra thế này, cuối cùng lui xuống bên cạnh con, thở phì phì: “Sao nàng đánh ta!”

Hà Hoa mắng: “Ta đánh chàng là còn nhẹ đấy, ta hận không thể đánh chết chàng cho rồi! Ai bảo chàng vừa mới nói bậy!”

Trường Sinh nói rất lý lẽ: “Bà nội bảo không được nói dối, ta chưa bao giờ nói bậy.”

Hà Hoa giận dữ: “Vậy cái câu kia là gì, cái gì mà ‘Chỉ có vợ mới được ăn’, lời này có thể tùy tiện nói trước mặt người khác sao!”

Trường Sinh sững sốt, lúc này mới hiểu Hà Hoa muốn nói gì, cúi đầu thấp không hề hé răng. Hà Hoa nghĩ là hắn đã nhận ra lỗi lầm của mình, đang ngồi tự trách, không ngờ hắn cúi đầu im lặng trong chốc lát bỗng nhiên cười hì hì rất vui vẻ, cong miệng cười: “Ta cố ý.”

“Sao?” Hà Hoa ngẩn ra, có chút mơ màng.

Trường Sinh ngẩng đầu nhìn cô, cười gian xảo: “Ta cố ý nói như vậy. Nàng nói, chỉ có người đàn ông được vợ vô cùng yêu thương mới được thương như vậy, ta nói thế là để cho bọn họ biết nàng đã từng thương cho ta, cho họ biết nàng rất thương ta.”

Hà Hoa trừng mắt ngây dại, Trường Sinh nghiêng đầu nhìn cô cười ngây ngô đầy đắc ý, vẻ mặt chính là ‘Ta rất thông minh’.

Sau một lúc im lặng, phòng trong truyền ra tiếng hét giận dữ của Hà Hoa: “Đồ vô lại thói tha! Ta đánh chết ngươi!”

Hà Hoa tức giận cả ngày, buổi tối ôm con ngủ ở đầu kia của giường, né xa Trường Sinh.

Trường Sinh biết mình lại làm chuyện sai lầm, ăn nói khép nép mò đến trước mặt cô xin lỗi.

Hà Hoa vừa tức vừa ức: “Đồ vô lại thói tha, chàng còn học cả thói khoe khoang thói tha đó nữa! Chàng không phải khoe khoang, mà là không thèm coi ta ra gì... Đồ xấu xa, trước mặt các em ta lại nói như vậy, ta làm chị có xấu hổ hay không... Ta không còn mặt mũi gặp ai nữa.... Chàng cút sang bên kia đi!”

“Hà Hoa... xin lỗi...”

“Chàng muốn gì! Ai cho chàng vào túi ngủ của ta! Chàng qua bên kia ngủ đi... Ta không thèm quan tâm đến chàng nữa... Ta chỉ sống với con thôi... Nửa đời sau của mình chàng tự sò đừng quần đi! Đồ khốn kiếp thói tha!”

“Xin lỗi, Hà Hoa... Không nói nữa, không bao giờ nói nữa... Hà Hoa...”

Trường Sinh tội nghiệp nài nỉ cả đêm, cuối cùng cũng được miễn cưỡng tha thứ, đến lúc tắt đèn lại mặt dày mày dạn chui vào túi ngủ của Hà Hoa. Có lẽ là sợ cô không thèm để ý đến mình nên ra sức ôm cô, lắm bảm: “Hà Hoa, nàng hết giận rồi phải không?”

Hà Hoa không trả lời, hần liền ôm càng chặt, không yên lòng hỏi tiếp: “Hết giận rồi phải không?”

“...”

“Sau này ta sẽ nghe lời nàng, nàng cho ta nói gì thì ta nói cái đó, không cho ta nói nhất định ta sẽ không nói, nàng đừng giận nữa.”

“Ừ...”

“Vậy nàng hết giận rồi phải không?”

“Ừ... Được rồi, ngủ đi...”

Trường Sinh thở phào một cái, yên tâm nằm một lát, lại tiếp tục hỏi một câu: “Vậy sau này nàng còn ăn không?”

“...”

Trường Sinh không cần nhắc lại, đã được nhận một đập đầy tức giận, xám xịt bị đá ra khỏi túi ngủ.

Sáng hôm sau, Hà Hoa đang cho con phơi nắng trong sân, chợt nghe ngoài cổng có người nói chuyện, chính là Đại Bảo và nha đầu béo, nhưng hai đứa đứng ngoài cổng lâu thật lâu mà vẫn không gõ cửa. Hà Hoa tính đi ra mở cổng cho hai đứa vào nói chuyện, nhưng vừa đi tới sau cánh cổng đã nghe thấy hai người bên ngoài đang nói qua lại:

“Vào đi! Vào đi, Tối hôm qua không phải đã nói hết rồi sao!”

“Ừ... Không... Không đi đâu, ta không đi đâu... Ngại lắm...”

“Hai người không phải đều là phụ nữ sao, chuyện này có gì khó khăn chứ.”

“Vậy hai người là chị em ruột, sao chàng không đi mà hỏi.”

“Nàng hỏi như vậy không phải vô nghĩa sao, nàng nghĩ sao ta có thể mở miệng hỏi chuyện này!”

“Ta cũng không mở miệng được...”

“Sao nàng nói mà không giữ lời, hôm qua đã hứa rồi mà... Vào đi, nàng có vào hay không? Không vào ta đánh nàng!”

“Chàng đánh đi! Đánh đi! Dù sao cũng không phải chưa từng đánh... Hừ... Mẹ ta nói, chó nào là chó không ăn phân, hóa ra toàn là chó lười đầu môi...”

“Sao lại nhắc đến chuyện đó ... Ta đánh nàng lúc nào!”

“Có đánh, rõ ràng là đánh, lần trước đó, chàng dám nói không đánh hả!”

“Đó...đó không phải là ngoài ý muốn sao, lần đó không tính, chính nàng xô vào mà...”

“Hừ! Dù sao cũng là đánh... Mẹ ta nói, có lần thứ nhất là sẽ có lần thứ hai... Mẹ ta còn nói, chàng dám đánh ta lần nữa, mẹ sẽ mang ta về nhà... Mẹ ta còn nói...”

“Được rồi, được rồi, mẹ nàng nói, mẹ nàng nói... Nàng nghe lời mẹ hay là nghe ta đây?”

“Đương nhiên là ta nghe mẹ! Mẹ ta không bao giờ đánh ta!”

“Nàng...”

“Hừ... Chàng lại còn trừng mắt với ta ... Từ trước tới giờ chàng chưa từng trừng mắt với cô ta, ta biết mà ...”

“Ai da, nàng lại làm sao vậy? Nàng quay lại đây... Có nghe thấy không, quay lại đây... nha đầu, nha đầu...”

Hà Hoa nghe Đại Bảo đuổi theo nha đầu béo, đẩy cửa bước ra ngoài nhìn, không hiểu sao lại chột nhứ mi. Buổi chiều, cô về nhà cha mẹ biểu ít đồ, thấy Đại Bảo và nha đầu béo không có ở nhà, lại còn chứng kiến chuyện sáng sớm nay, chỉ sợ hai đứa nó vợ chồng son lại cãi nhau gây chuyện mâu thuẫn, liền hỏi mẹ cô hai đứa đi đâu.

Mẹ cô vui mừng cười nói: “Hai đứa nó vào thành rồi, đi lúc sáng. Thăng nhóc Đại Bảo dạo này tiến bộ lắm, cũng biết thương vợ, nói là dẫn nha đầu béo vào thành ăn thịt khô nướng”

Hà Hoa sùng sốt, nghĩ không ra cũng không hiểu vợ chồng Đại Bảo lại muốn gây chuyện gì, đã nghe cha cô ngồi bên cạnh cầu vầu: “Có vợ liền quên cha, nuôi nó lớn như vậy tốn biết bao nhiêu tiền của tao, giờ chỉ biết dẫn vợ đi ăn thịt, cũng không thấy nó có chút hiếu thảo dẫn ông già này đi ăn thịt nữa! Sinh phải thằng con bất hiếu như này!”

Mẹ Hà Hoa cong miệng cười: “Vợ chồng son chúng nó thắm thiết có gì không tốt chứ? Hơn nữa, cho dù nó có lòng dẫn ông đi, ông có bằng lòng đi đường xa như vậy không? Ông cứ việc ở nhà chờ đi, hai đứa nó nhất định sẽ mang rượu thịt về tỏ lòng hiếu kính với ông.”

Mẹ Hà Hoa nói không sai chút nào, Đại Bảo và nha đầu béo về nhà không chỉ mua rượu thịt về tỏ lòng hiếu kính cha mẹ, mà còn chuẩn bị cho Hà Hoa một phần. Tối đó, nha đầu béo mang vài thứ qua cho Hà Hoa, nói là thịt khô ngon nhất mua ở thị trấn, bọn họ có thể để ăn cả tháng cũng không vấn đề gì.

Hà Hoa thấy hai đứa nó vẫn nhớ thương cô, trong lòng vui mừng, nhưng chưa kịp nói lời cảm tạ, nha đầu béo đã đỏ mặt cúi thấp đầu, nhăn nhó một lúc lâu, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Tỷ... Chuyện đó làm thế nào...”

Hà Hoa sùng sốt, sau đó mới kịp phản ứng lại, khóc không ra nước mắt: Trường Sinh, ta hận chết chàng...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Trường Sinh nhớ rất rõ, đã suốt một trăm năm mươi ngày hần không được làm chuyện ấy, ngay cả sờ đũng quần còn không được.

Tối hôm nay, hần lấy túi đậu phộng to bự của mình đổ hết ra bàn, đếm từng hạt từng hạt một. Không bao lâu, Hà Hoa vào phòng, hần ngừng đầu nhìn cô, tiếp tục cúi đầu đếm đậu phộng, lớn giọng tự nói với mình: “Ta có một trăm tám mươi một hạt đậu phộng...”

Hà Hoa làm bộ không nghe thấy, đến đi đến bên giường nhìn con đang ngủ say.

Trường Sinh tiếp tục than thở: “Một trăm tám mươi một hạt đậu phộng có thể đổi chín lần nhỏ, hoặc là hai lần lớn và một lần nhỏ hoặc là một lần lớn và năm lần nhỏ...”

Hà Hoa nhin cười tiếp tục làm bộ như không nghe gì, cứ thế xoay lưng về phía hần.

Trường Sinh đợi mãi mà Hà Hoa vẫn không để ý tới hắn, yên lặng hốt tất cả đậu phộng cho vào một cái túi to, bước đến bên giường đưa cho Hà Hoa, thương lượng rất đáng thương: “Một trăm tám mươi một hạt đậu phộng, ta chỉ đổi một lần nhỏ. . .”

Hà Hoa nhìn hắn, cố ý trêu chọc: “Đây là quy định lúc ta mang thai, bây giờ đã sinh con rồi không còn dùng nữa, chẳng không thể dùng đậu phộng để đổi phần thưởng được. Nếu chẳng bằng lòng cho ta thì ta sẽ nhận, không muốn cho ta cũng không ép.”

Dường như Trường Sinh đã đoán trước được kết quả này, chán nản cúi đầu, hắn biết Hà Hoa nhất định còn giận hắn, lắm bầm: “Sau này ta không bao giờ nói gì với người khác nữa. . . Ta chỉ nói chuyện với nàng thôi. . . Không nói với ai cả. . .”

Hà Hoa sùng sốt lại cảm thấy lo lắng. Cô thấy nửa năm nay Trường Sinh đã tiến bộ hơn rất nhiều, không biết là bao nhiêu nhưng cuối cùng đã nói chuyện với người nhà cô. Chỉ sợ lần này bị cô quở trách lại làm cho hắn sợ hãi trở về như trước kia, cô vội vàng bước lại lên tiếng: “Ai bảo chẳng không được nói chuyện với người khác? Nếu chẳng không nói chuyện với người khác mới làm ta tức giận đấy, có điều chẳng dùng cái gì cũng nói. . . Nhất là chuyện giữa vợ chồng mình. . . Chuyện đó. . . Chẳng không thể nói trước mặt người khác, đó là bí mật của hai ta, biết chưa?”

Không biết Trường Sinh nghe có hiểu không, nhưng dù sao Hà Hoa nói gì hắn cũng gật đầu lia lịa rất vâng lời.

Hà Hoa thấy hắn như vậy, híp mắt không chút tin tưởng nhỏ giọng than thở một câu: “Không biết chàng thế này thật hay giả nữa, hay chỉ giả vờ đáng thương, gạt ta làm ta sợ không đầu. . .”

Trường Sinh vội nói: “Ta không lừa nàng, cũng không hù dọa nàng, ta thương nàng.”

Hà Hoa trừng mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng nở nụ cười.

Trường Sinh thấy Hà Hoa tươi cười, cũng nhếch miệng cười vui vẻ, vội vàng lên giường cời quần áo.

Hà Hoa thấy tư thế này của hắn, trừng mắt: “Chẳng làm gì vậy, ai đồng ý làm chuyện kia vậy.”

Trường Sinh lại ủ rũ, cả người dờ ra, tủi thân: “Đã một trăm năm mươi ngày chưa được đụng đến, ta nhớ rất rõ mà.”

Hà Hoa nở nụ cười, mắng yêu: “Chuyện đứng đắn thì không nhớ, chỉ nhớ chuyện này là giỏi.” Nhưng Trường Sinh nhìn cô tha thiết, cũng khiến cô mềm lòng. Từ lúc cô sinh con tới bây giờ đúng là bọn họ không sinh hoạt vợ chồng mấy tháng nay rồi. Tuy nói mỗi lần làm chuyện ấy, cô chưa hẳn đã hiểu rõ cảm giác lên đỉnh mà người ta hay nói đến, nhưng nếu nói không chút hưởng thụ thì đúng là nói dối. Có điều trước đó cô mang thai nên không tiện, sau đó lại một lòng lo cho con, cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện này. Nay Trường Sinh ôm đầy tủi thân như vậy, cô cũng bị thuyết phục nhưng vẫn ôm ở: “Con ngủ ở đây, lát nữa gây ra tiếng động làm con thức giấc khiến nó khóc. . . Hơn nữa, cho dù con chỉ là một đứa bé không biết gì, nhưng làm gì có cha mẹ nào lại làm chuyện đó trước mặt con cái. . .”

Trường Sinh nhìn con đang ngủ say, lấy mấy cái gối dựng bên cạnh nó tạo ra một vách ngăn rồi nói: “Như vậy là ngăn ra được rồi, con tỉnh dậy cũng không nhìn thấy.”

Hà Hoa vội vàng lấy mấy cái gối xuống nói: “Như vậy sao được, lát nữa gối ngã xuống đè vào người con thì sao.”

Trường Sinh khó xử, nghĩ nghĩ một hồi bỗng vui vẻ, bước đến trước mặt Hà Hoa vui mừng nói: “Nếu không thì chúng ta lên núi làm cầu nam nữ đi.”

“Phi!” Hà Hoa mặt đỏ, “Muốn thì chàng đi đi, ta không đi chung với chàng đâu.”

Trường Sinh khép miệng, chán nản.

Hà Hoa nhìn vào trong sân, thấy phòng bà Tứ vẫn còn sáng đèn, liền nói: “Như vậy đi, chúng ta nhờ bà nội giữ giúp một đêm, bây giờ Thiên Hựu cũng không quấy đêm nữa, nhờ bà nội giữ đêm nay chắc cũng không mệt lắm.”

“Được.” Trường Sinh lên tiếng trả lời rồi ôm con đi.

“Nhẹ chút, đừng làm con thức giấc. . .” Hà Hoa vừa dặn dò, vừa lấy cái mền nhỏ che kín người con lại, dặn dò Trường Sinh, “Nhớ là, lát nữa gặp bà nội đừng cái gì cũng nói đó, chỉ nói. . . Chỉ nói ta hơi khó chịu, đành phải nhờ bà nội giữ đêm nay.”

“Bà nội nói là không được nói dối.” Trường Sinh rất thật thà.

Hà Hoa bất đắc dĩ: “Vậy chàng muốn nói gì thì nói, nhưng không được nói là vì làm chuyện ấy!”

“Được. . .” Trường Sinh trả lời, ôm con qua phòng bà Tứ. Hà Hoa ghé sát vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một lát sau liền thấy Trường Sinh vui vẻ từ phòng bà Tứ trở về, vừa vào phòng, cô vội hỏi: “Chàng nói gì?”

Trường Sinh vội nói: “Ta không nói gì hết, chỉ nói Hà Hoa không cho nói.”

Hà Hoa đen mặt, kêu lên: “Chàng nói như vậy khác gì nói hết đâu!” Nói là Hà Hoa không cho nói, giống như là cô nóng lòng làm chuyện đó lắm không bằng ấy.

Trường Sinh bị Hà Hoa nói cho trở nên mơ hồ, cuối cùng không biết nên nói hay là không nên nói, đứng đơ ra một hồi cũng không nghĩ ra được, chỉ sợ

mình đã làm sai chuyện gì, bồn chồn không yên: “Nàng còn cho ta nữa không?”

Hà Hoa không biết nói thế nào cho phải, nói “Cho” cũng không phải, “Không cho” cũng không được, chỉ đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn, xoay người đi cời áo quần.

Trường Sinh nhếch miệng cười vui vẻ, vội vàng cời quần áo của mình còn nhanh hơn chớp, chỉ chờ Hà Hoa vừa để quần áo sang một bên lập tức nhào lên hôn cô.

Trường Sinh đã ghen một trăm năm mươi ngày, lúc này chỉ muốn đánh thẳng vào lòng địch, nhưng trong đầu vẫn nhớ rõ những lời Hà Hoa chỉ dạy. Thế là anh chàng hôn môi vợ vài cái, ngẩng đầu cất lời tha thiết: “Nàng có thoải mái không?” Hà Hoa hơi sững sốt, sắc mặt đỏ ửng vội nói: “Chưa đâu.”

Trường Sinh nghe xong lại vội vàng hôn cô, Hà Hoa ôm chặt hấn, nhắm mắt hôn đáp trả. Trường Sinh bị nụ hôn sâu này cuốn lấy, choáng váng chóng mặt quên luôn cả trình tự nghi thức trước kia hay làm, đôi tay vô thức vuốt ve dọc trên người Hà Hoa. Đến lúc hai người thờ dờn kết thúc nụ hôn, hấn phát hiện ra tay mình đã xoa nắn vào nơi nào đó vốn lớn gập đôi trước kia của cô.

Trường Sinh nhìn Hà Hoa đến si ngốc cất giọng ní non: “Sai rồi. . . Chưa đến lúc nắn mà. . .” Nhưng chỉ có miệng hấn nói như thế, còn tay thì không ngừng vuốt ve vuốt.

Khuôn mặt Hà Hoa ửng đỏ, hơi thở gấp gáp: “Đêm nay chàng không được chỉ theo trình tự cũ, nếu không không được tiến vào. . . Cả đời cũng đừng mong. . .”

Không được chỉ theo trình tự cũ. . . Trường Sinh hơi hoang mang không biết nên làm sao, không như cũ thì làm thế nào. . . Vậy. . . Khi nào có thể tiến vào. . . Nơi nào đó đã muốn cứng lên. . .

Hà Hoa không để ý tới khát vọng của Trường Sinh, ôm lấy cổ hấn kéo về phía mình, lại hôn khề lên môi của hấn, sau đó lảng lảng nhìn hấn khề há miệng, ánh mắt đầy mê ly. Trường Sinh hiểu ngay tâm ý của Hà Hoa, hướng về phía cô nhẹ nhàng hôn lên môi cô từng chút từng chút một.

Hà Hoa hài lòng cong cong khóe miệng, hơi nghiêng mặt, Trường Sinh cúi đầu hôn lên hai má cô, cô nghiêng đầu sang bên kia, hấn lại hôn lên má này. Cô híp mắt nhìn hấn mỉm cười, khề ngửa đầu, hấn liền hôn lên cằm cô, rồi hôn thẳng một đường xuống dưới, hôn lên cổ cô, cô nhẹ nhàng rên rỉ, làm cho hấn cảm nhận được sự sung sướng của cô. . .

Thì ra không phải là cọ. . . Thì ra là hấn làm sai cách. . . Trường Sinh chui đầu vào phía sau gáy Hà Hoa, những nụ hôn dày đặc, không từ bỏ một tấc da thịt nào, giống như muốn bù đắp hết cho tất cả những lần trong quá khứ.

Hà Hoa chợt ngẩng cao đầu ngửa ra sau, đôi tay khích lệ vuốt ve sau lưng Trường Sinh. Trường Sinh hôn không ngừng lên ngực Hà Hoa, vùi đầu trên đó lưu luyến mãi không rời, khề hé miệng cắn đầu ngực cô, cắn thật nhẹ nhàng rồi lập tức nâng đầu lên, không tiếp tục mà tự nói: “Ta không được ăn. . . Để dành cho con. . .”

Hà Hoa không ngăn nổi mấy tiếng rên rỉ, Trường Sinh lại vùi đầu xuống hôn, dọc theo ngực cô thẳng xuống phía dưới, bên dưới bụng cô. Hà Hoa cảm thấy người rũ ra lại có cảm giác nhột nhạt đánh sâu vào tận trong lòng, làm cho thân thể cô run rẩy. Trong đầu cô là một thế giới thật kiều diễm, cả người chỉ muốn nhập vào thế giới kia, hơi thở gấp gáp rên rỉ: “Trường Sinh. . . Ta cũng muốn phần thưởng lớn. . . Trường. . . Sinh. . .”

Giữa lúc cô còn đang rên rỉ, đã cảm thấy Trường Sinh chui đầu vào giữa hai chân cô, cô tách hai chân ra ngẩng đầu cúi xuống nhìn, cảm thấy mỗi phân da tấc thịt trên thân thể mình đều run rẩy, sung sướng đến muốn khóc. . .

Sau một lúc lâu, Trường Sinh cảm thấy nơi ấy của cô như có một dòng nước chảy ra, ngẩng đầu lên thở gấp gáp, liếm liếm miệng: “Nàng có thoải mái không?”

Hà Hoa run run nói: “Khốn kiếp. . . Sao còn chưa vào. . .”

Cô đang nói giữa chừng, hấn đã tiến thẳng vào, từng cử động đều khiến cho cả hai người phải rên rỉ, làm cho trận chiến triền miên này kéo dài nhất, lên đến đỉnh cao nhất. . .

Đêm dài, sau cuộc ân ái triền miên, rốt cuộc cô cũng đã được biết đến cảm giác lạc vào tiên cảnh như người ta thường nói, Hà Hoa nằm trong lòng Trường Sinh, khi mọi cảm xúc đã dần ổn định, bất giác cong khóe môi, thì thầm: “Trường Sinh, chàng thật tốt. . .”

Trường Sinh ôm chặt cô, đáp lại: “Hà Hoa cũng tốt.”

Hà Hoa nỏ nộ cười ngọt ngào, nằm trong lòng hấn cọ cọ, đưa tay ôm chặt lấy hấn, yêu thương say đắm vuốt ve phía sau lưng hấn. Lại thấy dùng tay ôm vẫn không đủ chặt, liền nhắc chân đặt trên người hấn, cuốn lấy cả người hấn.

Trường Sinh xoay người, trầm mặc trong chốc lát, lúng túng mở miệng: “Hà Hoa. . . Nàng đừng ôm ta. . .”

“Sao vậy!” Hà Hoa càng dụi vào trong lòng hấn, tay và chân cuốn lấy hấn hết như rắn, vừa trêu chọc lại như làm nũng, “Ta cứ ôm đấy, ta ôm chồng ta lẽ nào không được.”

Trường Sinh rên mấy tiếng, nhỏ giọng nói đầy tội nghiệp: “Đậu phộng cho nàng hết rồi. . . Ta không còn. . .”

Hà Hoa ngẩn ra sau đó mới có phản ứng, nở nụ cười rạng rỡ, ngẩng đầu nhìn hần dịu dàng nói: “Đó là quy định lúc ta mang thai thôi, bây giờ thì quên đi.”

Trường Sinh ngẩn người có chút khó hiểu.

Hà Hoa bắt đầu dĩ chu miệng, nhong nhoe liếc hần một cái, đẩy hần ra rồi trèo lên người.

Trường Sinh suy nghĩ trong chốc lát rốt cục cũng nghĩ ra, tươi cười vui mừng, vội vàng xông đến.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 48

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phuong

Bà Tứ và thầy Chu thành thân, bà mới là thím ba của Hà Hoa, tất nhiên là không thể thiếu công xe chỉ luân kim của Hà Hoa. Rốt cuộc Hà Hoa cũng không biết bà Tứ và thầy Chu đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ, nhưng cô nghĩ bất luận chuyện ngày xưa thế nào, bây giờ chỉ cần hướng về phía trước là đủ. Bản thân Hà Hoa và Trường Sinh vợ chồng con cái đầm ấm, cũng chỉ trông mong người thân quanh mình đều có cuộc sống bình yên và viên mãn.

Đối với chuyện thành thân của bà Tứ và thầy Chu, thật ra cửa ải khó qua nhất không phải là bà Tứ, mà là Trường Sinh. Có một thời gian rất dài hần cấm cửa thầy Chu, chỉ cần thấy ông xuất hiện ở cổng, liền đóng chặt cửa nhà mình lại, sau đó quay đầu chui vào phòng bà Tứ nhìn bà chăm chăm như trông chừng báu vật. Hà Hoa khuyên đã khuyên, dỗ đã dỗ, cuối cùng thầy Chu phải thề sẽ không dẫn bà Tứ đi, nói mình và bà Tứ sẽ sống cả đời ở thôn này, bọn họ vĩnh viễn là người một nhà, mới qua được cửa của Trường Sinh.

Bà Tứ và thầy Chu thành thân không bao lâu liền có tin vui, thầy Chu lại không có niềm vui sướng của người lần đầu tiên làm cha. Ông sợ tới mức van xin bà Tứ bỏ đứa bé này đi, nói rằng bà đang mang bệnh trong người, gần bốn mươi mới sinh con chẳng khác nào liều mạng. Bà Tứ là người tính cách mạnh mẽ, kiên cường, năm đó bà hận thầy Chu, làm cho ông sống cô độc bên cạnh bà nửa đời người, mãi đến khi thấy Trường Sinh cưới vợ sinh con, cuộc sống quá tươi đẹp, sự cố chấp nửa đời người găm trong tim mới dần lắng xuống. Bây giờ bà gả cho thầy Chu, tính cách kiên cường này không hề thay đổi, chỉ nói mặc kệ là con trai hay con gái, nếu ta đã gả cho ông thì quyết không thể để ông tuyệt hậu.

Lần này Hà Hoa không khuyên nhủ, chính cô cũng đang mang thai nên có thể hiểu được suy nghĩ của bà Tứ, khi đứa con ngày một lớn lên trong bụng mình, có người mẹ nào nhẫn tâm bỏ đi được.

Chuyện Bà Tứ có thai lan ra trong thôn, đương nhiên những người trong thôn lại được một phen bàn tán xôn xao. Người đã có cháu dâu lấy chồng khác đã là chuyện lạ, bây giờ lại còn mang thai cùng lúc với cháu dâu, càng trở thành trò giễu cợt của đám người rồi hơi mỗi khi tùm đầu nói chuyện phiếm. Bà Tứ vẫn mang tính tình lạnh lùng xa cách, đừng nói là có người nói gì sau lưng bà, cho dù người ta cười trước mặt bà, bà cũng coi như không nghe thấy, cứ sống cuộc sống của mình.

Cha Hà Hoa nghe chuyện bà Tứ mang thai cũng bĩu môi, chê cười với người trong nhà, nói là già đầu có cháu cả rồi mà không đứng đắn, sinh con cái gì mà sinh con. Thật khiến cho lớp trẻ nhà mình còn dám nhìn mặt ai trong thôn nữa, ngay cả thân già là ông còn bị người ta âm thầm mỉa mai, sau lưng chê cười.

Nhưng ông chưa nói được mấy ngày đã phải ngậm miệng, bởi vì mẹ Hà Hoa cũng mang thai.

Hà Hoa cười thầm, nghĩ đến bộ dạng lúng túng, tự tát vào mặt của cha mình. Nhưng không ngờ trình độ lật mặt của cha cô cao đến vậy, giờ lại giương cao mày đầy đắc ý, chẳng những không còn ‘già không đứng đắn’ mà ngược lại chạy khắp nơi khoe với người trong thôn. Nói rằng các người gọi ta là Lý Tam Chi nữa đi, ta cụt hai ngón chẳng khác gì đồ vô dụng ấy à. Thế mà ta đây ban ngày làm việc chẳng thua trai tráng, đến đêm còn cày bừa khiến vợ mang thai được nữa kia, các người ai có bản lĩnh này!

Tam chi : 3 ngón

Chưa tới hai tháng sau, nha đầu béo cũng cảm thấy người mệt mỏi, nhờ thầy Chu bắt mạch thì cũng là có thai. Người trong thôn lại có nhiều chuyện để bàn tán, nói chuyện phiếm với nhau, thậm chí nhiều năm sau này, nếu nhà ai có mẹ con hoặc con dâu cùng mang thai, nhất định sẽ có người cực kỳ hâm mộ nhắc tới: “Người đã là gì chứ, năm đó bốn mẹ con bà cháu Hà Hoa cùng mang thai, đó mới thật sự là... Chậc chậc...”

Trên đời này luôn có những chuyện trùng hợp bất ngờ, ngoại trừ nha đầu béo, thì Hà Hoa, mẹ cô và bà Tứ mang thai gần gần nhau, tính ra không sinh cùng ngày. Có điều không biết là vì lây hội chứng sinh theo, hay là vì thôn của bọn họ quá xa, mỗi chuyến đi của bà mẹ tới thôn quả thật rất vất vả, cho nên đưa mấy đứa trẻ đến luôn một lần cho tiện.

Vì Hà Hoa sợ bà Tứ đã lớn tuổi mới sinh con lần đầu sẽ nguy hiểm, nên đến gần tháng sinh kêu thầy Chu tạm đưa bà Tứ trở về nhà họ Hoắc, cô và

Trường Sinh ở bên cạnh chăm sóc. Một buổi trưa, ăn cơm xong bà Tứ cảm thấy không thoải mái, Hà Hoa cũng coi như từng có kinh nghiệm, nhìn tình huống này cũng biết là sắp sinh, vội vàng chạy đi mời bà đỡ tới.

Thầy Chu vừa vội lại vừa sợ, thấy bà đỡ đến liền chạy thẳng vào trong phòng, nói rằng mình cũng làm nghề y, ít nhiều cũng có thể giúp một tay. Bà đỡ chẳng chút nề nang, trừng mắt hỏi: “Cậu đỡ đẻ lần nào chưa?”

Thầy Chu sùng sốt, xấu hổ lắc đầu, bà đỡ nói: “Lúc ta bắt đầu đỡ đẻ, cậu vẫn còn nằm trong bụng mẹ đấy, ra bên ngoài chờ đi.”

Thầy Chu ngượng ngùng lui ra ngoài, Trường Sinh đứng ở cửa nói rất kinh nghiệm: “Không được đi vào.” Rồi lại chỉ chỉ cửa sổ chỉ điểm, “Đứng ở đó...”

Bà Tứ rốt cuộc cũng lớn tuổi, lại là lần đầu mang thai, đau bụng cả một ngày cũng không có tiến triển gì. Ngoài phòng, thầy Chu và Trường Sinh sốt ruột đến độ đứng ngồi không yên, khiến Hà Hoa ngồi phòng trong cũng sốt ruột theo, quỳnh quáng lên nên động thai, kết quả cũng sắp sinh. Bà đỡ thì chỉ có một người, đang chăm sóc cho bà Tứ lại không thể mọc thêm tay, khiến cho thầy Chu vội vàng chạy qua nhà bà ấy gọi con dâu tới đỡ hộ.

Ở bên nhà họ Lý, lúc này mẹ Hà Hoa thấy mình cũng sắp sinh, nên tự tay chuẩn bị nước sôi, chuẩn bị xong kêu nha đầu béo đỡ vào nhà. Mãi đến khi nhìn mẹ nằm trên giường, Nha đầu béo mới biết bà sắp sinh. Cô chưa từng có kinh nghiệm nên hoảng sợ, vội vàng chạy đi tìm bà đỡ. Đến nhà bà đỡ mới nghe nói ở Hoắc gia cũng có người sinh con, bà đỡ và cô con dâu đều qua bên đó hết rồi. Nha đầu béo hoảng hốt, chân tay luống cuống, đang mang thai lại chạy đi tìm chồng và bố chồng. Đến khi mấy người về đến nhà, mẹ Hà Hoa đã sắp tự sinh con xong, nghe nói Hà Hoa và bà Tứ cùng sinh con, còn tính chạy qua giúp đỡ nhưng bị người nhà ấn trở về giường. Bên kia, qua ngõ một chút, Hà Hoa và bà Tứ cũng lần lượt sinh con, tính cả mẹ Hà Hoa thì tất cả đều sinh con gái.

Gia đình Hà Hoa có thêm ba người nữa, ba bé gái, ba thế hệ.

Bà Tứ sinh con nhưng không có sữa, Hà Hoa lại căng đầy, một mình cô cho hai đứa trẻ bú, một là con gái cô, một là cô của cô...

Hà Hoa hơi mất tự nhiên, nói vài lời với Trường Sinh: “Con gái chúng ta thiệt thòi rồi, tính ra còn ra đời sớm hơn, lại phải gọi người khác một tiếng ‘bà’...”

Trường Sinh lại chẳng bận tâm chuyện gì, cũng không tiếp lời Hà Hoa, chỉ vui vẻ nói: “Cho ta ôm cô ta một cái.”

Hai tháng sau, Nha đầu béo sinh đôi hai đứa con trai, vốn là một chuyện vui trời ban, nhưng cả nhà từ trên xuống dưới không ai cười được. Bởi vì nha đầu béo khó sinh nên mất máu nhiều, lúc ấy bà đỡ chỉ lắc đầu, nói là dữ nhiều lành ít, còn phải xem tạo hóa. Cả nhà ai nấy đều rầu rĩ, mặt mày u ám, cũng may nhờ trời phù hộ, nha đầu béo nằm trên giường chẵn một tháng cuối cùng cũng bình phục lại.

Hoặc là nhìn thấy vợ trở về từ quỹ môn quan hoặc là bởi vì làm cha, Hà Hoa cảm thấy rõ ràng Đại Bảo trưởng thành rất nhanh. Mặc dù tính tình vẫn như trước kia nhưng làm việc thận trọng, vững vàng hơn, lúc việc nông nhàn cũng ít đi ra ngoài uống rượu chém gió với người khác, bắt đầu để tâm đến việc quản lý gia đình.

Cha Hà Hoa thấy con trai bắt đầu đảm đương mọi việc, liền từ từ buông tay cho cậu làm chủ dần. Còn ông làm một cái xe nôi bằng gỗ nhỏ, lúc nhàn rỗi liền đẩy con gái và hai thằng cháu nội đi khắp thôn, hơi có chút khoe khoang.

Trường Sinh thấy vậy cũng chạy về nhà làm một cái xe y chang, đặt con trai, con gái mình vào đó, nghĩ nghĩ cảm thấy chưa đủ, lại chạy tới nhà thầy Chu ôm con gái thầy đặt vào cho đủ số. Vì thế, lúc mùa vụ nhàn rỗi, trong thôn sẽ thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng cha Hà Hoa và Trường Sinh một trước một sau đẩy con cháu đi chơi. Cha Hà Hoa đẩy con gái và cháu trai, Trường Sinh đẩy con và cô của mình.

Hà Hoa cảm thấy rất buồn cười, lúc nói chuyện với mẹ cô cũng có nhắc tới, nói tính tình cha cô thay đổi không ít.

Mẹ Hà Hoa cười: “Bao nhiêu tuổi rồi, sao còn nóng nảy như hồi trẻ được nữa. Nhất là khi có hai đứa cháu trai sinh đôi như vậy còn không vui vẻ sao, thôn chúng vẫn chưa có người nào sinh đôi, lúc này ông ấy rất đặc ý, đến chỗ nào cũng khoe khoang... Cha con còn tính toán với mẹ, nói nha đầu béo lần nào cũng sinh đôi y như vậy thì sinh lễ nhiều thế cũng coi như đáng giá.”

Hà Hoa ôm bụng cười, đợi đến lúc cười xong thở hổn hển, lau nước mắt lại đổi giọng làm nũng: “Con thấy cha không chỉ vui vì hai đứa cháu trai đâu, mà còn có vẻ vui vì tiểu Mai Hoa hơn ấy, giống hệt như lúc có Đại Bảo. Đều là con gái, sao lại thiên vị như vậy chứ.”

Mẹ Hà Hoa cười: “Con bé này, là mẹ của hai con rồi đấy, vậy mà còn so đo chuyện này. Còn nữa, nếu Hạnh Hoa và Đào Hoa cũng bám theo so bì như thế, con xem lúc ấy cha con có còn vui vẻ như hiện tại không?”

Hà Hoa nghiêng đầu thè lưỡi, cười hi hi.

\*\*\*

Đông đi xuân đến, lại một năm nữa.

Sau khi ăn cơm trưa, Hà Hoa đang dọn dẹp phòng, Trường Sinh ôm con gái con trai vào trong phòng ngủ trưa. Con bé con mới biết đi, vừa đến ngõ đã nằm ngủ say trên giường. Trường Sinh ngồi đối mặt với con trai, mở to mắt nhìn trừng trừng.

“Nhỏ ra.” Trường Sinh nhìn con, vẻ mặt lo lắng.

Tiểu Thiên Hựu chớp chớp mắt, lắc đầu.

“Nhỏ ra!” Trường Sinh trừng mắt nhìn.

Tiểu Thiên Hựu vẫn lắc đầu, càng ngậm chặt miệng hơn.

Trường Sinh hít một hơi, đưa tay捏 hai má con, móc hạt đậu phộng trong miệng nó ra.

Tiểu Thiên Hựu tủi thân nhìn Trường Sinh một lát rồi khóc toáng lên.

Hà Hoa nghe tiếng ồn liền vào nhà, nhìn tình hình rồi trừng mắt với Trường Sinh, ra vẻ tức giận: “Chàng làm cha kiểu gì thế, cho con một hạt đậu cũng không được, chỉ biết mỗi đậu phộng bảo bối của mình thôi à... Hừ...” Nói xong cô ôm con vào trong lòng an ủi, “Ngoan, Thiên Hựu chơi với mẹ, để cha con chơi với đậu phộng một mình đi.”

Trường Sinh cũng rất ảm ức, vội vàng giải thích: “Không phải, đậu phộng cứng lắm, con nhai không được.”

Hà Hoa nói: “Con nhai không được thì chàng nhai cho con ăn, chàng xem, chàng chọc con khóc rồi này.”

Trường sinh nói: “Ta đang định nhai thì nàng vào.” Nói xong lại sợ Hà Hoa không tin, vội vàng nhét đậu phộng vào miệng nhai nát ra, nhai xong nhả lên ngón tay đưa tới bên miệng con.

Tiểu Thiên Hựu hít hít mũi, há miệng ăn đậu phộng, sung sướng tựa vào ngực mẹ.

Trường Sinh thấy con dựa vào người Hà Hoa, hơi ghen tị, vội móc hai hạt đậu phộng ra quơ quơ trước mắt Thiên Hựu, dụ dỗ: “Cha có đậu phộng.”

Tiểu Thiên Hựu ngờ ngác nhìn, đưa đôi tay bé nhỏ lên đẩy mẹ không có đồ ăn ra, nịnh nọt chạy sang ôm ấp cha mình.

Trường Sinh nhìn về phía Hà Hoa cười cười đầy đắc thắng, tiếp tục cho con ăn đậu phộng.

Hà Hoa cong miệng cười, xoay người ra khỏi phòng, lúc đi tới cửa cúi đầu sờ sờ bụng, cười thầm trong lòng: tiểu Tam à, chờ anh của con ăn sạch đậu phộng dự trữ của cha con rồi mẹ mới nói với cha con, để tránh sau này cha con lại dùng đậu phộng để ép buộc hai mẹ con mình, bé yêu nhí.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 49: Ngoại truyện

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Cha Hà Hoa lúc chưa có cô không gọi là cha Hà Hoa, tên của ông là Lý Trung, nữ danh gọi là Cầu Tử. Nhà có ba anh em, ông là anh cả. Lúc ông lên tám tuổi trong thôn xảy ra bệnh dịch, ông nội, bà nội, cha ông và em trai sáu tuổi đều mất, trong nhà chỉ ba mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Em trai ông thể chất yếu ớt, mẹ ông yêu thương, bảo vệ đứa con nhỏ, đồng thời đặt hết mọi hy vọng lên người ông.

Phải làm thế nào mới không phụ sự kỳ vọng của mẹ? Lúc còn trẻ Lý Trung cảm thấy phải đánh nhau thật lợi hại, sau này mở cửa dựng nhà, không ai dám bắt nạt người nhà ông. Cho nên từ nhỏ ông đã liều mạng, sống chết đánh nhau với người ta, thậm chí còn thường khiêu khích kẻ khác, tạo dựng uy phong cho mình. Một thời gian dài ai nấy đều thực sự sợ ông, đặt cho ông biệt hiệu Lý chó điên. Đối với biệt hiệu này, ông cảm thấy khá vừa lòng, ông cho rằng điều này chứng minh người ta tôn kính và sợ hãi ông.

Lúc Lý Trung mười bốn tuổi, mẹ ông bắt đầu thu xếp việc hôn nhân, bà chỉ sợ thiên tai hiểm họa bất chợt kéo đến, nhà họ Lý sẽ tuyệt hậu mất. Trước mặt cứ cho con trai lớn cưới vợ, sinh năm ba tháng con, thế thì cũng không sợ ông trời đến bắt người bất ngờ nữa.

Một tên choai choai tuổi ăn tuổi lớn như Lý Trung vẫn chưa bận tâm đến chuyện cưới vợ, nhưng đối với việc nam nữ đã có những nhận thức ngây ngô. Cậu thường xuyên lặn mò ra bờ sông cùng với mấy thằng con trai cùng tuổi trong thôn, trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn lên con gái tắm rửa, nhìn đến bốc hỏa thì liền dùng tay vói vào đũng quần tự giải quyết. Mấy thằng nhóc mất nét hùa vào tếu táo, nhất định có một ngày nào đó phải lên thị trấn tìm mấy cô nương để chiêm nghiệm. Đương nhiên là lần nào cũng nói cho sượng miệng chứ chẳng có ai thật sự lên thị trấn làm chuyện đó, chẳng phải giữ bản thân trong sạch gì, chỉ bởi bọn chúng đều những đứa trẻ nhà nghèo, đào đâu ra tiền để làm chuyện này.

Năm mười lăm tuổi, Lý Trung có mối tình đầu của mình. Ngày hôm đó cậu hẹn đám bạn ra bờ sông mò trứng chim, kết quả chẳng có ai tới, thế là một mình cậu mò mẫm ở bờ sông cả nửa ngày, treo cây bắt được mấy tổ chim, chuẩn bị đem về nhà cải thiện bữa ăn. Lúc cậu đang muốn trèo xuống thì thấy bên dưới gốc cây có một cô gái ngược cổ nhìn cậu.

“Huynh đang lấy trứng chim sao?” Cô gái nghiêng đầu, hai tay cuốn lấy mái tóc dày của mình, nhìn cậu cười, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo chột đỏ ửng lên thật tự nhiên.

Tim Lý Trung run lên, bất chợt nghẹn lời. Cô gái này cậu đã nhận ra, ở cách nhà cậu vài thôn, cậu từng nhìn lên cô tắm rửa bên bờ sông, thân mình trắng trợn, đẹp hơn bất cứ cô gái nào cậu đã từng nhìn thấy.

Lý Trung nhảy từ trên cây xuống, không ý thức được mình đã lớn như vậy mà lần đầu tiên đỏ mặt trước mặt người khác. Cậu ngẩn người, ôm hết mớ trứng chim trong lòng đưa qua, lúng ta lúng túng nói: “Cô thích không?”

Cô gái nhìn cậu cười, đưa tay đón lấy, không chút ngượng ngùng: “Cảm ơn, lần tới có gì ngon ta sẽ mang cho huynh, huynh tên Lý Trung đúng không, ta đã từng nghe bọn họ nói. . .”

Nghe cô gái biết tên của hắn, Lý Trung hơi đắc ý hỏi: “Tên cô là gì?”

Cô gái cười trong veo: “Ta họ Trần, tên Thúy Anh.”

Ngày đó, Lý Trung nhìn bóng dáng Trần Thúy Anh rời đi, đứng ngây người một mình ở bờ sông rất lâu.

Trong lòng cậu có người đó, trở về liền đề ý hỏi thăm Trần Thúy Anh, nhưng kết quả làm lại cho cậu hơi thất vọng. Người ta nói Trần Thúy Anh này không còn con gái nữa, lúc cô ta mười hai mười ba tuổi mất tích mấy ngày, nói là đi lạc nhưng thật ra là bị mấy tên đạo tặc kéo vào ngọn núi cường bức mấy ngày, lúc tìm được về nhà thì quần áo chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn. Còn nói Trần Thúy Anh từ sau lần đó liền trở nên lẳng lơ, suốt ngày trang điểm xinh đẹp, nhìn thấy đàn ông con trai đều liếc mắt đưa tình.

Lý Trung như bị người khác hắt một chậu nước lạnh, vô cùng hụt hẫng, trong đầu hắn mãi không thể quên được cô gái tươi cười xinh đẹp, hai má hồng ửng dưới tàng cây ngửa đầu nhìn cậu. Cô cười ngọt ngào như vậy, sao có thể là cô gái không đứng đắn ... Nhưng nếu thật sự là cô gái đứng đắn ... Tất nhiên sẽ không đi tắm sông giữa ban ngày ban mặt ... Có lẽ nhà cô không có chỗ tắm, hơn nữa cô cũng không biết sẽ có người trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn lên ...

Lý Trung suy nghĩ rất nhiều ngày, nghĩ đến mức tâm tư rối loạn, rốt cục cũng không chịu được bèn đến thôn của Trần Thúy Anh tìm cô. Cậu ngăn cô lại ở bờ sông vắng vẻ, thẳng thắn hỏi cô có phải loại người mà người ta đồn thổi hay không.

Trần Thúy Anh không trả lời, chỉ rót nước mắt là chảy.

Trái tim Lý Trung lập tức mềm xuống, vội vàng dỗ dành, Trần Thúy Anh vẫn không nín, ngược lại càng khóc to hơn. Cũng không biết là suy nghĩ thế nào, bỗng nhiên cậu ôm chặt lấy cô.

Trần Thúy Anh gầy dựa vào cái rồi ngã vào lòng cậu. Cô nói cô bị người ta cưỡng bức, năm ấy cô mười hai tuổi một mình đến nhà đi, trên đường đi bị hai kẻ xấu bịt miệng kéo vào trong rừng, ác mộng kéo dài suốt ba ngày, mới được người nhà cô tìm về. Từ sau lần đó, có hẳn một thời gian dài cô không dám ra khỏi cửa, ở ngoài đều là những lời xì xầm bàn tán về cô, cô đã thất cổ tự vẫn ba bốn lần nhưng sau đó lại thấy cha mẹ cô quá đau khổ, mới chắt đứt suy nghĩ này trong đầu. Cô nghĩ bản thân mình đã bị ô nhục, nhưng cũng đâu muốn dan díu với kẻ khác, có gì phải chịu đựng sự coi thường của mọi người. Sau này muốn lấy chồng cũng không thể gặp nhà chồng tốt, cũng không muốn làm khổ bản thân, chỉ cần cả đời sống bên cạnh cha mẹ là được.

Lý Trung nghe xong càng ôm chặt cô hơn, nói cô cứ yên tâm, cậu tin cô không phải loại người như vậy, cậu sẽ cưới cô làm vợ, sau này có người dám nói xấu bàn tán về cô, cậu sẽ đánh họ!

Trần Thúy Anh hít hít mũi, cả người mềm nhũn kêu tên cậu, hoàn toàn làm tan chảy trái tim cậu.

Lý Trung quyết định sẽ cưới Trần Thúy Anh làm vợ, nhưng không đợi cậu kịp suy nghĩ nên nói thế nào cho phải thì mẹ cậu đã nói tìm được cho cậu một mối rất tốt. Cô gái đó mặc dù ngoại hình không quá xinh đẹp, nhưng tính tình vô cùng tốt, cưới về đảm bảo là người vợ hiền.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của mẹ mình, Lý Trung không sao mở miệng được. Cậu đã chứng kiến mẹ cậu chịu biết bao khổ cực, vất vả và nuôi lớn hai anh em, trong lòng đã lập lời thề cả đời hiếu thuận với mẹ, không bao giờ làm bà phật ý.

Mấy ngày sau Lý Trung đi tìm Trần Thúy Anh, về mặt áy náy nói chuyện này với cô.

Trần Thúy Anh cúi đầu cắn môi, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Lý Trung nắm chặt tay nói: “Thúy Anh, nài đánh ta đi, ta thực lòng xin lỗi nàng, ta không thể làm trái ý mẹ, bà đã nuôi nấng hai anh em ta rất cực khổ... Ta ... Ta thực lòng xin lỗi nàng ... Trong lòng ta có nàng, thật sự có nàng...”

Trần Thúy Anh lắc đầu: “Ta hiểu mà, ta cũng không mong chờ có thể thật sự gả cho chàng, ta chỉ cần biết rằng trong lòng chàng có ta là được...”

Cô càng nói như vậy, Lý Trung càng thêm tự trách mình, cảm giác thật khó chịu nhưng không biết nên nói gì mới phải.

Trầm mặc một lúc lâu, Trần Thúy Anh tiến lên ôm thắt lưng Lý Trung, kiễng chân hôn lên mặt cậu một cái. Lý Trung cứng đờ người, trừng mắt nhìn cô.

Trần Thúy Anh dán sát vào người cậu, dịu dàng nói: “Trung ca, Thúy Anh đời này không thể làm vợ chàng, ta cũng không mong gì khác, chỉ cầu mong

một khắc tốt đẹp với chàng. Sau này mỗi lần ta nhớ lại, sẽ nhớ có chàng tốt với ta, yêu thương ta như thế, sẽ cảm thấy rất đáng giá.”

Lý Trung trừng mắt choáng váng, thờ hồn hèn: “Không... Không được... Ta không cưới nàng được... Ta... Không thể...”

Trần Thúy Anh nói: “Ta đã không còn sạch sẽ từ lâu rồi, sau này có lấy được chồng hay không còn chưa biết. Bây giờ chúng ta làm trong yên lặng, ta chỉ muốn cho chàng, người khác muốn ta cũng không cho... Trung ca... Có phải chàng... Chê ta không sạch sẽ, chê ta bẩn...” Nói xong hai giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Lý Trung không nói một câu nào nữa, ôm Trần Thúy Anh lặn vào bên trong bụi cỏ.

Ba tháng sau, Lý Trung thành thân.

Đêm động phòng hoa chúc, hấn nhìn cô vợ trẻ nhỏ bé thẹn thùng đang e lệ nhìn mình, trong lòng lại nghĩ đến Trần Thúy Anh, nghĩ mình làm thế nào để chuộc lỗi với cô. Thậm chí, hấn còn nghĩ chờ thêm một hai năm nữa, đợi tình cảnh trong nhà khá hơn, hấn sẽ xin mẹ cưới Trần Thúy Anh về làm thiếp. Mặc dù có chút thiệt thòi cho Thúy Anh, nhưng cô yêu hấn như vậy, nhất định sẽ đồng ý.

Có điều hấn không ngờ, hai tháng sau, Trần Thúy Anh cũng gả cho người khác, mà còn gả đến thôn bọn họ. Ngày thành thân hấn cũng đi, Trần Thúy Anh che khăn voan, hấn không nhìn thấy vẻ mặt của cô như thế nào, có điều hôm đó hấn uống rất nhiều rượu mừng, say bí tỉ.

Trần Thúy Anh là người mới tới nên cũng ít người trò chuyện, chồng của cô cũng thật tâm đối đãi với cô, thành thân chưa tới hai ngày đã mang cô rời khỏi thôn, ra bên ngoài làm ăn.

Lý Trung cũng không do dự níu kéo người cũ, nam cưới nữ gả, vốn đã không liên quan gì đến nhau. Buồn bực trong lòng một thời gian sau, hấn cũng từ từ dứt đoạn tình này, chôn sâu Trần Thúy Anh dưới đáy lòng. Huống chi vợ mình là Ngô thị lại thật sự là người vợ hiền biết săn sóc, hiếu kính mẹ hấn, đối xử tử tế với em hấn, đối với hấn lại thật lòng yêu thương, hầu hạ cẩn thận. Vợ chồng son tuổi còn trẻ, ở chung lâu ngày cũng có tình cảm, hấn lại càng không nghĩ đến Trần Thúy Anh nữa.

Không bao lâu sau, Ngô thị có thai, cả nhà đều vui mừng, mẹ hấn lại ngày ngày cầu phật, chỉ cầu là một đứa con trai.

Đêm đến, Ngô thị dựa vào lòng Lý Trung, làm nũng nói lỡ là một đứa con gái thì làm sao bây giờ. Lý Trung ôm vợ vô cùng vui vẻ nói: “Thì ta sẽ làm cho nàng sinh tiếp, sinh đến mười đứa, thì thế nào cũng phải có một đứa con trai chứ.”

Ngô thị cười: “Sinh nhiều như vậy sao nuôi nổi.”

Lý Trung nói: “Nàng còn sợ ta đây không nuôi nổi con mình sao, sống trong nhà mọi chuyện đều phải dựa vào người đàn ông, nàng chỉ cần hầu hạ mẹ ta, sinh cho ta nhiều con là được.”

Ngô thị đủ ngày đủ tháng sinh một cô con gái, mẹ Lý Trung thật sự rất thất vọng, nhưng Lý Trung lần đầu làm cha lại mừng rỡ không thôi. Suốt ngày ôm con gái không buông tay, lễ đờ khuyên mẹ mãi, nói là đứa đầu là con gái thật tốt, sau này có thể ẵm bồng em trai. Dù sao cũng đứa con đầu của nhà họ Lý, lại nghe Lý Trung khuyên như vậy, mẹ Lý Trung cũng không oán giận gì nữa, còn nói con dâu rước về mới một năm đã sinh con cũng đã rất tốt rồi. Tốt xấu gì cũng còn trẻ, tương lai sau này còn sinh con thêm nữa.

Lý Trung đặt tên con gái là Hà Hoa, nói là con gái phải gọi là “Hoa” nghe mới hay, sau này lại có con gái thì sẽ lần lượt đặt tên là Hạnh Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa. Mẹ Lý Trung nghe xong mắng hấn xối xả, nói mầy đúng là miệng quạ đen, cái gì mà lại có con gái nữa, sau này đều là con trai! Lý Trung chỉ cười hì hì, tiếp tục ôm con gái đi chơi.

Hà hoa : Hoa sen

Hạnh hoa : hoa hạnh, 1 loại hoa cùng họ với hoa anh đào, thường có màu trắng, cánh nhiều và mịn hơn hoa đào.

Đào hoa : hoa đào

Mai hoa : hoa mai (ở Trung Quốc thường là mai đỏ)

Cái gì gọi là nói đùa lại trở thành sự thật, một lời trở thành tiên tri, coi như Lý Trung đã thấu hiểu. Hấn chỉ thuận miệng nói như vậy, không ngờ bà mẹ lại nhận định như thật, liền tiếp mang Hạnh Hoa, Đào Hoa tới cho hấn. Cũng phải nói bụng dạ của Ngô thị coi như không chịu thua kém ai, làm dâu bốn năm đã sinh ba đứa con, chỉ có điều không có con trai. Lúc sinh tiểu Đào Hoa, cả nhà không ai cười nổi, nhất là mẹ Lý Trung, thậm chí còn nói phải cưới thêm vợ cho hấn.

Lý Trung cũng coi suy nghĩ đối với Trần Thúy Anh năm đó chỉ là những suy nghĩ của thời trai trẻ. Sau này thấy Trần Thúy Anh thành thân thì ý niệm này trong đầu cũng tiêu tan. Nay nghe mẹ hấn nói như vậy, hấn chợt cảm thấy hơi khó chịu, nhưng nghe mẹ hấn nói: “Vợ con tính tình không tệ, làm việc cũng chịu khó, mẹ không chê trách nó điều gì, chỉ có điều mẹ thấy nó không có mệnh sinh con trai, nếu nó cứ tiếp tục như thế, Lý gia ta cũng không thể vì nó mà tuyệt hậu. Ngày mai, mẹ tìm thím Trương, nhờ bà ấy tìm người cho con, bây giờ mẹ cũng không chọn thân gia nữa, chỉ cần có thể sinh con trai là được.”

Lý Trung mở miệng: “Chuyện này có gì chắc chắn chứ, ai có thể cam đoan hay đoán được người nào sinh con trai...”

Mẹ Lý Trung nói: “Cho dù không đoán được cũng phải cưới vợ bé, dù sao vợ con cũng không sinh được con trai.”

Lý Trung cúi đầu không dám nói gì.

Mẹ Lý Trung nói: “Vây là đã định rồi, lát nữa con nói vợ con, nó cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nó không sinh được con trai thì cũng không trách người khác được.”

“Dạ.” Lý Trung lên tiếng rồi đứng dậy, bước ra cửa vài bước rồi đứng lại, do dự chốc lát rồi quay đầu lại nói: “Mẹ, hay là thôi đi, con không muốn cưới vợ bé.”

Mẹ Lý Trung hơi giật mình, trừng mắt nhìn hấn.

Lý Trung đành thuận miệng giải thích: “Cưới thêm một người nữa chẳng phải lại thêm miệng ăn nữa sao, lỡ như không sinh được con trai thì chẳng phải lỗ vốn sao... Con thấy thực ra mẹ Hà Hoa sinh con rất tốt, mới bốn năm mà đã sinh ba đứa... Thật ra nên trách con, lúc trước không nên nói gì mà lại sinh con gái...”

Mẹ Lý Trung trừng mắt: “Con nói vậy là có ý gì, ý là muốn nói mẹ chờ hai năm nữa, chờ nó sinh ra bốn đứa con gái, đầy đủ Hà Hoa, Hạnh Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa, rồi sau này mới sinh con trai sao?!”

Lý Trung không dám nói ‘Đây chính là ý của con’, chỉ ngượng ngùng đáp: “Đợi hai năm nữa đi, để con xem đứa tiếp theo nàng có sinh con trai không.”

Mẹ Lý Trung giọng gắt đùng đùng, mắng: “Con lớn rồi không thèm nghe mẹ, bây giờ mày là chủ cái nhà này! Người ta nói cưới vợ thì quên luôn mẹ, tao còn không tin, bây giờ đã hiểu rồi! Mày có muốn cưới vợ hay không cũng mặc! Sau này Lý gia tuyệt hậu, cùng lắm thì tao xuống dưới đó nghe cha mày mắng! Còn mày không con cái, người thân chăm sóc lúc lâm chung thì đừng oán trách ai!”

Lý Trung thấy mẹ hấn nổi giận, vội vàng quỳ xuống trước mặt mẹ, dập đầu cồm cộp xuống mặt đất. Mẹ Lý Trung mắng: “Mày đừng lạy tao, đi lạy vợ mày đi, nếu nó có thể sinh con trai, thì chính tao cũng lạy nó một cái!” Nói xong bà liền đứng dậy về phòng.

Từ nhỏ Lý Trung chưa bao giờ nói một câu cãi lại lời mẹ, lúc này vì vợ mà quay lưng với mẹ nên trong lòng thật sự tự trách, ngực như bị đè nặng trở về phòng.

Ngô thị thấy chồng bước vào, cẩn thận hỏi: “Ta nghe thấy mẹ hình như tức giận, chàng nói gì vậy?”

Lý Trung thấy Ngô thị, nhớ tới lời cuối cùng của mẹ hấn nói cái gì mà tự nguyện quỳ lạy vợ hấn, chợt thấy trong lòng như bị đâm chích, cảm thấy mình đúng là đồ bất hiếu cưới vợ đã quên luôn mẹ, không khỏi giận chó đánh mèo: “Cô nói xem có thể nói gì được nữa! Cô nói xem bụng cô đẻ làm gì, người ta thì toàn sinh con trai, đến phiên cô thì thành một bầy thị mẹ! Trước đây, cô nói với ta thai lần này không giống với đứa đầu và đứa thứ hai! Thì ra cô toàn dụ đồ lừa gạt thôi!”

Ngô thị tự nhiên bị hấn mắng như vậy, sợ tới mức sùng sốt, chịu không được nước mắt rơi xuống.

Lý Trung nhủ mày mắng: “Khóc! Khóc! Cô còn mặt mũi khóc để khóc à! Cô mà khóc cô có tin ta bỏ cô hay không! Ta sẽ cưới một cô vợ bé về cô có tin hay không!”

Ngô thị không dám khóc, bản thân lo lắng lau nước mắt. Lý Trung hét lên như vậy khiến cho Hạnh Hoa, Hoa Đào đang ngủ trên giường thức giấc, hai đứa trẻ khóc oa oa. Ngô thị vội vàng chạy đến ôm con dỗ dành, Lý Trung bị tiếng khóc của hai đứa bé làm cho càng thêm phiền lòng, xoay người đi ra ngoài.

Đến cửa, lại thấy tiểu Hà Hoa mới ba tuổi đang cầm gáo nước múc ở dưới bếp mang lên cho mẹ, đúng lúc hấn vén mạnh bức rèm lên, làm cho tiểu Hà Hoa sợ tới mức tay chân run rẩy, gáo nước bắn tung tóe, hắt lên người Lý Trung.

Trong lòng Lý Trung phiền chán, theo bản năng đập Hà Hoa một cái, mắng: “Làm gì cũng bộp chộp! Ngay cả nước mà cũng bung không xong, mày nói xem mày làm được gì hử!”

Tiểu Hà Hoa bị đập một cái ngã lăn ra, đụng đầu vào ngưỡng cửa phía sau. Con bé ngạc nhiên đến ngây người, nhìn cha chăm chăm, sau đó há miệng khóc lớn, nước mắt chảy đầy mặt.

Lý Trung đang tức giận nhưng nghe tiểu Hà Hoa đụng bịch một tiếng trên khung cửa, mới chợt phản ứng lại, trong lòng cũng lo lắng. Nhưng chưa kịp để hấn có phản ứng, Ngô thị đã chạy ra, vọt tới bên người Hà Hoa bế con bé lên, ngẩng đầu nhìn Lý Trung khóc: “Toàn là do ta không phải, chàng muốn đánh thì đánh ta đi, đánh con làm gì, nó không phải là con gái chàng sao. . .”

Nghe Ngô thị nói như vậy, Lý Trung cúi mặt nhìn Hà Hoa, rồi hừ một tiếng hất mạnh đi ra ngoài.

\*\*\*

Trong ba đứa con gái, Lý Trung thích nhất là con gái lớn Hà Hoa, cho nên đối với hôn sự của cô cũng cực kỳ quan tâm để ý.

Lúc Hà Hoa mười bốn tuổi, có người tới mai mối, Lý Trung cảm thấy con gái còn nhỏ, không cần phải vội vã lập gia đình làm gì.

Lúc Hà Hoa mười sáu tuổi, vào thời xuân sắc nhất của người con gái, có rất nhiều người làm mai làm mối, Lý Trung lại ra về làm bộ làm tịch, bởi luôn

cảm thấy còn nhiều người tốt hơn để lựa chọn.

Lúc Hà Hoa hai mươi tuổi, đã qua tuổi đẹp nhất để xuất giá, Lý Trung nhìn người thân trong nhà nhủ mầy nói rằng, đã từng lựa chọn kỹ càng người tốt mà còn chưa gả được, nay sao có thể chọn đại được. Ngô thị nói con gái đã lớn tuổi, càng giữ lại như vậy càng khó gả. Lý Trung hơi do dự, lại nhìn nhà họ Tôn trong thôn, đến cô con gái sáu ngón tay kia mà còn gả được cho Bộ đầu đại nhân, thầm nghĩ con gái của mình hơn nó rất nhiều. Tuy không thể gả cho Bộ đầu đại nhân nhưng cũng không thể thua kém quá nhiều...

Cứ như vậy một năm rồi lại một năm nữa, Hạnh Hoa và Đào Hoa ít nhận được sự coi trọng của Lý Trung lần lượt gả cho người. Hà Hoa vẫn chưa tìm được nhà chồng, hoàn toàn biến thành gái lơ thì thực sự.

Đời này của Lý Trung, ngoại trừ mẹ ông thì không bao giờ nhận sai với bất cứ ai. Sau khi mẹ ông qua đời thì ông trời là nhất còn ông là nhì, bất luận là đối với người nhà hay là đối với người ngoài, cho tới bây giờ ông nói cái gì là cái đó, không ai dám nói ông không phải, dần dà làm cho ông sinh ra ảo giác, ông không bao giờ sai. Bây giờ, Hà Hoa hai mươi một tuổi ngày ngày ở trước mắt ông, không lúc nào không nhắc nhở sai lầm của ông, một sai lầm cực lớn: ông đã làm chậm trễ nhân duyên cả đời của con mình.

Lý Trung sầu não, ông bắt đầu vội vã tìm chồng cho Hà Hoa, nhưng bây giờ phần lớn bà mối đến nhà đều là làm mối cho Đại Bảo, không có người nào nhắc đến Hà Hoa. Thịnh thoảng cũng có một hai đám, lại chẳng phải hạng đẳng hoàng tử tể, hoặc là gả cho kẻ nào đó tái giá, vừa vào cửa đã có người kêu Hà Hoa là mẹ; nếu không thì gả làm vợ bé vì người ta không sinh được con trai, để kéo dài hương khói cho nhà người ta...

Đúng lúc Lý Trung âu sầu não nề, có tên Lư Phúc Quý ở thôn bên cạnh tìm người đến mai mối, muốn cưới Hà Hoa làm vợ kế. Lý Trung biết Lư Phúc Quý không phải là hạng tốt lành gì, ông vốn định từ chối thẳng thừng, nhưng lại không chịu nổi bà mối mồm mép tép nhảy:

“Hà Hoa của chúng ta đã đến tuổi này thật sự khó tìm được người chưa vợ, hai mối lần trước ta đưa ông đều nói không được. Bây giờ mặc dù Lư Phúc Quý kia cũng là tái giá, nhưng lại được làm vợ cả, cũng không có con nhỏ nên không cần phải làm mẹ kế cho người ta, vậy chẳng phải tốt hơn trước nhiều sao?”

“Trước đây, Lư Phúc Quý đúng là hơi vô liêm sỉ, nhưng bây giờ đã sửa đổi nhiều lắm rồi... vợ trước của cậu ta tính tình yếu đuối lại dềnh đoảng, Hà Hoa của chúng ta thì không như thế, sao có thể bị kẻ khác bắt nạt? Chờ đến lúc sinh con trai bảo đảm có thể hàng phục Lư Phúc Quý, đến lúc đó cậu ta lại chẳng ngoan ngoãn nghe lời con bé như mẹ ấy chứ, bảo cậu ta đi hướng đông cậu ta cũng chẳng dám đi hướng tây.”

“Chẳng phải vẫn còn ông đây sao, hai thôn cách nhau không xa, có người cha vợ như ông canh chừng ở đây, Lư Phúc Quý nó dám đụng một ngón tay của con gái ông ư! Nó không sợ ông qua lột da nó sao?”

“Đại Bảo nhà chúng ta sắp mười sáu rồi, cũng nên kiếm vợ là vừa, có câu là ‘chị chồng khó hơn mẹ chồng, em gái của chồng còn lắm chuyện hơn’ (\*), để cho người ta biết trong nhà có người chị không thành gia thất, thì làm sao có gia đình đẳng hoàng nào dám nguyện lòng gả con gái vào đây chứ...”

Một câu tục ngữ dân gian của vùng Đông Bắc Trung Quốc

Lý Trung bị thuyết phục, đồng ý chuyện cưới hỏi này, mặc cho Ngô thị và Hà Hoa phản đối, đều bị ông lạnh lùng, nghiêm mặt mắng lại. Có điều không biết sao thím Tứ nhà họ Hoắc phía đông thôn bỗng nhiên tìm tới nhà, nói muốn cưới Hà Hoa làm cháu dâu của bà.

Cháu trai nhà họ Hoắc – Hoắc Trường Sinh là một đứa ngốc không hiểu chuyện, đương nhiên Lý Trung không muốn. Nhưng bà Tứ đã mở miệng nói là bằng lòng dùng nửa mẫu ruộng trong nhà làm sinh lễ. Lý Trung lại hơi do dự phân tâm, nửa mẫu ruộng kia của nhà họ Hoắc là do Hoắc Lão Tứ khai phá năm đó, có thể nói là màu mỡ nhất thôn này.

Lý Trung hỏi sao bà Tứ lại cam nguyện dùng nửa mẫu ruộng cưới Hà Hoa làm cháu dâu, bà Tứ nói bà ấy nhìn Hà Hoa lớn lên từ nhỏ, trong lòng thật sự yêu mến, đã muốn đến mai mối từ lâu, nhưng chỉ sợ Hà Hoa đã tìm được nhà tốt hơn. Nay thấy ông gả Hà Hoa cho Lư Phúc Quý, cảm thấy cháu mình tuy hơi khờ khạo nhưng có thể mạnh khỏe và tốt bụng hơn Lư Phúc Quý gấp trăm lần. Sau này, cưới Hà Hoa về bà sẽ xem như cháu gái ruột của mình, để cho cô làm chủ mọi chuyện trong nhà.

Ngày hôm sau, Lý Trung sai Đại Bảo mang sinh lễ trả lại cho Lư Phúc Quý, đem Hà Hoa gả vào nhà họ Hoắc.

Tuy rằng Lý Trung gả Hà Hoa cho nhà họ Hoắc, nhưng đối với đứa con rể ngốc như Trường Sinh thì trong lòng cũng không mong gặp mặt. Thứ nhất là vì Trường Sinh ngốc, ngay cả tiếng cha cũng không biết gọi, thứ hai là ông cảm thấy áy náy với Hà Hoa. Trong lòng cực kỳ hy vọng cuối cùng con mình cũng có thể có được cuộc sống no đủ hạnh phúc, nhưng sự thật lại quá trái ngược. Sự trái ngược này tích tụ trong lòng ngực không thể phát tiết ra ngoài, lại không muốn thừa nhận bản thân mình sai lầm. Do đó, liền đem toàn bộ cảm xúc này phát tiết lên người Trường Sinh, vì thế, Trường Sinh vô tội đã trở thành người chịu tội thay ông.

Không bao lâu sau, trong thôn đồn đại bàn tán, nói Hà Hoa với gã Phùng thọt làm chuyện đồi bại ở sau thôn. Những lời này tới tai Lý Trung, ông không tin Hà Hoa có thể gây ra chuyện đồi phong bại tục thế này, đương nhiên tức giận vì những lời lời đồn đãi đó. Nhưng những lời xì xầm bàn tán này cứ lan truyền, nói đi nói lại càng ngày càng thực, trong lòng Lý Trung có chút nghi ngờ, mẹ góa Trần lại nói bóng gió trước mặt ông. Nào là Hà Hoa gả cho một thằng ngốc không hiểu gì, một người con gái tốt sao có thể cam tâm sống như góa phụ cả đời. Nếu không có người treu chọc cũng không sao, nhưng gã Phùng thọt kia xưa nay chuyên làm chuyện mèo mửa đàn diều với vợ người khác, Hà Hoa chưa từng trải việc đồi nói không chừng lại làm chuyện gì đó với gã. Nếu không trong thôn có nhiều cô vợ trẻ thế sao không ai nói gì, lại nói một mình con bé? Không có lý làm sao có khói...

Lý Trung bị nói cho nổi điên lên, mắng xa xà đập mẹ góa Trần một đập rồi về nhà, nóng lòng định kêu Ngô thị gọi Hà Hoa về nhà để chất vấn và răn dạy. Không ngờ lại gặp phải cảnh Hà Hoa đánh nhau khóc lóc ôm sòm với người khác bên đường. Vì người đánh nhau là mẹ góa Trần, Lý Trung hơi chột dạ, nhiều cảm xúc xen lẫn vào nhau, liền mắng Hà Hoa mấy câu độc địa.

Nhưng không ngờ, chỉ hai ngày sau mọi chuyện đã thay đổi như chong chóng. Giữa đêm, Lý Trung nghe thấy tiếng la hét bên ngoài, nghe tiếng động giống như có nhiều người đang chạy đi mức nước. Ông vội vàng dậy mang theo Đại Bảo đi giúp đỡ, lúc đến gần mới biết là nhà mẹ góa Trần. Chưa kịp để ông suy nghĩ nhiều, trong phòng tiếng các bà các cô nhao nhao lên, ông đi theo mọi người vào nhà, nhìn thấy gian tình của mẹ góa Trần và gã Phùng thọt kia.

Lý Trung đen mặt, thứ nhất là tức giận ở góa phụ này thông dâm với gã thọt đáng chết kia lại còn móc méo, cạnh khoe con gái ông ngay trước mặt ông. Thứ hai là không ngờ ở góa Trần như thế mà ngay cả loại người hạ đẳng như gã Phùng thọt cũng có thể ăn nằm được, còn không bằng gái điếm.

Mẹ góa Trần bị người toàn thân phi nhô khinh thường, chính bản thân mẹ cũng chẳng thêm giữ về đoàn chính như trước đây, há miệng đứng giữa đường nói đàn ông nửa cái thôn này đều ăn nằm với mẹ cả rồi, hoàn toàn mở rộng cửa chẳng cần ý tứ gì nữa.

Lúc này, Lý Trung mới tỉnh mộng, thực ra ông cũng biết mẹ góa Trần ngoài ông còn có những người đàn ông khác. Ông thầm nghĩ, Trần Thúy Anh là quả phụ sống một mình khi còn quá trẻ nên thân mật với một hai người là không thể tránh được, nhưng không ngờ cô ta lại quan hệ với nhiều đàn ông đến vậy. Nhìn cô ta đứng giữa cửa lớn, mở miệng mắng chửi đầy thô tục, còn nói ai cũng có thể làm chồng mình, khiến ông đầy dục nửa đời người chợt thấy thật sự ghê tởm, thậm chí nghĩ mà sợ mình bị nhiễm bệnh hoa liễu.

Lý Trung hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mẹ góa Trần, sau đó trong nhà liên tiếp gặp chuyện không may, ông lại càng không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện mẹ góa Trần.

Đầu tiên là Hà Hoa và Trường Sinh đánh nhau bỏ về nhà cha mẹ, ngay sau đó tên gốc Trường Sinh này lại bỏ nhà đi mất, khiến người nhà sốt ruột, lo lắng như lửa đốt một phen, vất vả vô cùng mới tìm được trở về. Lại đến chuyện con gái thứ hai Hạnh Hoa bỏ trốn theo trai. Mọi chuyện mới bình yên không được bao lâu, thằng nhóc Đại Bảo lại không cho người ta bớt lo một chút, gây chuyện âm ỉ với vợ...

Suốt ngày Lý Trung cau có, đương nhiên cũng cầu nhau, trút bức dọc lên Ngô thị không ít, nói rằng sớm biết là một đám quỷ đòi nợ thì lúc trước bắt kẻ là con trai con gái gì ông đây cũng không cần, bây giờ có phải sống ung dung tự tại rồi không! Còn nói sau này bọn nó muốn sống thế nào thì sống, muốn chết muốn sống gì ông cũng mặc kệ! Nhưng ông cũng chỉ nói như vậy, đứa con ruột thịt của mình cuối cùng cũng không thể không quan tâm, cần làm thì phải làm, cần ra tiền thì phải ra tiền, quan tâm lo lắng không thôi, cuối cùng còn chặt đứt hai ngón tay của mình. Cứ như vậy một hai năm trôi qua, mãi đến khi Hà Hoa sinh con, mọi việc trong nhà mới dần dần bình yên trở lại.

Lý Trung không phải lần đầu tiên làm ông ngoại, có điều Đào Hoa gả xa, một năm chỉ về vài lần, rất khó nhìn thấy cháu ngoại. Nay mẹ con Hà Hoa ở ngay bên cạnh, ông vốn nghĩ lúc nào cũng có thể ôm cháu, nhưng thằng con rể gốc Trường Sinh lại không cho ông cơ hội này. Chỉ cần không phải ra đồng làm việc, Trường Sinh lại ôm chặt con vào lòng, xem như bảo bối chẳng cho ai chạm vào, khuyên can năn nỉ mãi, mới miễn cưỡng để cho Ngô thị ôm một cái.

Lý Trung không nói cũng chẳng thể hiện mong muốn được ôm cháu ngoại, nhưng thằng rể gốc Trường Sinh này tuy không biết kêu cha nhưng rất khoe khoang, lại biết cách chọc giận người khác. Đường như lúc nào cũng có ý ôm con trai thường xuyên lờ trước mặt ông, sau đó tỏ vẻ mặt vui sướng coi ông như không tồn tại. Lý Trung rất buồn bực, trở về liền quở trách Đại Bảo, nói tao cho mày nhiều tiền như vậy để cưới vợ, làm sao mà đến bây giờ ngay cả cháu nội cũng chưa thấy đâu! Đại Bảo rụt cổ nghe mắng, vội vã vâng dạ rồi quay đầu về phòng tìm vợ, ra sức kiếm con. Có lẽ là cảm thấy con mình không đáng tin cậy, Lý Trung lại muốn tự mình có con nhỏ.

Ngô thị cười: “Trước đây không phải ông mắng người ta sao, hận không thể nhét hết chúng vào trong bụng ta sao, bây giờ lại muốn sinh con?”

Lý Trung nói sâu xa khó hiểu: “Không phải ta muốn, mà là mục tiêu chưa đạt, còn thiếu một. Hà Hoa, Hạnh Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa. . . Chúng ta còn thiếu một đóa Hoa Mai, bà mẹ sớm muộn gì cũng đưa tới cho chúng ta.”

Ngô thị tưởng ông nói giỡn, không ngờ ông lại làm thật, thực sự lôi kéo bà sinh hoạt vợ chồng, không bao lâu sau Ngô thị lại mang thai.

Lý Trung vô cùng vui vẻ, nói với Ngô thị: “Bà xem, ta nói tới cái gì là tới cái đó, chắc chắn là bà mẹ đã nghe lời của ta, lần này nhất định là một nhà đầu.”

Ngô thị cười: “Ta thấy vẫn là con trai thì tốt hơn, chúng ta có ba con trai ba con gái, thật vừa vặn.”

Lý Trung: “Thôi, có thằng nhóc Đại Bảo phá gia này đủ làm ta mệt rồi, thằng nhóc Tiểu Bảo sau này cũng chẳng thua gì anh trai nó đâu, đến lúc đó ta sợ là nuôi không nổi.”

Ngô thị hơi ngạc nhiên: “Ông không muốn con trai sao?”

Lý Trung thở dài: “Ta phải làm ông nội của người ta, con trai nhiều như vậy tiền đâu mà cưới vợ cho chúng nó? Ta khổ sở nửa đời người, giờ chuyện tổ tông của họ Lý cũng nên cho thằng súc sinh Đại Bảo kia gánh vác đi là vừa. . .”

Mười tháng mang thai đến lúc sinh con, Ngô thị quả thực sinh một đứa con gái. Lý Trung lại vui mừng hết như lúc có Hà Hoa, nói thẳng ra là đã đợi chuyện này nửa đời người, bây giờ Hà Hoa, Hạnh Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa mới hội tụ đầy đủ về nhà, lần này xem như đã viên mãn.

Hai tháng sau, con dâu nhà đầu béo lại vượt qua nguy hiểm trong kinh ngạc sinh cho Lý Trung hai đứa cháu trai. Lý Trung mừng rỡ cười miệng rộng đến mang tai, vì nhà đầu béo sinh khó suýt chút mất mạng, Lý Trung liền bỏ hai cái tên “Lai Tài”, “Thù Phú” định đặt trước đây, đặt một đứa là Lý Gia Bình, đứa còn lại là Lý Gia An, mong muốn cả nhà từ già đến trẻ tất cả đều bình an.

Lai Tài : Tiền vào

Thủ Phú : Giữ của

Lý Trung có con gái, lại thêm cháu trai nên cảm thấy vô cùng hài lòng. Ông tự tay làm một chiếc xe đẩy nhỏ, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm liền đặt con gái và cháu trai lên xe đẩy đi khắp thôn, rêu rao mọi nơi, còn như cố ý vô tình đi tới nhà con rể ở phía đông của thôn. Đường như muốn trả thù thằng con rể ngốc Trường Sinh, khoe khoang trước mặt nó: mày có hai đứa, tao có ba đứa, nhiều hơn mày.

Có điều lúc Lý Trung đang ung dung, viên mãn, cả nhà đều tốt đẹp, thì mẹ góa Trần lại tìm tới cửa, lần này là mở miệng muốn vay tiền của ông. Thật ra nói là ‘Mượn’ thì có chút không ổn, vì rõ ràng mẹ ta nói, tiền mượn này để ra đi, đại khái cả đời sẽ không quay lại nữa —— mẹ ta muốn rời khỏi cái thôn này, tìm một người đàn ông.

Có lẽ là có con cháu đầy đủ cả nhà quá viên mãn, tính tình Lý Trung cũng không còn như trước nữa. Đối với Trần Thúy Anh, ông đã từng mê đắm, quyến luyến, tức giận, căm ghét, nhưng tới bây giờ tất cả đều bình thản, không còn suy nghĩ gì. Suy nghĩ của Trần Thúy Anh đối với ông cũng là như thế, hai người giống như hai người bạn tri kỷ lâu năm ngồi nói chuyện, chậm rãi nói hết tất cả mọi chuyện đã qua.

Cuối cùng Lý Trung vẫn hỏi một câu đã giữ lâu trong lòng, hỏi là lúc còn trẻ, ngoại trừ ông có phải bà ta còn có người đàn ông khác hay không. Trần Thúy Anh cũng thản nhiên đáp có, nói lúc ấy ngoại trừ ông, mình cũng có qua lại với một người, sau đó trở thành chồng của mình.

Tuy nói đến những chuyện đã qua, nhưng nhớ tới sự ngây ngô của mình năm đó, Lý Trung vẫn thấy tức giận bất bình. Trần Thúy Anh nói ông đừng cảm thấy thiệt thòi, trước đây ta là quen gã đàn ông mà quý đó trước nhưng sau khi thành thân mới ngủ với y. Ngoại trừ việc ta bị những kẻ kia giày xéo ra, ông là người đàn ông đầu tiên, thật ra nếu tính như vậy thì ông còn ngủ với vợ người ta trước nữa kia, chồng người ta còn chưa sờ mó được gì nữa là.

Lý Trung không nói gì, cũng không nói nhiều, chỉ cảm thấy bây giờ mà đi so đo mấy chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cuối cùng ông vẫn còn niệm tình nhiều năm đưa cho Trần Thúy Anh một khoản tiền, lại nói đừng dễ dàng tin tưởng đàn ông, tránh cho sau này lại trắng tay không còn một đồng. Trần Thúy Anh cười nói ông có thể nói ra những lời này coi như là có lương tâm, hôm nay ta cảm tiền của ông, sau này chúng ta không thể đi chung một đường, trở về yêu thương vợ, đừng mù quáng dấn vật nữa, phụ nữ đều là mệnh khổ. . .

Mẹ góa Trần đi rồi, mang đi giấc mộng thời còn trai trẻ của Lý Trung, ông cảm thấy khúc mắc trong lòng đã được tháo bỏ, bây giờ đúng là thật sự thoải mái vui sướng.

Nhưng mà mọi chuyện nào được sóng êm gió lặng như vậy, không bao lâu sau Ngô thị đã biết chuyện Lý Trung đưa tiền cho mẹ góa Trần. Ngô thị tức giận nói đó là tiền dành dụm để cưới vợ cho Tiểu Bảo, sao ông có thể cho con mẹ đi thỏa kia, xem mẹ ta quan trọng hơn cả con mình sao?

Đối với sự oán trách của Ngô thị, Lý Trung không bận tâm lắm, chỉ tùy tiện nói Tiểu Bảo còn nhỏ lắm, còn lâu nữa mới cưới vợ. . .

Lý Trung nghĩ rằng Ngô thị sẽ giống như trước đây khóc suốt mướt ầm ức một hồi rồi thôi, nhưng ông đã sai rồi. Chuyện này trở thành một cọng cỏ cũng có thể bức chết con lạc đà (\*), Ngô thị tích tụ ầm ức tận dưới đáy lòng nửa đời người, đến lần này không thể giữ được nữa, bùng phát lên. Bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên bà quăng nạng ném nọ trước mặt ông, trừng mắt nhìn ông la mắng, không còn một chút bộ dáng dịu dàng ngoan hiền thường ngày. Lý Trung giật mình, nhưng thấy vợ mình trừng mắt nhìn mình, bản tính cộc cằn, tàn nhẫn theo bản năng chọt kéo về, thậm chí còn làm bộ muốn ra tay đánh người. Ngô thị không ổn ào nữa, cũng không bị ông dọa, yên lặng nhìn ông rót nước mát, xoay người ra khỏi phòng.

Là một câu chuyện ngụ ngôn của Ả Rập: một ông chủ có một con lạc đà già, nó ngày ngày chăm chỉ làm việc. Đến một ngày ông muốn thử coi con lạc đà già có thể mang bao nhiêu hàng hóa, thế nên cứ chất lên mãi. Thế nhưng lạc đà già vẫn không quy. “Chà, vẫn không quy nhỉ”, ông nghĩ như vậy, và thử lần cuối cùng, liền nhẹ nhàng đặt một cọng rom lên lưng nó, không ngờ một cọng rom này làm lạc đà quy xuống cái rằm. Truyện ngụ ngôn này gần giống truyện Lão nhà giàu và con lừa của Việt Nam.

Ý chỉ sự việc đã đến giới hạn, chỉ cần thêm một nhân tố nhỏ xíu cũng dẫn đến sụp đổ. (baidu)

Từ hôm đó, Ngô thị đối xử với Lý Trung bằng thái độ giống như biến đổi thành một người hoàn toàn khác, mặc dù vẫn chăm sóc, hầu hạ chu đáo như trước, nhưng không nói với ông một câu. Ông nói chuyện với Ngô thị, Ngô thị cũng chỉ trả lời đơn giản một tiếng, trên mặt không buồn không vui, giống hệt như khám phá xong hồng trần thì đã chết tâm.

Lý Trung hoảng hốt, lại không xuống nước nói được một câu dỗ dành ngon ngọt, cũng giữ mặt lạnh như vậy, thường hay bực tức chửi mắng mấy câu. Cứ như vậy hơn một tháng trôi qua, Ngô thị đột nhiên ngã bệnh, nằm hai ngày không thấy khá hơn nên mời thầy Chu đến bắt mạch, thầy Chu không nói ngay nguyên nhân bệnh tình, mà gọi Lý Trung đi ra ngoài nói chuyện một mình, báo là Ngô thị bệnh nặng, nguy hiểm đến tính mạng, sợ là thời gian không còn nhiều. . .

Lý Trung nghe xong như mất hồn, đứng như trời trồng một lúc lâu, bỗng nhiên cảm thấy chân nhũn xuống.

Lý Trung không nói chuyện này cho người trong nhà biết, ông sợ Ngô thị nghe xong chịu không nổi lại có chuyện không hay xảy ra, lại sợ người thân nghe xong lo lắng than khóc. Ông lấy trong ngăn tủ đã cất chừa lâu năm của mình một vỏ rượu ngon, một mình ngồi uống nguyên buổi tối. Ông nhớ lại những ngày đã sống cùng Ngô thị hơn nửa đời, nhớ lại ngày bà mới gả cho mình vẫn còn là một nha đầu, chưa lột bỏ hoàn toàn tính trẻ con, đi theo mình chịu khổ vất vả kiếm sống, phụng dưỡng mẹ ông, chăm sóc đứa em trai yếu ớt của ông, hầu hạ ông ăn uống ngủ nghỉ, sinh con cho ông. . .

Ông mất ngủ liên tục mấy đêm liền, chỉ cần nghiêng đầu nhìn vợ đang ngủ bên cạnh, ông tưởng tượng nếu có một ngày vợ ông bỏ ông đi, bên cạnh thật trống trải. . .

Chỉ mấy ngày, hai bên tóc mai của Lý Trung đã trắng thêm mấy phần, nếp nhăn cũng đầy trán. Ngô thị vẫn im lặng không nói với ông bao nhiêu ngày

nay, giờ thấy bộ dạng khác thường của ông, rốt cục chịu không nổi mở miệng hỏi ông sao lại thế này, lo lắng cho thân thể của ông.

Lý Trung khoát tay, không nói gì, lục tung tất cả tiền bạc trong nhà ra, đếm đếm xong rồi cất vào túi bước ra ngoài. Ông đi tìm thầy Chu, đặt tiền lên bàn, hỏi thầy Chu muốn chữa bệnh thì cần bao nhiêu tiền mới đủ, bây giờ ông chỉ có bấy nhiêu đây, không đủ ông sẽ đi mượn.

Thầy Chu đẩy tiền trả lại cho ông, nói có tiền có thể trị bệnh, nhưng không đổi được mạng.

Lý Trung lại cố chấp đẩy tiền qua, mắt đỏ ửng nói: “Không phải ông nội thầy có thể chữa bệnh như thần y sao, bệnh của bà Tứ chẳng phải cũng rất nặng sao, chúng ta vốn là thân gia, thầy không thể chỉ đề ý đến mỗi vợ thầy như vậy được!”

Khuôn mặt thầy Chu đỏ ửng, ngượng ngùng không nói gì.

Lý Trung nhìn thầy Chu một lúc lâu, thấy thầy Chu không nói gì, cảm thấy càng ngày càng chết lặng, “Bà ấy còn bao nhiêu ngày nữa?” những lời này ông mãi vẫn không dám mở miệng hỏi...

Thấy bộ dạng này của Lý Trung, thầy Chu thật sự là chịu không nổi, rốt cuộc cũng nói với ông sự thật.

Từ chỗ thầy Chu trở về, Lý Trung nổi giận đùng đùng với mọi người, Lý Đại Bảo là người lãnh đòn nhiều nhất trong những người đó. Nếu không có Ngô thị, nha đầu béo và Tiểu Bảo khóc lóc, ngăn cản thì Lý Trung thật sự có thể làm chuyện ra tay chém con như thường.

Đêm đó, Ngô thị vẫn bung tới một chậu nước ấm rửa chân cho Lý Trung như thường ngày, Lý Trung tức giận chưa tan liền đá bay chậu nước khiến nước bắn tung tóe đầy người Ngô thị. Ngô thị không nói lời nào, dọn dẹp một chút, trở lại bếp đun nước ấm, rồi lại bung tới một chậu nữa. Lần này Lý Trung không đá, chỉ trừng mắt nhìn Ngô thị tức giận nói: “Bà với thằng ranh kia bàn bạc mọi chuyện tốt quá phải không! Cái gì mà bệnh nan y chịu bó tay, cái gì mà không còn sống được bao lâu nữa! Không ngờ hai người có thể hợp lại giờ trò với ta như thế! Sao! Chê ta sống lâu quá, muốn làm ta tức chết có phải không!”

Ngô thị mở miệng cười: “Đang êm đẹp ta rửa chính mình làm gì? Nếu biết thằng nhóc Đại Bảo kia vì bức bối mà có thể gây ra chuyện này, không cần ông đánh nó, ta cũng đã mắng nó rồi.” Nói xong liền ngồi xuống rửa chân cho Lý Trung.

Lý Trung mắng xong lại than thở nửa ngày, đơn giản là mắng Đại Bảo là đồ bất hiếu bày ra lời nói dối này nguyên rửa mẹ mình, hù dọa cha mình. Lại mắng thầy Chu là đồ bè trên mà không nên nét, hùa theo đám con trẻ làm ra mấy chuyện này để kiếm ăn.

Ngô thị chỉ lẳng lẳng lắng nghe, lâu lâu lại đáp một tiếng phụ họa.

Lý Trung cúi đầu nhìn Ngô thị đang rửa chân cho mình, dần dần bình tĩnh lại: May mắn là già... Thật tốt quá... Thật tốt quá...

Nước trong chậu đã nguội từ lâu, nhưng hai người không ai nói gì. Một lúc sau, vẫn là Lý Trung nhẹ nhàng than thở một câu đánh tan sự trầm mặc, ông nhìn Ngô thị nói: “Sau này, để cho ta chết trước nhé.”

Đã không còn giọng điệu mệnh lệnh như ngày xưa, là một câu thương lượng thậm còn mang theo vài phần khẩn cầu.

Ngô thị im lặng một lát, lẳng lẳng gật đầu: “Được.” Nói xong liền cúi đầu bung chậu nước đi ra ngoài.

Ngô thị đi rồi, Lý Trung nhướng mày nhìn theo, kéo giọt nước mắt trong khóe mắt trở về, thở thật dài: lại thiếu vợ một khoản nữa rồi, đời này nếu không trả xong, thì gom đến kiếp sau...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngốc Ở Thôn Nọ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).